

Prezes Rady Ministrów

Mateusz Morawiecki

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-5-23
UD411

Pani Elżbieta WITEK
Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem
Mateusz Morawiecki
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 931, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w pkt 25 w lit. a wyrazy „1 200 000 euro” zastępuje się wyrazami „2 000 000 euro”;
- 2) w art. 22 w ust. 3b wyrazy „ust. 2–2d” zastępuje się wyrazami „ust. 2–2e”;
- 3) po art. 31a dodaje się art. 31b w brzmieniu:

„Art. 31b. 1. W przypadku zmiany podstawy opodatkowania, gdy kwoty stosowane do jej określenia określone w walucie obcej uległy zmianie, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu danej waluty obcej przyjętego do przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania przed jej zmianą.

2. W przypadku gdy podatnik wystawił fakturę korygującą, o której mowa w art. 106j ust. 3, a kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania są określone na tej fakturze w walucie obcej, przeliczenia na złote podatnik może dokonać według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro.

3. W przypadku gdy udzielono opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczonych usług wykonanych w danym okresie na rzecz podatnika dokonującego wewnątrzspółnotowego nabycia towarów lub podatnika, o którym mowa

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 974, 1137, 1301, 1488, 1561, 2180 i 2707.

w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5, udokumentowanych fakturą dotyczącą tego okresu, przeliczenia na złote wskazanych w fakturze kwot określonych w walucie obcej podatnik może dokonać według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia tej faktury. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia tej faktury; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli do przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania określonych w walucie obcej podatnik wybrał zasady przeliczenia, o których mowa w art. 31a ust. 2a. W takim przypadku odpowiednie zastosowanie mają przepisy o podatku dochodowym, obowiązujące tego podatnika na potrzeby rozliczenia danej transakcji. W przypadku gdy w okresie stosowania zasad przeliczania, o których mowa w art. 31a ust. 2a, podatnik dokona transakcji niepodlegającej przeliczeniu zgodnie z tymi zasadami, jest on obowiązany do zastosowania dla tej transakcji zasad przeliczania, o których mowa w ust. 1 lub 2.”;

- 4) w art. 42 w ust. 12a wyrazy „w którym dostawa ta została dokonana” zastępuje się wyrazami „w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu dokonania przez niego tej dostawy”;
- 5) w art. 42a pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) stawkę podatku właściwą dla towaru albo usługi, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 42b ust. 4.”;
- 6) w art. 42b:
 - a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:
 - „4) podmiotu publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 30) – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-prywatnym;
 - 5) zamawiającego w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. z 2023 r. poz. 140) – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia koncesjonariusza wraz z ewentualną płatnością od zamawiającego w związku z zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi.”,

- b) w ust. 2:
 - we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazie „zawiera” dodaje się wyrazy „co najmniej”,
 - uchyla się pkt 4,
- c) uchyla się ust. 6,
- d) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Na wezwanie organu wydającego WIS wnioskodawca jest obowiązany do dostarczenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, dokumentów odnoszących się do towaru albo usługi, w szczególności tych, o których mowa w ust. 7, w przypadku gdy jest to niezbędne do dokonania właściwej klasyfikacji towaru albo usługi albo towarów lub usług, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu. W przypadku niedostarczenia dokumentów w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy zażalenie.”,

- e) w ust. 8 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku niedostarczenia próbki towaru w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy zażalenie.”,

- f) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie WIS, mając na względzie zakres danych określonych w ust. 2, ujednoczenie składanych wniosków oraz zapewnienie sprawnej obsługi wnioskodawców.”;

- 7) w art. 42c:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. WIS wiąże, z zastrzeżeniem ust. 2–2c, organy podatkowe wobec podmiotów, o których mowa w art. 42b ust. 1 pkt 1 i 2, dla których została wydana, oraz te podmioty, w odniesieniu do:

- 1) towaru będącego przedmiotem dostawy, importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia dokonanych w okresie ważności WIS;
- 2) usługi, która została wykonana w okresie ważności WIS;

- 3) towarów lub usług, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu wykonaną w okresie ważności WIS.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2c w brzmieniu:
- „2a. W przypadku zmiany WIS z powodu wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 42h ust. 3 pkt 1–3, i zastosowania się przez podmiot, na rzecz którego została ona wydana, do zmienionej WIS od dnia wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 42h ust. 3 pkt 1–3, do dnia doręczenia decyzji o zmianie WIS, przepisy art. 14k–14m Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.
- 2b. W przypadku zmiany WIS z powodu wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 42h ust. 3 pkt 4, i zastosowania się przez podmiot, na rzecz którego została ona wydana, do zmienionej WIS od dnia następującego po dniu, w którym WIS została doręczona, do dnia doręczenia decyzji o zmianie WIS, przepisy art. 14k–14m Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.
- 2c. W przypadku WIS wydanej w postępowaniu odwoławczym przepis ust. 2b stosuje się odpowiednio.”,
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. W przypadku:
- 1) czynności, o której mowa w art. 42a, dokonanej przez podmiot inny niż podmiot, o którym mowa w ust. 1, od dnia następującego po dniu, w którym WIS została zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do dnia:
 - a) zamieszczenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych decyzji o zmianie WIS albo decyzji o uchyleniu WIS albo
 - b) poprzedzającego dzień, w którym WIS wygasła na podstawie art. 42h ust. 1, albo
 - c) upływu okresu na jaki została wydana WIS
 - w zależności od tego, które ze zdarzeń nastąpiło wcześniej,
 - 2) zastosowania na potrzeby podatku przez podmiot, na rzecz którego została wydana wiążąca informacja akcyzowa, zwana dalej „WIA”, klasyfikacji towaru według Nomenklatury scalonej (CN), określonej dla tego towaru w tej WIA,

jeżeli nie upłynął okres ważności tej WIA, o którym mowa w art. 7d ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym

– przepisy art. 14k–14m Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.”;

8) uchyla się art. 42d;

9) w art. 42e:

a) w ust. 2 po wyrazach „Bibliotekę Narodową,” dodaje się wyrazy „Centrum Łukasiewicz i instytuty działające w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz,”

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Opłata, o której mowa w ust. 1, pobierana za badania lub analizy wykonywane przez laboratoria jednostek organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej stanowi dochód budżetu państwa i jest uiszczana na rachunek bankowy Krajowej Informacji Skarbowej.

4. Na wezwanie organu wydającego WIS wnioskodawca jest obowiązany, w terminie określonym w wezwaniu, nie krótszym niż 7 dni, do uiszczenia zaliczki na pokrycie opłaty, o której mowa w ust. 1. W przypadku nieuiszczenia zaliczki w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy zażalenie.”,

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku gdy zaliczka uiszczona na pokrycie opłaty, o której mowa w ust. 1, jest wyższa niż opłata określona w postanowieniu wydanym na podstawie ust. 5, a także w przypadku gdy opłata jest nienależna, zwrot kwoty nienależnej następuje w terminie 30 dni od dnia zakończenia postępowania w sprawie WIS.”;

10) uchyla się art. 42f;

11) w art. 42g dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wydaje decyzję o odmowie wydania WIS, jeżeli wniosek o wydanie WIS, którego przedmiotem są towary lub usługi, o których mowa w art. 42b ust. 5 pkt 2, nie dotyczy towarów lub usług, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu.”;

12) w art. 42h:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. WIS wygasa z mocy prawa w przypadku zmiany przepisów ustawy lub przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie odnoszących się do towaru albo usługi, będących przedmiotem WIS, w wyniku której wskazana w WIS:

1) klasyfikacja towaru według działu, pozycji, podpozycji lub kodu Nomenklatury scalonej (CN) albo według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług albo według sekcji, działu, grupy lub klasy Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych albo usługi według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług lub

2) stawka podatku właściwa dla towaru albo usługi, lub

3) podstawa prawna wskazanej w WIS stawki podatku

– staje się niezgodna z tymi przepisami, przy czym wygaśnięcie WIS następuje z dniem wejścia w życie przepisów, z którymi WIS stała się niezgodna.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) w ust. 3:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIS w przypadku wystąpienia albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem, w szczególności w przypadku:”,

– w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5) istnienia w dniu jej wydania przesłanek: odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania WIS, odmowy wydania WIS albo umorzenia postępowania;

6) wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 240 § 1 oraz art. 247 § 1 Ordynacji podatkowej.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a–3c w brzmieniu:

„3a. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, po przeprowadzeniu postępowania określonego w ust. 3:

1) uchyla WIS i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo umarza postępowanie albo

2) zmienia WIS i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo

3) umarza postępowanie, jeżeli w jego wyniku sprawa zostałaby rozstrzygnięta jak w WIS albo jeżeli postępowanie stało się bezprzedmiotowe.

3b. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wystąpić do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z żądaniem wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIS w przypadku wystąpienia albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem, w szczególności w przypadkach, o których mowa w ust. 3.

3c. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, po otrzymaniu żądania, o którym mowa w ust. 3b, niezwłocznie wszczyna postępowanie w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIS. Do wszczętego przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej postępowania przepis ust. 3a stosuje się odpowiednio.”,

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przejąć do dalszego prowadzenia, w drodze postanowienia, postępowanie wszczęte przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej na podstawie ust. 3 albo 3c. Do przejętego przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej postępowania przepis ust. 3a stosuje się odpowiednio.”,

f) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przepisy ust. 3 i 3a stosuje się odpowiednio do innych niż WIS ostatecznych rozstrzygnięć wydanych w sprawach dotyczących wydawania WIS.”;

13) art. 42ha i art. 42i otrzymują brzmienie:

„Art. 42ha. WIS wydawana jest na okres 5 lat i jest ważna od dnia następującego po dniu jej doręczenia do dnia:

- 1) doręczenia decyzji o zmianie WIS albo decyzji o uchyleniu WIS albo
- 2) poprzedzającego dzień wygaśnięcia na podstawie art. 42h ust. 1, albo
- 3) upływu okresu na jaki została wydana

– w zależności od tego, które ze zdarzeń nastąpiło wcześniej.

Art. 42i. WIS, decyzja o zmianie WIS, decyzja o uchyleniu WIS, decyzja o odmowie wydania WIS, o której mowa w art. 42g ust. 3, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę, danych objętych tajemnicą przedsiębiorstwa oraz danych, których zamieszczenie może prowadzić do naruszenia bezpieczeństwa publicznego lub porządku publicznego, są zamieszczane, bez zbędnej zwłoki, w Biuletynie Informacji Publicznej na

stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W Biuletynie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, zamieszcza się również daty zamieszczenia WIS i decyzji, o których mowa w zdaniu pierwszym, i informacje o okresie ważności WIS i decyzji o zmianie WIS.”;

14) w art. 56 w ust. 5 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Paliw innych niż paliwo, o którym mowa w zdaniu drugim, nie uznaje się za bagaż osobisty.”;

15) w art. 80 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Na zasadzie wzajemności, zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do pojazdu silnikowego w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 988, z późn. zm.³⁾) stosuje się także, jeżeli niezachowanie terminu określonego w ust. 1 było uzasadnione okolicznościami związanymi z ważnym interesem służby, dotyczącymi przesiedlenia osoby odstępującej pojazd silnikowy, w celu podjęcia pracy w innym państwie oraz osoba ta przebywała na terytorium kraju nie krócej niż 2 lata.”;

16) w art. 86:

a) ust. 2e otrzymuje brzmienie:

„2e. Podatnik rozpoczynający w danym roku podatkowym wykonywanie działalności gospodarczej i działalności innej niż działalność gospodarcza, w celu obliczenia kwoty podatku naliczonego w przypadku, o którym mowa w ust. 2a, przyjmuje dane wyliczone szacunkowo. Podatnik, o którym mowa w zdaniu pierwszym, jest obowiązany zawiadomić naczelnika urzędu skarbowego o przyjętych danych wyliczonych szacunkowo, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym ten sposób określenia proporcji został zastosowany po raz pierwszy, nie później jednak niż w dniu przesłania ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3.”,

b) w ust. 10b w pkt 2 uchyla się lit. a,

c) uchyla się ust. 10g i 10h;

17) w art. 87:

a) w ust. 6e:

– w pkt 1:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1002, 1768, 1783, 2589, 2600 i 2642.

- w lit. a wyrazy „w pkt 4 lit. a tiret trzecie” zastępuje się wyrazami „w pkt 4 lit. c”,
 - w lit. b wyrazy „w pkt 4 lit. a tiret trzecie” zastępuje się wyrazami „w pkt 4 lit. c”,
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) przez kolejne 6 miesięcy poprzedzających bezpośrednio okres, w rozliczeniu za który podatnik występuje z wnioskiem o zwrot, łączna wartość sprzedaży wraz z podatkiem, zaewidencjonowanej przez tego podatnika przy zastosowaniu kas rejestrujących, o których mowa w pkt 4 lit. c, za każdy okres rozliczeniowy była nie niższa niż 40 tys. zł;”
 - w pkt 3 w lit. a wyrazy „w pkt 4 lit. a tiret trzecie” zastępuje się wyrazami „w pkt 4 lit. c”,
 - w pkt 4:
 - w lit. a uchyla się tiret trzecie,
 - w lit. b kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:
 - „c) 6 miesięcy poprzedzających bezpośrednio okres, w rozliczeniu za który występuje z wnioskiem o zwrot, prowadził ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu wyłącznie kas rejestrujących, które umożliwiają połączenie i przesyłanie danych między kasą rejestrującą a Centralnym Repozytorium Kas, określone w art. 111a ust. 3.”
- b) po ust. 6l dodaje się ust. 6m i 6n w brzmieniu:
- „6m. Zażalenie na postanowienie o przedłużeniu terminu, o którym mowa w ust. 6d, doręczone w sposób, o którym mowa w ust. 6j–6l, wnosi się w terminie 17 dni od dnia, w którym doręczenie uważa się za dokonane zgodnie z ust. 6j.
 - 6n. Odwołanie od decyzji o odmowie dokonania zwrotu różnicy podatku w terminie, o którym mowa w ust. 6d, doręczonej w sposób, o którym mowa w ust. 6j–6l, wnosi się w terminie 24 dni od dnia, w którym doręczenie uważa się za dokonane zgodnie z ust. 6j.”;
- 18) w art. 90:
- a) ust. 8 otrzymuje brzmienie:
 - „8. Podatnicy, którzy w poprzednim roku podatkowym nie osiągnęli obrotu, o którym mowa w ust. 3, lub u których obrót ten w poprzednim roku podatkowym był niższy niż 30 000 zł, do obliczenia kwoty podatku naliczonego podlegającej

odliczeniu od kwoty podatku należnego przyjmują proporcję wyliczoną szacunkowo. Podatnicy, o których mowa w zdaniu pierwszym, są obowiązani zawiadomić naczelnika urzędu skarbowego o przyjętej proporcji w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym ta proporcja została zastosowana po raz pierwszy, nie później jednak niż w dniu przesłania ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3.”,

b) w ust. 10 w pkt 1 wyrazy „500 zł” zastępuje się wyrazami „10 000 zł”,

c) w ust. 10d zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„Proporcja, o której mowa w zdaniu drugim, jest wyliczana szacunkowo.”,

d) ust. 10f otrzymuje brzmienie:

„10f. W przypadku gdy podatnik, dla którego naczelnik urzędu skarbowego przywrócił zarejestrowanie zgodnie z art. 96 ust. 9k, uzna, że w odniesieniu do niego kwota obrotu dla ustalenia proporcji, o której mowa w ust. 10e, byłaby niereprezentatywna, do obliczenia kwoty podatku naliczonego podlegającej odliczeniu od kwoty podatku należnego przyjmuje proporcję wyliczoną szacunkowo. Podatnik, o którym mowa w zdaniu pierwszym, jest obowiązany zawiadomić naczelnika urzędu skarbowego o przyjętej proporcji w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym ta proporcja została zastosowana po raz pierwszy, nie później jednak niż w dniu przesłania ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3.”,

e) w ust. 12 wyrazy „500 zł” zastępuje się wyrazami „10 000 zł”;

19) w art. 91:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Po zakończeniu roku, w którym podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, o którym mowa w art. 86 ust. 1, jest on obowiązany dokonać korekty kwoty podatku odliczonego zgodnie z art. 90 ust. 2–10a lub ust. 10c–10g, z uwzględnieniem proporcji obliczonej w sposób określony w art. 90 ust. 2–6, 10, 10a lub 10c–10g lub przepisach wydanych na podstawie art. 90 ust. 11 i 12, dla zakończonego roku podatkowego.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Podatnik może nie dokonywać korekty, o której mowa w ust. 1, jeżeli różnica pomiędzy proporcją ustaloną zgodnie z art. 90 ust. 2–10a lub ust. 10c–10g

a proporcją ustaloną dla zakończonego roku podatkowego nie przekracza dwóch punktów procentowych.

1b. W przypadku gdy proporcja ustalona dla zakończonego roku podatkowego jest mniejsza niż proporcja ustalona zgodnie z art. 90 ust. 2–10a lub ust. 10c–10g, przepis ust. 1a stosuje się pod warunkiem, że kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu wynikająca:

- 1) z różnicy pomiędzy ustalonymi proporcjami oraz
- 2) korekty, o której mowa w ust. 2, z wyłączeniem korekty środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, których wartość początkowa nie przekracza 15 000 zł
– nie przekracza 10 000 zł.”;

20) w art. 106h:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy faktura dotyczy sprzedaży zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej:

- 1) do egzemplarza faktury pozostającego u podatnika dołącza się paragon fiskalny w postaci papierowej dotyczący tej sprzedaży albo
- 2) pozostawia się w dokumentacji numer dokumentu oraz numer unikatowy kasy rejestrującej zawarte na paragonie fiskalnym w postaci elektronicznej.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy faktura w formie elektronicznej dotyczy sprzedaży zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej, podatnik zostawia w dokumentacji:

- 1) paragon fiskalny w postaci papierowej dotyczący tej sprzedaży z danymi identyfikującymi tę fakturę albo
- 2) numer dokumentu oraz numer unikatowy kasy rejestrującej zawarte na paragonie fiskalnym w postaci elektronicznej.”;

21) w art. 108a ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Odpowiedzialność solidarna podatnika, o którym mowa w ust. 5, jest wyłączona w przypadku dokonania przez tego podatnika:

- 1) płatności na rachunek VAT dostawcy towarów lub usługodawcy wskazanego na fakturze, o której mowa w ust. 3 pkt 3, albo

- 2) zwrotu otrzymanej płatności na rachunek VAT podatnika, od którego otrzymano tę płatność, niezwłocznie po powzięciu informacji o jej otrzymaniu, albo
 - 3) płatności na rachunek VAT podatnika wskazanego w umowie o nabyciu wierzytelności zawartej z dostawcą lub nabywcą
– w kwocie otrzymanej na rachunek VAT, przy czym przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;
- 22) w art. 108c:
- a) w ust. 1 po wyrazach „mechanizmu podzielonej płatności,” dodaje się wyrazy „w tym również w przypadku gdy kwota ta została zapłacona z zastosowaniem mechanizmu podzielonej płatności przez podatnika innego niż wskazany na fakturze,”;
 - b) w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Przy wyliczeniu udziału procentowego, o którym mowa w zdaniu pierwszym, uwzględnia się kwoty podatku z faktur zapłaconych z zastosowaniem mechanizmu podzielonej płatności przez podatnika innego niż wskazany na fakturze.”;
- 23) w art. 111:
- a) w ust. 3a:
 - w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) za zgodą nabywcy, w postaci elektronicznej, przesyłając ten dokument w sposób z nim uzgodniony, w tym przy użyciu systemu teleinformatycznego Szefa Krajowej Administracji Skarbowej pośredniczącego przy wydawaniu paragonów fiskalnych w postaci elektronicznej nabywcy bez konieczności podawania jego danych osobowych;”;
 - pkt 8 otrzymuje brzmienie:
„8) wystawiać przy zastosowaniu kas rejestrujących dokumenty inne niż określone w pkt 1 dotyczące sprzedaży lub pracy tych kas;”;
 - b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:
„5a. Jeżeli prawidłowość złożonego przez podatnika wniosku nie budzi wątpliwości, urząd skarbowy dokonuje zwrotu, o którym mowa w ust. 5, bez wydawania decyzji.

5b. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w złożonym przez podatnika wniosku naczelnik urzędu skarbowego wydaje decyzję, w której określa prawidłową wysokość zwrotu, o którym mowa w ust. 5, lub odmawia dokonania zwrotu.”,

- c) w ust. 7a w pkt 1 wyrazy „szczególne przypadki i sposób wystawiania dokumentów w postaci innej niż wydruk przy zastosowaniu kas rejestrujących” zastępuje się wyrazami „sposób wystawiania dokumentów z kas rejestrujących i szczególne przypadki wydawania nabywcy dowodu sprzedaży”;
- 24) w art. 111b w ust. 3 w pkt 2 wyrazy „szczególne przypadki i sposób wystawiania dokumentów w postaci innej niż wydruk przy zastosowaniu tych kas” zastępuje się wyrazami „sposób wystawiania dokumentów z kas rejestrujących i szczególne przypadki wydawania nabywcy dowodu sprzedaży”;
- 25) w art. 112b:
- a) w ust. 1 w części wspólnej wyrazy „odpowiadającej 30%” zastępuje się wyrazami „do 30%”,
 - b) w ust. 2 w części wspólnej wyrazy „wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego wynosi 20%” zastępuje się wyrazami „naczelnik urzędu skarbowego lub naczelnik urzędu celno-skarbowego ustala dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości do 20%”,
 - c) w ust. 2a wyrazy „wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego wynosi 15%” zastępuje się wyrazami „naczelnik urzędu celno-skarbowego ustala dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości do 15%”,
 - d) po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Ustalając dodatkowe zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w ust. 1–2a, naczelnik urzędu skarbowego lub naczelnik urzędu celno-skarbowego bierze pod uwagę:

 - 1) okoliczności powstania nieprawidłowości;
 - 2) rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na podatniku obowiązku, które skutkowało powstaniem nieprawidłowości;
 - 3) rodzaj, stopień i częstotliwość stwierdzanych dotychczas nieprawidłowości dotyczących nieprzedawnionych zobowiązań w podatku;
 - 4) kwotę stwierdzonych nieprawidłowości, w tym kwotę zaniżenia zobowiązania podatkowego, kwotę zawyżenia zwrotu różnicy podatku, zwrotu podatku

naliczonego lub różnicy podatku do obniżenia podatku należnego za następne okresy rozliczeniowe;

- 5) działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości w celu usunięcia skutków nieprawidłowości.”;

26) w art. 112c ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadkach, o których mowa w art. 112b ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1 oraz ust. 2a, w zakresie, w jakim nieprawidłowość była skutkiem celowego działania podatnika lub jego kontrahenta, o którym podatnik miał wiedzę, i wynika w całości lub w części z obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającą z faktury, która:

- 1) została wystawiona przez podmiot nieistniejący,
- 2) stwierdza czynności, które nie zostały dokonane – w części dotyczącej tych czynności,
- 3) podaje kwoty niezgodne z rzeczywistością – w części dotyczącej tych pozycji, dla których podane zostały kwoty niezgodne z rzeczywistością,
- 4) potwierdza czynności, do których mają zastosowanie przepisy art. 58 i art. 83 Kodeksu cywilnego – w części dotyczącej tych czynności

– wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego w części dotyczącej podatku naliczonego wynikającego z powyższej faktury wynosi 100%.”;

27) w art. 129 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Otrzymanie przez podatnika dokumentu:

- 1) potwierdzającego wywóz towaru poza terytorium Unii Europejskiej,
 - 2) o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b
- w terminie późniejszym niż określony w ust. 1 pkt 2, nie później jednak niż przed upływem 10 miesięcy, licząc od końca miesiąca, w którym dokonano dostawy, upoważnia podatnika do dokonania korekty podatku należnego od tej dostawy w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym podatnik otrzymał ten dokument.”;

28) w art. 130c w ust. 8 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;

29) po art. 130c dodaje się art. 130ca w brzmieniu:

„Art. 130ca. 1. W przypadku upływu terminu, o którym mowa w art. 61 ust. 2 rozporządzenia 282/2011, oraz w przypadkach, o których mowa w art. 61a ust. 1 tego rozporządzenia, podatnik, dla którego państwem członkowskim konsumpcji jest

Rzeczpospolita Polska, składa korektę deklaracji VAT drogą elektroniczną, za pomocą aplikacji informatycznej udostępnionej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do Łódzkiego Urzędu Skarbowego.

2. Korekta, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) informacje o miejscu i powodach składania korekty;
- 2) dane podatnika:
 - a) nazwę lub imię i nazwisko,
 - b) adres siedziby lub adres miejsca zamieszkania,
 - c) numer identyfikacyjny VAT wykorzystywany przez państwo członkowskie identyfikacji na potrzeby procedury unijnej i kod tego państwa;
- 3) okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta;
- 4) w przypadku wystąpienia nadpłaty – informacje niezbędne do jej rozliczenia;
- 5) dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej podatnika, a w przypadku ustanowienia pełnomocnika – dane kontaktowe pełnomocnika.

3. Do kwot w korekcie, o której mowa w ust. 1, przepisy art. 130c ust. 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

4. Podatnicy są obowiązani do wpłacania kwoty VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta, w euro, na rachunek bankowy Łódzkiego Urzędu Skarbowego.”;

30) w art. 133 w ust. 8 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepis ust. 2a stosuje się odpowiednio.”;

31) po art. 133 dodaje się art. 133a w brzmieniu:

„Art. 133a. 1. W przypadku upływu terminu, o którym mowa w art. 61 ust. 2 rozporządzenia 282/2011, oraz w przypadkach, o których mowa w art. 61a ust. 1 tego rozporządzenia, podmiot zagraniczny, dla którego państwem członkowskim konsumpcji jest Rzeczpospolita Polska, składa korektę deklaracji VAT drogą elektroniczną, za pomocą aplikacji informatycznej udostępnionej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do Łódzkiego Urzędu Skarbowego.

2. Korekta, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) informacje o miejscu i powodach składania korekty;
- 2) dane podmiotu zagranicznego:
 - a) nazwę,

- b) adres siedziby,
 - c) numer identyfikacyjny VAT nadany przez państwo członkowskie identyfikacji na potrzeby procedury nieunijnej i kod tego państwa;
- 3) okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta;
 - 4) w przypadku wystąpienia nadpłaty – informacje niezbędne do jej rozliczenia;
 - 5) dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej podmiotu zagranicznego, a w przypadku ustanowienia pełnomocnika – dane kontaktowe pełnomocnika.

3. Do kwot w korekcie, o której mowa w ust. 1, przepisy art. 133 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

4. Podmioty zagraniczne są obowiązane do wpłacania kwoty VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta, w euro, na rachunek bankowy Łódzkiego Urzędu Skarbowego.”;

32) w art. 138g w ust. 8 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;

33) po art. 138g dodaje się art. 138ga w brzmieniu:

„Art. 138ga. 1. W przypadkach:

- 1) upływu terminu, o którym mowa w art. 61 ust. 2 rozporządzenia 282/2011, oraz w przypadkach, o których mowa w art. 61a ust. 1 tego rozporządzenia, podatnik, a w przypadku podatnika reprezentowanego przez pośrednika – pośrednik, dla którego państwem członkowskim konsumpcji jest Rzeczpospolita Polska,
- 2) o których mowa w art. 61a ust. 2 rozporządzenia 282/2011, pośrednik w odniesieniu do podatników reprezentowanych przez tego pośrednika, dla których państwem członkowskim konsumpcji jest Rzeczpospolita Polska

– składa korektę deklaracji VAT drogą elektroniczną, za pomocą aplikacji informatycznej udostępnionej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do Łódzkiego Urzędu Skarbowego.

2. Korekta, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) informacje o miejscu i powodach składania korekty;
- 2) dane podatnika:
 - a) nazwę lub imię i nazwisko,
 - b) adres siedziby lub adres miejsca zamieszkania,

- c) numer identyfikacyjny VAT podatnika wykorzystywany przez państwo członkowskie identyfikacji na potrzeby korzystania z procedury importu i kod tego państwa, a w przypadku podatnika reprezentowanego przez pośrednika – także indywidualny numer identyfikacyjny pośrednika wykorzystywany przez państwo członkowskie identyfikacji na potrzeby procedury importu i kod tego państwa;
- 3) okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta;
- 4) w przypadku wystąpienia nadpłaty – informacje niezbędne do jej rozliczenia;
- 5) dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej podatnika, a w przypadku podatnika reprezentowanego przez pośrednika – także dane kontaktowe pośrednika.

3. Do kwot w korekcie, o której mowa w ust. 1, przepisy art. 138g ust. 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

4. Podatnik, a w przypadku podatnika reprezentowanego przez pośrednika – pośrednik, jest obowiązany do wpłacania kwoty VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta, w euro, na rachunek bankowy Łódzkiego Urzędu Skarbowego.”;

- 34) w art. 145a w ust. 15 w pkt 1 wyrazy „szczególne przypadki i sposób wystawiania dokumentów w postaci innej niż wydruk przy zastosowaniu tych kas” zastępuje się wyrazami „sposób wystawiania dokumentów z kas rejestrujących i szczególne przypadki wydawania nabywcy dowodu sprzedaży”;
- 35) w art. 146k:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W okresie od dnia 1 kwietnia 2023 r. do dnia 31 marca 2025 r. dla zwrotu różnicy podatku, o którym mowa w art. 87 ust. 6d, warunek, o którym mowa w:

- 1) art. 87 ust. 6e pkt 1 lit. a, uznaje się za spełniony, jeżeli udział procentowy łącznej wartości sprzedaży wraz z podatkiem zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kas rejestrujących, o których mowa w art. 87 ust. 6e pkt 4 lit. c, w danym okresie rozliczeniowym w całkowitej wartości sprzedaży wraz z podatkiem dokonanej przez podatnika w danym okresie rozliczeniowym, był nie niższy niż 70%;
- 2) art. 87 ust. 6e pkt 1 lit. b, uznaje się za spełniony, jeżeli udział procentowy otrzymanych płatności zrealizowanych z wykorzystaniem instrumentów

płatniczych, w tym również przy użyciu usługi polecenia przelewu w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z tytułu sprzedaży wraz z podatkiem, zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kas rejestrujących, które umożliwiają połączenie i przesyłanie danych między kasą rejestrującą a Centralnym Repozytorium Kas, określone w art. 111a ust. 3, dokumentowanej paragonami z oznaczeniem, z którego wynika, że płatność została dokonana przy użyciu karty płatniczej, przez wykonanie płatności mobilnej lub usługi polecenia przelewu, zgodnym z formą otrzymanej płatności, w stosunku do łącznej wartości sprzedaży wraz z podatkiem zaewidencjonowanej przy zastosowaniu tych kas w danym okresie rozliczeniowym, był nie niższy niż 55%.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Całkowitą wartość sprzedaży wraz z podatkiem, o której mowa w ust. 1 pkt 1, ustala się w oparciu o dane zawarte w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2022 r. poz. 479, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3a:

a) w § 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) z korekty deklaracji VAT, o której mowa w art. 130ca ust. 1, art. 133a ust. 1 i art. 138ga ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 931, z późn. zm.⁵⁾);”,

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Przepisu § 2 nie stosuje się do należności pieniężnych wynikających z korekty deklaracji VAT, o której mowa w art. 130ca ust. 1, art. 133a ust. 1 i art. 138ga ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.”;

2) w art. 15 § 3b otrzymuje brzmienie:

„§ 3b. Przepisów § 1–3 nie stosuje się do egzekucji należności pieniężnych, o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g, oraz należności pieniężnych wynikających

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1301, 1692, 1967, 2127, 2180, 2600, 2640 i 2687.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 974, 1137, 1301, 1488, 1561, 2180 i 2707 oraz z 2023 r. poz...

z korekty deklaracji VAT, o której mowa w art. 130ca ust. 1, art. 133a ust. 1 i art. 138ga ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.”;

3) w art. 27 po § 1b dodaje się § 1c w brzmieniu:

„§ 1c. Należność pieniężną wynikającą z korekty deklaracji VAT, o której mowa w art. 130ca ust. 1, art. 133a ust. 1 i art. 138ga ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, podaje się w tytule wykonawczym w złotych po przeliczeniu jej według kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu danego okresu rozliczeniowego, a jeżeli nie zostanie opublikowany w tym dniu – według kursu wymiany opublikowanego w najbliższym po nim dniu.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180) w art. 62b:

1) w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) przekazania środków z rachunku VAT posiadacza będącego członkiem grupy VAT, o której mowa w art. 2 pkt 47 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;”;

2) w ust. 2:

a) w pkt 2 w lit. a dodaje się tiret szóste–jedenaste w brzmieniu:

- „– podatku od wydobycia niektórych kopalin oraz odsetek za zwłokę w podatku od wydobycia niektórych kopalin,
- podatku od sprzedaży detalicznej oraz odsetek za zwłokę w podatku od sprzedaży detalicznej,
- opłaty od środków spożywczych, dodatkowej opłaty oraz odsetek za zwłokę od tej opłaty,
- zryczałtowanego podatku od wartości sprzedanej produkcji oraz odsetek za zwłokę w podatku od wartości sprzedanej produkcji,
- podatku tonażowego oraz odsetek za zwłokę w podatku tonażowym,
- opłaty, o której mowa w art. 9² ust. 11 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2023 r. poz. 165), dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 9² ust. 21 tej ustawy, oraz odsetek za zwłokę od tych opłat,”

b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

- „4a) przekazania przy użyciu komunikatu przelewu kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług na rachunek VAT podatnika wskazanego w umowie o nabyciu wierzytelności przez posiadacza rachunku, który:
- a) otrzymał płatność przy użyciu komunikatu przelewu oraz
 - b) nie jest dostawcą towarów lub usługodawcą wskazanym na fakturze, za którą jest dokonywana płatność;”;
- c) po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
- „6a) przekazania środków przez posiadacza rachunku VAT będącego członkiem grupy VAT, o której mowa w art. 2 pkt 47 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, na rachunek VAT przedstawiciela grupy VAT, o którym mowa w art. 2 pkt 48 tej ustawy, przy użyciu komunikatu przelewu, w którym posiadacz w miejsce informacji, o których mowa w:
- a) art. 108a ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług – wskazuje kwotę przekazywanych środków,
 - b) art. 108a ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług – wpisuje wyrazy „przekazanie – grupa VAT”,
 - c) art. 108a ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług – wskazuje numer, za pomocą którego grupa VAT jest zidentyfikowana na potrzeby podatku od towarów i usług;”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 13:
 - a) w § 2:
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) organ odwoławczy od decyzji i postanowień wydanych w sprawach, o których mowa w pkt 1, 7 i 9;”;
 - pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) organ pierwszej instancji właściwy w sprawach zmiany albo uchylecia:
 - a) wiążącej informacji stawkowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2022 r.

poz. 931, z późn. zm.⁶⁾), w przypadkach, o których mowa w art. 42h ust. 4 tej ustawy,

- b) wiążącej informacji akcyzowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 143, z późn. zm.⁷⁾), w przypadkach, o których mowa w art. 7ha ust. 6 tej ustawy;”;

- b) w § 2a pkt 2–4 otrzymują brzmienie:

„2) organ pierwszej instancji właściwy w sprawie wydawania:

- a) wiążącej informacji stawkowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług,
- b) wiążącej informacji akcyzowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym;

3) organ odwoławczy od decyzji i postanowień wydanych w sprawach, o których mowa w pkt 2 i 4;

4) organ pierwszej instancji właściwy w sprawach zmiany albo uchylecia:

- a) wiążącej informacji stawkowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług,
- b) wiążącej informacji akcyzowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym.”;

- 2) w art. 14b § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. W zakresie objętym wiążącymi informacjami stawkowymi, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, oraz wiążącymi informacjami akcyzowymi, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, nie wydaje się interpretacji indywidualnych.”;

- 3) w art. 20zza w § 5 w pkt 2 wyrazy „art. 7ha pkt 1 i 2, pkt 3 lit. a i c” zastępuje się wyrazami „art. 7ha ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. a i c”;

- 4) w art. 20zt pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) opis i klasyfikację towaru lub usługi oraz właściwą stawkę podatku, przy czym w zakresie nieuregulowanym w niniejszym dziale stosuje się odpowiednio przepisy

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 974, 1137, 1301, 1488, 1561, 2180 i 2707 oraz z 2023 r. poz.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1137, 1488, 1967, 2180, 2236 i 2707 oraz z 2023 r. poz.

art. 42b ust. 2 pkt 1–3, ust. 4, 5, 7 i 7a zdanie pierwsze oraz art. 42e ust. 1–3, ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 i 7 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;”;

5) w art. 62:

a) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę oraz kosztów upomnienia organ podatkowy, na wniosek podatnika, wydaje postanowienie, na które służy zażalenie.”,

b) uchyla się § 4a,

c) w § 5 wyrazy „§ 1–4a” zastępuje się wyrazami „§ 1–4”;

6) w art. 76a § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W sprawach zaliczenia nadpłaty na poczet zaległych oraz bieżących zobowiązań podatkowych i należności, o których mowa w art. 76 § 1a, organ podatkowy, na wniosek podatnika, wydaje postanowienie, na które służy zażalenie. W przypadku zaliczenia nadpłaty na poczet zaległych zobowiązań podatkowych i należności, o których mowa w art. 76 § 1a, przepisy art. 55 § 2 i art. 62 § 1 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2073) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 41 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Na zasadzie wzajemności, zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do pojazdu silnikowego w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 988, z późn. zm.⁸⁾) stosuje się także, jeżeli niezachowanie terminu określonego w ust. 1 było uzasadnione okolicznościami związanymi z ważnym interesem służby, dotyczącymi przesiedlenia osoby odstępującej pojazd silnikowy, w celu podjęcia pracy w innym państwie oraz osoba ta przebywała na terytorium kraju nie krócej niż 2 lata.”;

2) w art. 69 w ust. 1:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej – jako:

a) organ pierwszej instancji w sprawach, o których mowa w art. 70 ust. 2a,

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1002, 1768, 1783, 2589, 2600 i 2642.

- b) organ odwoławczy od decyzji wydawanych w sprawach, o których mowa w art. 70 ust. 2a;”;
- b) w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:
 - „b) organ odwoławczy od decyzji wydawanych w sprawach, o których mowa w lit. a oraz w art. 70 ust. 2 pkt 1, 3 i 4;”;
- 3) w art. 70:
 - a) w ust. 2 uchyla się pkt 2,
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
 - „2a. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej jest właściwy w sprawach dotyczących wiążącej informacji taryfowej i wiążącej informacji o pochodzeniu.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 143, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 7d:
 - a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3. WIA wiąże, z zastrzeżeniem ust. 3a i 3b, organy podatkowe i podmiot, na rzecz którego została wydana, w odniesieniu do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, wobec których czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą zostały dokonane w okresie ważności WIA.”,
 - b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:
 - „3a. W przypadku zmiany WIA z powodu wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 7ha ust. 1 pkt 1–3, i zastosowania się przez podmiot, na rzecz którego została ona wydana, do zmienionej WIA od dnia wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 7ha ust. 1 pkt 1–3, do dnia, w którym decyzja o zmianie WIA stała się ostateczna, przepisy art. 14k–14m ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio.
 - 3b. W przypadku zmiany WIA z powodu wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 7ha ust. 1 pkt 4, i zastosowania się przez podmiot, na rzecz którego została ona wydana, do zmienionej WIA od dnia następującego po dniu, w którym WIA stała się ostateczna, do dnia, w którym decyzja o zmianie WIA stała się

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1137, 1488, 1967, 2180, 2236 i 2707.

ostateczna, przepisy art. 14k–14m ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. WIA wydawana jest na okres 5 lat i jest ważna od dnia następującego po dniu, w którym stała się ostateczna:

- 1) do dnia, w którym decyzja o zmianie WIA albo decyzja o uchyleniu WIA, stały się ostateczne albo
 - 2) do dnia poprzedzającego dzień wygaśnięcia na podstawie art. 7h ust. 1, albo
 - 3) do dnia upływu okresu na jaki została wydana
- w zależności od tego, które ze zdarzeń nastąpiło wcześniej.”;

2) w art. 7e:

a) w ust. 2:

- we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „powinien zawierać w szczególności” zastępuje się wyrazami „zawiera co najmniej”,
- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) imię i nazwisko lub nazwę wnioskodawcy, jego adres zamieszkania lub siedziby, numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub inny numer umożliwiający identyfikację wnioskodawcy;”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Wnioskodawca we wniosku o wydanie WIA składa pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia oświadczam, że w dniu złożenia wniosku, w zakresie przedmiotowym wniosku, nie toczy się postępowanie podatkowe, kontrola podatkowa ani kontrola celno-skarbowa oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.”. Treść oświadczenia zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. W razie złożenia fałszywego oświadczenia przepisu art. 7d ust. 3 nie stosuje się w związku z wydaniem tej WIA.

2b. Nie wydaje się WIA, jeżeli zakres przedmiotowy wniosku o wydanie WIA, w dniu złożenia tego wniosku, jest przedmiotem:

- 1) toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji albo postanowieniu organu podatkowego;
 - 2) zawartego porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zt pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.”;
- c) ust. 3–6 otrzymują brzmienie:

„3. Do wniosku o wydanie WIA załącza się dokumenty lub materiały odnoszące się do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, w szczególności próbki, fotografie, plany, schematy, katalogi, atesty, instrukcje, informacje od producenta, inne dostępne dokumenty lub materiały, umożliwiające organowi podatkowemu dokonanie właściwej klasyfikacji wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego lub określenie rodzaju wyrobu akcyzowego.

4. Jeżeli wniosek o wydanie WIA nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2, 2a i 3, organ podatkowy wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia braków w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, z pouczeniem, że nieuzupełnienie wniosku spowoduje pozostawienie go bez rozpatrzenia.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 2b i 4, wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie WIA, mając na względzie zakres danych określonych w ust. 2, ujednoczenie składanych wniosków oraz zapewnienie sprawnej obsługi wnioskodawców.”;

- 3) w art. 7f:

- a) ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Wnioskodawca jest obowiązany do uiszczenia opłaty z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz, w przypadku gdy rozpatrzenie wniosku o wydanie WIA wymaga przeprowadzenia badania lub analizy.

2. Badania lub analizy mogą być wykonywane przez laboratoria jednostek organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej lub inne akredytowane laboratoria, a także przez Centrum Łukasiewicz i instytuty działające w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz, instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, instytuty badawcze lub międzynarodowe instytuty naukowe utworzone na podstawie

odrębnych przepisów, działające na terytorium kraju, dysponujące wyposażeniem niezbędnym do wykonywania danego rodzaju badań lub analiz.

3. Opłata, o której mowa w ust. 1, pobierana za badania lub analizy wykonywane przez laboratoria jednostek organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej stanowi dochód budżetu państwa i jest uiszczana na rachunek bankowy Krajowej Informacji Skarbowej.”,

b) ust. 5–7 otrzymują brzmienie:

„5. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, oraz termin jej uiszczenia są określane przez organ podatkowy w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

6. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz. W przypadku gdy badania lub analizy są przeprowadzane przez laboratoria jednostek organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, powinna odpowiadać ryczałtowym stawkom opłat określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 92 ust. 4 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2073 oraz z 2023 r. poz. ...), jeżeli stawki te zostały określone w tych przepisach.

7. W przypadku gdy zaliczka uiszczona na pokrycie opłaty, o której mowa w ust. 1, jest wyższa niż opłata określona w postanowieniu wydanym na podstawie ust. 5, a także w przypadku gdy opłata jest nienależna, zwrot kwoty nienależnej następuje w terminie 30 dni od dnia zakończenia postępowania w sprawie WIA.”;

4) art. 7g otrzymuje brzmienie:

„Art. 7g. 1. Organ podatkowy wydaje WIA bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku o wydanie WIA. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

2. W sprawach dotyczących WIA stosuje się odpowiednio przepisy działu IV ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z wyłączeniem rozdziałów 17–20.”;

5) w art. 7h ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. WIA wygasa z mocy prawa w przypadku zmiany przepisów ustawy lub przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie odnoszących się do wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, będących przedmiotem WIA, w wyniku której

WIA staje się niezgodna z tymi przepisami. Wygaśnięcie WIA następuje z dniem wejścia w życie przepisów, z którymi WIA stała się niezgodna.”;

6) art. 7ha otrzymuje brzmienie:

„Art. 7ha. 1. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany albo uchylenia ostatecznej WIA, w przypadku wystąpienia albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem, w szczególności w przypadku:

- 1) zmiany przepisów wstępnych, uwag lub uwag dodatkowych do sekcji lub działów w Nomenklaturze Scalonej (CN);
- 2) przyjęcia przez Komisję Europejską środków w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów;
- 3) utraty zgodności z interpretacją Nomenklatury Scalonej (CN) wynikającą z:
 - a) not wyjaśniających, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej,
 - b) wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
 - c) decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych lub zmian not wyjaśniających do Nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów, przyjętej przez organizację ustanowioną na mocy Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r. (Dz. U. z 1978 r. poz. 43);
- 4) błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego;
- 5) istnienia w dniu jej wydania przesłanek: odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania WIA, odmowy wydania WIA albo umorzenia postępowania;
- 6) wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 240 § 1 oraz art. 247 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3, z wnioskiem o zmianę albo uchylenie WIA może wystąpić do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej podmiot, na rzecz którego WIA została wydana.

3. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, po przeprowadzeniu postępowania określonego w ust. 1 i 2:

- 1) uchyla WIA i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo umarza postępowanie albo
- 2) zmienia WIA i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo
- 3) umarza postępowanie, jeżeli w jego wyniku sprawa zostałaby rozstrzygnięta jak w WIA albo jeżeli postępowanie stało się bezprzedmiotowe, albo
- 4) odmawia zmiany WIA albo uchylecia WIA, w przypadku, o którym mowa w ust. 2, z powodu niewystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem.

4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wystąpić do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z żądaniem wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie zmiany albo uchylecia WIA w przypadku wystąpienia albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem, w szczególności w przypadkach, o których mowa w ust. 1.

5. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, po otrzymaniu żądania, o którym mowa w ust. 4, niezwłocznie wszczyna postępowanie w sprawie zmiany albo uchylecia WIA. Do wszczęcia przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej postępowania przepisy ust. 3 pkt 1–3 stosuje się odpowiednio.

6. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przejąć do dalszego prowadzenia, w drodze postanowienia, postępowanie wszczęte przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej na podstawie ust. 1 albo 5. Do przejętego przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej postępowania przepis ust. 3 pkt 1–3 stosuje się odpowiednio.

7. Przepisy ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio do innych niż WIA ostatecznych rozstrzygnięć wydanych w sprawach dotyczących wydawania WIA.”;

7) w art. 7hb:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ podatkowy, na wniosek podmiotu, na rzecz którego WIA została wydana, złożony nie później niż 3 miesiące przed upływem okresu, na jaki WIA została wydana, o którym mowa w art. 7d ust. 4, może, w drodze decyzji, przedłużyć ten okres na kolejne okresy, nie dłuższe niż 5 lat.”,

b) w ust. 2 w pkt 4 po wyrazie „dokumenty” dodaje się wyrazy „i materiały”;

8) w art. 7i uchyla się pkt 3 i 4;

9) uchyla się art. 7j;

10) art. 7k otrzymuje brzmienie:

„Art. 7k. WIA, decyzja o zmianie WIA, decyzja o uchyleniu WIA, decyzja o odmowie wydania WIA, o której mowa w art. 7i pkt 1, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz danych objętych tajemnicą przedsiębiorstwa, są zamieszczane, bez zbędnej zwłoki, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W Biuletynie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, zamieszcza się również informacje o okresie ważności WIA i decyzji o zmianie WIA, oraz o okresach, na jakie została przedłużona WIA zgodnie z art. 7hb ust. 1.”;

11) w art. 14:

a) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Organem podatkowym właściwym w zakresie WIA jest Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej oraz Szef Krajowej Administracji Skarbowej w przypadku, o których mowa w art. 7ha ust. 6.”,

b) uchyla się ust. 12.

Art. 7. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 174 uchyla się pkt 2;

2) po art. 175 dodaje się art. 175a–175h w brzmieniu:

„Art. 175a. 1. Minister Finansów może prowadzić przegląd wydatków (kosztów) jednostek sektora finansów publicznych w celu oddziaływania w perspektywie wykraczającej poza rok budżetowy na poziom, strukturę oraz jakość wydatków publicznych, w szczególności stopień, w jakim przyczyniają się one do skutecznej i efektywnej realizacji celów działalności państwa, zwany dalej „przeglądem wydatków”.

2. Minister Finansów nie prowadzi przeglądu wydatków:

1) jednostek, o których mowa w art. 9 pkt 2, 2a, 4 i 11 oraz art. 139 ust. 2;

2) instytucji gospodarki budżetowej utworzonych przez organ lub kierownika jednostki, o których mowa w art. 139 ust. 2;

3) samorządowych jednostek budżetowych, samorządowych instytucji kultury oraz samorządowych osób prawnych utworzonych na podstawie odrębnych ustaw w celu wykonywania zadań publicznych.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1692, 1725, 1747, 1768, 1964 i 2414.

Art. 175b. 1. Przegląd wydatków prowadzi się na podstawie planu przeglądu wydatków sporządzonego przez Ministra Finansów, po zasięgnięciu opinii właściwych dysponentów części budżetowych, z których były ponoszone wydatki (koszty), oraz organów nadzorujących jednostki, których wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi wydatków.

2. W uzasadnionych przypadkach przegląd wydatków może być prowadzony poza planem, o którym mowa w ust. 1, w porozumieniu z właściwym dysponentem części budżetowej, z której były ponoszone wydatki (koszty), oraz organem nadzorującym jednostkę, której wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi wydatków.

3. Plan przeglądu wydatków określa co najmniej:

- 1) okres na jaki jest sporządzany;
- 2) jednostki, których wydatki będą podlegały przeglądowi wydatków;
- 3) zakres przeglądów wydatków.

Art. 175c. Minister Finansów, w porozumieniu z właściwym dysponentem części budżetowej, z której były ponoszone wydatki (koszty), organem nadzorującym jednostkę, której wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi wydatków, oraz Szefem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, jeżeli będzie uczestniczył w przeglądzie wydatków, sporządza program przeglądu wydatków, który zawiera w szczególności cel i szczegółowy zakres przeglądu wydatków.

Art. 175d. 1. Właściwy dysponent części budżetowej, z której ponoszone były wydatki (koszty), oraz organ nadzorujący jednostkę, której wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi wydatków, uczestniczą w przeglądzie wydatków, w szczególności dokonują identyfikacji i analizy nakładów oraz efektów wydatkowania środków publicznych.

2. W przeglądzie wydatków może uczestniczyć Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Art. 175e. 1. Minister Finansów dokumentuje przegląd wydatków, w szczególności po jego przeprowadzeniu sporządza raport w porozumieniu z właściwym dysponentem części budżetowej, z której były ponoszone wydatki (koszty), organem nadzorującym jednostkę, której wydatki (koszty) podlegały przeglądowi wydatków, oraz Szefem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, jeżeli uczestniczył w przeglądzie wydatków.

2. Raport zawiera w szczególności propozycje zmian w zakresie jakości wydatków publicznych oraz wskazuje podmioty odpowiedzialne za ich wdrożenie.

3. Raport może zawierać propozycje zmian poziomu lub struktury wydatków publicznych.

4. Minister Finansów udostępnia raport z przeglądu wydatków:

- 1) jednostce, której wydatki (koszty) podlegały przeglądowi wydatków;
- 2) właściwemu dysponentowi części budżetowej, z której były ponoszone wydatki (koszty), oraz organowi nadzorującemu jednostkę, której wydatki (koszty) podlegały przeglądowi wydatków;
- 3) Szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, jeżeli uczestniczył w przeglądzie wydatków.

5. Podmioty, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, wykorzystują propozycje zmian, o których mowa w ust. 3, przy opracowaniu materiałów do projektu ustawy budżetowej.

6. Minister Finansów monitoruje wykorzystanie propozycji zmian, o których mowa w ust. 2 i 3.

Art. 175f. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb:
 - a) sporządzania i opiniowania planu przeglądu wydatków, o którym mowa w art. 175b ust. 1,
 - b) sporządzania i uzgadniania programu przeglądu wydatków, o którym mowa w art. 175c, oraz raportu, o którym mowa w art. 175e ust. 1,
- 2) sposób monitorowania przez Ministra Finansów wykorzystania propozycji zmian, o których mowa w art. 175e ust. 2 i 3

– mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnej i skutecznej realizacji przeglądów wydatków oraz potrzebę osiągnięcia celu przeglądów wydatków.

Art. 175g. Minister Finansów zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu go obsługującego wytyczne w zakresie prowadzenia przeglądu wydatków.

Art. 175h. W związku z prowadzonym przeglądem wydatków, jednostki, których wydatki podlegają przeglądowi wydatków, właściwi dysponenci części budżetowych, z których były ponoszone wydatki (koszty), oraz organy nadzorujące jednostki, których wydatki (koszty) podlegają przeglądowi wydatków, przekazują Ministrowi Finansów, na jego żądanie, dokumenty, informacje i dane dotyczące:

- 1) celów działalności państwa, których osiągnięciu służą poniesione wydatki,
- 2) środków służących osiągnięciu zamierzonych celów,

- 3) poniesionych wydatków,
 - 4) uzyskanych efektów
- z zachowaniem przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 813, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 22 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) prowadzenie spraw dotyczących wiążących informacji;”.

Art. 9. 1. Postępowania w sprawach wydawania wiążących informacji akcyzowych oraz ich zmiany, wiążących informacji taryfowych i wiążących informacji o pochodzeniu, wszczęte i niezakończone przed dniem 1 kwietnia 2023 r., przejmuje do prowadzenia Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do postępowań odwoławczych w sprawach wydawania wiążących informacji akcyzowych oraz ich zmiany, wiążących informacji taryfowych i wiążących informacji o pochodzeniu, wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 kwietnia 2023 r.

3. W postępowaniach sądowych w sprawach wydawania:

- 1) wiążących informacji akcyzowych oraz ich zmiany, w których stroną na podstawie przepisów dotychczasowych jest lub mógłby być Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie,
- 2) wiążących informacji taryfowych i wiążących informacji o pochodzeniu, w których stroną na podstawie przepisów dotychczasowych jest lub mógłby być Szef Krajowej Administracji Skarbowej

– prawa i obowiązki strony przejmuje Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

4. Zadania związane z zakończonymi przed dniem 1 kwietnia 2023 r. sprawami w zakresie wiążących informacji akcyzowych, wiążących informacji taryfowych i wiążących informacji o pochodzeniu, przejmuje Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

5. Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej przysługuje dostęp do akt spraw, o których mowa w ust. 4.

Art. 10. 1. Do postępowań w sprawie wydania wiążących informacji stawkowych, zwanych dalej „WIS”, wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 kwietnia 2023 r., stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 835, 1079, 1301, 1488, 1713, 1730, 1933, 2015 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 177, 180 i 185.

2. Do postępowań w sprawie wydania WIS wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 kwietnia 2023 r., stosuje się przepisy art. 42b ust. 2 pkt 4 i ust. 6 oraz art. 42d ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, i przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 42f tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

3. Do postępowań w sprawie zmiany albo uchylecia WIS, wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 kwietnia 2023 r., stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, oraz ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu dotychczasowym.

4. WIS wydane przed dniem 1 kwietnia 2023 r. na podstawie art. 42a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, na wniosek podatnika zawierający żądanie, o którym mowa w art. 42b ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, oraz decyzje o zmianie tych WIS, pozostają w obrocie prawnym do czasu upływu ich okresu ważności.

5. W przypadku zmiany po dniu 1 kwietnia 2023 r. WIS i decyzji o zmianie WIS, o których mowa w ust. 4, stosuje się przepis art. 42a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

6. Do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem 1 kwietnia 2023 r. stosuje się przepisy art. 42c, art. 42h i art. 42ha ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

7. Wniosków o wydanie WIS zamieszczonych w Biuletynie Informacji Publicznej na podstawie przepisów dotychczasowych nie usuwa się.

8. Informacje o dacie ważności, zmiany, uchylecia oraz wygaśnięcia WIS i decyzji o zmianie WIS, zamieszczonych w Biuletynie Informacji Publicznej na podstawie przepisów dotychczasowych, wprowadza się do Biuletynu Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych do dnia 31 maja 2023 r.

Art. 11. 1. Do postępowań w sprawie:

- 1) wydawania wiążących informacji akcyzowych,
- 2) zmiany wiążących informacji akcyzowych

– wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 kwietnia 2023 r., stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu dotychczasowym, z zastrzeżeniem art. 9.

2. Do wiążących informacji akcyzowych i decyzji o zmianie wiążących informacji akcyzowych wydanych przed dniem 1 kwietnia 2023 r. stosuje się przepisy art. 7d ust. 3a i 3b, art. 7g ust. 2, art. 7h ust. 1, art. 7ha i art. 7k ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Informacje o dacie ważności wiążących informacji akcyzowych oraz decyzji o zmianie wiążących informacji akcyzowych, zamieszczonych w Biuletynie Informacji Publicznej na podstawie przepisów dotychczasowych, wprowadza się do Biuletynu Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych do dnia 31 maja 2023 r.

Art. 12. 1. Jeżeli termin, o którym mowa w art. 86 ust. 10b pkt 2 lit. a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, upływa po dniu 31 marca 2023 r., warunku, o którym mowa w tym przepisie, nie stosuje się.

2. W przypadku gdy podatnik pomniejszył kwotę podatku naliczonego zgodnie z art. 86 ust. 10g ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, otrzymanie po dniu 31 marca 2023 r. faktury dokumentującej dostawę towarów, stanowiącą u podatnika wewnątrzspółnotowe nabycie towarów, upoważnia podatnika do odpowiedniego powiększenia podatku naliczonego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym podatnik uwzględnił kwotę podatku należnego z tytułu tego nabycia.

Art. 13. Przepisy art. 87 ust. 6e oraz art. 146k ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do okresów rozliczeniowych przypadających od dnia 1 kwietnia 2023 r.

Art. 14. 1. W przypadku:

- 1) ustalania proporcji, o której mowa w art. 86 ust. 2a i art. 90 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, na 2024 r.,
- 2) dokonywania korekty kwoty podatku odliczonego, o której mowa w art. 90c ust. 1 i art. 91 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, po zakończeniu 2023 r.

– przepis art. 90 ust. 10 pkt 1 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się od dnia 1 stycznia 2023 r.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku podatników, którzy dla ustalania proporcji, o której mowa w art. 86 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1, na 2025 r. przyjmują dane za 2023 r., zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 86 ust. 22 tej ustawy, oraz którzy przy dokonywaniu korekty kwoty podatku odliczonego, o której mowa w art. 90c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, po zakończeniu 2024 r. uwzględniają dane za 2023 r., zgodnie z art. 90c ust. 2 tej ustawy.

Art. 15. Przepis art. 91 ust. 1–1b ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się począwszy od korekt dokonywanych za 2023 r.

Art. 16. W przypadku gdy faktura dotyczy sprzedaży zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej dokonanej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 106h ust. 1 i 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 17. Do postępowań w sprawie zwrotu, o którym mowa w art. 111 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 111 ust. 5a i 5b ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 18. Do postępowań podatkowych, kontroli podatkowych lub kontroli celno-skarbowych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, stosuje się przepisy art. 112b i art. 112c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 19. Przepisy art. 130ca, art. 133a oraz 138ga ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się również do okresów rozliczeniowych przypadających przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 20. W przypadku gdy podstawą tytułu wykonawczego jest korekta deklaracji VAT, o której mowa w art. 130ca ust. 1, art. 133a ust. 1 i art. 138ga ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wierzyciel do dnia 31 grudnia 2025 r. wraz z przekazaniem wniosku egzekucyjnego i tytułu wykonawczego zawiadamia organ egzekucyjny o numerze, za pomocą którego zobowiązany został zidentyfikowany na potrzeby podatku w innym kraju, o ile informacja ta nie jest ujęta w tytule wykonawczym.

Art. 21. Przegląd wydatków, o którym mowa w art. 175a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 7, zostanie przeprowadzony po raz pierwszy w 2024 r.

Art. 22. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 42b ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 42b ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r.

Art. 23. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 111 ust. 7a, art. 111b ust. 3 pkt 2 oraz art. 145a ust. 15 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 111 ust. 7a, art. 111b ust. 3 pkt 2 oraz art. 145a ust. 15 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą

ustawą, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być w tym okresie zmieniane.

Art. 24. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 70 ust. 3 i 4 ustawy zmienianej w art. 5, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 70 ust. 3 i 4 ustawy zmienianej w art. 5, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r.

Art. 25. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7e ust. 6 ustawy zmienianej w art. 6, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7e ust. 6 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r.

Art. 26. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2023 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 25 i 26, art. 3 pkt 1 i pkt 2 lit. c oraz art. 18, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 4 pkt 5 i 6, które wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2023 r.;
- 3) art. 7 i art. 21, które wchodzi w życie z dniem 30 czerwca 2023 r.;
- 4) art. 3 pkt 2 lit. a w zakresie art. 62b ust. 2 pkt 2 lit. a tiret ósme, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2023 r.;
- 5) art. 1 pkt 23 lit. a tiret pierwsze, który wchodzi w życie z dniem 15 września 2023 r.

UZASADNIENIE

I. Wprowadzenie

Zmiany wprowadzane tym projektem dotyczą przede wszystkim ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług¹.

Celem proponowanych rozwiązań jest dalsze uproszczenie rozliczania przez podatników podatku od towarów i usług – tzw. pakiet Slim VAT 3 (*Simple Local And Modern VAT*). Jest to już kolejna odsłona o tym charakterze.

Pierwszą część pakietu Slim VAT stanowiła ustawa z dnia 27 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw², drugi pakiet w postaci Slim VAT 2 wprowadziła do polskiego systemu podatkowego ustawa z dnia 11 sierpnia 2021 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Prawo bankowe³. Oba te pakiety z powodzeniem wprowadziły wiele rozwiązań korzystnych dla podatników.

Dodatkowe rozwiązania z pakietu Slim VAT 2 w zakresie uproszczenia fakturowania wprowadziła ustawa z dnia 29 października 2021 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw⁴, regulująca zasady funkcjonowania Krajowego Systemu e-Faktur (tzw. KSeF). Celem dokonanej tą ustawą nowelizacji było także dalsze uproszczenie rozliczania podatku od towarów i usług, dotyczące modyfikacji zasad wystawiania faktur korygujących, w tym zmniejszenie liczby elementów takiej faktury, a także faktur zaliczkowych oraz fakultatywnego stosowania duplikatów faktur.

Realizując kolejne postulaty zgłaszane przez podatników oraz kontynuując rozpoczęty proces upraszczania i ułatwiania stosowania przepisów ustawy o VAT, proponuje się w niniejszym projekcie następujące zmiany:

I. zmiany w ustawie o VAT:

- podwyższenie limitu sprzedaży małego podatnika do 2 000 000 euro,
- doprecyzowanie zasad stosowania kursu przeliczeniowego dla faktur korygujących w przypadku gdy faktura została wystawiona w walucie obcej,
- doprecyzowanie okresu, za który deklarowana jest WDT, w przypadku gdy podatnik

¹ Dz. U. z 2022 r. poz. 931, z późn. zm., zwana dalej „ustawą o VAT”.

² Dz. U. z 2020 r. poz. 2419.

³ Dz. U. z 2021 r. poz. 1626.

⁴ Dz. U. z 2021 r. poz. 2076.

otrzymuje dokumenty potwierdzające WDT po okresie 3 miesięcy (moment powstania obowiązku podatkowego zamiast momentu dostawy),

- konsolidacja wydawania wiążących informacji – wiążące informacje stawkowe (WIS), wiążące informacje akcyzowe (WIA), wiążące informacje taryfowe (WIT) oraz wiążące informacje o pochodzeniu (WIP) – poprzez wyznaczenie dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (KIS) – jako organu właściwego do wydawania WIT, WIP i WIA w ramach I instancji oraz rozpatrywania spraw odwoławczych w ramach II instancji (obecnie WIS są wydawane przez dyrektora KIS, WIA – przez dyrektora Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu, a WIT oraz WIP – przez dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie, a organem odwoławczym w zakresie WIS jest dyrektor KIS, w zakresie WIA – dyrektor IAS w Warszawie, natomiast w zakresie WIT i WIP – Szef Krajowej Administracji Skarbowej) – zapewni to przedsiębiorcom uzyskanie wiążących informacji za pośrednictwem tego samego organu oraz zapewnienia jednolitości ww. wiążących informacji w skali kraju,
- ujednolicenie systemu podatkowego w obszarze dotyczącym wydawania WIS i WIA – przy uwzględnieniu tych aspektów, które są specyficzne dla poszczególnych rodzajów instrumentów, co przyczyni się do uproszczenia zasad i usprawnienia procesu ich wydawania,
- doprecyzowanie definicji bagażu osobistego dla potrzeb zwolnienia od VAT importu towarów przywożonych przez podróżnego,
- wprowadzenie możliwości odstąpienia przed upływem 3 lat pojazdu silnikowego zaimportowanego uprzednio ze zwolnieniem od VAT przez uprawnionego członka personelu dyplomatycznego obcych placówek dyplomatycznych i organizacji międzynarodowych, w sytuacji gdy będzie to uzasadnione okolicznościami związanymi z ważnym interesem służby, dotyczącymi przesiedlenia uprawnionego członka personelu dyplomatycznego w celu podjęcia pracy w innym państwie,
- rezygnacja z formalnego wymogu posiadania faktury dotyczącej WNT przy odliczaniu podatku naliczonego z tego tytułu,
- liberalizacja warunków szybszego zwrotu VAT dla tzw. podatników bezgotówkowych oraz wzmocnienie ram proceduralnych tego zwrotu,
- likwidacja obowiązku uzgadniania z naczelnikiem urzędu skarbowego w formie protokołu proporcji do odliczenia podatku naliczonego w przypadku podatników,

którzy w poprzednim roku podatkowym nie osiągnęli obrotów, lub u których obrót ten w poprzednim roku podatkowym był niższy niż 30 000 zł, i w to miejsce wprowadzenia wymogu zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o przyjętej proporcji,

- likwidacja obowiązku uzgadniania z naczelnikiem urzędu skarbowego w formie protokołu prognozy w celu obliczenia kwoty podatku naliczonego w przypadku podatników obowiązanych do stosowania tzw. przewspółczynnika, którzy rozpoczynają w danym roku wykonywanie działalności, i w to miejsce wprowadzenie wymogu zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o przyjętych danych wyliczonych szacunkowo,
- zwiększenie kwoty pozwalającej na uznanie, że proporcja określona przez podatnika wynosi 100%, w sytuacji gdy proporcja ta przekroczyła u niego 98%, z obecnych 500 zł do 10 000 zł,
- wprowadzenie opcji rezygnacji z dokonania korekty, jeżeli różnica między proporcją wstępną a ostateczną nie przekracza 2 punktów procentowych oraz w przypadku gdy proporcja ostateczna jest mniejsza niż proporcja wstępna, a podatek naliczony niepodlegający odliczeniu wynikający z różnicy między tymi proporcjami oraz tzw. korekty wieloletniej nie przekracza 10 000 zł,
- wprowadzenie nowej, dodatkowej możliwości uwolnienia się od odpowiedzialności solidarnej przez „osoby trzecie”,
- wprowadzenie możliwości rezygnacji z obowiązku drukowania dokumentów fiskalnych wystawianych przy zastosowaniu kas rejestrujących przez podatników prowadzących ewidencję sprzedaży przy ich zastosowaniu,
- doprecyzowanie zasad dokonywania korekt podatku należnego od dostawy towarów dokonanej dla podróżnego,
- modyfikacja terminu płatności podatku rozliczanego w szczególnej procedurze unijnej i nieunijnej za pośrednictwem systemu OSS oraz procedurze importu za pośrednictwem systemu IOSS,
- wprowadzenie przepisów stanowiących podstawę do składania deklaracji korygujących poza systemem OSS i IOSS bezpośrednio do Łódzkiego Urzędu Skarbowego.

Niniejszy projekt realizuje również wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej:

„Trybunał”) w sprawie C-935/19. Trybunał w powołanym wyroku uznał, że przepisy prawa unijnego stoją na przeszkodzie stosowaniu obowiązujących w Polsce rozwiązań w zakresie 20% sankcji. Trybunał stwierdził, że tryb stosowania sankcji wykracza poza to, co jest niezbędne do realizacji celów polegających na zapewnieniu prawidłowego poboru podatku i zapobieganiu oszustwom podatkowym, gdyż sankcja VAT jest stosowana automatycznie, a przepisy nie dają organom podatkowym możliwości zindywidualizowania nałożonej sankcji (dostosowania do okoliczności danej sprawy). Niezbędna jest w tym zakresie zmiana przepisów polegająca na umożliwieniu organom podatkowym ustalania sankcji VAT w sposób zindywidualizowany uwzględniający konkretne okoliczności danej sprawy.

II. zmiany w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji⁵:

- rozszerzenie katalogu dokumentów stanowiących podstawę egzekucji administracyjnej o korekty deklaracji składane poza procedurami szczególnym w Polsce jako państwie członkowskim konsumpcji,
- wyłączenie obowiązku zamieszczania w ww. korektach deklaracji pouczenia o tym, że stanowią one podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego oraz obowiązku przesyłania upomnień poprzedzających wszczęcie egzekucji administracyjnej do należności pieniężnych z tytułu podatku od towarów i usług rozliczanego na podstawie korekty deklaracji składanej poza procedurą szczególną bezpośrednio w Polsce,
- wprowadzenie zasady przeliczania należności pieniężnej wynikającej z korekty deklaracji na walutę polską (w złotych).

III. zmiany w ustawie – Prawo bankowe⁶:

- umożliwienie przekazywania środków z rachunku VAT na rachunek VAT przedstawiciela Grupy VAT celem zapłaty do urzędu skarbowego należnych podatków,
- rozszerzenie możliwości przeznaczenia środków zgromadzonych na rachunku VAT na kolejne podatki oraz opłaty (podatek od wydobywania niektórych kopalin, podatek od sprzedaży detalicznej, opłata od środków spożywczych /tzw. podatek cukrowy/, zryczałtowany podatek od wartości sprzedanej produkcji /tzw. podatek od produkcji

⁵ Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2022 r. poz. 479, z późn. zm.).

⁶ Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, z późn. zm.), zwana dalej „Prawem bankowym”.

okrętowej/, opłata za zezwolenie na obrót hurtowy w kraju napojami alkoholowymi oraz za zezwolenie na wyprzedaż posiadanych zapasów napojów alkoholowych, dla przedsiębiorcy zaopatrującego przedsiębiorcę posiadającego zezwolenie na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży w napoje alkoholowe w opakowaniach jednostkowych o ilości nominalnej napoju nieprzekraczającej 300 ml/ tzw. opłata od „małpek”/ oraz podatek tonażowy).

IV. zmiany w ustawie – Ordynacja podatkowa⁷:

- dostosowanie zakresu kompetencji dyrektora KIS i szefa KAS do procesu konsolidacji wiążących informacji,
- usprawnienie wykonywania zadań przez Krajową Administrację Skarbową w zakresie prowadzonych rozliczeń z podatnikami.

V. zmiany w ustawie – Prawo celne⁸:

- wprowadzenie możliwości odstąpienia przed upływem 3 lat pojazdu silnikowego przywiezionego uprzednio ze zwolnienia z należności celnych przywozowych przez uprawniony personel dyplomatyczny w sytuacji, gdy będzie to uzasadnione okolicznościami związanymi z ważnym interesem służby dyplomatycznej dotyczącym przesiedlenia uprawnionego członka personelu w celu podjęcia pracy w innym państwie i wiąże się ze zmianą zaproponowaną w ustawie o podatku od towarów i usług (art. 80 ustawy o VAT),
- dostosowanie kompetencji dyrektora KIS w związku z procesem konsolidacji wiążących informacji.

VI. zmiany w ustawie o podatku akcyzowym⁹:

- konsolidacja wydawania wiążących informacji – wiążące informacje stawkowe (WIS), wiążące informacje akcyzowe (WIA), wiążące informacje taryfowe (WIT) oraz wiążące informacje o pochodzeniu (WIP) – przez wyznaczenie dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej – jako organu właściwego do wydawania WIT, WIP i WIA w ramach I

⁷ Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651, z późn. zm.), zwana dalej „Ordynacją podatkową”.

⁸ Ustawa z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2073), zwana dalej „Prawem celnym”.

⁹ Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 143, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o podatku akcyzowym”.

instancji oraz rozpatrywania spraw odwoławczych w ramach II instancji – zapewni to przedsiębiorcom uzyskanie wiążących informacji za pośrednictwem tego samego organu oraz zapewnienia jednolitości ww. wiążących informacji w skali kraju,

- ujednolicenie systemu podatkowego w obszarze dotyczącym wydawania WIS i WIA – przy uwzględnieniu tych aspektów, które są specyficzne dla poszczególnych rodzajów instrumentów, co przyczyni się do uproszczenia zasad i usprawnienia procesu ich wydawania.

VII. zmiany w ustawie o finansach publicznych¹⁰:

- zakładają wprowadzenie do systemu finansów publicznych przeglądów wydatków (instytucjonalizacja).

Wprowadzenie przeglądów wydatków stanowi wypełnienie zaleceń Komisji Europejskiej w zakresie poprawy zarządzania finansami publicznymi. Przeglądy wydatków stanowią jedno z narzędzi oceny efektywności wydatków wykorzystywane w krajach będących członkami Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD). Zgodnie z zaleceniami OECD i innych organizacji międzynarodowych (np. Międzynarodowego Funduszu Walutowego) informacje pochodzące z analizy efektywności wydatkowania środków publicznych powinny być wykorzystywane w procesie podejmowania decyzji w kolejnych latach budżetowych. Przeglądy wydatków wspierają efektywną konsolidację fiskalną przez wskazywanie wydatków mało efektywnych lub niezgodnych z priorytetami Rady Ministrów. Ułatwiają przez to wprowadzanie zmian w strukturze wydatków, służąc jednocześnie podnoszeniu ich jakości.

Oczekiwany efektem proponowanych zmian jest m.in. efektywniejsze i bardziej elastyczne zarządzanie wydatkami budżetu państwa przez wprowadzenie do systemu finansów publicznych narzędzia oddziałującego na wydatki w perspektywie wykraczającej jeden rok.

Odnosząc się do **konsolidacji** wiążących informacji zauważenia wymaga, że klasyfikacja towarów w Nomenklaturze scalonej (CN) podlega pewnym warunkom określającym zasady, na których jest oparta oraz ogólnym regułom zapewniającym jednolitą interpretację, co

¹⁰ Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o finansach publicznych”.

oznacza, że określony towar zawsze jest klasyfikowany wyłącznie do jednej i tej samej pozycji lub podpozycji z wyłączeniem innych, które mogłyby być brane pod uwagę. Zatem do każdego towaru jest przypisany odpowiedni i tylko jeden kod. Nomenklatura celna, która stanowi część wspólnej taryfy celnej (WTC), stosowana jest przede wszystkim do pobierania ceł, aczkolwiek wykorzystywana jest również do innych celów, takich jak gromadzenie zewnętrznych statystyk handlowych, identyfikacja produktów podlegających ograniczeniom w przywozie i wywozie, identyfikacja produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe lub pomoc w produkcji, określanie reguł pochodzenia, **definiowanie produktów podlegających akcyzie oraz – tak jak w przypadku Polski od 1 lipca 2020 r. – wykorzystanie w stosowaniu obniżonych stawek podatku VAT.** W tym kontekście klasyfikacja oraz **jednolita interpretacja i stosowanie nomenklatur celnych** odgrywają kluczową rolę nie tylko w obrocie krajowym, ale przede wszystkim w handlu międzynarodowym.

Unia Europejska jest nie tylko unią gospodarczą, ale również unią celną, która zapewnia równe traktowanie przedsiębiorców w ich kontaktach z organami celnymi państw członkowskich. Mając to na uwadze, organy celne są prawnie zobowiązane do stosowania przepisów prawa celnego w sposób jednolity. Przy braku takiej jednolitości przedsiębiorcy nie byłoby pewni, w jakiej wysokości muszą uiścić należności, gdyż potencjalnie różniłyby się one w poszczególnych państwach członkowskich. Potencjalnie mogłoby to prowadzić do sytuacji, w której towary byłyby przywożone z państw trzecich przez państwo członkowskie, stosujące najniższą – lub zerową – stawkę celną, a następnie korzystałyby z zasady swobodnego obrotu w UE. Artykuł 28 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący swobodnego przepływu towarów między państwami członkowskimi wyraźnie przewiduje przyjęcie „wspólnej taryfy celnej w stosunkach z państwami trzecimi”.

W celu zapewnienia podmiotom gospodarczym pewności prawnej przy kalkulacji cen operacji przywozu lub wywozu, ułatwienia pracy administracji celnej oraz zapewnienia bardziej jednolitego stosowania wspólnej taryfy celnej wprowadzono Europejski System Wiążącej Informacji Taryfowej (EBTI-3), którego częścią są również polskie organy celne i wydawane przez nich wiążące informacje taryfowe (WIT). Zarówno wprowadzona w 2015 r. WIA, jak i wprowadzona w 2019 r. WIS, wzorowane są w dużej mierze na wskazanym wyżej Europejskim Systemie Wiążącej Informacji Taryfowej (WIT). WIA i WIS – tak jak WIT – zawiera w odniesieniu do konkretnego towaru jego klasyfikację według działu, pozycji, podpozycji lub kodu Nomenklatury scalonej (CN), niezbędną do określenia stawki podatku

VAT¹¹ oraz stawki podatku akcyzowego właściwej dla tego towaru¹². Różnica w klasyfikacji w zakresie tych instytucji polega na tym, że w WIT klasyfikacji dokonuje się na poziomie pełnego kodu Nomenklatury scalonej (8 cyfr) lub kodu TARIC (10 cyfr), natomiast klasyfikacji w WIS i WIA dokonuje się na takim poziomie szczegółowości, jaki przewidują przepisy ustawy o VAT albo ustawy o podatku akcyzowym.

Wprowadzając zasadniczo od 2020 r., a w określonych przypadkach – od 1 listopada 2019 r., Nomenklaturę scaloną do polskiego systemu stawek VAT ustawodawca „zaimplementował” zatem do tego systemu automatycznie cały dorobek legislacyjny Unii Europejskiej oraz dorobek orzeczniczy TSUE w zakresie Nomenklatury scalonej. Tym samym, oznacza to podporządkowanie WIS, a także i wcześniej wprowadzonej WIA oraz zawartych w tych wiążących informacjach rozstrzygnięć, **zharmonizowanej instytucji WIT¹³ oraz ustalonej unijnej praktyce w zakresie klasyfikacji.**

Konsolidacja obsługi wiążących informacji zapewni przedsiębiorcom uzyskanie wiążących informacji w jednym miejscu, za pośrednictwem tego samego organu, bez konieczności każdorazowego ustalania, który organ KAS jest właściwy dla uzyskania wiążącej informacji w pożądanym zakresie. Najbardziej właściwe wydaje się powierzenie tego zadania dyrektorowi KIS, jako organowi wyspecjalizowanemu w zapewnianiu jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej i celnej. Powierzenie takich zadań dyrektorowi KIS zapewni lepsze zarządzanie systemem wiążących informacji, zarówno pod względem prawnym, jak i organizacyjnym, z uwagi na potencjał kadrowy i merytoryczny oraz ogromne doświadczenie tej instytucji w zarządzaniu systemem interpretacji indywidualnych oraz systemem udzielania telefonicznej informacji podatkowej i celnej.

Za uzasadnione pod kątem prawnym, logistycznym i organizacyjnym uznano również przyjęcie rozwiązania, że organem rozpatrującym odwołania dotyczące wszystkich wiążących decyzji jest Dyrektor KIS, a nie organy, które w obecnym stanie prawnym rozpatrują odwołania w zakresie decyzji WIT, WIP i WIA. Obecna struktura organizacyjna przyjęta w KIS oraz blisko trzyletnie doświadczenie tego organu podatkowego w tym obszarze gwarantuje wysoki standard ochrony podatników w zakresie postępowania odwoławczego.

¹¹ Z pewnymi wyjątkami wskazanymi w przepisach ustawy o VAT.

¹² WIS zawiera stawkę podatku właściwą dla danego towaru, natomiast WIA zawiera tylko klasyfikację, z wykorzystaniem której podatnik podatku akcyzowego samodzielnie ustala wysokość opodatkowania podatkiem akcyzowym.

¹³ Z pewnymi odstępstwami wynikającymi ze specyfiki danego podatku, przykładowo dotyczącymi koncepcji świadczeń jednolitych w podatku VAT.

W postępowaniu odwoławczym „niezależną” ponowną ocenę decyzji przez organ, do którego wnoszone jest odwołanie gwarantuje przepis art. 130 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej. Zawarte w nim uregulowanie nakazuje wyłączenie pracowników organu podatkowego od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których brali oni udział w wydaniu zaskarżonej decyzji. Do takiego rozwiązania dostosowana jest już obecnie struktura organizacyjna KIS, w której wyodrębnione są komórki prowadzące postępowania odwoławcze. Nie uznano też za uzasadnione rozbudowywanie, czy zachowanie w tym zakresie, dotychczasowych zadań Szefa Krajowej Administracji Skarbowej (rozpatrywanie spraw w drugiej instancji). Celowe jest, aby działania tego organu koncentrowały się na sprawach natury systemowej, wystarczające jest zaś, gdy indywidualne postępowania podatkowe prowadzone są przez organy podatkowe podległe Szefowi KAS.

W zakresie **ujednolicenia** wiążących informacji wskazać należy, że normy w zakresie wydawania WIT i WIP wynikają z unijnego porządku prawnego¹⁴, zaś w prawie krajowym zostały uregulowane niektóre kwestie szczegółowe (w zakresie trybu odwoławczego¹⁵). Instytucje te są wiążącymi informacjami o charakterze celnym. Natomiast WIS i WIA, instytucje o charakterze podatkowym, w całości regulują krajowe przepisy – ustawa o VAT oraz ustawa o podatku akcyzowym oraz w kwestiach nieuregulowanych w tych ustawach – Ordynacja podatkowa, przy czym uregulowania te zawierają pewne różnice (np. w zakresie ich wydawania, uchylania czy zmiany).

Ujednoczenie systemów ww. wiążących informacji – przy uwzględnieniu tych ich aspektów, które są specyficzne dla poszczególnych rodzajów instrumentów – przyczyni się do uproszczenia zasad i usprawnienia procesu ich wydawania. WIS i WIA są w przeważającym zakresie wydawane na potrzeby transakcji krajowych, a więc wykorzystywane przez podatników w najszerszym zakresie. Tym samym zasadne jest, aby zawierały jak najmniej różnic i w efekcie były jak najprostsze dla podatnika.

¹⁴ Art. 33 i art. 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej UKC, oraz art. 16-23 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 558, z późn. zm.) i art. 19-22 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 1, z późn. zm.).

¹⁵ Art. 73 Prawa celnego.

Zbieżność procedowania spraw dotyczących WIA i WIS będzie miała również wymierny wpływ na podniesienie jakości wydawanych wiążących informacji w zakresie spraw podatkowych. Zatem celem niniejszych zmian jest takie ukształtowanie systemu podatkowego w obszarze wiążących informacji, aby był on jak najbardziej wydajny, przy zachowaniu wysokiej jakości wydawanych rozstrzygnięć. Intencją ustawodawcy jest uproszczenie i ujednoczenie zasad procedowania przy jednoczesnej poprawie efektywności wydawania takich decyzji, co przełoży się na wzmocnienie zasad szybkości i prostoty postępowania.

Projektowane zmiany mające charakter systemowy pozytywnie wpłyną zatem nie tylko na organizację i funkcjonowanie instytucji wydającej wiążące informacje, ale również na sytuację podatników. Jasny, nieskomplikowany i jednolity system podatkowy w zakresie dotyczącym wydawania WIA oraz WIS, stanowił będzie bowiem dla wszystkich przedsiębiorców wsparcie w prowadzeniu działalności gospodarczej. Proponowane zmiany w całości wpisują się w ogólną koncepcję upraszczania systemu podatkowego. Ukształtowanie spójnych, jednolitych zasad procedowania wiążących informacji zapewni przedsiębiorcom równy, nieuciążliwy i sprawiedliwy dostęp do niezbędnych dla prowadzenia działalności gospodarczej informacji podatkowych. Proponowana zmiana jest również realizacją zasad pogłębiania zasad: zaufania obywatela do organów podatkowych, efektywnego działania administracji oraz pewności prawa.

II. Szczegółowy zakres regulacji w ustawie o VAT (art. 1 projektu ustawy)

Art. 2 pkt 25 lit. a

Zgodnie z art. 167a akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347, z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą VAT”, państwa członkowskie stosujące system fakultatywny, ustalają dla podatników korzystających z tego systemu na ich terytorium próg na podstawie rocznego obrotu podatnika, obliczonego zgodnie z art. 288. Próg ten nie może przekroczyć 2 000 000 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej.

Regulacje w zakresie podatku od towarów i usług wykorzystują możliwość przewidzianą dyrektywą VAT i dają podatnikom, którzy spełniają określone w art. 2 pkt 25 ustawy o VAT, kryteria do uznania ich za tzw. małych podatników. Spełnienie tego kryterium oznacza uzyskanie prawa do stosowania kasowego, zamiast powszechnie stosowanego memoriałowego,

rozliczenia tego podatku oraz uzyskanie prawa do stosowania rozliczeń kwartalnych w VAT.

Aktualnie uprawnieni do stosowania metody kasowej są podatnicy, u których wartość sprzedaży (wraz z kwotą podatku) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej 1 200 000 euro lub 45 000 euro – w przypadku m.in. podatników prowadzących przedsiębiorstwa maklerskie oraz zarządzających funduszami inwestycyjnymi, których wynagrodzenie stanowi kwota prowizji – art. 2 pkt 25 ustawy o VAT. Te same limity sprzedaży obowiązują w przypadku stosowania kwartalnego rozliczenia VAT.

Art. 167a dyrektywy VAT daje Polsce możliwość podwyższenia tego limitu do 2 000 000 euro.

Planowane podwyższenie limitu wartości sprzedaży (wraz z kwotą podatku) z 1 200 000 euro do 2 000 000 euro uprawniającego do posiadania statusu małego podatnika spowoduje zatem zwiększenie liczby podatników uprawnionych do stosowania metody kasowej oraz kwartalnego rozliczenia w VAT.

Art. 22

Przepisy regulujące alokację transportu w dostawach łańcuchowych (ust. 2–2d w art. 22 ustawy o VAT) nie mają zastosowania do dostaw towarów objętych reżimem tzw. uznanego dostawcy określonym w art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. Wynika to z faktu, że do takich transakcji zastosowanie ma szczególna reguła alokacji, zgodnie z którą wysyłka lub transport towarów są przyporządkowane dostawie dokonanej przez podatnika, który ułatwia dostawę towarów przez użycie interfejsu elektronicznego (np. platformy handlowej działającej w sektorze e-commerce). Ta szczególna reguła ma również zastosowanie do towarów, o których mowa w art. 22 ust. 2e ustawy o VAT, jeżeli jednocześnie są one przedmiotem dostaw objętych reżimem tzw. uznanego dostawcy. Przykładem takiej transakcji może być wewnątrzspółnotowa sprzedaż towarów na odległość dokonywana przez podatnika nieposiadającego siedziby ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Unii Europejskiej do nabywcy na terytorium kraju za pośrednictwem (operatora) interfejsu elektronicznego ułatwiającego tę dostawę zgodnie z art. 7a ust. 2 ustawy o VAT. Zmiana w art. 22 ust. 3b ustawy o VAT ma zatem charakter doprecyzowujący.

Art. 31b

Projektowany art. 31b stanowi doprecyzowanie zasad stosowania kursu przeliczeniowego dla faktur korygujących, w przypadkach gdy pierwotna faktura została wystawiona w walucie obcej. Dotychczas materia ta nie była objęta regulacją ustawy o VAT, co mogło sprzyjać niepewności prawa u podatników przy korektach zmniejszających i zwiększających wartość

transakcji. Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązanie stanowi znaczne uproszczenie dotychczasowej praktyki przyjmowanej w zakresie kursu przeliczenia waluty obcej w fakturach korygujących.

Projektowany art. 31b ust. 1 będzie stanowił generalną zasadę w zakresie przeliczenia kursu waluty obcej zarówno w wystawianych fakturach korygujących in plus, jak też in minus. Kurs przyjmowany do przeliczenia kwoty korekty podstawy opodatkowania na fakturze korygującej będzie zasadniczo powieleniem kursu przyjmowanego dla pierwotnego rozliczenia.

Zgodnie z projektowanym art. 31b ust. 1 w przypadku zmiany podstawy opodatkowania, gdy kwoty stosowane do jej określenia określone w walucie obcej uległy zmianie, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu danej waluty obcej przyjętego do przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania przed jej zmianą.

Przykładowo podatnik, który zastosował dla świadczonej usługi kurs z 1 października 2021 r., ten sam kurs zastosuje w przypadku wystawienia faktury korygującej pierwotne rozliczenie (dotyczy to korekt in plus oraz in minus).

Przyjęcie zasady przeliczania kursu waluty (dla potrzeb ustalenia podstawy opodatkowania) w oparciu o moment powstania obowiązku podatkowego (tzw. kurs historyczny) będzie w pełni odzwierciedlało regulacje unijne. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy VAT, w przypadku gdy kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania transakcji innej niż import towarów są wyrażone w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym następuje określenie tej wartości, jako kurs wymiany stosuje się ostatni zanotowany kurs sprzedaży, w chwili gdy VAT staje się wymagalny, na najbardziej reprezentatywnym rynku lub rynkach walutowych danego państwa członkowskiego, lub też kurs ustalony przez odniesienie do takiego rynku lub rynków, na warunkach określonych przez to państwo członkowskie. Przy przeliczaniu walut prawo UE odnosi się bowiem wprost do chwili wymagalności podatku, dlatego też zasadę tą należy również stosować w przypadku faktur korygujących (obok faktur pierwotnych).

W sytuacji gdy podatnik zgodnie z art. 106j ust. 3 ustawy o VAT zdecyduje się na wystawienie zbiorczej faktury korygującej, z tytułu opustu lub obniżki ceny, nie będzie wówczas musiał stosować pierwotnego kursu zastosowanego do każdej z korygowanych transakcji. Przeliczenia na złote wskazanych w fakturze kwot określonych w walucie obcej podatnik będzie mógł dokonać według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej (odpowiednio

będzie mógł zastosować kurs średni EBC). Rozwiązanie będzie miało charakter fakultatywny, w takim przypadku podatnik będzie mógł zastosować jeden zbiorczy kurs do wszystkich korygowanych transakcji.

Przyjęte rozwiązanie stanowi dla podatników znaczne uproszczenie zasad przeliczania kursów walut – zasadniczo utrzymuje dotychczasową praktykę organów i podatników w zakresie przeliczania kursów walut w przypadku wystawienia zbiorczych faktur korygujących.

Projektowane przepisy art. 31b ust. 1–2 nie będą miały zastosowania w przypadku korekt dokonywanych przez podatników stosujących przeliczenie z podatku dochodowego (obowiązujący art. 31a ust. 2a–2d ustawy o VAT). Podatnik, który do przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania określonych w walucie obcej wybrał zasady z podatku dochodowego, powinien stosować je również w przypadku ustalenia kursu do przeliczenia stosowanego przy korekcie, z wyłączeniem sytuacji, w której dla danej transakcji nie można zastosować przeliczenia kursu waluty obcej z podatku dochodowego.

Analogicznie jak w zakresie transakcji krajowych, projekt zawiera propozycję doprecyzowania zasad stosowania kursu walutowego w przypadku przyznania opustu lub obniżki i otrzymania przez podatnika zbiorczej faktury korygującej takie transakcje, dokonane w warunkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4–5 ustawy o VAT, oraz w przypadku dokonania przez tego podatnika wewnątrzspółnotowego nabycia towarów. Podatnik nie będzie zobowiązany stosować pierwotnego kursu w odniesieniu do każdej z korygowanych transakcji. Jeżeli wystawiona zostanie faktura zbiorcza korygująca dokonane w danym okresie transakcje, podatnik będzie mógł dokonać przeliczenia na złote kwot określonych w walucie obcej wykazanych na tej fakturze według kursu średniego waluty obcej na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej. Również w tym przypadku rozwiązanie będzie miało charakter fakultatywny (adekwatnie jak w ust. 2, podatnik będzie mógł zastosować jeden zbiorczy kurs do wszystkich korygowanych transakcji albo stosować szereg odrębnych kursów walut w odniesieniu do każdej z tych transakcji). W przypadku transakcji dokonanych w warunkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4–5 ustawy o VAT, możliwa jest sytuacja, iż kontrahent spoza Unii Europejskiej nie wystawi faktury bądź faktury korygującej np. dlatego, iż w kraju jego siedziby nie obowiązuje podatek o podobnym charakterze do podatku od wartości dodanej (dodać należy, iż art. 31b ust. 3 odnosi się do zagranicznych dokumentów, odpowiadających funkcjom faktury zbiorczej – finalna forma bądź nazewnictwo tego dokumentu jest zależne od ustawodawstwa innego państwa). W odniesieniu do takiej sytuacji nie znajdują zastosowania powyższe zasady przeliczania kursów

walut. W przypadku, gdy taki zagraniczny kontrahent nie wystawi faktury dokumentującej udzielenie opustu lub obniżkę ceny, co oczywiście nie będzie też istniała data, w oparciu o którą należałoby ustalić kurs przeliczeniowy waluty (tj. ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej). Analogiczne zasady będą miały również zastosowanie, jeżeli kontrahent z państwa członkowskiego UE nie wystawi faktury dokumentującej udzielenie opustu lub obniżkę ceny. W przypadku niemożności zastosowania projektowanego art. 31b ust. 3 ustawy o VAT, dla potrzeb ustalenia prawidłowego kursu walutowego będzie miał zastosowanie projektowany art. 31b ust. 1 tej ustawy.

Art. 42

Zgodnie z obecnymi regulacjami, jeżeli podatnik w określonym czasie nie posiada wymaganych dokumentów potwierdzających wewnątrzwspólnotową dostawę towarów (WDT), obowiązany jest wykazać w ewidencji taką transakcję jako dostawę krajową (i w konsekwencji zastosować właściwą stawkę podatku, np. w wysokości 23%). Jednakże po otrzymaniu dokumentów potwierdzających dokonanie WDT podatnik ma prawo do odpowiedniego skorygowania tej transakcji i zastosowania stawki 0%. W takim przypadku przepisy zobowiązują podatnika do wykazania transakcji WDT w rozliczeniu za okres, w którym dostawa została dokonana.

Odniesienie się do momentu dokonania dostawy może powodować szereg wątpliwości praktycznych i prawnych. Z uwagi na powyższe w zmienianym art. 42 ust. 12a ustawy o VAT proponuje się, aby dana transakcja była deklarowana za okres rozliczeniowy, w którym powstał obowiązek podatkowy. W przypadku WDT ww. okresy rozliczeniowe mogą być różne: moment dokonania dostawy (który powstaje z chwilą fizycznego przesunięcia towaru na terytorium kraju) może wystąpić miesiąc/kwartał wcześniej niż moment powstania obowiązku podatkowego (który powstaje z chwilą wystawienia faktury, nie później niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu dokonania WDT). W praktyce zdarzają się bowiem sytuacje, w których faktura zostaje wystawiona dopiero w następnym miesiącu po dokonaniu dostawy albo faktura nie zostaje wystawiona do 15. dnia tego miesiąca, co w obu przypadkach powoduje powstanie obowiązku podatkowego w następnym okresie rozliczeniowym (niż okres, w którym dokonano dostawy).

W wyniku projektowanej zmiany podatnik będzie miał prawo do wykazania/skorygowania WDT w rozliczeniu za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy, co uprości obowiązek korygowania tej transakcji.

Nowe zasady dotyczące okresu deklarowania WDT w przypadku otrzymania dokumentów potwierdzających wywiezienie towarów z terytorium kraju po zastosowaniu „tymczasowo” stawki 23% zgodnie z art. 42 ust. 12 ustawy o VAT będą stosowane od dnia wejścia w życie niniejszej nowelizacji. Jeżeli zatem po wejściu w życie niniejszej nowelizacji podatnik będzie stosował art. 42 ust. 12a ustawy o VAT, to każdą wykazywaną WDT (zgodnie z tym przepisem) zadeklaruje zgodnie z nowymi zasadami, niezależnie od tego, czy faktyczna dostawa miała miejsce przed czy po nowelizacji.

Art. 42a

Zmiana zawarta w tym przepisie w pkt 3 polega na zróżnicowaniu obligatoryjnych elementów WIS w zależności od celu, dla którego złożono wniosek o jej wydanie. Pozostawiając zatem w niezmienionej formie dotychczasowy przepis wskazujący elementy WIS, w przypadku gdy zostanie ona wydana na potrzeby określenia stawki podatku VAT dla towaru albo usługi albo świadczenia kompleksowego (taka WIS będzie zawierała opis towaru/usługi, symbol odpowiedniej klasyfikacji oraz stawkę podatku VAT), w zmienianym pkt 3 wskazano elementy decyzji wydawanych dla celów określonych w **art. 42b ust. 4** ustawy o VAT, czyli wykorzystania WIS na potrzeby innych niż dotyczące stawki VAT przepisów ustawy o VAT i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Katalog ten nie będzie zawierał stawki podatku VAT (w takich przypadkach bowiem podatnicy zasadniczo są zainteresowani klasyfikacją towaru/usługi). Projektowana zmiana pozwoli wyeliminować ryzyko kilkukrotnego procedowania wniosków dotyczących tych samych towarów i usług pod kątem określenia stawki VAT, a tym samym wydawania w zakresie określania stawki VAT takich samych rozstrzygnięć wielokrotnie.

Art. 42b

Zmiana proponowana w **ust. 1 pkt 4 i 5** polega na uzupełnieniu katalogu podmiotów uprawnionych do wystąpienia z wnioskiem o wydanie WIS. O WIS będą mogły wystąpić – oprócz podmiotów dokonujących lub zamierzających dokonywać czynności podlegających opodatkowaniu VAT i zamawiających w rozumieniu ustawy – Prawo zamówień publicznych – również podmioty publiczne w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-prywatnym oraz zamawiający w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia koncesjonariusza

wraz z ewentualną płatnością od zamawiającego w związku z zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi. Możliwość wystąpienia o wydanie WIS przez podmiot publiczny oraz przez zamawiającego w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi, pozwoli na wyeliminowanie niepewności tych podmiotów związanej z klasyfikacją oraz określeniem właściwej stawki podatku VAT (lub stosowania innych przepisów w zakresie VAT) w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-prywatnym lub zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi. Możliwość otrzymania WIS przez te podmioty będzie miała istotne znaczenie i ułatwi znacząco realizowane przez te podmioty działania. Wskazania wymaga, że podmioty te, nieposiadające statusu podatnika w odniesieniu do zawieranej umowy, podobnie jak zamawiający w rozumieniu Prawa zamówień publicznych, w odniesieniu do wydanej WIS będą korzystały z ochrony prawnej przewidzianej przepisami Ordynacji podatkowej (art. 14k–14m). W tym przypadku nie może bowiem znaleźć zastosowania moc wiążąca WIS, z uwagi na fakt, że może ona dotyczyć tylko i wyłącznie podmiotu dokonującego dostawy, importu lub wewnątrzspółnotowego nabycia towaru lub świadczącego usługę, będących przedmiotem WIS, czyli posiadających w stosunku do tego towaru lub usługi status podatnika (**art. 42c ust. 3**). W związku z tym, podmioty te nie będą również zobowiązane do złożenia oświadczenia o toczącym się postępowaniu podatkowym lub kontrolnym albo wydanym rozstrzygnięciu co do istoty (**art. 42b ust. 3**).

Art. 42b ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia

Projektowana zmiana ma na celu ujednoczenie tej regulacji z przepisami dotyczącymi WIA i doprecyzowanie, że oprócz wskazanych w przepisie elementów wniosku o wydanie WIS o charakterze obligatoryjnym, wzór wniosku może zawierać także elementy o charakterze fakultatywnym. Przykładowo obecny wzór wniosku umożliwia wnioskodawcy podanie informacji o wydanej dla niego wiążącej informacji taryfowej (WIT), wiążącej informacji akcyzowej (WIA) i interpretacji indywidualnej w zakresie objętej wnioskiem. Podanie takiej informacji usprawnia proces wydania WIS. Ponadto istnieje możliwość załączenia do wniosku o wydanie WIS załączników, które w ocenie wnioskodawcy mogą być pomocne w procedurze wydawania WIS (zgodnie z **art. 42b ust. 7** ustawy o VAT). We wniosku zatem wnioskodawca może wskazać dołączane przez niego takie dodatkowe dokumenty.

Art. 42b ust. 2 pkt 4 i ust. 6, art. 42d i uchylenie art. 42f

Projektowane przepisy mają na celu likwidację opłaty należnej od wniosku o wydanie WIS w

wysokości 40 zł.

Zniesienie opłaty wiąże się z uproszczeniem procedury wydawania WIS i zredukowaniem obciążeń dla podatników. Wysokość opłaty jest i tak niewspółmiernie niska w odniesieniu do kosztów administracyjnych prowadzenia postępowania o wydanie WIS. Dodatkowo należy mieć na uwadze, że w toku wydawania WIS wnioskodawcy są zobligowani do wnoszenia opłat z tytułu przeprowadzanych badań lub analiz, jeżeli rozpatrzenie wniosku o wydanie WIS wymaga przeprowadzenia takich działań. Uwzględniając zatem powyższe okoliczności, uzasadnione jest zniesienie opłaty za wydanie WIS w wysokości 40 zł od wniosku.

Rozwiązanie jest korzystne dla podatników.

Art. 42b ust. 7a

Projektowa zmiana ma charakter doprecyzowujący i wprowadza do przepisów szczegółowych dotyczących WIS normę uprawniającą organ do wezwania do uzupełnienia wniosku o wydanie WIS o dokumenty odnoszące się do towaru, usługi lub świadczenia kompleksowego niezbędne do dokonania właściwej ich klasyfikacji. Zgodnie bowiem z **art. 42b ust. 7** ustawy o VAT do wniosku o wydanie WIS wnioskodawca może dołączyć dokumenty odnoszące się do towaru albo usługi, w szczególności fotografie, plany, schematy, katalogi, atesty, instrukcje, informacje od producenta lub inne dostępne dokumenty umożliwiające organowi wydającemu WIS dokonanie właściwej klasyfikacji towaru albo usługi. Jeśli jednak takie dokumenty nie zostaną dołączone, a okażą się niezbędne do klasyfikacji towaru lub usługi, bądź dołączone do wniosku dokumenty okażą się niewystarczające do tego, aby organ podatkowy mógł określić właściwą klasyfikację towaru lub usługi – organ ten będzie mógł wezwać wnioskodawcę do dostarczenia dodatkowych dokumentów. W przypadku niedostarczenia wymaganych dokumentów w określonym terminie (7 dni od dnia doręczenia wezwania) organ wydający WIS wyda postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy wnioskodawcy zażalenie. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o VAT nie regulują wprost tej kwestii, co może rodzić problemy interpretacyjne w kontekście odpowiedniego zastosowania przepisów Ordynacji podatkowej.

Art. 42b ust. 8

Zmiana ma charakter uzupełniający. Zgodnie z przepisem art. 42b ust. 8 ustawy o VAT organ wydający WIS, w przypadku stwierdzenia konieczności przeprowadzenia dodatkowych badań towaru, gdy jest to niezbędne dla dokonania prawidłowej klasyfikacji towaru, może wezwać wnioskodawcę do dostarczenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, próbki towaru.

W przypadku niedostarczenia próbki towaru w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia. Proponowana zmiana ww. przepisu ma na celu uzupełnienie go o możliwość zaskarżenia postanowienia o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia w sytuacji niedostarczenia w wymaganym przepisami prawa terminie próbki towaru. Proponowana zmiana realizuje zasadę praworządności w postępowaniu podatkowym. Na postanowienie będzie służyć zażalenie.

Art. 42b ust. 9

Zmiana ma charakter doprecyzowujący i ujednolicający z WIA.

Art. 42c i art. 42ha

Proponowane zmiany dotyczą doprecyzowania mocy wiążącej WIS oraz przysługującej podatnikom (nie tylko adresatom WIS) ochrony prawnej po dokonaniu zmiany lub uchyleniu WIS. Planuje się również uregulować kwestie stosowania WIS w praktyce, co w jasny sposób wskaże sposób postępowania organu wydającego WIS w różnych sytuacjach.

Zmiana przewidziana w **ust. 1** polega na doprecyzowaniu funkcjonowania mocy wiążącej WIS – oprócz organów podatkowych WIS (zarówno wiążąca informacja stawkowa, jak i decyzja o zmianie wiążącej informacji stawkowej) wiąże także adresatów WIS. W związku z podobnym doprecyzowaniem wprowadzonym od dnia 1 maja 2021 r. do ustawy o podatku akcyzowym¹⁶ (na wzór mocy wiążącej wprowadzonej w art. 33 ust. 2 UKC) mogą bowiem pojawić się wątpliwości interpretacyjne odnośnie związania WIS adresata tej decyzji. Podkreślić należy, że moc wiążąca WIS dotyczy podatników oraz podmiotów dokonujących lub zamierzających dokonywać czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem VAT, tylko te podmioty wykorzystują bowiem WIS bezpośrednio do celów opodatkowania tym podatkiem, pozostałe grupy wnioskodawców, a więc podmioty wskazane w art. 42b ust. 1 pkt 3–5 ustawy o VAT wykorzystują (będą wykorzystywać) WIS do celów innych niż opodatkowanie VAT prowadzonej przez nie działalności.

W związku z wprowadzeniem od dnia 1 stycznia 2021 r. 5–letniego okresu ważności WIS

¹⁶ Ustawa z dnia 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 694, z późn. zm.).

pojawiła się potrzeba wyraźnego określenia okresu obowiązywania mocy wiążącej WIS (**ust. 1**). Wprost zatem będzie już wynikało – w świetle projektowanych przepisów – że WIS wiąże organy podatkowe oraz podatnika, dla którego wydano WIS, w odniesieniu do dostawy, importu i wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów oraz świadczenia usług **dokonanych** w okresie ważności WIS.

Jednocześnie w **art. 42ha** precyzyjnie zdefiniowane zostało co należy rozumieć pod pojęciem okresu ważności WIS.

Do obowiązującego obecnie przepisu, że WIS jest wydawana na okres 5 lat dodano przepisy definiujące okres ważności WIS, aby kwestia ta nie budziła wątpliwości. WIS jest więc ważna od dnia następującego po dniu jej doręczenia do dnia:

- 1) doręczenia decyzji o zmianie WIS albo decyzji o uchyleniu WIS albo
 - 2) poprzedzającego dzień wygaśnięcia na podstawie art. 42h ust. 1, albo
 - 3) upływu okresu na jaki została wydana
- w zależności od tego, które ze zdarzeń nastąpiło wcześniej.

Powyższe oznacza, że okres 5 lat na jaki jest wydawana WIS ulega skróceniu w wyniku zmiany, uchylenia lub wygaśnięcia tej WIS.

Doprecyzowanie ww. kwestii w art. 42ha wiązało się z koniecznością odpowiedniej modyfikacji przepisu art. 42c ust. 1 ustawy o VAT.

Moc wiążąca obowiązuje w stosunku do czynności dokonanych w okresie ważności WIS niezależnie od tego, kiedy organ podatkowy będzie weryfikował rozliczenie podatnika, czy to w czasie trwania okresu ważności WIS, czy też po upływie tego okresu albo po wygaśnięciu WIS z mocy prawa (z uwzględnieniem oczywiście okresu przedawnienia wynikającego z Ordynacji podatkowej).

Mając na względzie przysługującą podatnikom ochronę – moc wiążąca WIS / ochrona na podstawie art. 14k–14m Ordynacji podatkowej – uzasadnione jest wyróżnienie w przepisach ustawy wiążącej informacji stawkowej i decyzji o zmianie wiążącej informacji stawkowej.

Celem takiego zabiegu jest precyzyjne wskazanie zakresu i okresu ochrony dla podatników posługujących się tymi decyzjami i usunięcie ewentualnych wątpliwości w tym obszarze (wskazanie podatnikom jakiego rodzaju decyzje mogą oni otrzymać w związku z postępowaniami prowadzonymi w zakresie WIS i w jakich okresach przysługuje im ochrona).

Potrzebę wyodrębnienia WIS i decyzji zmieniającej dobrze prezentuje sytuacja, kiedy w decyzji

o zmianie WIS trzeba precyzyjnie określić – w odniesieniu, do których czynności będzie miała zastosowanie moc wiążąca „pierwotnej WIS”, a do których – decyzja zmieniająca.

Pierwotna WIS będzie wiązać organy podatkowe i podatnika w odniesieniu do czynności dokonanych w okresie od dnia następnego po dniu doręczenia WIS do dnia doręczenia decyzji zmieniającej. Od następnego dnia po doręczeniu decyzji zmieniającej będzie już natomiast miała zastosowanie moc wiążąca decyzji zmieniającej. Decyzja zmieniająca będzie zatem wiązać organy podatkowe i podatnika w okresach przyszłych, w okresach wstecznych ma zastosowanie moc wiążąca pierwotnej WIS (przed zmianą), zasadne zatem jest rozróżnienie WIS i decyzji zmieniającej, w celu precyzyjnego ujęcia tego rodzaju zagadnień. W taki sposób można precyzyjnie określić okres graniczny mocy wiążącej WIS, która została zmieniona.

Innymi słowy podatek, który otrzyma wiążącą informację stawkową i następnie decyzję o zmianie wiążącej informacji stawkowej, będzie wiedział dokładnie, w jakich terminach która z tych dwóch decyzji zapewnia mu ochronę (i jaką). W tym kontekście wyodrębnienie w przepisach ustawy o VAT tych dwóch rodzajów decyzji jest też istotne w związku z przepisami szczególnymi dotyczącymi ochrony zawartymi w **art. 42c ust. 2a i 2b** (szczegółowe wyjaśnienia w części dot. tych przepisów).

W wydawanej decyzji zmieniającej podatek jest informowany o utracie mocy wiążącej zmienianej (pierwotnej) WIS i informowany o biegu nowego terminu ważności przypisanego do decyzji zmieniającej. Decyzja zmieniająca zawiera w sobie nowe rozstrzygnięcie – nową WIS – „obudowaną trybem nadzwyczajnym” (czyli w istocie informacją o zmianie posiadanej przez podatnika WIS). Każda kolejna zmiana decyzji polega na zmianie rozstrzygnięcia. Innymi słowy, jeśli dyrektor KIS będzie musiał zmienić wydaną decyzję, to taka zmiana będzie kolejną decyzją o zmianie wiążącej informacji stawkowej (tj. decyzją o zmianie rozstrzygnięcia obowiązującego w wyniku zmiany pierwotnej decyzji). Powyższe oznacza, że niezależnie od tego, ile razy WIS ulegnie zmianie, to pojęcie „decyzja o zmianie WIS” obejmuje wszystkie kolejne zmiany WIS.

Od powyższego są jednakże wyjątki. Obecna nowelizacja przewiduje bowiem szczególne przypadki, w których podatnicy uzyskują możliwość wstecznego zastosowania się do decyzji zmieniającej pomimo związania pierwotną WIS (w **art. 42c ust. 2a i 2b**). Podatek ma możliwość skorzystania wstecznie z mocy ochronnej decyzji zmieniającej w precyzyjnie wskazanych sytuacjach, co w konsekwencji skutkuje wyłączeniem mocy wiążącej decyzji pierwotnej w okresie, w którym podatek korzysta z tej możliwości. Poniżej szczegółowe

wyjaśnienie tych wyjątkowych przypadków.

Zakreślenie w bardzo precyzyjny sposób okresu funkcjonowania mocy wiążącej WIS oraz uszczegółowienie przepisów dotyczących zmiany i uchylecia WIS (**vide projektowane zmiany w art. 42h**) wymaga odpowiedniego doprecyzowania regulacji w zakresie mocy ochronnej tego instrumentu w ww. sytuacjach (**ust. 2a–2b**).

Jak już wskazano powyżej, WIS wiąże organy podatkowe i podatników, dla których została wydana, i w odniesieniu do konkretnego towaru albo usługi, których dotyczy. Oznacza to, że organ podatkowy nie będzie miał możliwości kwestionowania np. wysokości stawki podatku VAT stosowanej przez podatnika w oparciu o uzyskaną WIS, oczywiście, w przypadku gdy sprzedawany towar będzie odpowiadał opisowi zawartemu w WIS (cechy i właściwości towaru będą odpowiadały opisowi towaru przedstawionemu przez adresata WIS w złożonym wniosku o jej wydanie oraz zweryfikowanego przez dyrektora KIS w trakcie przeprowadzonego postępowania dowodowego). Również podatnik nie będzie miał możliwości zastosowania stawki podatku VAT innej niż wynikająca z otrzymanej WIS.

Zgodnie z obecnie obowiązującym **art. 42c ust. 2** ustawy o VAT w przypadku zmiany lub uchylecia WIS podatnik, dla którego została ona wydana, może zastosować się do wydanej dla niego WIS przez okres do końca okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym nastąpiła zmiana/uchylenie WIS. W tym zakresie będzie on objęty ochroną, o której mowa w art. 14k–14m Ordynacji podatkowej (**art. 42c ust. 2**).

Projektowane przepisy **art. 42c ust. 2a–2c** modyfikują obowiązujące w tym zakresie zasady i przewidują „wyłączenie” mocy wiążącej WIS i zastąpienie jej ochroną, o której mowa w art. 14k–14m Ordynacji podatkowej.

Takie rozwiązanie dotyczy następujących przypadków:

- zmiany WIS z powodu zmian dotyczących Nomenklatury scalonej (przesłanki wskazane w **art. 42h ust. 3 pkt 1–3** ustawy o VAT); w takim przypadku podatnik będzie mógł się zastosować (w odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji zmieniającej WIS wstecz (moc wiążąca zostanie „wyłączona”), jednakże tylko od dnia wystąpienia przesłanek, będących istotą decyzji zmieniającej WIS (**ust. 2a**). W przypadku art. 42h ust. 3 pkt 1 będzie to data wejścia w życie zmian w CN, z

uwzględnieniem ewentualnych przepisów przejściowych, w przypadku **art. 42h ust. 3 pkt 2** – data wejścia w życie rozporządzenia klasyfikacyjnego Komisji Europejskiej, natomiast w przypadku **art. 42h ust. 3 pkt 3** – data publikacji zmian lub wyroku TSUE w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i innych przesłanek wynikających z ustawy.

Przykładowo, jeśli wydana WIS została doręczona podatnikowi 1 maja 2022 r., następnie decyzja zmieniająca WIS wydana na podstawie **art. 42h ust. 3 pkt 1–3** ustawy o VAT została doręczona podatnikowi 1 maja 2023 r., a np. zmiana w zakresie CN weszła w życie 1 stycznia 2022 r., to podatnik będzie mógł stosować rozstrzygnięcie wynikające ze zmienionej WIS już od 1 stycznia 2023 r. Przy czym to podatnik będzie decydował, czy wstecznie zastosuje zmienioną WIS czy też do czasu doręczenia decyzji zmieniającej WIS będzie stosował WIS pierwotną.

- zmiany WIS z powodu błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego (przesłanki wskazane w **art. 42h ust. 3 pkt 4** ustawy o VAT); w takim przypadku podatnik będzie mógł się zastosować (w odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji zmieniającej WIS wstecz (moc wiążąca zostanie „wyłączona”), jednakże tylko od dnia następnego po dniu doręczenia WIS, która została zmieniona (od tego momentu bowiem wiązała podatnika pierwotna WIS, która została zmieniona).

Przykładowo, jeśli wydana WIS została doręczona podatnikowi 1 maja 2022 r., następnie decyzja zmieniająca WIS wydana na podstawie **art. 42h ust. 3 pkt 4** ustawy o VAT została doręczona podatnikowi 1 maja 2023 r., to podatnik będzie mógł stosować rozstrzygnięcie wynikające ze zmienionej WIS już od 2 maja 2022 r. Przy czym to podatnik będzie decydował, czy wstecznie zastosuje zmienioną WIS, czy też do czasu doręczenia decyzji zmieniającej WIS będzie stosował WIS pierwotną.

Analogicznie z ochrony takiej jak została zaproponowana w **art. 42c ust. 2b** będzie mógł skorzystać posiadacz WIS wydanej w postępowaniu odwoławczym, a więc w przypadku, gdy WIS zostanie uchylona i wydana zostanie w tym zakresie decyzja orzekająca co do istoty sprawy, albo gdy WIS zostanie uchylona przez organ drugiej instancji i przekazana organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, wskutek czego organ pierwszej instancji wyda nową decyzję (**art. 42c ust. 2c**). W takiej sytuacji podatnik będzie mógł się zastosować (w

odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji wydanej w ramach postępowania odwoławczego (czyli w istocie „nowej” WIS) wstecz (moc wiążąca zostanie „wyłączona”). Decyzja o stosowaniu WIS wydanej w postępowaniu odwoławczym – w odniesieniu do czynności wykonanych w okresie od dnia doręczenia pierwotnej WIS do dnia doręczenia nowej WIS – pozostanie w gestii podatnika.

W celu skorzystania z ochrony we wskazanych przypadkach nie będzie wymagany formalny wniosek, wystarczające będzie zastosowanie przez podatnika w praktyce stawki VAT wskazanej w decyzji zmieniającej WIS. W tych przypadkach znajdą odpowiednie zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej w zakresie zasady nieszkodzenia (art. 14k–14m Ordynacji podatkowej). Podkreślić należy, że proponowane rozwiązania ochronne są korzystne dla posiadaczy WIS, którzy będą mogli stosować otrzymane decyzje w tym zakresie – w określonych sytuacjach – w sposób w pewnym stopniu elastyczny i dostosowany do sytuacji. Przyczynią się też one znacząco do pogłębienia zaufania do instytucji WIS i organów podatkowych.

Zmiany doprecyzowujące w zakresie mocy wiążącej WIS oraz zmiany WIS wskazane w ust. 1 oraz okresu ważności WIS (**art. 42ha**) wymagają również odpowiedniego dostosowania zakresu i czasu ochrony przewidzianej dla podmiotów innych niż adresaci WIS (**ust. 3**). Podmioty inne niż adresaci WIS będą mogły skorzystać z ochrony przewidzianej przepisami Ordynacji podatkowej w zakresie czynności dokonanych od dnia następującego po dniu, w którym WIS została zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych (zwanym dalej „BIP MF”), do dnia zamieszczenia w tym Biuletynie decyzji zmieniającej WIS albo decyzji o uchyleniu WIS albo dnia poprzedzającego dzień, w którym WIS wygasła z mocy prawa (na podstawie art. 42h ust. 1), albo upływu okresu na jaki została wydana WIS – w zależności od tego, które ze zdarzeń nastąpiło wcześniej. Przepis ust. 3 został również dostosowany do projektowanych zmian w zakresie WIA, mianowicie adresat WIA może zastosować – na potrzeby VAT – klasyfikację określoną dla danego towaru w WIA do czasu upływu jej aktualności, tj. upływu okresu jej ważności, o którym mowa w art. 7d ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym (**pkt 2 w ust. 3**).

W związku ze zmianami w **art. 42c ust. 3**, w celu możliwości realizacji uprawnień przez podmiot inny niż adresat WIS, zostały również zaproponowane zmiany odnośnie

zamieszczania WIS i decyzji o uchyleniu WIS w BIP MF (**vide projektowane zmiany w art. 42i**).

Art. 42e ust. 2

W celu doprecyzowania zakresu i ujednoczenia z przepisami ustawy o podatku akcyzowym (**art. 7f ust. 2**) wśród podmiotów, które mogą przeprowadzać badania lub analizy w zakresie postępowań o WIS wskazano wprost Centrum Łukasiewicz i instytuty działające w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz.

Art. 42e ust. 3 i 4 oraz uchylenie art. 42f

Zmiana ma charakter uzupełniający. Zmiana w **art. 42e ust. 3** polega na dodaniu wskazania, że opłata z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz, w przypadku gdy rozpoznanie wniosku o wydanie WIS wymaga przeprowadzenia badania lub analizy, stanowiąca dochód budżetu państwa, jest uiszczana na rachunek bankowy Krajowej Informacji Skarbowej. Wiąże się to z usunięciem delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia w tym zakresie (**art. 42f**).

Zgodnie z obowiązującym **art. 42e ust. 4**, w przypadku gdy organ wydający WIS podejmie decyzję o konieczności przeprowadzenia dodatkowych badań towaru, niezbędnych do prawidłowego ich sklasyfikowania, wzywa wnioskodawcę do uiszczenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, zaliczki na pokrycie opłaty za takie badania. W przypadku nieuiszczenia zaliczki w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia. W obecnym stanie prawnym podmiotom składającym wniosek o wydanie WIS nie przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia w sytuacji nieuiszczenia zaliczki na pokrycie opłaty za dodatkowe badania. Zasada praworządności oraz prawo do wniesienia zażalenia wskazują, że kwestia ta powinna znaleźć swoją regulację w przepisach.

Ponadto zmianie ulega termin wniesienia zaliczki, co stanowi ujednoczenie z WIA – **art. 42e ust. 4** zawiera regulację, zgodnie z którą termin na uiszczenie zaliczki będzie określany w wezwaniu i nie będzie krótszy niż 7 dni (w wezwaniu zatem organ będzie miał możliwość określić dłuższy termin).

Art. 42g ust. 3

Wprowadzenie tej regulacji będzie stanowiło niebudzącą wątpliwości podstawę prawną do

wydania rozstrzygnięcia w formie decyzji odmawiającej wydania WIS w sytuacji, gdy przedmiot wniosku o wydanie WIS nie będzie spełniał przesłanek określonych w art. **42b ust. 5 pkt 2** ustawy o VAT.

Zgodnie ze wskazanym przepisem przedmiotem wniosku o WIS mogą być towary lub usługi, które w ocenie wnioskodawcy razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu (świadczenie kompleksowe).

Dotychczasowa praktyka wskazuje, że wydawane przez dyrektora KIS decyzje odmawiające wydania WIS w przypadku, gdy w ocenie tego organu (po przeprowadzeniu postępowania dowodowego), wniosek o wydanie WIS nie dotyczy towarów lub usług, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu (tj. gdy wskazane przez wnioskodawcę towary/usługi nie stanowią świadczenia kompleksowego), budzi wątpliwości zarówno u podatników, którzy w związku z tym składają odwołania od takich decyzji, jak również jest różnie oceniana przez sądy administracyjne.

W świetle przepisu art. **42b ust. 5** ustawy o VAT przedmiotem wniosku o wydanie WIS może być jeden towar albo jedna usługa, albo jedno świadczenie kompleksowe. W związku z tym w wyniku złożenia wniosku o wydanie WIS może być wydana tylko jedna decyzja. W sytuacji więc, gdy przedmiot wniosku wykracza poza zakres wskazanego przepisu art. 42b ust. 5 pkt 2 ustawy o VAT, zasadna jest odmowa wydania WIS. Organ jest bowiem związany zakresem wniosku i nie może samodzielnie dzielić przedmiotu wniosku na kilka pojedynczych towarów/usług i prowadzić następnie kilku odrębnych postępowań o wydanie WIS.

Innymi słowy, w przypadku gdy w ocenie organu kilka wskazanych przez wnioskodawcę towarów/usług nie będzie stanowiło świadczenia kompleksowego, wnioskodawca ten – w związku ze złożonym na podstawie art. **42b ust. 5 pkt 2** wnioskiem – nie otrzyma kilku WIS dla poszczególnych towarów/usług, otrzyma natomiast decyzję o odmowie wydania WIS dla świadczenia kompleksowego. W takiej sytuacji wnioskodawca – świadomy, że poszczególne towary/usługi (które nie stanowią świadczenia kompleksowego) będą opodatkowane według właściwych dla nich stawek VAT – może wystąpić o WIS dla tych poszczególnych (wszystkich lub niektórych) towarów/usług.

Projektowane przepisy w zakresie art. **42h** modyfikują zasady zmiany i uchylania WIS. Ich celem jest usprawnienie i uelastycznienie funkcjonowania systemu WIS w świetle zaobserwowanych w dotychczasowej praktyce potrzeb i wyzwań. Generalnie sprowadzają się one do przesunięcia ciężaru działań w tym zakresie na dyrektora KIS, pozostawiając przy tym możliwość działania w zakresie nadzoru Szefowi KAS. Zmiany doprecyzowują również lub

też artykułują wprost pewne kwestie proceduralne, dzięki czemu zasady zmiany i uchylecia WIS staną się bardziej jasne i zrozumiałe dla podmiotów posługujących się tymi instrumentami.

Art. 42h ust. 1

Zmiana w **art. 42h ust. 1** ma na celu doprecyzowanie, w jakich przypadkach niezgodności WIS z przepisami prawa podatkowego nastąpi wygaśnięcie tej WIS.

Będzie to miało miejsce w sytuacji, gdy w wyniku zmian w przepisach ustawy o VAT lub przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie zmieni się klasyfikacja towaru albo usługi według odpowiedniej klasyfikacji lub stawka podatku właściwa dla towaru albo usługi lub podstawa prawna wskazanej w WIS stawki podatku.

Jeżeli zatem zmianie ulegnie przykładowo stawka VAT na określony towar objęty preferencyjną stawką VAT z 8% do 5%, WIS – określająca stawkę podatku dla tego towaru – staje się niezgodna z przepisem ustawy o VAT lub przepisami wykonawczymi wydanymi na jej podstawie, ponieważ wskazuje niewłaściwą stawkę VAT. Podobnie w przypadku zmian w klasyfikacji prowadzących do niezgodności WIS z klasyfikacją wskazaną w przepisach o VAT. Jeżeli więc przykładowo z zakresu stawek preferencyjnych VAT usunięta zostanie kategoria towarów zidentyfikowana w przepisach dotyczących VAT przez wskazanie odpowiedniego symbolu CN (np. usunięta zostanie jedna z pozycji wymienionych w załączniku nr 3 lub 10 do ustawy), wygasną WIS wskazujące na stosowny CN oraz stawkę preferencyjną.

Ostatnią przesłanką wygaśnięcia WIS jest zmiana w podstawie prawnej (tytuł prawny stosowania preferencji w VAT), która również musi być zgodna z aktualnie obowiązującymi przepisami, na podstawie których stosowana jest w szczególności stawka obniżona VAT.

Art. 42h ust. 2

Proponuje się uchylenie tego przepisu (zgodnie z którym Szef KAS z urzędu zmienia albo uchyla wydaną WIS, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, w określonych sytuacjach) ze względu na propozycję przyznania kompetencji do uchylenia WIS dyrektorowi KIS. Równocześnie zostaje utrzymana kompetencja dyrektora KIS do dokonywania zmian WIS, przy czym przepisy w tym zakresie zostaną przekształcone i uzupełnione o nowe przesłanki (**ust. 3**). Niemniej jednak Szef KAS, w ramach posiadanych kompetencji nadzorczych, o których mowa w dalszych przepisach – tak jak dotychczas – będzie mógł przejąć i prowadzić wszczęte przez dyrektora KIS z urzędu postępowanie w sprawie zmiany ostatecznej WIS oraz uzyskać uprawnienie do przejęcia wszczętego przez dyrektora KIS z urzędu postępowania w

sprawie uchylenia ostatecznej WIS. Przejęcie to będzie następowało – tak jak dotychczas – w drodze postanowienia (**art. 42h ust. 4**). Uprawnienie dyrektora KIS do wszczęcia postępowania w sprawie zmiany albo uchylenia WIS będzie dotyczyło tylko decyzji ostatecznej.

Art. 42h ust. 3

Projektowany przepis zwiększa kompetencje dyrektora KIS w zakresie wszczęcia postępowania w celu zmiany ostatecznej WIS i przyznaje kompetencje do uchylenia ostatecznej WIS. Zasadniczo to dyrektor KIS będzie dokonywał wszystkich zmian i uchyień WIS. W przypadku wystąpienia albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących nieprawidłowość WIS, w tym jej niezgodność z prawem, dyrektor KIS będzie wszczynał z urzędu postępowanie w sprawie zmiany albo uchylenia ostatecznej WIS.

Zgodnie z obecnymi regulacjami dyrektor KIS może zmienić wydaną WIS w przypadku wystąpienia przesłanek określonych w pkt 1–4 tego przepisu. Oprócz dotychczasowych przesłanek uzasadniających zmianę (związanych z wszelkimi zmianami w CN bądź z błędem wykładni lub niewłaściwą oceną co do zastosowania przepisu prawa materialnego) proponuje się poszerzenie katalogu przesłanek o możliwość uchylenia WIS:

- jeśli w dniu jej wydania istniały przesłanki odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania WIS, odmowy wydania WIS albo umorzenia postępowania,
- w przypadku wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 240 § 1 oraz art. 247 § 1 Ordynacji podatkowej.

Zasady te będą również obowiązywały w odniesieniu do ostatecznej decyzji zmieniającej WIS. Z uwagi na 5–letni okres obowiązywania WIS nie można wykluczyć, że w tym czasie może dojść kilkakrotnie do zmian w zakresie CN, przyjęcia przez Komisję Europejską środków w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów, zmiany not wyjaśniających do CN¹⁷, czy też wydania wyroków TSUE dotyczących tej klasyfikacji, mogą też nastąpić zmiany decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych czy zmian not wyjaśniających do Nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów¹⁸. W efekcie może oznaczać to konieczność kilkakrotnych zmian wydanych w zakresie WIS rozstrzygnięć. Przepisy muszą zatem umożliwić dostosowanie treści wydanej lub zmienionej WIS do zmieniających się

¹⁷ O których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej.

¹⁸ Przyjętej przez organizację ustanowioną na podstawie Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r. (Dz. U. z 1978 r. poz. 43).

okoliczności prawnych, tak aby nie doszło do zakłóceń konkurencji na rynku, spowodowanych rozbieżnymi WIS. Jak już bowiem wcześniej wskazano, podatnik posługujący się WIS (z mocą wiążącą wszystkie organy podatkowe), z której wynika nieprawidłowa (preferencyjna lub podstawowa) stawka podatku VAT dla danego towaru, uwarunkowana klasyfikacją, która wskutek zmieniających się okoliczności prawnych powinna zostać zmodyfikowana, może znaleźć się w lepszej albo gorszej sytuacji ekonomicznej niż podmioty dokonujące obrotu takimi samymi towarami, co może skutkować przewagą konkurencyjną jednych lub drugich podmiotów na rynku.

Zmieniany art. **42h ust. 3** ustawy o VAT wskazuje – tak jak ma to miejsce obecnie przy kompetencjach Szefa KAS – otwarty katalog przesłanek mogących powodować nieprawidłowość wydanych WIS. Przepis ten zawiera wszystkie przypadki, które udało się w dotychczasowej praktyce zidentyfikować. Niemniej jednak możliwe, że praktyka wyłonić może inne przesłanki powodujące nieprawidłowość wydanych WIS, a nieprawidłowe WIS nie powinny pozostawać w obrocie prawnym, w szczególności wiązać podatnika i organ. W związku z tym podstawa prawna zmiany albo uchylecia ostatecznych WIS zawierających wszelkiego rodzaju nieprawidłowości jest niezbędna dla wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji wiążących a nieprawidłowych wskutek przesłanek obecnie niezidentyfikowanych.

Połączenie przesłanek wszczęcia postępowania w sprawie zmiany i w sprawie uchylecia WIS w jednym przepisie (art. 42h ust. 3) związane jest z faktem, że wszczęcie postępowania również będzie miało połączony charakter, ponieważ często na etapie wszczęcia postępowania nie będzie wiadomo, jakim rozstrzygnięciem ostatecznie zakończy się takie postępowanie. Przed przeprowadzeniem postępowania nie jest również możliwe kategoryczne stwierdzenie, że WIS jest nieprawidłowa, w tym niezgodna z przepisami prawa. Na etapie wszczęcia postępowania co do zasady można jedynie przypuszczać, że w sprawie występują przesłanki powodujące nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem. Stąd też proponowana jest zmiana w zakresie wprowadzenia – jako podstawy wszczęcia postępowania – również uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących nieprawidłowość WIS.

Art. 42h ust. 3a

Proponuje się wskazanie, że po wszczętym z urzędu i przeprowadzonym postępowaniu w celu zmiany albo uchylecia ostatecznej WIS (na podstawie **art. 42h ust. 3**) dyrektor KIS jest uprawniony do wydania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – decyzji wskazanych w proponowanym przepisie. Zgodnie zatem z projektowanym przepisem, po przeprowadzeniu wszczętego postępowania dyrektor KIS – w zależności od sytuacji:

- 1) uchyli WIS i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy albo umorzy postępowanie, albo
- 2) zmieni WIS i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy, albo
- 3) umorzy postępowanie, jeżeli w jego wyniku sprawa zostałaby rozstrzygnięta jak w WIS albo jeżeli postępowanie stało się bezprzedmiotowe.

Decyzja o zmianie WIS – oprócz elementów wskazujących na wystąpienie przesłanek do zmiany – będzie zawierać także elementy wymagane przez art. 42a. Oznacza to, że decyzja zmieniająca wydaną WIS będzie zawierała również takie elementy jak: opis towaru albo usługi będących przedmiotem WIS, klasyfikację towaru/usługi według odpowiedniej nomenklatury oraz stawkę VAT albo opis towaru/usługi i ich odpowiednią klasyfikację – w przypadku wydania WIS na potrzeby stosowania przepisów o VAT, innych niż dotyczące określenia stawki podatku. Decyzja o zmianie WIS będzie więc niejako „nową” WIS wydaną dla towaru/usługi, którą podatnik będzie mógł posługiwać się przez 5 lat (z zastrzeżeniem możliwości jej wygaśnięcia w związku ze zmianą przepisów w zakresie VAT). Każda ewentualna kolejna zmiana (związana np. z kolejnymi zmianami w zakresie CN) będzie zmianą „nowej” WIS.

Art. 42h ust. 3b

Proponuje się, aby w ramach sprawowanego nadzoru Szef KAS mógł zlecić dyrektorowi KIS wszczęcie z urzędu postępowania w sprawie uchylenia albo zmiany WIS, jeżeli uzna, że w danej sprawie występują przesłanki powodujące nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem, wydanej WIS albo też istnieje uzasadnione przypuszczenie wystąpienia takich przesłanek.

Art. 42h ust. 3c

W związku z żądaniem Szefa KAS, o którym mowa w projektowanym **art. 42h ust. 3b**, dyrektor KIS będzie obowiązany do niezwłocznego wszczęcia postępowania w celu zmiany albo uchylenia WIS. Jeśli postępowanie to nie zostanie przejęte przez Szefa KAS do dalszego prowadzenia (vide projektowany **ust. 4**), dyrektor KIS – po przeprowadzeniu wszczętego postępowania – wyda stosowną decyzję, o której mowa w projektowanym **ust. 3a**.

Art. 42h ust. 4

W obowiązującym stanie prawnym Szef KAS może przejąć do dalszego prowadzenia, w drodze postanowienia, wszczęte przez dyrektora KIS (z własnej inicjatywy) postępowanie w sprawie

zmiany WIS. Projektowana zmiana zakłada, że Szef KAS będzie nadal dysponował uprawnieniem do przejęcia i dalszego prowadzenia wszczętego przez dyrektora KIS postępowania w sprawie zmiany WIS, przy czym – z uwagi na przyznane kompetencje do uchylecia WIS przez dyrektora KIS – uprawnienie przejęcia postępowania zostanie rozszerzone o przejęcie postępowania w sprawie uchylecia WIS. Szef KAS będzie mógł również przejąć postępowanie wszczęte przez dyrektora KIS na podstawie zgłoszonego przez Szefa KAS żądania wszczęcia takiego postępowania (dodawany **ust. 3b**), przy czym co do zasady takie postępowanie będzie prowadzone przez dyrektora KIS.

Przejęte przez Szefa KAS do dalszego prowadzenia postępowanie w sprawie zmiany albo uchylecia WIS uprawnia Szefa KAS do wydania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – decyzji wymienionych w projektowanym **art. 42h ust. 3a**.

Art. 42h ust. 5

Zaprojektowany przepis umożliwia wzruszenie, innych niż decyzje WIS, ostatecznych rozstrzygnięć wydawanych w sprawach WIS (np. decyzji o odmowie wydania WIS) w sytuacji, w której zaistnieją przesłanki powodujące ich nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem. W takim przypadku znajdzie odpowiednie zastosowanie tryb zmiany lub uchylecia WIS przewidziany dla dyrektora KIS, z wyłączeniem jednak możliwości żądania wszczęcia takiego postępowania i późniejszego jego przejęcia przez Szefa KAS.

Art. 42ha

Zmiana została opisana razem z art. 42c.

Do obowiązującego obecnie przepisu stanowiącego, że WIS jest wydawana na okres 5 lat, dodano przepisy definiujące okres ważności WIS, aby kwestia ta nie budziła wątpliwości. WIS jest więc ważna od dnia następującego po dniu jej doręczenia do dnia:

- 1) doręczenia decyzji o zmianie WIS albo decyzji o uchyleciu WIS albo
- 2) poprzedzającego dzień wygaśnięcia na podstawie art. 42h ust. 1, albo
- 3) upływu okresu na jaki została wydana

– w zależności od tego, które ze zdarzeń nastąpiło wcześniej.

Powyższe oznacza, że okres 5 lat na jaki jest wydawana WIS ulega skróceniu w wyniku zmiany, uchylecia lub wygaśnięcia tej WIS.

Precyzyjne zdefiniowanie okresu ważności WIS umożliwia zdefiniowanie okresu mocy wiążącej i ochronnej WIS (o których mowa w art. 42c ustawy o VAT) w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości.

Art. 42i

Od dnia 4 października 2021 r. informacje zawarte w wyszukiwarce wiążących informacji stawkowych są zamieszczone w Systemie Informacji Celno-Skarbowej EUREKA. System jest zamieszczony na podatki.gov.pl¹⁹. W związku z powyższym zaistniała potrzeba dostosowania przepisu do tych zmian (w miejsce Biuletynu Informacji Publicznej Krajowej Informacji Publicznej wprowadza się BIP na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych – dalej „BIP MF”).

Kolejna zmiana tego artykułu ma na celu doprecyzowanie zasad zamieszczania w BIP MF informacji i rozstrzygnięć dotyczących wydawanych WIS. Kompletność i prawidłowość tych informacji ma istotne znaczenie z punktu widzenia prawidłowego korzystania z rozstrzygnięć zawartych w decyzjach w zakresie WIS przez podmioty inne niż posiadacze tych decyzji. Proponowane zmiany sprowadzają się do zamieszczania w BIP MF wydanych WIS oraz decyzji o zmianie WIS, uchyleniu WIS oraz odmowie wydania WIS, o której mowa w art. 42g ust. 3 ustawy o VAT. W projektowanym brzmieniu przepisu proponuje się odstąpienie od obowiązku zamieszczania w BIP MF danych, które zawarte są w zanonimizowanym wniosku o wydanie WIS. Zawarta we wniosku treść, po jej weryfikacji w trakcie postępowania oraz dokonaniu anonimizacji i wyeliminowaniu treści zastrzeżonych przez wnioskodawcę, jest bowiem zamieszczana w decyzji WIS. Wprowadza się również obowiązek zamieszczania w BIP MF innych istotnych informacji w zakresie WIS, tj. o okresie ważności WIS i zmiany WIS. Dla celów realizacji funkcji ochronnej dla podmiotów innych niż adresaci WIS (vide **art. 42c ust. 3**) w BIP MF będzie również zamieszczana data publikacji WIS w tym Biuletynie oraz data publikacji jej zmiany i uchylenia. Powyższe zasady dotyczą także odpowiednio decyzji o zmianie albo uchyleniu WIS, wydawanych przez Szefa KAS.

Proponowane brzmienie przepisu ma też na celu ochronę bezpieczeństwa publicznego oraz porządku publicznego w związku z publikowaniem zanonimizowanych WIS w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Przykładowo można wskazać na decyzje dotyczące obronności państwa, takie jak np. uzbrojenie, technologie wojskowe itp. W takim przypadku szczegółowe informacje nie powinny być podawane do wiadomości publicznej zwłaszcza w dobie konfliktu na Ukrainie.

¹⁹ <https://www.podatki.gov.pl/wyszukiwarki/eureka/>

Art. 56

Zmiana ta ma na celu ujednoczenie zapisów i nomenklatury w zakresie pojęcia bagażu osobistego dla potrzeb stosowania zwolnienia z podatku importu towarów przywożonych przez podróżnych w bagażu osobistym, do nomenklatury zawartej w art. 5 dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państw trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy.

Proponowana zmiana ma także charakter doprecyzowujący. Obecne brzmienie przepisu może rodzić pewne wątpliwości co do zakresu bagażu osobistego i możliwości ewentualnego zastosowania zwolnienia z VAT do innego paliwa np. węgla.

Przepisy dyrektywy 2007/74/WE wprost wskazują, że inne paliwo nie uznaje się za bagaż osobisty. Zatem przywóz innego paliwa nie może być zwolniony z VAT jako import towarów przywożonych przez podróżnych w ich bagażu osobistym.

Z zaproponowanej zmiany jednoznacznie wynika, że bagaż osobisty obejmuje wyłącznie paliwo znajdujące się w standardowym zbiorniku dowolnego pojazdu silnikowego oraz paliwo znajdujące się w przenośnym kanistrze, z uwzględnieniem limitów z art. 77 ustawy o VAT.

Art. 80

Obecnie obowiązujące przepisy w zakresie podatku VAT²⁰ przewidują określone preferencje z tytułu importu towarów (zwolnienie od VAT) dla przedstawicielstw dyplomatycznych i ich personelu dyplomatycznego na zasadzie wzajemności i pod warunkiem nieodstępowania zaimportowanych towarów przez okres 3 lat osobom innym niż uprawnionemu personelowi dyplomatycznemu. Dotyczy to towarów przeznaczonych (i) do użytku urzędowego obcych przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz misji specjalnych w Rzeczypospolitej Polskiej, a także organizacji międzynarodowych mających siedzibę lub placówkę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz (ii) do użytku osobistego personelu dyplomatycznego i personelu organizacji międzynarodowych.

Dodanie ust. 2 w art. 80 ustawy ma na celu wprowadzenie możliwości odstąpienia, na zasadzie

²⁰ Art. 80 ustawy o VAT i § 2 ust. 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 29 września 2005 r. w sprawie przypadków i trybu zwrotu podatku od towarów i usług przedstawicielstwom dyplomatycznym, urzędom konsularnym oraz członkom personelu tych przedstawicielstw i urzędów, a także innym osobom zrównanym z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych (Dz. U. poz. 1618).

wzajemności, importowanych pojazdów silnikowych w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym zwolnionych z podatku VAT przed upływem trzech lat bez konieczności zapłaty stosownych należności, jeżeli niezachowanie tego terminu spowodowane będzie uzasadnionymi okolicznościami związanymi z ważnym interesem służby dyplomatycznej dotyczącymi przesiedlenia uprawnionego członka personelu w celu podjęcia pracy w innym państwie (członkowskim lub w państwie trzecim) pod warunkiem jednakże, że pobyt członka personelu dyplomatycznego nie był krótszy niż 2 lata.

Okoliczności związane z ważnym interesem służby dyplomatycznej dotyczą sytuacji wynikających z potrzeby powierzenia akredytowanym członkom misji, urzędów konsularnych lub przedstawicielstw organizacji międzynarodowych funkcji w innym państwie przyjmującym lub objęcia innego stanowiska w służbie publicznej państwa wysyłającego. Odnotowywane wielokrotnie w przeszłości sytuacje związane z odwołaniem ze stanowiska przedstawicieli obcych państw w Polsce – członków misji dyplomatycznych, urzędników konsularnych, przedstawicieli organizacji międzynarodowych, w związku z nagłą i trudną do przewidzenia koniecznością objęcia nowych funkcji w placówce zagranicznej w innym państwie lub w związku z powierzeniem innego stanowiska w administracji państwowej danego państwa wysyłającego, uzasadniają wprowadzenie proponowanych zmian legislacyjnych.

Zmiana będzie dotyczyła członków personelu wszystkich obcych placówek dyplomatycznych i organizacji międzynarodowych, które mają siedzibę w Polsce oraz będzie uwarunkowana spełnieniem zasady wzajemności.

Art. 86

Zgodnie z obecnym stanem prawnym prawo do odliczenia VAT z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów (WNT) powstaje pod warunkiem, że podatnik otrzyma fakturę dokumentującą taką transakcję w terminie trzech miesięcy od upływu miesiąca, w którym w odniesieniu do nabytych towarów powstał obowiązek podatkowy. W przypadku niedotrzymania powyższego terminu podatnik jest obowiązany do odpowiedniego pomniejszenia kwoty podatku naliczonego w rozliczeniu za okres, w którym upłynął ten termin.

Powyższe zasady powodują, iż podatnicy ponoszą negatywne konsekwencje finansowe w postaci konieczności pomniejszenia podatku naliczonego, jeżeli w okresie 3 miesięcy od zadeklarowania WNT nie otrzymali faktury VAT. W przypadku nieotrzymania faktury w ww. okresie 3 miesięcy od rozliczenia WNT pomniejszenie podatku naliczonego dokonywane jest zgodnie z art. 86 ust. 10g, tj. w bieżącej deklaracji podatkowej. Takie pomniejszenie podatku

ma zasadniczo charakter czasowy. Późniejsze otrzymanie faktury, np. po upływie okresu 5 miesięcy, powoduje, że podatnik ponownie nabywa prawo do wykazania podatku naliczonego z tytułu WNT.

Należy zwrócić przy tym uwagę, że zgodnie z wyrokiem TSUE w sprawie C-895/19 (A) prawo do odliczenia podlega wykonaniu co do zasady w tym samym okresie, w którym powstało, tj. z chwilą, gdy podatek stał się wymagalny. Oznacza to, że podatnikowi przysługuje zasadniczo prawo do odliczenia podatku naliczonego z tytułu WNT **w okresie rozliczeniowym, w którym zadeklarował podatek należny z tytułu WNT**. W opinii TSUE państwa członkowskie mogą na podstawie art. 273 dyrektywy wdrożyć środki w celu zapewnienia prawidłowego poboru podatku i zapobiegania oszustwom podatkowym. Jednakże środki te nie mogą podważać neutralności VAT i wykraczać poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tych celów.

W przypadku gdy podatnik po upływie 3 miesięcy od zadeklarowania WNT jest obowiązany do przejściowego (tj. do czasu uzyskania faktury) pomniejszenia podatku naliczonego, może to po pierwsze powodować wątpliwości odnośnie zgodności z zasadą neutralności podatku. **Po drugie może to skłaniać podatników do deklarowania podatku należnego z tytułu WNT już po terminie, tj. dopiero w przypadku gdy podatnik uzyska fakturę przez korektę odpowiedniej deklaracji podatkowej.**

Projektowane zmiany w art. 86 ustawy o VAT zakładają rezygnację z wymogu posiadania faktury dotyczącej WNT przy odliczaniu podatku naliczonego z tego tytułu (**usunięcie ust. 10g i 10h w art. 86 ustawy o VAT**). Zatem po zmianie faktura nie będzie formalnym warunkiem odliczenia podatku. Powyższe spowoduje, iż podatek naliczony i należny z tytułu WNT będą zawsze rozliczane dokładnie w tym samym okresie rozliczeniowym, a w konsekwencji VAT od WNT będzie mógł być w pełni neutralny dla podatnika. W konsekwencji zmiana zlikwiduje konieczność monitorowania czy termin 3 miesięcy na otrzymanie faktury został przekroczony. Tym samym nowelizacja ma na celu pełniejsze urzeczywistnienie unijnej zasady neutralności VAT, jak również stanowić będzie istotne uproszczenie dla przedsiębiorców.

Art. 86 ust. 2e oraz art. 90 ust. 8, 10d i 10f

Aktualnie wymóg uzgadniania z naczelnikiem urzędu skarbowego prognozy w formie protokołu w celu obliczenia kwoty podatku naliczonego do odliczenia funkcjonuje na gruncie art. 86 ust. 2e ustawy o VAT (tzw. prewspółczynnik) oraz na gruncie art. 90 ust. 8 ustawy o VAT (proporcja odliczenia).

W przypadku prewspółczynnika wymóg dotyczy podatników obowiązanych do stosowania

prewspółczynnika, którzy rozpoczynają w danym roku wykonywanie działalności (podlegającej VAT i pozostającej poza VAT) lub takich, którzy uznają, że stosowany przez nich prewspółczynnik za poprzedni rok okazałby się niereprezentatywny.

W przypadku proporcji odliczenia, o której mowa w art. 90 ust. 8 ustawy o VAT, do przyjęcia proporcji wyliczonej szacunkowo, według prognozy uzgodnionej z naczelnikiem urzędu skarbowego, w formie protokołu, są obowiązani podatnicy, którzy w poprzednim roku podatkowym nie osiągnęli obrotu, o którym mowa w art. 90 ust. 3, lub u których obrót ten w poprzednim roku podatkowym był niższy niż 30 000 zł.

Proponowane rozwiązanie polega na likwidacji wymogu uzgadniania prognozy proporcji lub prognozy prewspółczynnika i sporządzania protokołu przez naczelnika urzędu skarbowego. W to miejsce zostanie wprowadzone zawiadomienie naczelnika urzędu skarbowego o przyjętych przez podatnika proporcji lub prewspółczynnika. Stanowi to istotne odformalizowanie procedury ustalania proporcji wstępnej przez tych podatników, ułatwiając funkcjonowanie zarówno samym podatnikom, jak również organom skarbowym.

Podatnicy rozpoczynający wykonywanie działalności gospodarczej, którzy w poprzednim roku podatkowym nie osiągnęli obrotu, o którym mowa w ust. 3, lub u których obrót ten w poprzednim roku podatkowym był niższy niż 30 000 zł, będą samodzielnie ustalali proporcję prognozowaną. Naczelnik urzędu skarbowego będzie zawiadamiany o proporcji przyjętej przez takiego podatnika w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym ta proporcja została zastosowana po raz pierwszy, nie później jednak niż w dniu przesłania pliku JPK. Do zawiadomienia o przyjętej proporcji będą miały zastosowanie ogólne zasady dotyczące doręczeń obowiązujące na gruncie Ordynacji podatkowej, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Zmiana art. 90 ust. 8 ustawy o VAT jest odpowiedzią na postulaty formułowane zarówno przez przedsiębiorców, jak również organy podatkowe, którzy dostrzegali potrzebę odformalizowania procedury ustalania proporcji wstępnej.

Analogiczne zmiany zostały zaproponowane w przypadku ustalania prewspółczynnika przez podatników. Zmiany w art. 90 ust. 8 oraz art. 86 ust. 2e mają na celu przyjęcie w ustawie o VAT jednolitych zasad w odniesieniu do współczynnika oraz prewspółczynnika proporcji.

Zmiany z jednej strony będą miały charakter upraszczający dla podatników przez zmniejszenie obowiązków związanych z realizacją prawa do odliczenia podatku naliczonego, z drugiej strony powinny również odciążać organy podatkowe w związku z rezygnacją z obowiązku

uzgadniania prognozy proporcji z naczelnikiem urzędu skarbowego i sporządzania protokołu. Proponowane zapisy zapewniają zachowanie minimalnego wymogu w postaci poinformowania przez podatnika organu podatkowego o przyjętej proporcji albo przyjętych danych wyliczonych szacunkowo.

Jeżeli organ podejmie wątpliwości w zakresie złożonego zawiadomienia, stosownie do przepisu art. 155 § 1 Ordynacji podatkowej, może w postępowaniu podatkowym lub w ramach czynności sprawdzających w zakresie określonym w art. 272 pkt 3 Ordynacji podatkowej – wezwać stronę do złożenia wyjaśnień, jeżeli jest to niezbędne dla wyjaśnienia stanu faktycznego lub rozstrzygnięcia sprawy.

Zmiany w art. 90 ust. 10d i ust. 10f ustawy o VAT polegają na dostosowaniu tych przepisów, wchodzących w życie od dnia 1 stycznia 2023 r., do zmian projektowanych w art. 90 ust. 8 tej ustawy związanych z zastąpieniem wymogu uzgadniania prognozy proporcji i sporządzania protokołu przez naczelnika urzędu skarbowego, zawiadomieniem naczelnika urzędu skarbowego o przyjętej proporcji. Konsekwencją zmiany w art. 90 ust. 8 ustawy o VAT jest potrzeba odpowiedniego dostosowania ust. 10d i 10f dla przypadków związanych z funkcjonowaniem grupy VAT.

Art. 87 ust. 6e, 6m i 6n, art. 146k oraz przepis przejściowy

Zmiany proponowane w art. 87 ust. 6e ustawy o VAT są związane z liberalizacją warunków szybszego zwrotu VAT dla tzw. podatników bezgotówkowych.

Przepisy dotyczące zwrotu podatku VAT dla tzw. podatników bezgotówkowych zaczęły obowiązywać od dnia 1 stycznia 2022 r. Ich podstawowym założeniem była popularyzacja obrotu bezgotówkowego w Polsce przez stworzenie zachęty podatkowej adresowanej do podatnika bezgotówkowego przyjmującego w zdecydowanej większości płatności bezgotówkowe.

Zgodnie z tymi rozwiązaniami preferencja podatkowa (art. 87 ust. 6d ustawy o VAT) oznacza możliwość uzyskania zwrotu podatku VAT w terminie 15 dni, licząc od dnia:

1) w którym upłynął termin do złożenia deklaracji, o której mowa w art. 99 ust. 1–3 ustawy o VAT, w przypadku złożenia:

a) deklaracji, w której podatnik wykazał zwrot różnicy podatku,

b) korekty deklaracji, w której podatnik wykazał zwrot różnicy podatku, jeżeli jej złożenie

nastąpiło przed upływem terminu do złożenia deklaracji;

2) złożenia korekty deklaracji, w której podatnik wykazał zwrot różnicy podatku, jeżeli jej złożenie nastąpiło po upływie terminu do złożenia deklaracji.

Powyższa możliwość jest obwarowana szeregiem warunków (wynikające z art. 87 ust. 6e ustawy o VAT warunki ekonomiczne oraz tzw. bezpieczniki podatkowe), które zostały wprowadzone dla zapewnienia bezpieczeństwa budżetu państwa przy jednoczesnym wyważeniu interesów przedsiębiorców i samego budżetu państwa.

Uwzględniając informacje pozyskane po pierwszych okresach funkcjonowania preferencji związanej z szybszym 15-dniowym terminem zwrotu podatku VAT dotyczące spełnialności szczegółowych warunków zwrotu, oraz postulaty płynące w tym zakresie ze środowiska przedsiębiorców, proponuje się liberalizację części warunków wprowadzonych z początkiem stycznia 2022 r.

Projekt ustawy przewiduje dwie formy wskazanej liberalizacji warunków zwrotu: stałą oraz czasową.

W zakresie stałej liberalizacji warunków zwrotu analizy przeprowadzone przez Ministerstwo Finansów oraz Krajową Administrację Skarbową wskazują na możliwość skrócenia czasu badania warunków dot. posiadania wyłącznie kas fiskalnych online lub wirtualnych oraz skrócenia czasu badania spełnienia warunku wartości sprzedaży osiągniętych na tych kasach przy jednoczesnym obniżeniu progu wartości do 40 tys. zł miesięcznie.

Zmiany proponowane w art. 87 ust. 6e pkt 2 i 4 polegają na obniżeniu z 12 miesięcy do 6 miesięcy okresu, który jest badany dla ustalania warunku:

– osiągnięcia przez podatnika łącznej wartości sprzedaży wraz z podatkiem, zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kas rejestrujących online lub wirtualnych, za każdy okres rozliczeniowy nie niższej niż 50 tys. zł (po zmianie nie niższej niż 40 tys. zł), oraz

– prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu wyłącznie kas rejestrujących, które umożliwiają połączenie i przesyłanie danych między kasą rejestrującą a Centralnym Repozytorium Kas (tzw. kasy online lub wirtualne).

Zmiana jest związana ze stopniową rosnącą ilością kas online i wirtualnych wprowadzanych do używania przez podatników, która oddziałuje na coraz większą spełnialność tych warunków przez przedsiębiorców. Ograniczenie związane z okresem 12 miesięcy posiadania wyłącznie kas online lub wirtualnych może powodować nieuzasadnione ograniczenie dla podatników,

którzy już posiadają wyłącznie wymagane przepisami kasy rejestrujące, jednak barierą dla szybszego zwrotu pozostaje długi czas ich posiadania. Skrócenie okresu badania powinno wpłynąć na zwiększenie ilości podatników spełniających oba warunki. Nie zweryfikowano jednocześnie zagrożeń po stronie budżetu państwa, które mogłyby się okazać kluczowe dla utrzymania 12-miesięcznego okresu badania tych warunków zwrotu.

Jednocześnie jak już zostało wskazane stałemu obniżeniu ulegnie próg łącznej wartości sprzedaży wraz z podatkiem, zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kas rejestrujących online lub wirtualnych, za każdy okres rozliczeniowy – z 50 tys. zł do 40 tys. zł.

Pozostałe zmiany w art. 87 ust. 6e mają charakter doprecyzowujący i są związane ze skróceniem terminu badania warunków dotyczących posiadania kas online lub wirtualnych.

Obok zmian mających charakter stały przewidziano również zmiany o charakterze czasowym – umożliwiające podatnikom korzystanie z preferencji szybszego zwrotu VAT po spełnieniu wprowadzonych przejściowo (w okresie 2 lat) obniżonych progów dla 2 ekonomicznych warunków zwrotu.

Zgodnie ze zmianami do art. 146k ustawy o VAT w okresie dwóch lat od wejścia w życie zmienionych przepisów podatnik ma możliwość skorzystania z preferencyjnych warunków zwrotu VAT pod warunkiem, że:

– udział procentowy łącznej wartości sprzedaży wraz z podatkiem zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kas rejestrujących (online lub wirtualnych), w danym okresie rozliczeniowym w całkowitej wartości sprzedaży wraz z podatkiem dokonanej przez podatnika w danym okresie rozliczeniowym, był nie niższy niż 70% (po okresie dwóch lat warunek wzrośnie do wymaganych 80%),

– udział procentowy otrzymanych płatności zrealizowanych z wykorzystaniem instrumentów płatniczych, w tym również przy użyciu usługi polecenia przelewu w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z tytułu sprzedaży wraz z podatkiem, zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kas rejestrujących (online lub wirtualnych), dokumentowanej paragonami z oznaczeniem, z którego wynika, że płatność została dokonana przy użyciu karty płatniczej, przez wykonanie płatności mobilnej lub usługi polecenia przelewu, zgodnym z formą otrzymanej płatności, w stosunku do łącznej wartości sprzedaży wraz z podatkiem zaewidencjonowanej przy zastosowaniu tych kas w danym okresie rozliczeniowym, był nie niższy niż 55% (po okresie dwóch lat warunek wzrośnie do wymaganych 80%).

We wskazanym okresie do łącznej wartości sprzedaży wraz z podatkiem zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kas rejestrujących, o której mowa w art. 146k ust. 1 pkt 1 i 2, nie wlicza się wartości sprzedaży dokumentowanej fakturami, o których mowa w art. 106h ust. 2 i ustala w oparciu o dane gromadzone w Centralnym Repozytorium Kas (art. 146k ust. 2).

Natomiast całkowitą wartość sprzedaży wraz z podatkiem, o której mowa w art. 146k ust. 1 pkt 1, ustala się w oparciu o dane z JPK_VAT (**dodawany art. 146k ust. 3**).

Zmiany mają charakter czasowy i dają podatnikom czas m.in. na zwiększenie poziomu płatności bezgotówkowych, rejestrowanych przy użyciu kas online lub wirtualnych w całości sprzedaży osiągananej przez podatników. Po okresie przejściowym czasowe progi powrócą do wartości założonych w przepisach art. 87 ust. 6e ustawy o VAT.

Zmiany proponowane w art. 87 ust. 6e oraz do art. 146k ustawy o VAT będą miały zastosowanie do okresów rozliczeniowych przypadających od dnia 1 kwietnia 2023 r. (**projektowany art. 13**). Poczynając od deklaracji składanej za kwiecień 2023 lub II kwartał 2023 dla okresów rozliczeniowych przypadających do dnia 31 marca 2025 r. do zwrotu będą miały zastosowanie:

- warunki ekonomiczne obniżone czasowo, określone w art. 146k, bardziej liberalne niż wynikające z brzmienia art. 87 ust. 6e pkt 1 lit. a i b., oraz
- warunki ekonomiczne obniżone na stałe, określone w zmienianym art. 87 ust. 6e pkt 2 i 4.

Poczynając od okresów rozliczeniowych przypadających od dnia 1 kwietnia 2025 r. w zakresie obowiązujących warunków ekonomicznych zwrotu będzie miał zastosowanie wyłącznie art. 87 ust. 6e w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Dodawane przepisy art. 87 ust. 6m i 6n stanowią doprecyzowanie zasad proceduralnych dotyczących zwrotu VAT w terminie 15-dniowym.

Przepisy art. 87 ust. 6j–6l stanowią szczególną zasadę doręczania postanowień o przedłużeniu terminu 15-dniowego zwrotu VAT albo decyzji o odmowie dokonania zwrotu VAT w terminie 15 dni. Przewidują one fikcję doręczenia dla przypadków, gdy takie postanowienie lub decyzja nie zostaną podjęte albo odebrane w terminie 4 dni od dnia określonego w ust. 6j pkt 1–3.

Wprowadzenie odrębnych reguł doręczeń przy zwrotach w terminie 15 dni było uzasadnione wyjątkowym charakterem rozwiązań w zakresie szybkiego zwrotu VAT. Aktualnie proponuje się wzmocnienie ram proceduralnych szybkiego zwrotu VAT, tak żeby podatnik miał w każdej sytuacji zapewnioną możliwość skutecznego wniesienia zażalenia na postanowienie o

przedłużeniu 15-dniowego terminu zwrotu VAT, lub odwołania od decyzji o odmowie zwrotu niezależnie od trybu jego doręczenia oraz okoliczności, czy postanowienie zostało następnie przez niego podjęte albo odebrane.

Zgodnie z projektowanym ust. 6m, jeżeli postanowienie o przedłużeniu 15-dniowego terminu zwrotu VAT zostałyby doręczone w sposób określony w ust. 6j–6l, z zastosowaniem tzw. fikcji doręczenia postanowienia, tj. z upływem 4 dni od dnia określonego w ust. 6j pkt 1–3, zażalenie wnosi się w terminie 17 dni od dnia dokonania doręczenia z upływem terminu tych 4 dni.

Odwołanie od decyzji o odmowie zwrotu VAT w 15-dniowym terminie doręczonej w sposób określony w ust. 6j–6l, z zastosowaniem tzw. fikcji doręczenia postanowienia, tj. z upływem 4 dni od dnia określonego w ust. 6j pkt 1–3, wnosi się w terminie 24 dni od dnia dokonania doręczenia z upływem terminu tych 4 dni (dodawany ust. 6n).

Zasada miałaby zastosowanie do wszystkich przypadków dokonania doręczenia w sposób, o którym mowa w ust. 6j–6l. Przykładowo, jeżeli postanowienie o przedłużeniu 15-dniowego terminu zwrotu nie zostanie odebrane w terminie 4 dni od dnia rozpoczęcia przechowywania pisma w placówce pocztowej, doręczenie uważa się za dokonane z upływem terminu tych 4 dni (art. 87 ust. 6j pkt 1). Termin 17 dni na wniesienie zażalenia byłby liczony od upływu 4 dni od pierwszego awiza (fikcja prawna doręczenia) niezależnie od tego czy w późniejszym czasie podatnik odbierze postanowienie z placówki pocztowej czy nieodebrane pismo zostanie zwrócone do organu.

Wydłużenie z 7 do 17 dni terminu na wniesienie zażalenia w przypadku dodatkowej weryfikacji zasadności zwrotu przez organ, lub z 14 do 24 dni w przypadku odwołania na decyzję organu, uzasadnione jest szczególnym charakterem tej preferencji podatkowej oraz wyważeniem praw proceduralnych podatnika.

Przyjęte terminy powinny zrównać sytuację proceduralną podatników ubiegających się o zwrot VAT w trybie 15-dniowym z sytuacją podatników wnoszących o zwrot VAT w innych trybach. Zaproponowane terminy uwzględniają szczególne zasady doręczeń przewidziane dla potrzeb szybkiego zwrotu VAT w kontekście generalnych reguł doręczeń dla pozostałych trybów zwrotu VAT, tak żeby możliwości działania dla podatników były porównywalne niezależnie od procedury zwrotu.

Art. 90 ust. 10 pkt 1, ust. 12 i przepis przejściowy

Zmiana projektowana w art. 90 ust. 10 pkt 1 polega na zwiększeniu kwoty pozwalającej na uznanie, że proporcja określona przez podatnika wynosi 100%, w sytuacji gdy proporcja ta przekroczyła u niego 98%, z obecnych 500 zł do 10 000 zł.

Obecnie obowiązujące przepisy pozwalają uznać, że proporcja określona przez podatnika wynosi 100%, pod warunkiem że proporcja przekroczyła 98% oraz kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu, wynikająca z zastosowania tej proporcji, w skali roku była mniejsza niż 500 zł. Wskazana kwota ograniczenia została wprowadzona w wyniku nowelizacji ustawy o VAT, która weszła w życie 1 kwietnia 2011 r. Wprowadzony w tamtym czasie próg wynoszący 500 zł obowiązuje do dnia dzisiejszego w niezmienionej wysokości.

Przykładowo zatem podatnik, który ustalił, że wskaźnik proporcji wynosi u niego 98,5% a kwota VAT z tytułu dokonanych zakupów, która nie może zostać odliczona w skali roku, wyniosła 500 zł obecnie ma obowiązek stosowania odliczenia proporcjonalnego do zakupów związanych z jego działalnością opodatkowaną i zwolnioną – nie może skorzystać z prawa do odliczenia 100% podatku VAT.

Po zwiększeniu kwoty obowiązującego progu do 10 000 zł podatnik będzie natomiast mógł uznać, że jego proporcja w tym przypadku wynosi 100% – odliczy zatem całość podatku VAT. Projektowana zmiana stanowi zatem dwudziestokrotne zwiększenie progu ograniczającego stosowanie zaokrąglenia proporcji do 100%.

Proponowane rozwiązanie pozostaje zgodne z przepisami prawa UE. W art. 173 ust. 2 lit. a–e dyrektywy VAT, gdzie wskazane zostały środki, jakie państwa członkowskie mogą przedsięwziąć w celu ustalenia wartości podatku naliczonego, który może zostać odliczony przez podatników. Zgodnie z art. 173 ust. 2 lit. e dyrektywy VAT państwa członkowskie mogą m.in. postanowić, że w przypadkach gdy VAT, który nie podlega odliczeniu przez podatnika, jest nieznacznej wartości, będzie on uważany za zerowy.

Podniesienie progu 500 zł do 10 000 zł pozwoli nadal zachować zgodność w tym zakresie z regulacjami prawa UE. Nadal zachowany zostaje ustalony na poziomie przekraczającym 98% wskaźnik pozwalający na przyjęcie 100% odliczenia VAT. Osiągnięcie przez podatnika wskaźnika na poziomie niższym lub równym 98% nadal będzie oznaczało, że nie może on zaokrąglić tego wskaźnika proporcji do 100%. Podwyższony jest natomiast limit kwoty VAT niepodlegającej odliczeniu od wydatków do czynności opodatkowanych i zwolnionych, które podatnik może posiadać przy wskaźniku proporcji na poziomie wyższym niż 98% – aby zaokrąglić ten wskaźnik do 100% i uzyskać w efekcie pełne prawo do odliczenia VAT. Przyjęta

konstrukcja wykluczy sytuacje, w których kwota odliczonego w ten sposób VAT osiągałaby znaczne wartości.

Wprowadzenie proponowanych rozwiązań oznacza odciążenie działów księgowych firm oraz zmniejszenie liczby korekt wykazywanych w deklaracji VAT.

Odnosząc się do zmian w art. 90 ust. 12 należy wskazać, że zmieniany przepis stanowi delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych dotyczącą możliwości wprowadzenia odstępstwa od zasad określonych w ust. 10. Uprawnienie, o którym mowa w tym przepisie nie zostało do tej pory wykorzystane.

Dodatkowo zgodnie przepisem przejściowym (**projektowany art. 14**) możliwość korzystania z podwyższonego limitu 10 tys. zł zostanie rozszerzona na cały 2023 r. co jest rozwiązaniem korzystnym dla podatników. Oznacza to, że podatnicy, w związku z przepisem przejściowym będą mogli na 2024 r. ustalić proporcję, o której mowa w art. 86 ust. 2a i art. 90 ust. 3, oraz dokonać korekty kwoty podatku odliczonego, o której mowa w art. 90c ust. 1 i art. 91 ust. 1, po zakończeniu 2023 r., z zastosowaniem zmienianego przepisu art. 90 ust. 10 pkt 1 w nowym brzmieniu już od 1 stycznia 2023 r. Takie samo prawo będzie dotyczyło podatników, którzy dla ustalania na 2025 r. proporcji, o której mowa w art. 86 ust. 2a, przyjmą dane za 2023 r. zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 86 ust. 22, oraz którzy przy dokonywaniu korekty kwoty podatku odliczonego, o której mowa w art. 90c ust. 1, po zakończeniu 2024 r. uwzględnią dane za 2023 r. zgodnie z art. 90c ust. 2.

Art. 91 ust. 1, 1a i 1b oraz przepis przejściowy

W obecnym brzmieniu art. 91 ust. 1 ustawy o VAT każda (nawet wynosząca jeden punkt procentowy) różnica między proporcją wstępną podatku naliczonego do odliczenia a proporcją ostateczną dotyczącą tego odliczenia obliguje podatnika do przeprowadzenia korekty rocznej odliczonego podatku. Wstępne odliczenie podlega korekcie, jeżeli jego kwota jest wyższa lub niższa od kwoty odliczenia przysługującej podatnikowi.

Do dnia 31 marca 2011 r. art. 91 ust. 1 ustawy o VAT w istocie wyłączał podatnikom korzystanie z prawa do korekty, jeżeli różnica między wstępnie ustaloną proporcją a proporcją ostateczną nie przekraczała 2 punktów procentowych. Takie rozwiązanie, jako ograniczające prawo do odliczenia, budziło poważne wątpliwości co do zgodności z dyrektywą VAT i od 1 kwietnia 2011 r. zostało usunięte z przepisów ustawy o VAT.

Rozwiązania proponowane w dodawanym art. 91 ust. 1a i 1b, w przeciwieństwie do obowiązującego do 31 marca 2011 r., byłyby fakultatywne. Podatnicy zyskają opcję rezygnacji

z dokonania korekty, jeżeli różnica nie przekracza 2 punktów procentowych oraz kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu nie przekraczałyby 10 000 zł (drugi warunek dotyczy wyłącznie przypadku gdy rzeczywisty wskaźnik proporcji jest mniejszy od wskaźnika prognozowanego). Kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu oznacza w tym przypadku sumę kwot, które wynikają z różnicy między proporcją wstępną a ostateczną w danym roku podatkowym oraz kwot wynikających z zastosowania tzw. korekty wieloletniej (korekta 5-letnia lub 10-letnia).

Podatnik, który po wyliczeniu proporcji dla zakończonego roku stwierdzi, że różnica między proporcją prognozowaną a faktyczną nie przekracza 2 punktów procentowych powinien zliczyć wartość podatku naliczonego, którego nie mógłby odliczyć w przypadku pomniejszenia proporcji, uwzględniając w tym wyliczeniu również wartości podatku naliczonego wynikające z ewentualnych korekt wieloletnich.

Przykładowo, jeżeli podatnik jest w trakcie korekty 10-letniej z tytułu nabycia nieruchomości, to w limicie 10 tys. zł uwzględnia również wartość 1/10 podatku naliczonego wynikającej z różnicy między proporcją zastosowaną w momencie skorzystania z prawa do odliczenia a proporcją dla zakończonego roku podatkowego.

A contrario, w przypadku gdy podatnikowi będzie przysługiwało prawo do odliczenia podatku naliczonego w większym zakresie niż wynikało to z pierwotnego odliczenia, podatnik zadecyduje, czy skorzysta z tego prawa. Pozwoli to swobodnie weryfikować opłacalność podejmowanej decyzji w ujęciu biznesowym.

Możliwość decydowania o rezygnacji z dokonania korekty stanowi istotne uproszczenie rozliczeń podatników, związane z brakiem konieczności dokonywania korekt odliczonego podatku VAT. Aktualnie podatnicy są zobligowani do dokonywania korekty nawet wtedy, jeżeli różnica między proporcją wstępną a ostateczną jest bardzo niewielka. Wprowadzenie opcji rezygnacji z dokonania korekty powinno minimalizować obciążenia administracyjne związane ze stosowaniem prawa do odliczenia VAT oraz eliminować zbędne obowiązki dla wskazanych powyżej sytuacji.

Proponowane rozwiązanie pozostaje zgodne z przepisami prawa UE. Zgodnie z art. 184 dyrektywy VAT wstępne odliczenie podlega korekcie, jeżeli jego kwota jest wyższa lub niższa od kwoty odliczenia przysługującej podatnikowi. W myśl art. 186 dyrektywy VAT państwa członkowskie określają szczegółowe przepisy wykonawcze dla art. 184 i art. 185 dyrektywy VAT. Wprowadzenie prawa do odliczenia wyższej kwoty podatku naliczonego, gdy ustalona

wstępnie proporcja jest wyższa od proporcji ostatecznej, ma umocowanie w dyrektywie VAT, o ile różnica między tymi proporcjami jest nieznaczna.

Wprowadzenie opcji rezygnacji z dokonania korekty w przypadku różnicy między proporcją wstępną a ostateczną, która nie przekracza 2 punktów procentowych, oraz kwotą podatku naliczonego niepodlegającego odliczeniu nie przekraczającą 10 000 zł (w przypadku proporcji ostatecznej mniejszej od proporcji wstępnej), jest korzystna dla podatników, zachowuje zgodność z regulacjami prawa UE oraz zabezpiecza budżet państwa (wprowadzony próg kwoty 10 tys. zł).

Analogiczne rozwiązania obowiązujące w innych państwach członkowskich UE w odniesieniu do możliwości odstąpienia od korekty w przypadku niewielkiej różnicy w proporcji również wskazują, że proponowane rozwiązanie wpisuje się w otoczenie prawne funkcjonujące w tym zakresie w UE.

Przy różnicy między proporcją wstępną a ostateczną wynoszącą 2%, podatnik co do zasady nie będzie obowiązany do dokonania korekty rocznej. Różnica przekraczająca 2 punkty procentowe będzie skutkowałą koniecznością dokonania korekty. Jednocześnie wprowadzenie progu kwoty podatku naliczonego niepodlegającej odliczeniu wykluczy sytuacje, w których kwota odliczonego w ten sposób VAT osiągałaby znaczne wartości.

Projektowane rozwiązanie będzie dostępne również dla funkcjonujących od dnia 1 stycznia 2023 r. podatników będących grupami VAT.

Uwzględniając, że grupy VAT od dnia 1 stycznia 2023 r. będą stosowały proporcję wynikającą z art. 90 ust. 10c–10g ustawy o VAT, proponuje się równocześnie doprecyzowanie art. 91 ust. 1. Dodawane przepisy art. 91 ust. 1, 1a i 1b ustawy o VAT będą stosowane, począwszy od korekt dokonywanych za 2023 r. (tj. dokonywanych w pierwszym okresie rozliczeniowym roku 2024). Pozwoli to na uniknięcie wątpliwości, od jakiego okresu przepis ma być stosowany. Ponieważ co do zasady korekty dokonuje się za pierwszy okres rozliczeniowy roku następującego po roku, w którym dokonano odliczenia VAT (**projektowany art. 15**).

Art. 106h ust. 1 i 3

W art. 106h ust. 1–4 ustawy o VAT zawarte są obecnie regulacje w zakresie faktur dotyczących sprzedaży zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej. Proponuje się zmianę brzmienia ust. 1 i 3 przez uregulowanie przypadku dołączenia do takiej faktury danych

identyfikujących paragon w postaci elektronicznej, tj. numer dokumentu, numer unikatowy kasy rejestrującej. Wprowadzenie tych zmian związane jest z dostosowaniem do regulacji dotyczących e-paragonów.

Art. 108a ust. 6

W art. 108a ustawy o VAT proponuje się zmianę w ust. 6, który reguluje kwestię uwolnienia się od odpowiedzialności solidarnej przez „osoby trzecie” w sytuacji otrzymania przez nie płatności na rachunek VAT.

Obecnie uwolnienie się od odpowiedzialności solidarnej przez „osoby trzecie” jest możliwe przez dokonanie płatności na rachunek VAT dostawcy towarów lub usługodawcy lub przez zwrot otrzymanej płatności na rachunek VAT podatnika, od którego otrzymano płatność. Proponuje się dodanie trzeciego sposobu pozwalającego uwolnić się od odpowiedzialności solidarnej, który byłby dedykowany podatnikom nabywającym wierzytelności (w praktyce będą to zapewne głównie faktorzy). Dodawany sposób uwolnienia się od odpowiedzialności solidarnej byłby stosowany m.in. w sytuacji zmiany podatnika nabywającego wierzytelność (faktora), tj. po zawarciu porozumienia (umowy) prowadzącego do zmiany wierzyciela wierzytelności wynikających z umowy dostaw towarów lub świadczenia usług przez dostawcę, objętych umową o nabyciu wierzytelności.

W praktyce dość często ma miejsce sytuacja, gdy dostawca (klient) korzystający już z finansowania na podstawie umowy dąży do zmiany podatnika świadczącego te same usługi na inny podmiot (przykładowo zmiana jednego faktora na innego). Wówczas, na podstawie porozumienia (umowy) między podatnikami świadczącymi usługi finansowania (faktorami) a klientem, dochodzi do zmiany wierzyciela wierzytelności wynikających z umów dostaw towarów lub świadczenia usług objętych umową o nabyciu wierzytelności (faktoringową).

Wskazane porozumienie (umowa) reguluje relacje wzajemnie między tymi podatnikami (faktorami) i klientem, określa m.in. sposoby rozliczania wierzytelności objętych umową wraz z należnościami wynikającymi z tej umowy, określa moment rozwiązania umowy z pierwszym podatnikiem (faktorem), kwestie cesji zwrotnej wierzytelności oznaczonych w porozumieniu, zaprzestania nabywania wierzytelności przez pierwszy podmiot oraz zawarcia umowy o dokonaniu przez klienta przelewu wierzytelności (istniejących i przyszłych) wynikających z umów dostaw towarów/ świadczenia usług na rzecz drugiego podmiotu (obecnego cesjonariusza).

Na mocy porozumienia, po spłaceniu przez drugi podmiot zobowiązań klienta wobec

pierwotnego podmiotu, wystawiane jest oświadczenie w zakresie cesji zwrotnej wierzytelności objętych umową, które automatycznie są cedowane na drugi podmiot przejmujący klienta. Klient, w oparciu o otrzymane oświadczenia, zobowiązuje się do powiadomienia odbiorców o zmianie wierzyciela wierzytelności wynikających z umów dostawy towarów lub świadczenia usług, o dokonanej cesji wierzytelności na rzecz drugiego podmiotu, zatem po otrzymaniu pisemnego powiadomienia o cesji wierzytelności, które zostaje przez niego potwierdzone, odbiorca zostaje poinformowany i jest świadomy zmiany podmiotu, wobec którego jest obowiązany do zapłaty za wystawione przez dostawcę faktury wynikające z umów dostawy towarów lub świadczenia usług.

Należy mieć jednakże na względzie, że w okresie między zawarciem opisanego powyżej porozumienia a otrzymaniem przez odbiorców zawiadomienia o cesji i powzięciem przez odbiorców informacji o zmianie wierzyciela (faktora), odbiorcy zasadniczo wciąż dokonują płatności wierzytelności wynikających z faktur przy zastosowaniu mechanizmu podzielonej płatności na rzecz pierwszego podmiotu (faktora). Zatem u pierwszego podatnika (faktora) powstaje z tego tytułu odpowiedzialność solidarna.

W związku z powyższym podatnicy nabywający wierzytelność (faktorzy) – w celu zwolnienia się z solidarnej odpowiedzialności za należności VAT – z reguły przekazują środki netto na rachunek nowego podmiotu, a środki odpowiadające wpłaconej kwocie VAT na rachunek VAT dostawcy, żeby ten przekazał je na rachunek VAT nowego podatnika, z którym podpisana została nowa umowa o nabyciu wierzytelności. Powyższa sytuacja generuje czasochłonne prace techniczne polegające na rozdzielaniu płatności od odbiorców na podstawie faktur, celem przekazania odpowiednio kwoty netto wynikającej z faktury na rachunek nowego podmiotu, a kwoty VAT na rachunek VAT dostawcy, która to kwota zostaje następnie przekazana przez klienta na rachunek VAT tego podmiotu. Zachodzi tu zbędne wydłużenie przepływu środków VAT.

W opisanej sytuacji, czyli zmiany podatnika nabywającego wierzytelność (faktora), w zasadzie jedyną stosowaną metodą na uwolnienie się dotychczasowego podmiotu (faktora) od odpowiedzialności jest przesłanie kwoty odpowiadającej kwocie VAT na rachunek VAT dostawcy lub usługodawcy, który następnie przekazuje ten VAT na rachunek VAT nowego podatnika, który nabył wierzytelność (faktora). Drugi sposób, czyli zwrot otrzymanej płatności do nabywcy, nie jest stosowany z uwagi na obawę, że nabywca może ponownie nie dokonać płatności na rachunek nowego podmiotu (faktora).

Mając na uwadze powyższe, proponuje się dodanie nowej możliwości uwolnienia się od

odpowiedzialności, która mogłaby być stosowana właśnie w sytuacji zmiany podatnika nabywającego wierzytelność (zmiany jednego faktora na drugiego). Dotychczasowy podatnik uwalniałby się od odpowiedzialności przez przekazanie kwot VAT bezpośrednio na rachunek VAT nowego podatnika, który nabył wierzytelność (nowego faktora). Dostawca nie byłby angażowany w ten proces, co zasadniczo ułatwi całą procedurę.

Art. 108c

W art. 108c ustawy o VAT proponuje się zmiany, zgodnie z którymi „przywileje” wynikające z zastosowania mechanizmu podzielonej płatności (niestosowanie sankcji VAT oraz podwyższonych odsetek od zaległości) są stosowane również w przypadku, gdy zapłata kwoty odpowiadającej kwocie podatku wynikającej z otrzymanej faktury zostanie zapłacona z zastosowaniem mechanizmu podzielonej płatności przez podatnika innego niż wskazany na fakturze, np. przez faktora (przykładowo w faktoringu odwróconym).

W przypadku korzystania z faktoringu odwróconego faktura wystawiona przez dostawcę opłacana jest nie przez nabywcę lecz przez faktora. Jeżeli regulując należność faktor zastosuje mechanizm podzielonej płatności, wówczas w wyniku jego działania dochodzi nie tylko do zaspokojenia wierzytelności wynikającej ze sprzedaży towarów lub świadczenia usług, ale przez zastosowanie mechanizmu podzielonej płatności kwota odpowiadająca kwocie podatku VAT trafia na rachunek VAT dostawcy. Spełniony zostaje zatem cel w jakim mechanizm podzielonej płatności został wprowadzony, czyli zapewnienie większej stabilności wpływów z tytułu podatku od towarów i usług oraz zapobieganie unikaniu płacenia tego podatku.

Proponuje się zatem, aby w sytuacji, kiedy płatność za fakturę realizowana przy zaangażowaniu faktora w ramach tzw. faktoringu odwrotnego dokonana zostanie w mechanizmie podzielonej płatności, nabywca (klient faktora) mógł korzystać z wymienionych w art. 108c ustawy o VAT szczególnych rozwiązań.

Realizacja powyższej zmiany zostanie wprowadzona przez zmianę brzmienia ust. 1 oraz dodania zdania drugiego do ust. 2 w art. 108c.

Art. 111 ust. 5a i 5b

Podatnicy zwolnieni od podatku, aby uzyskać zwrot kwoty wydanej na zakup kasy rejestrującej, o której mowa w art. 111 ust. 4 ustawy o VAT, muszą złożyć w miesiącu następującym po miesiącu, w którym rozpoczęli prowadzenie ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kasy rejestrującej, wniosek w tej sprawie do właściwego naczelnika urzędu skarbowego.

W celu usprawnienia procesu rozpatrywania takiego wniosku i co za tym idzie szybszego zwrotu ww. kwoty proponuje się wprowadzenie regulacji, aby organ podatkowy, w przypadku wniosku, który nie budzi wątpliwości, dokonywał zwrotu kwoty wydanej na zakup kasy rejestrującej bez wydawania decyzji. Wprowadzenie proponowanej regulacji nie narusza praw podatników, ponieważ sprawdzenie wniosku odbywać się będzie zgodnie z warunkami przewidzianymi w Ordynacji podatkowej, a zwrot należnej kwoty wydatkowanej na zakup kasy rejestrującej nastąpi (tak jak dotychczas) na rachunek podatnika. Liczba wydanych decyzji przez urzędy skarbowe na podstawie art. 111 ust. 5 ustawy w 2019 r. to ok. 26 000, przy zaangażowaniu ok. 660 pracowników urzędów skarbowych. W związku z tym rozwiązanie to ma stanowić uproszczenie całego procesu zarówno dla podatników, jak i organów skarbowych, które będą musiały poświęcić mniej czasu na załatwienie tej konkretnej procedury.

Zatem podobnie jak w przypadku postępowania o stwierdzenie nadpłaty, gdy prawidłowość skorygowanego zeznania nie budzi wątpliwości, organ podatkowy zwraca nadpłatę bez wydawania decyzji (art. 75 § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa), tak i w tej sytuacji, jeżeli prawidłowość wniosku o zwrot kwoty określonej w art. 111 ust. 4 ustawy o VAT nie budzi wątpliwości, organ podatkowy dokonuje jej zwrotu bez wydawania decyzji. W takim przypadku wniosek złożony przez podatnika wywołuje skutki prawne.

Art. 111 ust. 3a pkt 1 tiret pierwsze

W art. 111 ust. 3a pkt 1 lit. b zaproponowano zmianę, która przewiduje możliwość wystawiania i wydawania nabywcy paragonu fiskalnego lub faktury za zgodą nabywcy, w postaci elektronicznej, przez przesyłanie tego dokumentu w sposób z nim uzgodniony, w tym przy użyciu systemu teleinformatycznego Szefa Krajowej Administracji Skarbowej pośredniczącego przy wydawaniu paragonów fiskalnych w postaci elektronicznej nabywcy bez konieczności podawania jego danych osobowych. System będzie narzędziem dobrowolnym, umożliwiającym przesyłanie paragonów fiskalnych w postaci elektronicznej i przygotowanym do ciągłej pracy bez przerw. W przypadku wystąpienia jednakże nieprzewidzianej niedostępności systemu podczas sprzedaży, przy próbie wysyłania paragonu będzie przekazywane zwrotne powiadomienie do wystawcy paragonu fiskalnego (sprzedawcy) o braku możliwości wprowadzenia tego paragonu do systemu. W takim przypadku sprzedawca wyda paragon fiskalny w postaci papierowej. Po wejściu w życie zmienionej regulacji, kasy udostępniane do sprzedaży będą mogły zawierać dodatkowe funkcje pozwalające na taki sposób przekazywania paragonu, a w przypadku kas już używanych udostępnienie możliwości korzystania z systemu Szefa Krajowej Administracji Skarbowej nastąpi przez aktualizację

oprogramowania w kasie przez ich producentów, bez konieczności udziału podatników. Rozwiązanie to nie będzie generowało potrzeby zmiany przepisów wykonawczych dotyczących wymagań technicznych dla kas rejestrujących.

Regulacja ta pozwoli na korzystanie przez konsumentów z udostępnionego przez Szefa KAS narzędzia informatycznego umożliwiającego dostarczanie paragonów fiskalnych w postaci elektronicznej. Rozwiązanie to pozwoli na zbudowanie systemu dystrybucji paragonów elektronicznych i przyczyni się do ograniczenia wydawania i stopniowej eliminacji paragonów papierowych, a także ograniczenia szarej strefy. Wpłynie również pozytywnie na środowisko. Rozwiązanie przyczyni się również do zwiększenia dostępności zwrotów VAT dla podatnika bezgotówkowego – uregulowany w ustawie o VAT zwrot w terminie 15-dniowym w związku z przyjmowaniem płatności bezgotówkowych i zasadniczo prowadzeniu sprzedaży detalicznej. Termin wprowadzenia tej regulacji – 15 września 2023 r. – wynika z założeń biznesowych i harmonogramu wdrożenia tego rozwiązania do stosowania przez rynek.

Art. 111 ust. 3a pkt 8, ust. 7a pkt 1; art. 111b ust. 3 pkt 2; art. 145a ust. 15 pkt 1

Zgodnie z obecnym stanem prawnym podatnicy prowadzący ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących są obowiązani dokonać wydruku dokumentów fiskalnych wystawianych przy zastosowaniu kas rejestrujących, z wyjątkiem dokumentów, o których mowa w art. 111 ust. 3a pkt 1 lit. b ustawy o VAT, tj. paragonów fiskalnych, a w przypadku kas rejestrujących on-line również faktur, które za zgodą nabywcy, są przesyłane w sposób z nim uzgodniony w postaci elektronicznej.

Proponowana zmiana w art. 111 ust. 3a pkt 8 wprowadza rezygnację z obowiązku drukowania dokumentów wystawianych przy zastosowaniu kas rejestrujących – tj.: raportów fiskalnych i dokumentów нефiskalnych wystawianych przez podatników prowadzących ewidencję sprzedaży przy ich zastosowaniu. Rozwiązanie to będzie miało zastosowanie **tylko** do kas online, w tym kas wirtualnych. Powyższe pozwoli podatnikom na wybór, czy decydują się na przechowywanie raportów fiskalnych oraz dokumentów нефiskalnych w postaci papierowej, czy też wyłącznie elektronicznej. Mimo, że wprowadzane rozwiązanie oznacza, że podatnicy nie będą mieli obowiązku drukowania tych dokumentów, dokumenty te nadal będą wystawiane, tak jak do tej pory, tj. w postaci elektronicznej. Rozwiązanie takie stanowi ułatwienie oraz zmniejszenie kosztów wywiązywania się z obowiązków ewidencyjnych.

Proponowane zmiany nie mają wpływu na konstrukcję kas rejestrujących, polegają jedynie na

doprecyzowaniu przepisów dotyczących e-paragonu oraz przepisów w zakresie dokumentowania transakcji za pośrednictwem maszyn vendingowych, np. w myjniach samochodowych. Z wprowadzaną zmianą w art. 111 ust. 3a pkt 8 wiąże się również potrzeba odpowiedniego dostosowania delegacji zawartej w art. 111 ust. 7a pkt 1, art. 111b ust. 3 pkt 2 i art. 145a ust. 15 pkt 1 ustawy o VAT oraz wprowadzenia przepisu przejściowego i związanego z tym odpowiedniego wydania rozporządzeń w oparciu o te delegacje.

Wprowadzenie zmian w delegacjach ustawowych wpisuje się w trend nowoczesnych rozwiązań polegających na stopniowym przejściu z wystawiania dokumentów w postaci papierowej na wystawianie dokumentów w postaci elektronicznej.

Art. 112b i art. 112c

W obecnych regulacjach prawnych stosowanie sankcji VAT przewidzianej w art. 112b i art. 112c ma miejsce w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości skutkujących błędnym rozliczeniem podatku.

Nieprawidłowości te mogą być efektem błędnego rozliczenia:

- popełnionego przez podatnika, którego moglibyśmy uznać za starannie dokonującego rozliczeń, np. w wyniku oparcia się o jakąś popularną interpretację prawną, która okaże się niezgodna z linią orzeczniczą,
- popełnionego przez podatnika, który staranności nie wykazał, dokonując rozliczenia, np. z powodu zaniedbania faktura sprzedażowa nie trafiła do ewidencji, a następnie nie została uwzględniona w deklaracji,
- wynikającego z nadużycia prawa – tu przypadki z reguły przyjmują skomplikowany, złożony charakter,
- błędnego rozliczenia będącego efektem oszustwa.

Stosowanie sankcji ma charakter obligatoryjny niezależnie od przyczyny stwierdzonej nieprawidłowości. Obecnie wysokość sankcji może jedynie zmienić uznanie nieprawidłowości przez podatnika i ich skorygowanie przy jednoczesnym wpłaceniu kwoty zobowiązania (lub zwrotu nienależnie pobranej kwoty zwrotu).

W związku z wyrokiem TSUE z 15.04.2021 r. w sprawie nr C-935/19 Grupa Warzywna sp. z o.o. dotyczącym zgodności z prawem unijnym polskich regulacji dotyczących dodatkowego zobowiązania podatkowego wystąpiła konieczność zmiany dostosowującej sankcję VAT do

ww. wyroku.

W wyroku TSUE C-935/19 wskazano, że zgodnie z art. 273 dyrektywy VAT państwa członkowskie są upoważnione do przyjęcia przepisów w celu zapewnienia prawidłowego poboru VAT i zapobiegania oszustwom podatkowym. To państwa członkowskie mają kompetencję do dokonania wyboru sankcji, które uznają za odpowiednie. Państwa członkowskie są jednak zobowiązane wykonywać swe kompetencje z poszanowaniem prawa Unii Europejskiej, w tym z poszanowaniem zasady proporcjonalności (to co niezbędne do osiągnięcia celu). Dla dokonania oceny, czy sankcja jest zgodna z zasadą proporcjonalności, należy uwzględnić w szczególności charakter i wagę naruszenia, którego ukaraniu służy ta sankcja, oraz sposób ustalania jej kwoty.

Zdaniem TSUE sankcja administracyjna w wysokości 50% kwoty VAT, jaką podatnik jest zobowiązany zapłacić organom podatkowym, lecz której stawkę można obniżyć stosownie do okoliczności danej sprawy, co do zasady, pozwala na zapewnienie, aby sankcja ta nie wykraczała poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia celu zapewnienia prawidłowego poboru podatku.

Podkreślić również należy, że w przedmiotowym wyroku TSUE nawiązał do wyroku z dnia 26 kwietnia 2017 r., Farkas, C-564/15 w którym zaaprobowano zawarte w prawie węgierskim warunki nakładania i odstępowania od sankcji jako zgodne z zasadą proporcjonalności. W ww. wyroku zauważono, że: „Zgodnie z § 170 ust. 1 tej ustawy kwota sankcji została standardowo ustalona na 50% kwoty VAT, jaką podatnik jest zobowiązany zapłacić organom podatkowym. Paragraf 171 ust. 1 tejże ustawy wyjaśnia, że można obniżyć stawkę grzywny lub grzywnę tę umorzyć, z urzędu lub na wniosek, w wypadku szczególnych okoliczności, z których można wywnioskować, że w szczególności podatnik, który ponosi odpowiedzialność za zaległość podatkową, działał z rozważą, jakiej można było od niego oczekiwać w danej sytuacji. Przepis ten przewiduje również ustalenie obniżenia kwoty grzywny przy rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rozmiaru zaległości podatkowej, okoliczności jej powstania, ciężaru i częstotliwości bezprawnego zachowania podatnika. Jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 63 opinii, owe sposoby ustalania rzeczonyj sankcji co do zasady pozwalają na zapewnienie, aby nie wykraczała ona poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia celów polegających na zapewnieniu prawidłowego poboru podatku i zapobieganiu przestępstwom podatkowym.”.

W polskim systemie prawnym sankcja nie może zostać obniżona stosownie do konkretnych okoliczności danego przypadku (z zastrzeżeniem przypadków, w których nieprawidłowość

wynika z drobnych błędów). Sposób ustalania sankcji, stosowany automatycznie, nie daje organom podatkowym możliwości zindywidualizowania nałożonej sankcji (dostosowania jej wysokości do konkretnych okoliczności danej sprawy) w celu zapewnienia, by nie wykraczała ona poza to, co jest niezbędne do realizacji celów polegających na zapewnieniu prawidłowego poboru podatku i zapobieganiu oszustwom podatkowym.

W ww. wyroku C-935/19 TSUE uznał za niezgodne z art. 273 dyrektywy VAT i zasadą proporcjonalności przepisy krajowe, które nakładają na podatnika, który błędnie zakwalifikował transakcję zwolnioną z VAT jako transakcję podlegającą temu podatkowi, sankcję VAT, w zakresie, w jakim sankcja ta ma zastosowanie bez rozróżnienia:

- zarówno w sytuacji, w której nieprawidłowość wynika z błędu podatnika co do podlegania przez dostawę opodatkowaniu (czyli w sytuacji gdy błąd w rozliczeniu nie był efektem oszustwa), a dodatkowo zdaniem sądu odsyłającego błąd ten nie spowodował uszczuplenia należności podatkowych,
- jak i w sytuacji, w której nieprawidłowość byłaby skutkiem oszustwa.

Kluczowym zatem aspektem dla implementacji wyroku TSUE C-935/19, w obszarze sentencji, jest zatem likwidacja sytuacji, w której podatnicy dokonujący błędów (mniej lub bardziej istotnych), są na gruncie sankcji VAT traktowani identycznie jak podatnicy dokonujący oszustw. Natomiast w warstwie argumentacyjnej TSUE wskazał na potrzebę skonstruowania regulacji w taki sposób, by stawkę można obniżyć stosownie do okoliczności danej sprawy.

Podkreślić nadto należy, że TSUE nie stwierdził jednoznacznie, że sytuacja opisana w stanie faktycznym nie może (nie powinna) być objęta sankcją VAT. Sąd ten wskazał, na konieczność rozróżnienia przy stosowaniu sankcji przypadków jak w sprawie będącej przedmiotem rozpatrywania i przypadków, w których dochodzi do oszustw (i w konsekwencji uszczupień należności podatkowych). Rozróżnienie to zdaniem TSUE powinno dawać swobodę decyzyjną organom tak, aby mogły obniżyć sankcję stosownie do okoliczności danej sprawy.

Pomimo że wyrok TSUE dotyczył sankcji z art. 112b, zmianami należy objąć również art. 112c ustawy o VAT, tak by 100% sankcji VAT odnosiło się tylko do podmiotów, których celem jest doprowadzenie do nieprawidłowości, co w założeniu stanowi, co do zasady, wynik uczestniczenia w oszustwie, aby osoby, które nie dopełnią należytej staranności mogły zostać objęte sankcją z art. 112b ustawy o VAT. Stosowanie bowiem wobec tej grupy podatników sankcji tożsamej co względem osób, których celem było doprowadzenie do nieprawidłowości, w świetle przedstawionych wyżej tez wyroku nie może mieć miejsca. Nie powoduje to zarazem

konieczności dalszych/szerszych zmian w art. 112c ustawy o VAT. Celem wyroku TSUE nie było bowiem w żadnym razie objęcie ochroną podmiotów biorących w sposób świadomy udział w oszustwie.

Warto w tym miejscu wskazać na wyrok NSA z 22 października 2021 r. sygn. I FSK 489/21, w którym wskazano:

„6.5. Przenosząc powyższe uwagi Trybunału Sprawiedliwości na grunt niniejszej sprawy i regulacji zawartej w art. 112c ustawy o VAT należy wskazać, że norma ta nie różnicuje stanów faktycznych, uzasadniających nałożenie dodatkowego zobowiązania podatkowego. Ustawodawca przyjął automatyzm. W każdej sytuacji określonej w tym przepisie, gdy obniżenie kwoty podatku należnego o kwoty podatku naliczonego wynika z faktur, które: 1) zostały wystawione przez podmiot nieistniejący, 2) stwierdzają czynności, które nie zostały dokonane - w części dotyczącej tych czynności, 3) podają kwoty niezgodne z rzeczywistością - w części dotyczącej tych pozycji, dla których podane zostały kwoty niezgodne z rzeczywistością, 4) potwierdzają czynności, do których mają zastosowanie przepisy art. 58 i art. 83 Kodeksu cywilnego - w części dotyczącej tych czynności, wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego określa się w wysokości 100% podatku naliczonego wynikającego z powyższych faktur. Zatem sankcja ta dotyczy każdej sytuacji faktycznej bez względu na sposób postępowania podatnika. Takie same konsekwencje miałyby zachowanie podatnika polegające na świadomym udziale w oszustwie podatkowym poprzez jego organizowanie i kierowanie, jak i niedopełnienie aktów staranności, podmiotu, który w ten proceder został wciągnięty przez nieuczciwych kontrahentów. Zatem nie rozróżnia się charakteru i wagi naruszenia. Nie uwzględnia się okoliczności sprawy. Tymczasem Trybunał Sprawiedliwości w wyżej wskazanym wyroku wskazał, że „Sankcje takie nie mogą zatem wykraczać poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia celów obejmujących zapewnienie prawidłowego poboru podatku i zapobieganie oszustwom podatkowym. Dla dokonania oceny, czy sankcja jest zgodna z zasadą proporcjonalności, należy uwzględnić w szczególności charakter i wagę naruszenia, którego ukaraniu służy ta sankcja, oraz sposób ustalania jej kwoty (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., [...], C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 60)” (pkt 27).”

W zakresie tematyki stosowania administracyjnej kary pieniężnej, jaką pozostaje sankcja VAT, warto odwołać się również do rozwiązań przewidzianych w kodeksie postępowania administracyjnego (KPA). Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy wprowadzającej do KPA m.in. przepisy odnoszące się do kar administracyjnych (druk sejmowy nr 1183; VIII kadencja) – pod wpływem orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i Naczelnego Sądu

Administracyjnego, ukształtował się pogląd, że administracyjna kara pieniężna powinna być karą sprawiedliwą, adekwatną do wagi i naruszenia i odpowiadającą celom, dla których jest stosowana (orzeczenie TK z dnia 1 marca 1994 r., sygn. U 7/93, OTK 1994, nr 1, poz. 5). Podkreślono, że sankcje administracyjne przybierają w wielu przypadkach bardziej rygorystyczną postać niż sankcje karne, np. gdy nie przewidziano przedawnienia nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Ponadto automatyzm nakładania kar i brak uwzględniania okoliczności danej sprawy nie sprzyja zapewnieniu sprawiedliwego – w odczuciu społecznym – działania administracji. Stan taki budzi również zastrzeżenia z uwagi na zasady obowiązujące w demokratycznym państwie prawnym, w szczególności na zasadę proporcjonalności. Z tego względu w orzecznictwie i doktrynie postuluje się, aby w przypadkach, gdy wyraźne brzmienie przepisu nie stoi temu na przeszkodzie, wyklądać przepisy dotyczące kar administracyjnych, dążąc do rozszerzenia gwarancji procesowych praw obywatela oraz obowiązywania zasady zaufania do organów państwa. Ponadto niejednokrotnie nakładanie kar administracyjnych cechuje automatyzm oraz nieuwzględnianie przyczyn i okoliczności dopuszczenia się naruszenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazuje się ponadto na konieczność uwzględniania poglądów Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, wyrażonych w oparciu o art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2²¹ w zakresie, w jakim dochodzi do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Powyższe założenia stanowiły podstawę do sformułowania ogólnych zasad nakładania i wymierzania administracyjnych kar pieniężnych w prawie administracyjnym zamieszczonych w KPA (dział IVa). Dzięki temu zapewniono jednolite standardy traktowania jednostek oraz zagwarantowano wymierzanie kar racjonalnych i odpowiadających wadze popełnionego naruszenia.

W art. 189d KPA przewidziano w związku z powyższym katalog dyrektyw wymiaru administracyjnej kary pieniężnej dotyczące kar administracyjnych, rozumianych jako sankcje, przy wymierzaniu których organ działa w ramach uznania administracyjnego. W tym zakresie przewidziano konieczność wzięcia pod uwagę przy wymierzaniu kary administracyjnej, m.in. wysokości uzyskanej korzyści, dobrowolnego działania w celu uniknięcia skutków naruszenia

²¹ Dz. U. z 1993 r. poz. 284, z późn. zm.

prawa czy okoliczności naruszenia prawa.

Z uwagi jednak na występujący rozdział w zakresie prawa publicznego ww. ogólne regulacje zawarte w KPA nie znajdują zastosowania do materii prawa podatkowego, dla którego właściwa w zakresie procedury pozostaje Ordynacja podatkowa.

Uwzględniając powyższe uwarunkowania, należy dokonać zmian w zakresie stosowania regulacji dotyczących dodatkowego zobowiązania podatkowego, o którym mowa w art. 112b i art. 112c ustawy o VAT, w kierunku, jaki wyznaczyło orzeczenie TSUE C-935/19, a jaki został już zastosowany w polskim systemie prawnym na gruncie zmian w KPA.

Idąc w ślad za przedstawionym sposobem rozumienia ww. wyroku TSUE, najbardziej właściwym sposobem jego realizacji pozostaje umożliwienie organom nakładającym sankcję VAT obniżenia jej wysokości w sposób uwzględniający charakter i wagę naruszenia, w czym pomocne pozostają regulacje węgierskie, które były przedmiotem oceny w wyroku z dnia 26 kwietnia 2017 r., Farkas, C 564/15.

Należy mieć na względzie, że pozostawiona organom swoboda w określaniu wysokości sankcji ma charakter uznania administracyjnego, które na gruncie prawa podatkowego występuje w odniesieniu do ulg w spłacie zobowiązań podatkowych. Stąd charakter (sposób) docelowej kontroli sądownoadministracyjnej decyzji nakładających sankcję w warunkach swobody organu będzie miał zbliżony charakter do funkcjonowania uznania administracyjnego w odniesieniu do ulg w spłacie zobowiązań podatkowych.

Propozycja zmian w zakresie art. 112b ustawy o VAT przewiduje w pierwszej kolejności wprowadzenie możliwości ustalenia wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego w formule pozostawionego do uznania organu zakresu w miejsce sztywnych i jedynie możliwych do zastosowania wysokości (art. 112b ust. 1, 2 i 2a ustawy o VAT).

Następnie w celu ustawowego wyznaczenia kierunku dokonywanego uznania administracyjnego w celu uniknięcia sytuacji, w której mogłoby dojść do nieakceptowanego „swobodnego uznania administracyjnego” przewidziano podobnie jak ma to miejsce w KPA katalog dyrektyw wymiaru dodatkowego zobowiązania podatkowego, którymi ma się kierować organ w celu ustalenia sankcji jaka dotknie w indywidualnej sprawie podatnika, który dopuścił się nieprawidłowości.

W tym zakresie przewidziano (art. 112b ust. 2b ustawy o VAT), że wymierzając dodatkowe zobowiązanie podatkowe, naczelnik urzędu skarbowego lub naczelnik urzędu celno-skarbowego bierze pod uwagę:

- 1) okoliczności powstania nieprawidłowości,
- 2) rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na podatniku obowiązku, które skutkowało powstaniem nieprawidłowości,
- 3) rodzaj, stopień i częstotliwość stwierdzanych dotychczas nieprawidłowości dotyczących nieprzedawnionych zobowiązań w podatku,
- 4) kwotę stwierdzonych nieprawidłowości, w tym kwotę zaniżenia zobowiązania podatkowego, kwotę zawyżenia zwrotu różnicy podatku, zwrotu podatku naliczonego lub różnicy podatku do obniżenia podatku należnego za następne okresy rozliczeniowe,
- 5) działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości w celu usunięcia skutków nieprawidłowości.

W zakresie, w jakim stosowane będą powyższe dyrektywy, należy wyjaśnić, że do dotychczasowego nakładania (ustalania) dodatkowego zobowiązania podatkowego dojdzie obowiązek wymierzenia sankcji co oznacza konieczność określenia wysokości nakładanej kary w granicach przewidzianych w przepisie prawa. Innymi słowy, jest to czynność mająca na celu wskazanie konkretnej wartości procentowej, która przełoży się na kwotę pieniężną, którą strona będzie obowiązana zapłacić w konsekwencji naruszenia prawa, którego się dopuściła.

Pierwszą z dyrektyw pozostają okoliczności powstania nieprawidłowości. Chodzi w tym miejscu o okoliczności, z których można wywnioskować, że podatnik, jego przedstawiciel, pracownik, wspólnik lub pełnomocnik, który ponosi odpowiedzialność za działania podatnika, działał z rozwagą, jakiej można było od niego oczekiwać w danej sytuacji. Stwierdzenie takich okoliczności będzie decydowało o możliwości niższego wymiaru dodatkowego zobowiązania podatkowego. Z drugiej strony brak podejmowania racjonalnych działań w celu właściwego wypełnienia obowiązków podatkowych będzie wpływał na możliwość określenia wyższej sankcji.

W ramach tej przesłanki szczególną wagę należy przywiązać do podatników dokonujących oszustwa, świadomie biorących w nim udział. W takiej sytuacji celem jest traktowanie takich podmiotów z pełną surowością, przez co należy rozumieć wymierzanie dodatkowego zobowiązania podatkowego ustalanego na podstawie art. 112b ustawy o VAT w górnej granicy zagrożenia sankcją. Podmioty takie są bowiem szczególnie niebezpieczne nie tylko dla całego systemu podatkowego (w tym dla wpływów budżetowych), ale również dla innych uczestników obrotu gospodarczego. Uwzględnić należy, że często oszustwa podatkowe dają możliwość uzyskiwania przewagi ekonomicznej, której eskalacja zakłóca prawidłową konkurencję między

podmiotami gospodarczymi.

Kolejna dyrektywa skłania do uwzględnienia, jaki obowiązek został przez podatnika naruszony i stopień tego naruszenia. Można w tym przypadku mówić o takich zdarzeniach jak nie ujęcie w ewidencji faktury, brak wystawienia faktury, nie dochowanie należytej staranności, dokonania odliczenie podatku naliczonego w błędnej wysokości, przypisanie błędnej stawki do czynności opodatkowanej.

Następnie należy odnieść się do rodzaju, stopnia i częstotliwości stwierdzanych dotychczas nieprawidłowości. Dyrektywa ta podobnie jak poprzednia jest determinowana zarówno przez rodzaj naruszonego obowiązku, jak i przez stopień jego naruszenia, przy czym tym razem odnosi się do wcześniej stwierdzonych przez organ u podatnika nieprawidłowości. Na wymiar dodatkowego zobowiązania podatkowego powinna mieć wpływ również częstotliwość, z jaką u podatnika stwierdza się nieprawidłowości skutkujące zastosowaniem dodatkowego zobowiązania podatkowego wskazanego w art. 112b czy też art. 112c ustawy o VAT. Celem tych sankcji jest bowiem doprowadzenie do właściwego wypełniania obowiązków przez podatnika, tak by zapewnić prawidłowy pobór podatku i zapobiec oszustwom podatkowym. Jeśli u danego podatnika częstotliwość nieprawidłowości jest nadmierna, to taka okoliczność powinna przekładać się na wyższy wymiar sankcji. W regulacji przewidziano ponadto, że weryfikacja stwierdzanych dotychczas nieprawidłowości będzie dotyczyła tylko zakresu czasowego, w którym nie doszło do przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Kwota stwierdzonych nieprawidłowości jest dość klarowną dyrektywą w stosowaniu. Nieprawidłowości obejmują kwotę zniżenia zobowiązania podatkowego, kwotę zawyżenia zwrotu różnicy podatku, zwrotu podatku naliczonego lub różnicy podatku do obniżenia podatku należnego za następne okresy rozliczeniowe. Należy mieć na względzie, że podatnik, dokonując rozliczenia wysokich kwot, powinien z dodatkową starannością zadbać o prawidłowość i rzetelność rozliczeń.

Ostatnią wskazaną dyrektywą pozostają działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości w celu usunięcia skutków nieprawidłowości. Kluczowe w tym elemencie będzie odwołanie się do obowiązku skorygowania rozliczeń, tego czy kwota nieprawidłowości została wpłacona bądź czy zwrócono nienależną kwotę zwrotu. W tym miejscu należy jednak również pamiętać o takich aspektach jak współpraca z organem w zakresie rozwiania wszelkich wątpliwości związanych z naruszeniem, czyli z wyjaśnieniem sprawy. W granicach stosowania dodatkowego zobowiązania podatkowego, w którym górna granica wymiaru sankcji to 20% i 15%, kwestia skorygowania i wpłacenia kwoty nieprawidłowości bądź zwrotu nienależnej

kwoty zwrotu nie będzie miała znaczenia przy obniżaniu wysokości sankcji, gdyż określona tam preferencja opiera się o dokonanie działań w tej mierze. Inaczej mówiąc, w tych przypadkach okoliczność skorygowania i wpłacenia kwoty nieprawidłowości stanowi już z mocy ustawy, zgodnie z brzmieniem przepisów art. 112b ust. 2 i 2a ustawy o VAT, o obniżeniu górnej granicy sankcji z uwagi na wystąpienie tych okoliczności.

W pełni natomiast zastosowanie tej dyrektywy będzie miało miejsce w odniesieniu do dodatkowego zobowiązania podatkowego, w którym górna granica wymiaru sankcji wynosi 30%. Należy mieć na względzie, że będzie to miało miejsce między innymi w sytuacji, gdy podatnik skoryguje w pełni swoje rozliczenie, ale jednocześnie nie dokona wpłaty kwoty nieprawidłowości.

Jak wskazano wyżej zapewnienie zgodności prawa polskiego z orzeczeniem TSUE wymaga również dokonania zmiany w art. 112c ustawy o VAT. Zmiana w tym artykule spowoduje, że najbardziej dotkliwa sankcja będzie miała zastosowanie tylko w przypadku stwierdzenia, że działanie podatnika było skutkiem celowego działania podatnika lub jego kontrahenta, o którym podatnik miał wiedzę. W ten sposób przypadki, w których dojdzie co prawda do odliczenia z wadliwych faktur, ale będzie to związane z brakiem należytej staranności, nie będą objęte taką samą sankcją jak w przypadku, gdy dojdzie do oszustwa. W tym zakresie zmiana zrealizuje założenia TSUE i wspomniane przypadki zostaną tym samym objęte podstawową regulacją dotyczącą dodatkowego zobowiązania podatkowego, jaką stanowi art. 112b ustawy o VAT. Należy mieć na względzie, że art. 112c stanowi *lex specialis* względem art. 112b ustawy o VAT.

Art. 129 ust. 2

Od dnia 1 stycznia 2022 r. w systemie TAX FREE obowiązuje elektroniczny obieg dokumentów i elektroniczne potwierdzanie przez organy celne wywozu towarów poza terytorium UE. Oznacza to, że, co do zasady, sprzedawca otrzymuje elektroniczne potwierdzenie wywozu towarów poza UE w dniu, w którym nastąpił ten wywóz.

Aby uzyskać zwrot podatku w formie gotówkowej podróźny, co do zasady, musi przyjechać ponownie do Polski w celu osobistego odbioru zwracanego podatku. W takim przypadku dokument, na którym podróźny potwierdził własnoręcznym czytelnym podpisem otrzymanie zwrotu kwoty podatku, ze wskazaniem daty otrzymania zwrotu, sprzedawca, co do zasady, może otrzymać po terminie do złożenia deklaracji podatkowej pomimo posiadania już elektronicznego potwierdzenia wywozu. W konsekwencji do danej dostawy towarów sprzedawca nie może zastosować stawki 0%.

W celu umożliwienia dokonywania korekt podatku należnego od dostawy towarów dokonanej dla podróżnego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym podatnik otrzymał dokument potwierdzający zwrot podatku podróżnemu, w sytuacji gdy zwrot był dokonany w formie wypłaty gotówkowej po upływie terminu do złożenia deklaracji podatkowej, w której rozliczona została dana dostawa, proponuje się zmianę ust. 2 w art. 129 ustawy o VAT, polegającą na przeniesieniu obecnego przepisu do pkt 1 i dodanie pkt 2. Zgodnie z proponowaną zmianą, w przypadku gdy sprzedawca dokona zwrotu podatku w gotówce i uzyska dokument, na którym podróżny potwierdził własnoręcznym czytelnym podpisem otrzymanie zwrotu kwoty podatku po upływie terminu do złożenia deklaracji podatkowej za dany okres rozliczeniowy, podatnik będzie mógł dokonać korekty podatku należnego od tej dostawy w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym otrzymał ten dokument. Prawo do dokonania korekty będzie możliwe gdy sprzedawca będzie w posiadaniu tego dokumentu nie później niż przed upływem 10 miesięcy, licząc od końca miesiąca, w którym dokonano dostawy. Termin ten jest analogiczny, jak w sytuacji otrzymania po terminie do złożenia deklaracji podatkowej dokumentu potwierdzającego wywóz towaru poza terytorium Unii Europejskiej.

Art. 130c ust. 8, art. 133 ust. 8 i art. 138g ust. 8

Projektowane zmiany w przepisach art. 130c ust. 8, art. 133 ust. 8 i art. 138g ust. 8 ustawy o VAT wynikają z konieczności zapewnienia podatnikom ochrony przed ewentualnymi konsekwencjami kwestionowania przez administracje podatkowe innych państw terminowego uiszczenia podatku VAT w procedurach szczególnych przez OSS (procedura unijna i nieunijna) i IOSS (procedura importu).

Obecnie do terminu płatności podatku VAT rozliczanego z wykorzystaniem procedur szczególnych przez OSS i IOSS zastosowanie ma w szczególności art. 12 § 5 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się następny dzień po dniu lub dniach wolnych od pracy, chyba że ustawy podatkowe stanowią inaczej. W sytuacji zatem gdy ostatni dzień terminu przypada przykładowo na sobotę, podatnik rozliczający VAT w procedurach szczególnych z wykorzystaniem punktu kompleksowej obsługi (One Stop Shop – OSS lub Import One Stop Shop – IOSS) uiszcza podatek w dniu następującym po dniu lub dniach wolnych od pracy tj. np. w poniedziałek.

Podatek rozliczany w procedurach szczególnych przez OSS i IOSS w dużej części jest należny

administracjom podatkowym innych państw członkowskich UE. W związku z tym zdarzają się przypadki, że organy podatkowe innych państw członkowskich kwestionują terminowe uiszczenie podatku przez podatników zarejestrowanych do jednej z procedur szczególnych w Polsce. Takie działania mogą z jednej strony wynikać ze ścisłej, literalnej interpretacji przepisów art. 367, art. 369i oraz art. 369v dyrektywy VAT, zgodnie z którymi podatnik zobowiązany jest dokonać płatności w chwili składania deklaracji VAT, nie później jednak niż w terminie, w którym należy złożyć deklarację. Deklarację VAT w procedurach szczególnych składa się z kolei, zgodnie z art. 364, art. 369f oraz art. 369s dyrektywy VAT, do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją. Z drugiej strony mogą być skutkiem braku wiedzy na temat szczegółowych zasad obliczania terminów na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej w Polsce, nierespektowaniem tych przepisów lub braku informacji odnośnie świąt lub dni ustawowo wolnych od pracy w Polsce.

W związku z powyższym proponuje się modyfikację terminu płatności podatku w procedurach szczególnych przy użyciu OSS i IOSS przez zastosowanie reguły, zgodnie z którą termin płatności będzie upływał również w przypadku gdy ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy. Takie rozwiązanie zapewni pełną zgodność krajowych przepisów z przepisami prawa unijnego. Uiszczenie przez podatnika podatku w tak określonym terminie wyeliminuje ryzyko kwestionowania terminowości wpłaty przez obce administracje podatkowe, które nie zawsze rozumieją szczegółowe uregulowania obowiązujące w Polsce, w tym przepisy Ordynacji podatkowej.

Art. 130ca

Korygowanie transakcji rozliczonych przez OSS następuje zasadniczo w bieżącej deklaracji, składanej w tym systemie. Jednakże w określonych sytuacjach wskazanych w art. 61 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L nr 77 z 23.03.2011, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 282/2011” (upływ 3 lat po terminie złożenia deklaracji), i art. 61a ww. rozporządzenia (zaprzestanie korzystania z procedury szczególnej, zmiana państwa członkowskiego identyfikacji) korekta taka może być złożona wyłącznie bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji (poza systemem OSS). Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o VAT nie regulują wprost kwestii korygowania deklaracji w ww. przypadkach. Dotyczy to również transakcji, które zostały rozliczone w ramach systemu Mini One Stop Shop (MOSS). Obowiązujący od dnia 1 lipca 2021 r. przepis art. 130c ust. 5a ustawy o VAT określił

sposób i ostateczny termin dokonywania korekt deklaracji VAT w ramach procedury unijnej (korekta jest dokonywana w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji), czyli nie obejmuje sytuacji określonej w art. 61 ust. 2 rozporządzenia 282/2011.

Przykład: Przedsiębiorca z Niemiec zarejestrowany do procedury unijnej w państwie członkowskim swojej siedziby zaprzestał stosowania tej procedury. Ostatnią deklarację złożył za III kwartał 2021 r., w której wykazał podatek należny do zapłacenia w Polsce jako państwu członkowskiemu konsumpcji. Następnie podatnik chce skorygować tę deklarację. Korekta powinna być złożona bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji, tj. do organów podatkowych w Polsce (korygowana deklaracja będzie składana poza systemem OSS). Obecnie nie ma formalnej możliwości złożenia takiej korekty w Polsce, ponieważ brak jest formularza korekty deklaracji, w której zagraniczny podatnik mógłby dokonać korekty.

Aby umożliwić podatnikom złożenie w takich przypadkach korekty deklaracji, proponuje się wprowadzenie odpowiednich przepisów w ustawie o VAT, a mianowicie:

- **art. 130ca ust. 1** ustawy o VAT, zgodnie z którym podatnik, dla którego państwem członkowskim konsumpcji jest Polska, składa korektę deklaracji VAT drogą elektroniczną, za pomocą aplikacji informatycznej udostępnionej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do Łódzkiego Urzędu Skarbowego. Z uwagi na to, że podatnik składając korektę deklaracji może już nie być zidentyfikowany na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT, a art. 3 ust. 3 pkt 3 tej ustawy określa Łódzki Urząd Skarbowy jako właściwy organ podatkowy dla podatników, dla których państwem członkowskim konsumpcji jest Polska, zidentyfikowanych na potrzeby tej procedury, bezpośrednio w przepisie konieczne jest doprecyzowanie właściwego urzędu, do którego będą składane takie korekty,
- **art. 130ca ust. 2** ustawy o VAT, który określa jakie dane będzie zawierała korekta deklaracji,
- **art. 130ca ust. 3** ustawy o VAT, który reguluje kwestie waluty w jakiej należy sporządzić korektę deklaracji oraz sposób przeliczania waluty krajowej na euro. Zgodnie z projektowanym przepisem w tym przypadku odpowiednie zastosowanie będą miały przepisy art. 130c ust. 6 i 7 ustawy o VAT. Oznacza to, że korekty będą sporządzane w euro, natomiast w sytuacji gdyby konsumenci dokonywali płatności w innych walutach niż euro, do ich przeliczenia na euro należałoby zastosować kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu danego okresu rozliczeniowego (tj. ostatni

dzień kwartału) albo – jeżeli nie zostanie opublikowany w tym dniu – kurs wymiany opublikowany następnego dnia.

Należy zauważyć, że przepisy unijne nie regulują kwestii w jakiej walucie należy sporządzać korekty deklaracji składane poza systemem MOSS/OSS bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji. Zgodnie z dyrektywą VAT deklaracje VAT składane w procedurach szczególnych są sporządzane w euro. Państwa członkowskie, które nie przyjęły euro, mogą jednak wymagać sporządzenia deklaracji VAT w swoich walutach krajowych. Spośród państw spoza strefy euro jedynie trzy państwa (Dania, Węgry i Chorwacja) wymagają sporządzania deklaracji w ich walutach krajowych. Zatem zdecydowana większość państw członkowskich sporządza deklaracje i wpłaca VAT w ramach procedur szczególnych w euro, dlatego też dostosowanie systemów informatycznych KAS byłoby podyktowane potrzebami pojedynczych państw, co byłoby nieproporcjonalnym nakładem prac względem potrzeb niewielkiej części zagranicznych podatników z tych pojedynczych państw,

- **art. 130ca ust. 4** ustawy o VAT, zgodnie z którym kwoty VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta, należy wpłacić w euro, na rachunek bankowy Łódzkiego Urzędu Skarbowego.

Przykład: Przedsiębiorca z Niemiec zarejestrowany do procedury unijnej w państwie członkowskim swojej siedziby zaprzestał stosowania tej procedury. Ostatnią deklarację złożył za III kwartał 2021 r., w której wykazał podatek należny do zapłacenia w Polsce jako państwu członkowskiemu konsumpcji. Następnie podatnik chce skorygować tę deklarację. Po wprowadzeniu proponowanej zmiany będzie miał możliwość złożenia korekty deklaracji bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji, tj. bezpośrednio do Łódzkiego Urzędu Skarbowego w Polsce.

Art. 133a

Uwagi zawarte w odniesieniu do art. 130ca ustawy o VAT znajdują analogiczne zastosowanie do projektowanego art. 133a ustawy o VAT. W przypadku bowiem transakcji rozliczonych uprzednio w procedurze nieunijnej w ramach systemu OSS przewiduje się identyczne zasady składania korekt deklaracji. Korekta składana jest bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji, przy czym następuje to poza systemem OSS. Ponadto należy wskazać, że obowiązujący od dnia 1 lipca 2021 r. przepis art. 133 ust. 4a ustawy o VAT określił sposób i ostateczny termin dokonywania korekt deklaracji VAT w ramach procedury nieunijnej (korekta jest dokonywana w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia

pierwotnej deklaracji), czyli nie obejmuje sytuacji określonej w art. 61 ust. 2 rozporządzenia 282/2011.

Art. 138ga

Korygowanie transakcji rozliczonych przez Import One Stop Shop (IOSS) następuje zasadniczo w bieżącej deklaracji składanej w tym systemie. Jednakże w określonych sytuacjach wskazanych w art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 282/2011 (upływ 3 lat po terminie złożenia deklaracji) i art. 61a ww. rozporządzenia (zaprzestanie korzystania z procedury szczególnej, zmiana państwa członkowskiego identyfikacji) korekta taka może być złożona wyłącznie bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji (poza systemem IOSS).

Aby umożliwić podatnikom, a w przypadku podatników reprezentowanych przez pośrednika – pośrednikowi, w sytuacji gdy podatnik zaprzestaje stosowania procedury importu albo zostaje z niej wykluczony albo zmienia państwo członkowskie identyfikacji zgodnie z art. 57f rozporządzenia 282/2011, złożenie w takich przypadkach korekty deklaracji, proponuje się wprowadzenie odpowiednich przepisów w ustawie o VAT. Skorygowane deklaracje będą składane poza systemem IOSS bezpośrednio do Łódzkiego Urzędu Skarbowego.

Podobnie, gdy pośrednik zostanie wykreślony z rejestru lub zmieni państwo członkowskie identyfikacji, wówczas w przypadku, gdy musi dokonać korekty złożonych deklaracji, w odniesieniu do podatników, których reprezentował w procedurze importu – taka korekta może być złożona również wyłącznie bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji (poza systemem IOSS).

W przypadku transakcji rozliczonych uprzednio w systemie Import One Stop Shop (IOSS) przewiduje się analogiczne zasady składania korekt deklaracji jak w przypadku OSS. Korekta składana jest bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji, przy czym następuje to poza systemem IOSS. Zaproponowane przepisy zawierają analogiczne rozwiązania, jak te przewidziane w art. 130ca oraz 133a ustawy o VAT, dlatego wyjaśnienia do tych przepisów pozostają aktualne również do art. 138ga ustawy o VAT.

III. Szczegółowy zakres regulacji w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 2 projektu ustawy)

Dodawane w ustawie o VAT przepisy art. 130ca, art. 133a i art. 138ga umożliwią podatnikom, a w przypadku podatnika reprezentowanego przez pośrednika – pośrednikowi, złożenie w

stosownych przypadkach korekt deklaracji bezpośrednio w Polsce. Zmiany te pociągają za sobą konieczność zmiany przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w celu umożliwienia dochodzenia podatku od towarów i usług, który będzie rozliczony w tych korektach deklaracji.

Art. 3a § 1 pkt 1a

W aktualnym stanie prawnym brak jest możliwości przymusowego dochodzenia podatku od towarów i usług, który będzie rozliczony w korektach deklaracji składanych poza procedurami szczególnymi w Polsce jako państwie członkowskim konsumpcji, w przypadku gdy miejscem opodatkowania transakcji jest Rzeczpospolita Polska, natomiast państwem jego identyfikacji do procedury szczególnej jest lub było inne państwo i w tym państwie została złożona deklaracja dla celów tej procedury.

W związku z powyższym proponuje się dodanie do katalogu dokumentów stanowiących podstawę egzekucji administracyjnej również korekty deklaracji, o której mowa w art. 130ca ust. 1, art. 133a ust. 1 i art. 138ga ust. 1 ustawy o VAT, złożonej w Polsce jako państwie członkowskim konsumpcji i wykazującej należność pieniężną z tytułu podatku od towarów i usług.

Art. 3a § 4

Korekty deklaracji będą składane w Polsce i nie będą zawierać pouczenia o tym, że mogą stanowić podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego. Zaproponowano zatem wyłączenie stosowania przepisu art. 3a § 2 do należności pieniężnych wynikających z korekty deklaracji VAT, o której mowa w art. 130ca ust. 1, 133a ust. 1 i 138ga ust. 1 ustawy o VAT, dzięki czemu warunkiem wszczęcia egzekucji administracyjnej w tym przypadku nie będzie przesłanie zobowiązanemu upomnienia (art. 2 pkt 1 lit. b projektu ustawy). Korekty deklaracji VAT, o której mowa w art. 130ca ust. 1, 133a ust. 1 i 138ga ust. 1 ustawy o VAT, korygują deklaracje złożone w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska i deklaracje te nie zawierają pouczenia, że stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego. Skoro zatem deklaracja takiego pouczenia nie zawiera, brak jest uzasadnienia, by takie pouczenie zawierała jej korekta. Co za tym idzie, warunkiem skierowania egzekucji w zakresie należności objętych przedmiotową korektą nie będzie wysłanie upomnienia. Tytuł wykonawczy wystawiony na podmiot zagraniczny będzie umożliwiał wnioskowanie przez Polskę o pomoc w odzyskaniu podatku VAT w państwie członkowskim, które będzie stosowało obowiązujące na jego terytorium przepisy regulujące egzekucję należności podatkowych. Korekta deklaracji

VAT, o której mowa w art. 130ca ust. 1, 133a ust. 1 i 138ga ust. 1 ustawy o VAT, nie będzie, co do zasady, stanowiła podstawy do prowadzenia egzekucji w Polsce, lecz w państwach członkowskich, w których miejsce zamieszkania bądź siedziby ma podmiot składający korektę.

Art. 15 § 3b

W konsekwencji powyższej zmiany w art. 2 pkt 2 projektu ustawy zaproponowano także zmianę art. 15 § 3b ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji polegającą na wyłączeniu obowiązku przesyłania upomnień poprzedzających wszczęcie egzekucji administracyjnej do należności pieniężnych z tytułu podatku od towarów i usług rozliczanego na podstawie korekty deklaracji składanej poza procedurą szczególną bezpośrednio w Polsce. Egzekucja należności wynikających z korekty deklaracji, o której mowa w art. 130ca ust. 1, art. 133a ust. 1 i art. 138ga ust. 1 ustawy o VAT, złożonej w Polsce jako państwie członkowskim konsumpcji, będzie prowadzona przez właściwe organy państwa członkowskiego miejsca zamieszkania albo siedziby podmiotu składającego korektę – według przepisów obowiązujących w tym państwie.

Art. 27 § 1c

Ponadto w związku z tym, że korekty deklaracji składane bezpośrednio w Polsce jako państwie członkowskim konsumpcji będą zawierały należność podaną w walucie innej niż waluta polska, w dodawanym § 1c w art. 27 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji wprowadzono zasadę przeliczania należności pieniężnej wynikającej z tej korekty deklaracji na walutę polską (w złotych). Przeliczenie to nastąpi według kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego, który jest przedmiotem korekty, a jeżeli kurs nie zostanie opublikowany w tym dniu – według kursu wymiany opublikowanego w najbliższym po nim dniu. Jeżeli ostatni dzień okresu rozliczeniowego przypadnie na dzień, w którym Europejski Bank Centralny nie opublikował kursu wymiany, przeliczenie nastąpi według kursu opublikowanego w najbliższym dniu po zakończeniu tego okresu rozliczeniowego. Wprowadzane rozwiązanie umożliwi ujęcie należności pieniężnej w tytule wykonawczym kierowanym do organu egzekucyjnego w złotych.

IV. Szczegółowy zakres regulacji w ustawie – Prawo bankowe (art. 3 projektu ustawy)

Art. 62b

W zakresie tego artykułu proponuje się cztery zmiany.

Pierwsza zmiana dotyczy wprowadzenia regulacji w zakresie przekazania środków między rachunkami VAT w ramach grupy VAT, czyli nowego rodzaju podatnika wprowadzonego do ustawy o VAT ustawą z dnia 29 października 2021 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2105). Z uwagi na fakt, że odpowiedzialnym za zapłatę do urzędu skarbowego należnych podatków w ramach grupy VAT jest przedstawiciel grupy VAT, powstała konieczność wprowadzenia możliwości przepływu środków z rachunku VAT poszczególnych członków takiej grupy na rachunek VAT przedstawiciela grupy VAT. Proponuje się zatem uregulowanie tej kwestii przez dodanie **pkt 3a** w art. 62b w ust. 1, w którym wskazuje się nowy tytuł do uznania rachunku VAT.

Zaproponowana w pkt 3a zmiana nierozzerwalnie wiąże się z propozycją dodania **pkt 6a** w art. 62b ust. 2, czyli nowego tytułu do obciążenia rachunku VAT. W dodawanym pkt 6a proponuje się równocześnie uregulowanie kwestii danych, jakie będą wskazywane w komunikacie przelewu przy przesyłaniu przez członka grupy VAT środków ze swojego rachunku VAT na rachunek VAT przedstawiciela grupy.

Proponuje się, aby członek grupy VAT w polu przeznaczonym na:

- kwotę odpowiadającą całości albo części kwoty podatku wynikającej z faktury, która ma zostać zapłacona w mechanizmie podzielonej płatności, jak i w polu przeznaczonym na kwotę odpowiadającą całości albo części wartości sprzedaży brutto wpisywał kwotę przekazywanych środków,
- wskazanie numeru faktury wpisywał wyrazy „przekazanie – grupa VAT”,
- wskazanie NIP dostawcy lub usługodawcy wskazywał numer, za pomocą którego grupa VAT jest zidentyfikowana na potrzeby podatku od towarów i usług.

Dodatkowo w art. 62b w ust. 2 **pkt 2** proponuje się rozszerzenie katalogu podatków i należności, jakie mogą być regulowane środkami z rachunku VAT. W tym zakresie proponuje się wprowadzenie możliwości uregulowania środkami z rachunku VAT dodatkowo:

- podatku od wydobycia niektórych kopalin oraz odsetek za zwłokę w tym podatku,

- podatku od sprzedaży detalicznej oraz odsetek za zwłokę w tym podatku,
- opłaty od środków spożywczych, dodatkowej opłaty oraz odsetek za zwłokę od tej opłaty,
- zryczałtowanego podatku od wartości sprzedanej produkcji oraz odsetek za zwłokę w tym podatku,
- podatku tonażowego oraz odsetek za zwłokę w tym podatku oraz
- opłaty, o której mowa w art. 9² ust. 11 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2023 r. poz. 165), dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 9² ust. 21 tej ustawy wraz z odsetkami za zwłokę od tych opłat (tzw. opłaty od małpek).

Powyższa zmiana ma istotne znaczenie w konsekwentnym zmniejszaniu ewentualnego ryzyka pogorszenia się płynności finansowej podatników wynikających z ograniczonej dyspozycyjności środków zgromadzonych na rachunku VAT.

Czwarta zmiana dotyczy art. 62b ust. 2 **pkt 4a** i jest konsekwencją wprowadzonego w ustawie o VAT dodatkowego sposobu uwolnienia się od odpowiedzialności solidarnej przez „osoby trzecie”. Zmiana polegająca do dodaniu pkt 4a rozszerza zatem katalog czynności, z tytułu których może być obciążony rachunek VAT.

V. Szczegółowy zakres regulacji w ustawie – Ordynacja podatkowa (art. 4 projektu ustawy)

Projektowana zmiana (art. 13 Ordynacji podatkowej) nadaje status organu podatkowego dyrektorowi KIS, w związku z obsługą (wydawaniem) WIA, w pierwszej i drugiej instancji (§ **2a pkt 2 lit. b i pkt 3**), doprecyzowując równocześnie przepisy dotychczasowe w zakresie kompetencji związanych z obsługą WIS (§ **2a pkt 2 lit. a i pkt 3**). Ponadto niezbędne jest dostosowanie przepisów Ordynacji podatkowej w związku z modyfikacją i uszczegółowieniem zasad zmian i uchylania WIS i WIA przez dyrektora KIS i Szefa KAS (§ **2 pkt 2 i 9 i § 2a pkt 3 i 4**).

Ponadto ustawa przewiduje zmiany dostosowujące w art. 20zza i 20zt, które były konieczne w związku z konsolidacją i ujednoczeniem wiążących informacji.

Wprowadzono również zmianę ujednoczającą wiążące informacje stawkowe (WIS i WIA). W art. 14b § 1a dodano, że w zakresie objętym WIA nie wydaje się interpretacji indywidualnych – tak jak ma to miejsce w przypadku WIS.

W Ordynacji podatkowej przewiduje się ponadto zmiany dotyczące rezygnacji z obligatoryjnego wydawania postanowienia w sprawie zaliczenia wpłaty/nadpłaty/zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę. Obowiązujące przepisy (art. 62 Ordynacji podatkowej) zobowiązują organy podatkowe do obligatoryjnego wydania postanowienia w sprawie zaliczenia wpłaty/nadpłaty/zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę. Badania w zakresie pracochłonności i badania wysokości ponoszonych kosztów były już przedmiotem prowadzonych analiz za okres od 1 marca 2017 r. do 1 marca 2018 r. We wskazanym okresie łącznie przez naczelników urzędów skarbowych zostało wydanych 1 194 678 przedmiotowych dokumentów. Wskazuje to, że rocznie średnio w każdym z urzędów skarbowych w tym okresie było wydawanych blisko 3 000 postanowień. Jednocześnie na wydane przez naczelników urzędów skarbowych (1 194 678) we wskazanym okresie postanowienia złożono łącznie 955 zażaleń (zaledwie 0,07%), po czym 395 postanowień zostało uchylonych. Świadczy to głównie o prawidłowości rozliczeń wpłat i nadpłat prowadzonych w urzędach skarbowych.

Należy wskazać, że wprowadzona zmiana przepisu (1.01.2016 r.) w zakresie wydawania części postanowień tylko na wniosek (§ 4a) nie przyczyniła się do radykalnego zminimalizowania ich wydawania.

Kolejny rok podatkowy pokazuje znaczny wzrost wydawanych postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty, nadpłaty czy też zwrotu podatku. Do wzrostu liczby wydawanych postanowień przyczyniło się wejście w życie przepisu pozwalającego organom Krajowej Administracji Skarbowej, zaliczać nadpłatę na poczet niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym, w rozumieniu art. 60 ustawy o finansach publicznych, do których wymiaru lub poboru jest właściwy inny organ Krajowej Administracji Skarbowej.

Jak pokazały dane statystyczne pobrane z systemu informatycznego w okresie 01.01.2022 r. – 27.06.2022 r. na poczet mandatów wynikających z grzywien nałożonych w drodze mandatu karnego, stanowiących dochód budżetu państwa – na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 100 § 13 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2022 r. poz. 1124), z tytułu nadpłat urzędy skarbowe dokonały zaliczenia w liczbie 341 820 szt., co jest tożsame z liczbą wydanych postanowień w sprawie zaliczenia nadpłaty.

Korzystanie przez podatników z instytucji zażaleń na wydane postanowienia w sprawie zaliczenia wpłat, nadpłat, zwrotu podatku, jak pokazują dane z urzędów skarbowych, jest

znikome. Świadczy o tym, że rozliczenia te nie budzą wątpliwości u podatników i płatników. Przykładowo w urzędach skarbowych woj. łódzkiego w 2022 r. na 75 tys. wydanych postanowień w sprawie zaliczenia wpłat, nadpłat, zwrotu podatku wpłynęło zaledwie 50 zażaleń. W innych województwach dane te są na porównywalnym poziomie, np. Urząd Skarbowy w Oleśnie wydał 2 200 postanowień, na które nie wpłynęło żadne zażalenie.

Postanowienia, z uwagi na konieczność zachowania procedury umożliwiającej złożenie zażalenia, są wysyłane do strony listem poleconym. Dla podatników wiąże się to z koniecznością zgłoszenia się do placówki pocztowej celem odebrania przesyłki, co stanowi dodatkowe utrudnienie oraz nieekonomiczną dla podatnika komunikację z urzędem.

Już w roku 2017/2018 (w badanym okresie) koszt pojedynczej przesyłki wynosił 5,90 zł. A zatem rocznie obsługa postanowień łączyła się z wydatkiem z budżetu państwa kwoty ponad 7 mln zł. Obecnie cena przesyłki krajowej ekonomicznej w formacie S w cenie podstawowej wzrosła do kwoty 6,50 zł, do której należy doliczyć cenę usługi dodatkowej (zwrotne potwierdzenie odbioru) w kwocie 2,70 zł, co w sumie daje koszt doręczenia jednego postanowienia 9,20 zł.

Według danych w urzędach skarbowych wydano postanowień:

w roku 2021 r. – 10 676 390 [szt.],

w roku 2022 r. – 6 931 800 [szt.].

Zatem jednostki organizacyjne KAS poniosły wydatki związane z kosztami doręczeń przesyłek pocztowych w wysokości około 108 mln zł.

Powyższe wyliczenie wskazuje, że wdrożenie proponowanej zmiany przełoży się przede wszystkim na bezpośrednie oszczędności finansowe budżetu państwa, minimalizując kwotę środków przeznaczanych na doręczanie pism do podatników przez operatora pocztowego oraz pośrednie, jakim jest koszt zaangażowania zasobów w urzędach skarbowych do działania zgodnie z obowiązującymi przepisami. Proponowane rozwiązanie pozwoli też na odbiurokratyzowanie oraz odciążenie urzędów skarbowych w tym zakresie, a tym samym będzie możliwe efektywniejsze zarządzanie pracą i zadaniami merytorycznymi.

W ramach proponowanej zmiany podatnik będzie miał możliwość otrzymania postanowienia po złożeniu wniosku o jego wydanie, na które będzie przysługiwać mu zażalenie. Jednocześnie zakłada się, że podatnik uzyska dostęp do stanu rozliczeń przez udostępnione usługi w e-Urzędzie Skarbowym. Rozwiązanie to jest bardziej komfortowe dla podatnika z uwagi na brak

konieczności odbioru przesyłek listowych (często w placówce pocztowej) oraz, co najistotniejsze, możliwość szybkiego wyjaśnienia w urzędzie skarbowym sposobu rozliczenia wpłaty/nadpłaty bez konieczności stosowania instytucji zażalenia. W przypadku konieczności skorygowania zapisów księgowych wystarczająca będzie pisemna dyspozycja podatnika, dotycząca np. przeksięgowania, z zachowaniem obowiązujących przepisów. Co istotne, zmiany przepisów nie pozbawiają podatnika możliwości uzyskania postanowienia w sprawie zaliczenia i prawa skorzystania z instytucji zażalenia.

VI. Szczegółowy zakres regulacji w ustawie – Prawo celne (art. 5 projektu ustawy)

Art. 41

Obecnie obowiązujący art. 41 Prawa celnego przewiduje określone preferencje (zwolnienie od należności przywozowych) z tytułu przywozu z państw trzecich do Polski towarów przeznaczonych dla przedstawicielstw dyplomatycznych i ich personelu dyplomatycznego na zasadzie wzajemności i pod warunkiem nieodstępowania tych towarów przez okres 3 lat od dnia dopuszczenia do obrotu osobom innym niż uprawnionemu personelowi dyplomatycznemu. Dotyczy to towarów przeznaczonych (i) do użytku urzędowego obcych przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz misji specjalnych w Rzeczypospolitej Polskiej, a także organizacji międzynarodowych mających siedzibę lub placówkę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz (ii) do użytku osobistego personelu dyplomatycznego i personelu organizacji międzynarodowych. Dodanie ust. 2 w art. 41 Prawa celnego ma na celu wprowadzenie możliwości odstąpienia importowanych pojazdów silnikowych zwolnionych z należności celnych przywozowych przed upływem trzech lat bez konieczności zapłaty stosownych należności, jeżeli niezachowanie tego terminu spowodowane będzie uzasadnionymi okolicznościami związanymi z ważnym interesem służby dyplomatycznej dotyczącym przesiedlenia uprawnionego członka personelu w celu podjęcia pracy w innym państwie pod warunkiem jednakże, że pobyt członka personelu dyplomatycznego nie był krótszy niż 2 lata. Zmiana będzie dotyczyła członków personelu wszystkich obcych placówek dyplomatycznych i organizacji międzynarodowych, które mają siedzibę w Polsce oraz będzie uwarunkowana spełnieniem zasady wzajemności.

Art. 69 i art. 70

Zaproponowany przepis w zakresie art. 69 i art. 70 ust. 2 i 2a Prawa celnego wpisuje się w ogólną koncepcję konsolidacji wiążących informacji mających na celu wyznaczenie dyrektora KIS jako organu właściwego do kompleksowej obsługi wszystkich wiążących informacji.

Zmiana ta jest korzystna dla przedsiębiorców, ponieważ w znaczny sposób upraszcza system wiążących informacji. Na podstawie zaproponowanego przepisu dyrektor KIS zyska dodatkowe kompetencje do wydawania WIT i WIP oraz do rozpatrywania odwołań od tych decyzji.

VII. Szczegółowy zakres regulacji w ustawie o podatku akcyzowym (art. 6 projektu ustawy)

Art. 7d ust. 3 i ust. 4

Proponowana zmiana analogicznie do zmiany przyjętej w nowelizowanej ustawie o VAT określa okres obowiązywania mocy wiążącej WIA. Z projektowanego ust. 3 wynika, że WIA wiąże organy podatkowe i podmiot, na rzecz którego została wydana, w odniesieniu do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, wobec których czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą zostały dokonane **w okresie ważności WIA**.

Jednocześnie w art. 7d ust. 4 regulującym okres ważności WIA dodatkowo zdefiniowane zostało, co należy rozumieć pod pojęciem okresu ważności WIA. Pozostawiając dotychczasowe rozwiązanie w zakresie 5-letniego okresu ważności WIA, określono w tym przepisie przypadki wyznaczające dzień, do którego WIA pozostaje ważna. WIA będzie ważna od dnia następującego po dniu, w którym stała się ostateczna, do dnia:

- 1) w którym decyzja o zmianie WIA albo decyzja o uchyleniu WIA stały się ostateczne albo
- 2) poprzedzającego dzień wygaśnięcia na podstawie art. 7h ust. 1, albo
- 3) upływu okresu na jaki została wydana.

Powyższe oznacza, że okres 5 lat na jaki jest wydawana WIA może ulec skróceniu w wyniku zaistniałej sytuacji związanej ze zmianą, uchyleniem lub wygaśnięciem tej WIA.

Zatem w świetle projektowanych przepisów moc wiążąca WIA ma zastosowanie w odniesieniu do czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą, których przedmiotem są wyroby akcyzowe albo samochody osobowe, **od dnia** następnego po dniu, w którym WIA stała się ostateczna – odpowiednio **do dnia**:

- w którym decyzja o zmianie albo uchyleniu WIA stała się ostateczna,
- upływu okresu ważności WIA,
- poprzedzającego dzień, w którym WIA wygasła z mocy prawa (wskutek zmiany przepisów prawa), jeśli to wygaśnięcie nastąpiło przed upływem okresu ważności WIA.

Celem odrębnego wskazania w projektowanych przepisach WIA i decyzji zmieniającej WIA jest precyzyjne wskazanie zakresu i okresu ochrony dla podatników posługujących się tymi decyzjami i usunięcie ewentualnych wątpliwości w tym obszarze (wskazanie podatnikom jakiego rodzaju decyzje mogą oni otrzymać w związku z postępowaniami prowadzonymi w zakresie WIA i w jakich okresach przysługuje im ochrona wynikająca z mocy wiążącej).

Pierwotna WIA będzie wiązać organy podatkowe i podatnika w odniesieniu do czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą, których przedmiotem są wyroby akcyzowe albo samochody osobowe, dokonanych w okresie od dnia następnego po dniu, w którym WIA stała się ostateczna, do dnia, w którym decyzja o zmianie WIA stała się ostateczna. Od następnego dnia, w którym decyzja o zmianie WIA stała się ostateczna, będzie już natomiast miała zastosowanie moc wiążąca decyzji zmieniającej. Decyzja zmieniająca będzie zatem wiązać organy podatkowe i podatnika w okresach przyszłych, w okresach wstecznych ma zastosowanie moc wiążąca pierwotnej WIA (przed zmianą). Zasadne zatem jest rozróżnienie WIA i decyzji zmieniającej w celu precyzyjnego ujęcia zagadnień dotyczących mocy wiążącej WIA. W taki sposób można precyzyjnie określić okres graniczny mocy wiążącej WIA, która została zmieniona.

Innymi słowy podatek, który otrzyma WIA i następnie decyzję o zmianie WIA, będzie wiedział dokładnie, w jakich terminach która z tych dwóch decyzji zapewnia mu ochronę (i jaką). W tym kontekście wyodrębnienie w projektowanych przepisach tych dwóch rodzajów decyzji jest też istotne w związku z przepisami szczególnymi dotyczącymi ochrony zawartymi w **art. 7d ust. 3a i 3b** (szczegółowe wyjaśnienia w części dot. tych przepisów).

W wydawanej decyzji zmieniającej podatek jest informowany o utracie mocy wiążącej zmienianej (pierwotnej) WIA i informowany o biegu nowego terminu ważności przypisanego do decyzji zmieniającej. Decyzja zmieniająca zawiera w sobie nowe rozstrzygnięcie – nową WIA – „obudowaną trybem nadzwyczajnym” (czyli w istocie informacją o zmianie posiadanej przez podatnika WIA). Każda kolejna zmiana decyzji polega na zmianie rozstrzygnięcia. Innymi słowy, jeśli dyrektor KIS będzie musiał zmienić wydaną decyzję, to taka zmiana będzie kolejną decyzją o zmianie wiążącej informacji akcyzowej (tj. decyzją o zmianie rozstrzygnięcia obowiązującego w wyniku zmiany pierwotnej decyzji). Powyższe oznacza, że niezależnie od tego, ile razy WIA ulegnie zmianie, to pojęcie „decyzja o zmianie wiążącej informacji akcyzowej” obejmuje wszystkie kolejne zmiany WIA.

Art. 7d ust. 3a i 3b

Zakreślenie bardzo precyzyjnego okresu związania WIA oraz uszczegółowienie przepisów dotyczących zmiany i uchylenia WIA (**vide projektowane zmiany w art. 7ha**) wymagało odpowiedniego dostosowania instrumentów ochronnych (**ust. 3a i 3b**).

WIA wiąże organy podatkowe i podatników, dla których została wydana, i w odniesieniu do konkretnego wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, których dotyczy. Oznacza to, że organ podatkowy nie będzie miał możliwości kwestionowania klasyfikacji stosowanej przez podatnika w oparciu o uzyskaną WIA, oczywiście, w przypadku gdy sprzedawany towar będzie odpowiadał opisowi zawartemu w WIA (cechy i właściwości towaru będą odpowiadały opisowi towaru przedstawionemu przez adresata WIA w złożonym wniosku o jej wydanie oraz zweryfikowanemu przez dyrektora KIS w trakcie przeprowadzonego postępowania dowodowego). Również podatnik nie będzie miał możliwości zastosowania klasyfikacji innej niż wynikająca z otrzymanej WIA.

Projektowane przepisy **art. 7d ust. 3a i 3b** modyfikują obowiązujące w tym zakresie zasady i przewidują „wyłączenie” mocy wiążącej WIA i zastąpienie jej ochroną, o której mowa w art. 14k–14m Ordynacji podatkowej.

Takie rozwiązanie dotyczy następujących przypadków:

- zmiany WIA z powodu zmian dotyczących Nomenklatury Scalonej (przesłanki wskazane w art. 7ha ust. 1 pkt 1–3); w takim przypadku podatnik będzie mógł się zastosować (w odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji o zmianie WIA wstecz (moc wiążąca zostanie „wyłączona”), jednakże tylko od dnia wystąpienia przesłanek będących istotą decyzji o zmianie WIA (**ust. 3a**). W przypadku art. 7ha ust. 1 pkt 1 będzie to data wejścia w życie zmian z uwzględnieniem ewentualnych przepisów przejściowych, w przypadku art. 7ha ust. 1 pkt 2 – data wejścia w życie rozporządzenia klasyfikacyjnego Komisji Europejskiej, natomiast w przypadku art. 7ha ust. 1 pkt 3 – data publikacji zmian lub wyroku TSUE w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i innych przesłanek wynikających z ustawy.

Przykładowo, jeśli wydana WIA stała się ostateczna 1 maja 2022 r., następnie decyzja o zmianie WIA wydana na podstawie art. 7ha ust. 1 pkt 1–3 ustawy o podatku akcyzowym stała się ostateczna 1 maja 2023 r. (zmiana w zakresie CN, data wejścia w życie rozporządzenia klasyfikacyjnego, data publikacji np. wyroku TSUE nastąpiła 1 stycznia

2023 r.), to podatnik będzie mógł stosować rozstrzygnięcie wynikające ze zmienionej WIA już od 1 stycznia 2023 r. Przy czym, to podatnik będzie decydował, czy wstecznie zastosuje zmienioną WIA, czy też do czasu kiedy decyzja o zmianie WIA stanie się ostateczna będzie stosował WIA pierwotną.

- zmiany WIA z powodu błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego (przesłanki wskazane w art. 7ha ust. 1 pkt 4); w takim przypadku podatnik będzie mógł się zastosować (w odniesieniu do dokonanych czynności) do decyzji o zmianie WIA wstecz (moc wiążąca zostanie „wyłączona”), jednakże tylko od dnia następnego po dniu, w którym WIA, która następnie została zmieniona, stała się ostateczna (**ust. 3b**).

Przykładowo, jeśli wydana WIA stała się ostateczna 1 maja 2022 r., następnie decyzja o zmianie WIA wydana na podstawie art. 7ha ust. 1 pkt 4 stała się ostateczna 1 maja 2023 r., to podatnik będzie mógł stosować rozstrzygnięcie wynikające ze zmienionej WIA już od 2 maja 2022 r. Przy czym, to podatnik będzie decydował, czy wstecznie zastosuje zmienioną WIA, czy też do czasu, kiedy decyzja o zmianie WIA stanie się ostateczna będzie stosował WIA pierwotną.

We wskazanych przypadkach nie będzie wymagany formalny wniosek, wystarczające będzie zastosowanie przez podatnika klasyfikacji wskazanej w decyzji o zmianie WIA. W tych przypadkach znajdą odpowiednie zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej w zakresie zasady nieszkodzenia (art. 14k–14m Ordynacji podatkowej). Podkreślić należy, że proponowane rozwiązania ochronne są korzystne dla posiadaczy WIA, którzy będą mogli stosować otrzymane decyzje w tym zakresie – w określonych sytuacjach – w sposób w pewnym stopniu elastyczny i dostosowany do sytuacji. Przyczynią się też one znacząco do pogłębienia zaufania do instytucji WIA i organów podatkowych.

Art. 7e ust. 2

Zmiana ma charakter ujednociający z regulacjami w zakresie WIS. Polega ona na zastąpieniu w przepisie sformułowania „powinien zawierać w szczególności” zwrotem „zawiera co najmniej” oraz dodaniu do danych, które zawiera wniosek o wydanie WIA informacji dotyczącej numeru identyfikacji podatkowej (NIP) lub innego numeru umożliwiającego identyfikację wnioskodawcy.

Art. 7e ust. 2a i 2b

Proponowana zmiana, polegająca na dodaniu w art. 7e ust. 2a i 2b, uzupełnia przepisy ustawy o podatku akcyzowym w zakresie wydawania WIA. Zgodnie z **art. 7e ust. 2a** wnioskodawca występujący o wydanie WIA będzie składał oświadczenie – pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń – że w dniu złożenia wniosku, w zakresie przedmiotowym wniosku, nie toczy się postępowanie podatkowe, kontrola podatkowa ani celno-skarbowa oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego. W razie złożenia fałszywego oświadczenia nie znajdzie zastosowania moc wiążąca WIA. Projektowany natomiast przepis **ust. 2b pkt 1** stanowi wprost, że w przypadku zaistnienia ww. okoliczności (tj. gdy zakres przedmiotowy wniosku pokrywa się z przedmiotem toczącego się postępowania lub sprawa została rozstrzygnięta w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego) WIA nie będzie wydawana, co zostanie stwierdzone w stosownym postanowieniu organu wydającego WIA.

Podobne rozwiązanie funkcjonuje w ramach systemu wiążących informacji stawkowych oraz systemu indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego, wydawanych na podstawie art. 14b–14s Ordynacji podatkowej. Rozwiązanie to wykazało swoją efektywność, uniemożliwiając po wszczęciu kontroli lub postępowania podatkowego składanie wniosków w celu uzyskania interpretacji indywidualnej o treści sprzecznej z ustaleniami kontroli lub treścią decyzji albo postanowienia.

Analogicznie w przypadku WIA proponowane regulacje mają na celu zapobieganie wydawaniu rozbieżnych rozstrzygnięć przez organy podatkowe – należy podkreślić, iż dyrektor KIS nie jest organem prowadzącym kontrolę lub postępowania wymiarowe, zatem nie dysponuje wiedzą o wszczętych wobec wnioskodawcy kontrolach i postępowaniach lub o wydanych decyzjach, a także o tym, czy zakres przedmiotowy wniosku o WIA pokrywa się z przedmiotem tego postępowania, kontroli lub wydanej decyzji albo postanowienia. Taką wiedzą dysponuje natomiast wnioskodawca, który z zasady otrzymuje postanowienie o wszczęciu postępowania lub kontroli oraz któremu są doręczane pisma w sprawach – w tym decyzje i postanowienia. Tym samym przedmiotowa regulacja ma służyć ujednoczeniu stosowania prawa podatkowego. Ponadto zgodnie z projektowanym art. 7e ust. 2b pkt 2 WIA nie będzie również wydawana, jeżeli zakres przedmiotowy wniosku o wydanie WIA, w dniu złożenia tego wniosku jest przedmiotem zawartego porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zt pkt 4

Ordynacji podatkowej. Wprowadzana regulacja ma charakter ujednicający z rozwiązaniem już funkcjonującym w tym zakresie na gruncie wiążącej informacji stawkowej.

Art. 7e ust. 3

Zmiana przepisu ma na celu jego doprecyzowanie przez dopisanie w jego treści po wyrazie „dokumenty” wyrazów „lub materiały”. Spowoduje to, że przepis będzie wewnętrznie spójny w kontekście wynikającej z niego możliwości dołączenia do wniosku o wydanie WIA próbek wyrobów akcyzowych, które nie stanowią dokumentów.

Art. 7e ust. 4

Zmiana ma charakter techniczny, związany z koniecznością rozszerzenia wskazanych w nim przypadków (ust. 2, 2a i 3), w których organ będzie zobowiązany wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych złożonego wniosku o wydanie WIA. Ponadto zaproponowano doprecyzowanie tego przepisu przez wskazanie, że termin 7 dni na uzupełnienie braków formalnych wniosku będzie liczony od dnia otrzymania przez wnioskodawcę wezwania.

Art. 7e ust. 5

Zmieniana regulacja przewiduje, że w nowo zdefiniowanych przypadkach, w których nie wydaje się WIA (ust. 2b) oraz w sytuacji pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia (ust. 4), organ rozpatrujący wniosek w sprawie WIA będzie wydawał postanowienie, na które służyć będzie zażalenie.

Art. 7e ust. 6

Zmiana przepisu upoważniającego do określenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych wzoru wniosku o wydanie WIA ma charakter ujednicający z przepisem funkcjonującym w tym zakresie na gruncie WIS. W przepisie rozszerzono wytyczne dotyczące treści rozporządzenia przez dodanie w jego treści wyrazów „oraz zapewnienie sprawnej obsługi wnioskodawców”.

Art. 7f ust. 1 i 2

Zmiany przepisów mają charakter redakcyjny wynikający z ich ujedniczenia analogicznie do rozwiązań funkcjonujących w zakresie WIS i nie wpływają na merytoryczną treść tych regulacji. Zmiany polegają na wykreśleniu z treści tych przepisów wyrazów „wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych”.

Art. 7f ust. 3, 5 i 6

Zmiany przepisów mają charakter ujednicający z regulacjami funkcjonującymi w zakresie WIS. Polegają na zastąpieniu w ust. 5 i 6 wyrazów „kwota opłaty” wyrazami „wysokość opłaty”. Jednocześnie w ust. 5 wykreślono wyraz „sposób” co w konsekwencji spowoduje, że organ podatkowy w drodze postanowienia będzie określał tylko wysokość opłaty z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz oraz termin jej uiszczenia.

Ponadto w ust. 3 i 6 wprowadzana zmiana wynika z konieczności zastąpienia wskazanych w tych przepisach laboratoriów celnych laboratoriami jednostek organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej. Zmiana ta ma na celu wskazanie aktualnie funkcjonujących laboratoriów w strukturach Krajowej Administracji Skarbowej.

Zmiana w ust. 3 polega również na wskazaniu, że opłata z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz stanowiąca dochód budżetu państwa jest uiszczana na rachunek bankowy Krajowej Informacji Skarbowej.

Art. 7f ust. 7

Zmiana polega na skróceniu terminu zwrotu uiszczonej zaliczki na pokrycie opłaty za badania lub analizy wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych z 3 miesięcy do 30 dni od dnia zakończenia postępowania w sprawie WIA. Przepis ujednicający rozwiązanie dotyczące zwrotu uiszczonej zaliczki, analogicznie jak ma to miejsce w zakresie WIS.

Art. 7g ust. 1 i 2

Zmiana polega na ujęciu dotychczasowej treści przepisu określającego termin na wydanie WIA w jego ust. 1 oraz dodaniu w ust. 2 regulacji, która ma na celu ujedniczenie zasad procedowania wiążących informacji (WIS i WIA), przez wyłączenie również w zakresie WIA stosowania tzw. trybów nadzwyczajnych z Ordynacji podatkowej, z uwagi na uregulowanie ich w sposób szczególny w odniesieniu do WIS i WIA, zarówno w ustawie o VAT, jak i w ustawie o podatku akcyzowym. Zmieniany przepis będzie stosowany zarówno w postępowaniu o wydanie WIA, jak też w postępowaniu o zmianę WIA.

Art. 7h ust. 1

Zmiana brzmienia przepisu ma na celu wskazanie, że w przypadku zmiany przepisów ustawy o podatku akcyzowym lub przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie, powodującej, że WIA staje się niezgodna z tymi przepisami, wygasa ona z mocy prawa. Aktualnie

obowiązujące brzmienie, które stanowi, że WIA traci ważność przed upływem okresu ważności w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego, nie wskazuje w sposób jednoznaczny przyczyny i skutku sytuacji, wobec której ta norma znajdzie zastosowanie. Przepis ujednolica, analogicznie jak ma to miejsce w zakresie WIS, iż wobec WIA, w przypadku zmiany przepisów ustawy lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy, w wyniku której staje się ona niezgodna z tymi przepisami, w miejsce utraty ważności stosowana będzie instytucja wygaśnięcia tej decyzji.

Art. 7ha

Projektowy przepis porządkuje tryb postępowania w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIA (**ust. 1**). W związku z proponowaną zmianą dyrektor KIS, w sposób analogiczny jak ma to miejsce w zakresie WIS, zostaje wyposażony w kompetencje do wszczęcia z urzędu postępowania w zakresie zmiany lub uchylecia WIA w przypadku wystąpienia (bądź uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia) przesłanek powodujących jej nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem.

W proponowanym brzmieniu, podobnie jak ma to miejsce w przypadku WIS, dokonano również poszerzenia katalogu tych przesłanek (**ust. 1 pkt 4–6**). Oprócz bowiem dotychczasowych przesłanek uzasadniających zmianę (związanych z szeroko pojmowanymi zmianami dotyczącymi CN) proponuje się poszerzenie otwartego katalogu o możliwość:

- zmiany WIA w przypadku błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego, oraz uchylecia WIA:
- jeśli w dniu jej wydania istniały przesłanki odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania WIA, odmowy wydania WIA albo umorzenia postępowania, lub
- w przypadku wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 240 § 1 oraz art. 247 § 1 Ordynacji podatkowej.

Zasady te będą również obowiązywały w odniesieniu do ostatecznej decyzji o zmianie WIA. Z uwagi na 5-letni okres obowiązywania WIA (kolejne 5 lat ważności), nie można wykluczyć, że w tym czasie może dojść kilkakrotnie do zmian w zakresie przepisów wstępnych, uwag lub uwag dodatkowych do sekcji lub działów w Nomenklaturze Scalonej, przyjęcia przez Komisję Europejską środków w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów, zmiany not

wyjaśniających do CN²², czy też wydania wyroków TSUE dotyczących tej klasyfikacji, mogą też nastąpić zmiany decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych czy zmian not wyjaśniających do Nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów²³. W efekcie może to oznaczać konieczność kilkukrotnych zmian wydanych w zakresie WIA rozstrzygnięć. Przepisy muszą zatem umożliwiać dostosowanie treści wydanej lub zmienionej już WIA do zmieniających się okoliczności prawnych, tak aby nie doszło do zakłóceń konkurencji na rynku, spowodowanych rozbieżnymi WIA. Jak już bowiem wcześniej wskazano, podatnik posługujący się WIA (z mocą wiążącą wszystkie organy podatkowe), z którą jest związane, np. niewłaściwe opodatkowanie akcyzą danego wyrobu akcyzowego (albo samochodu osobowego) uwarunkowane klasyfikacją, która wskutek zmieniających się okoliczności prawnych powinna zostać zmodyfikowana, może znaleźć się w lepszej albo gorszej sytuacji ekonomicznej niż podmioty dokonujące obrotu takimi samymi towarami, co może skutkować przewagą konkurencyjną jednych lub drugich podmiotów na rynku.

Art. 7ha ust. 2–7

Proponuje się, aby po wszczętym i przeprowadzonym postępowaniu w celu zmiany albo uchylecia ostatecznej WIA dyrektor KIS był uprawniony do wydania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – decyzji wskazanych w proponowanym przepisie. Zgodnie zatem z projektowanym przepisem po przeprowadzeniu wszczętego postępowania dyrektor KIS – w zależności od sytuacji:

- 1) uchyli WIA i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy albo umorzy postępowanie albo
- 2) zmieni WIA i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy, albo
- 3) umorzy postępowanie, jeżeli w jego wyniku sprawa zostałaaby rozstrzygnięta jak w WIA albo jeżeli postępowanie stało się bezprzedmiotowe, albo
- 4) odmówi zmiany WIA albo uchylecia WIA, z powodu niewystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem, w przypadku gdy z żądaniem zmiany albo uchylecia WIA wystąpi podmiot, na rzecz którego WIA została wydana.

²² O których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej.

²³ Przyjętej przez organizację ustanowioną na podstawie Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r. .

Decyzja o zmianie WIA – oprócz elementów wskazujących na wystąpienie przesłanek do zmiany – będzie zawierać także elementy wymagane przez art. 7d ust. 1 i 2. Oznacza to, że decyzja zmieniająca wydaną WIA będzie zawierała również takie elementy jak: klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) albo rodzaj wyrobu akcyzowego przez opis tego wyrobu w takim stopniu szczególności, który jest wystarczający do określenia opodatkowania tego wyrobu akcyzą, organizacji obrotu lub oznaczania znakami akcyzy. Decyzja o zmianie WIA będzie więc niejako „nową” WIA wydaną dla wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, którą podatnik będzie mógł posługiwać się przez 5 lat (z zastrzeżeniem możliwości jej wygaśnięcia w związku ze zmianą przepisów w zakresie akcyzy). Każda ewentualna kolejna zmiana (związana np. z kolejnymi zmianami w zakresie CN) będzie zmianą „nowej” WIA.

Ponadto w nowym brzmieniu przepisu pozostawiono podmiotowi, na rzecz którego wydana została WIA, możliwość wystąpienia do dyrektora KIS z wnioskiem o jej zmianę lub uchylenie w przypadku wystąpienia określonych przesłanek (**ust. 2**). W takim przypadku dyrektor KIS po przeprowadzeniu postępowania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – będzie uprawniony do wydania decyzji o odmowie zmiany albo uchylenia WIA, jeśli nie wystąpią przesłanki powodujące jej nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem (**ust. 3 pkt 4**).

Ponadto nowe brzmienie przepisu **art. 7ha** przyznaje Szefowi KAS uprawnienie do polecenia dyrektorowi KIS dokonania wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie uchylenia albo zmiany WIA, jeżeli uzna, że w danej sprawie występują przesłanki powodujące nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem, wydanej WIA albo też istnieje uzasadnione przypuszczenie wystąpienia takich przesłanek. Uprawnienie to ma związek z przyznaną Szefowi KAS funkcją nadzorczą nad WIA (**ust. 4**). W związku z tym żądaniem dyrektor KIS będzie obowiązany do niezwłocznego wszczęcia postępowania w celu zmiany albo uchylenia WIA (**ust. 5**). To rozwiązanie będzie miało duży wpływ na usprawnienie postępowania w zakresie zmiany i uchylenia WIA. Projektowa zmiana uprawnia Szefa KAS również do przejęcia, do dalszego prowadzenia, postępowania na każdym jego etapie. Przejęte przez Szefa KAS do dalszego prowadzenia postępowanie w sprawie zmiany albo uchylenia WIA uprawnia Szefa KAS do wydania – w zależności od ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania – decyzji wymienionych w projektowanym **art. 7ha ust. 3 pkt 1–3 (ust. 6)**.

Podkreślić zatem należy, że w każdym przypadku nieprawidłowości WIA Szef KAS, w ramach sprawowanego nadzoru nad prawidłowością wiążących informacji akcyzowych, będzie posiadał narzędzie do dokonania jej zmiany albo uchylecia.

Zaprojektowane przepisy umożliwiają również wzruszenie innych niż decyzje WIA ostatecznych rozstrzygnięć wydawanych w sprawach WIA (np. decyzji o odmowie wydania WIA czy decyzji o przedłużeniu okresu ważności WIA), w sytuacji, w której zaistnieją przesłanki powodujące ich nieprawidłowość, w tym niezgodność z prawem (**ust. 7**). W takim przypadku znajdzie odpowiednie zastosowanie tryb zmiany lub uchylania WIA przewidziany dla dyrektora KIS, z wyłączeniem jednak możliwości żądania wszczęcia takiego postępowania i późniejszego jego przejęcia przez Szefa KAS.

Przyjęcie powyższych, zbieżnych rozwiązań (z pewnymi drobnymi odstępstwami) w zakresie zarówno WIS, jak i WIA jest uzasadnione dotychczasowymi doświadczeniami w zakresie wydawanych interpretacji indywidualnych dotyczących stawek VAT. Wyposażenie organu wydającego wiążące informacje w kompetencję do zmiany wydanej WIS lub WIA z urzędu ma zapobiec sytuacji, w której jeden podmiot działałby w warunkach rynkowych, stosując się do korzystnego dla niego rozstrzygnięcia WIS lub WIA, co zakłócałoby konkurencję i prowadziłyby do odmiennego traktowania pozostałych podatników.

Ponadto możliwość zmiany lub uchylecia WIS i WIA z urzędu jest uzasadniona specyficznym charakterem wiążących informacji i będzie miała pozytywny wpływ na jednolitość rozstrzygnięć.

Art. 7hb ust. 1

Zmiana ma charakter redakcyjny i jest konsekwencją zmiany w art. 7d ust. 4 polegającej na zastąpieniu sformułowania odnoszącego się do 5-letniego okresu ważności WIA określeniem, że WIA wydawana jest na okres 5 lat. W związku z tym przepis wprowadzający instytucję przedłużenia okresu ważności WIA należało zmienić w ślad za zmianą art. 7d ust. 4 przez wskazanie w jego treści, że instytucja przedłużenia będzie dotyczyła okresu ważności, na jaki WIA została wydana.

Art. 7hb ust. 2 pkt 4

Zmiana jest konsekwencją zaproponowanego doprecyzowania art. 7e ust. 3 w zakresie

dopisania w jego treści po wyrazie „dokumenty” wyrazów „lub materiały”. W związku z tym przepis wskazujący elementy, które zawiera wniosek o przedłużenie okresu ważności WIA w zakresie składanego przez wnioskodawcę oświadczenia o aktualności dokumentów dołączonych do wniosku o wydanie WIA należało zmienić w ślad za zmianą art. 7e ust. 3 przez dodanie w jego treści wyrazów „i materiały”.

Art. 7i

Konieczność zmiany przepisu regulującego instytucję odmowy wydania WIA wynika z odrębnego uregulowania sytuacji, gdy zakres przedmiotowy wniosku o wydanie WIA jest przedmiotem zawartego porozumienia inwestycyjnego, o którym mowa w art. 20zt pkt 4 Ordynacji podatkowej. W takiej sytuacji zgodnie z zaprojektowanym w art. 7e ust. 2b pkt 2 rozwiązaniem WIA nie będzie wydawana. Zamiast decyzji odmawiającej wydania WIA wydawane będzie w tej sprawie postanowienie, na które będzie służyło zażalenie.

Ponadto w zaprojektowanym przepisie art. 14b § 1a Ordynacji podatkowej zaproponowano rozwiązanie, zgodnie z którym w zakresie objętym wiążącymi informacjami akcyzowymi, o których mowa w przepisach ustawy o podatku akcyzowym, nie będzie wydawało się interpretacji indywidualnych. Oznacza to, że jeśli podatnik będzie chciał uzyskać informację na temat rodzaju wyrobu akcyzowego, będzie to możliwe jedynie w formie wystąpienia o WIA. Wobec czego przesłanka odmowy wydania WIA dotycząca posiadania przez wnioskodawcę interpretacji indywidualnej w zakresie informacji o rodzaju wyrobu akcyzowego będącego przedmiotem wniosku o wydanie WIA stanie się bezprzedmiotowa.

W konsekwencji wprowadzenia ww. rozwiązań należało z instytucji odmowy wydania WIA uregulowanej w art. 7i uchylić przypadki określone w pkt 3 i 4.

Oznacza to, że w zmienianym przepisie pozostanie jedna przesłanka dająca podstawę odmowy wydania WIA. Dotyczy ona sytuacji, gdy przedmiot wniosku o wydanie WIA nie będzie stanowił wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego.

Art. 7j

Zmiana ma na celu usunięcie przepisu o przetwarzaniu danych zawartych we wniosku o wydanie WIA. Przepis ten jest zbędny z uwagi na to, że zasady i tryb przetwarzania danych zostały uregulowane odrębnymi przepisami. Sam obowiązek określenia w przepisach prawa podstawy przetwarzania danych przez organy publiczne wynika m.in. z art. 6 ust. 3 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych (RODO). Jednakże przepisy RODO nie nakładają obowiązku, aby dla każdego przypadku przetwarzania istniało szczegółowe

uregulowanie prawne. Zgodnie z brzmieniem motywu 45 preambuły RODO podstawa prawna przetwarzania danych może wynikać z obowiązku prawnego, któremu podlega administrator, lub z konieczności wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej.

Wystarczy zatem, że przepisy regulują obowiązek prawny ciążyący na administratorze danych i nie ma możliwości realizacji tego obowiązku bez przetwarzania danych osobowych. Jako przykład podaje się przepisy o postępowaniu podatkowym i administracyjnym, gdzie nie ma wprost wyrażonej podstawy przetwarzania danych osobowych, a pomimo to przetwarzanie danych osobowych przez organ prowadzący postępowanie jest zgodne z prawem, biorąc pod uwagę, że przetwarzanie to jest niezbędne do wykonania jego kompetencji przyznanych mu w przepisach Ordynacji podatkowej czy KPA²⁴. Przedstawiona wykładnia przepisów RODO pozostaje spójna z wymogami wynikającymi z art. 51 ust. 1 Konstytucji RP nakładającym wymóg wprowadzania w drodze ustawy obowiązków ujawniania informacji organom władzy publicznej. Ponadto art. 7j nie określa zakresu ani szczegółowych zasad przetwarzania danych zatem uznać należy, że posiada znikomą wartość normatywną. Wartość ta ogranicza się do zalegalizowania przetwarzania przez organ podatkowy danych wnioskodawcy na etapie postępowania w sprawie wydania WIA. Przyznanie ogólnego uprawnienia do przetwarzania danych może budzić wątpliwości co do zasadności jego wprowadzania w odniesieniu do wiążących informacji wydawanych w zakresie poszczególnych podatków.

Art. 7k

Od dnia 4 października 2021 r. informacje zawarte w wyszukiwarce wiążących informacji akcyzowych są zamieszczone w Systemie Informacji Celno-Skarbowej EUREKA. System jest zamieszczony na stronie podatki.gov.pl²⁵. W związku z powyższym zaistniała potrzeba dostosowania przepisu do tych zmian (w miejsce Biuletynu Informacji Publicznej organu podatkowego właściwego w zakresie WIA wprowadza się BIP na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych – dalej „BIP MF”).

Kolejna zmiana tego artykułu wynika z potrzeby umieszczania w BIP MF pełnych informacji o WIA, okresu jej ważności, w tym także przedłużeniu okresu ważności oraz uchyleniu i zmianie. Zmiana wpłynie pozytywnie na warunki prowadzenia działalności gospodarczej przez

²⁴ Por. komentarz do artykułu 6 RODO red. Litwiński 2021, wyd. 1/Barta/Kawecki/Litwiński.

²⁵ <https://www.podatki.gov.pl/wyszukiwarki/eureka/>

przedsiębiorców. Dzięki tej regulacji podatnicy zyskują dostęp wyłącznie do aktualnych informacji w zakresie WIA.

Art. 14

Zmiana polegająca na nadaniu nowego brzmienia **ust. 1a** oraz uchyleniu **ust. 12**, stanowi konsekwencję przejścia spraw z zakresu WIA przez dyrektora KIS oraz Szefa KAS. Natomiast uszczegółowienie podziału kompetencji w zakresie WIA między dyrektorem KIS oraz Szefem KAS będzie wynikało z regulacji zawartych w Ordynacji podatkowej.

VIII. Szczegółowy zakres regulacji w ustawie o finansach publicznych (art. 7 projektu ustawy)

Art. 174 – uchylenie pkt 2

W ramach prac nad reformą systemu budżetowego w Ministerstwie Finansów opracowano diagnozę obowiązującego systemu budżetowego, która stanowi część Założeń reformy systemu budżetowego²⁶, przyjętych przez Radę Ministrów w 2016 r. W dokumencie tym wskazano przyczyny braku możliwości sprawowania przez Ministra Finansów ogólnej kontroli, o której mowa w art. 174 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, w istniejących uwarunkowaniach – do których można zaliczyć:

- 1) równorzędną pozycję Ministra Finansów w stosunku do innych organów administracji rządowej, tj. ministrów kierujących działami administracji rządowej,
- 2) brak jasno określonych zasad lub sposobu kontroli efektywności i skuteczności realizacji budżetu w układzie zadaniowym,
- 3) przyjęty model sprawozdawczości budżetowej, który nie dostarcza informacji niezbędnych do przeprowadzenia oceny efektywności i skuteczności realizacji budżetu w układzie zadaniowym.

Wnioski płynące z doświadczeń międzynarodowych wskazują na konieczność całościowego podejścia do efektywności wydatkowania środków publicznych, na którą oddziaływać można przede wszystkim w perspektywie wieloletniej, gdyż perspektywa roczna jest w większości

²⁶ https://mf-arch2.mf.gov.pl/web/bip/ministerstwo-finansow/dzialalnosc/finanse-publiczne/reforma-systemu-budzetowego/-/asset_publisher/48Yh/content/zalozenia-reformy-systemu-budzetowego?redirect=https%3A%2F%2Fmf-arch2.mf.gov.pl%2Fweb%2Fbip%2Fministerstwo-finansow%2Fdzialalnosc%2Ffinanse-publiczne%2Freforma-systemu-budzetowego%3Fp_p_id%3D101_INSTANCE_48Yh%26p_p_lifecycle%3D0%26p_p_state%3Dnormal%26p_p_mode%3Dview%26p_p_col_id%3Dcolumn-2%26p_p_col_count%3D1

przypadków zbyt krótka, aby możliwe było prowadzenie niezbędnych dostosowań prowadzonych polityk publicznych.

Na niewykonywanie przez Ministra Finansów obowiązku wynikającego z art. 174 pkt 2 ustawy o finansach publicznych zwracała wielokrotnie uwagę Najwyższa Izba Kontroli (NIK) w ramach kontroli wykonania budżetu państwa. Jednym z sformułowanych przez NIK wniosków jest „doprowadzenie do zgodności pomiędzy prowadzonymi w Ministerstwie Finansów działaniami z przepisami art. 174 pkt 2 ustawy o finansach publicznych odnośnie sprawowania ogólnej kontroli efektywności i skuteczności realizacji budżetu w układzie zadaniowym²⁷”.

Modyfikacja przepisów ustawy polegająca na wykreśleniu niemożliwego w praktyce do wykonania uprawnienia Ministra Finansów wynikającego z art. 174 pkt 2 ustawy o finansach publicznych i jednoczesnej instytucjonalizacji przeglądów wydatków, umożliwi Ministrowi Finansów faktyczne badanie skuteczności realizowanych działań i efektywności wydatków publicznych ponoszonych na nie.

dodanie nowych art. 175a – 175h

Dodawany art. 175a wprowadza przegląd wydatków jako nowy (w polskim prawie) instrument, którego celem jest oddziaływanie na poziom, strukturę i jakość wydatków publicznych w perspektywie wykraczającej poza rok budżetowy. Przez jakość wydatków rozumie się tu w szczególności stopień, w jakim przyczyniają się one do skutecznej i efektywnej realizacji celów działalności państwa (ust. 1). Przegląd dotyczy wydatków (kosztów) jednostek sektora finansów publicznych, z wyłączeniem jednostek, o których mowa w art. 139 ust. 2, i jednostek samorządu terytorialnego, a także innych jednostek sektora finansów publicznych utworzonych przez jednostki samorządu terytorialnego oraz z wyłączeniem uczelni państwowych. Przegląd wydatków jest prowadzony na podstawie planu, który przygotowuje Minister Finansów, po zasięgnięciu opinii właściwych dysponentów części budżetowych oraz organów nadzorujących jednostki sektora finansów publicznych, których wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi wydatków (art. 175b). Właściwym dysponentem w rozumieniu tego przepisu jest dysponent dysponujący częścią budżetową, z której będą ponoszone wydatki (koszty) objęte przeglądem, nawet jeśli przeglądem będą faktycznie objęte wydatki (koszty) ponoszone przez dysponenta II lub III stopnia. W uzasadnionych przypadkach Minister Finansów po uzgodnieniu z właściwym dysponentem części budżetowej oraz organem nadzorującym jednostkę sektora finansów

²⁷ NIK, Wystąpienie pokontrolne P/19/008 – *Planowanie i realizacja zadaniowego układu wydatków w kontekście reformy systemu budżetowego*, s. 60.

publicznych, której wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi wydatków, może postanowić o przeprowadzeniu przeglądu wydatków poza planem. Minister Finansów prowadzi przegląd wydatków i dokumentuje jego wyniki (art. 175e). W przeglądzie wydatków, poza Ministrem Finansów, uczestniczy także dysponent części budżetowej oraz organ nadzorujący jednostki sektora finansów publicznych, których wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi, w tym m.in. przez identyfikację oraz analizę nakładów i efektów wydatkowania środków publicznych (art. 175d). W przypadku jednak, gdy wydatki jednostki (objęte przeglądem) nie będą ujęte w części budżetowej bądź jednostka nie będzie miała organu nadzoru, w przeglądzie będzie brał udział, poza Ministrem Finansów, odpowiednio albo tylko organ nadzorujący jednostkę, albo tylko dysponent odpowiedniej części budżetowej. W zależności od decyzji, w przeglądach może uczestniczyć także Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów – art. 175d ust. 2. Takie rozwiązanie ma zapewnić udział w przeglądzie wydatków odpowiednich organów lub podmiotów, które realizują badane polityki lub zadania publiczne, a także podejmują decyzje o celach oraz sposobach ich realizacji. W rezultacie takie rozwiązanie wpłynie na użyteczność wyników przeglądów wydatków. Udział w przeglądzie wydatków konkretnego dysponenta oraz organu nadzorującego jednostkę sektora finansów publicznych zależy od tematu oraz zakresu przeglądu.

Dla każdego przeglądu wydatków Minister Finansów po uzgodnieniu z właściwymi dysponentami części budżetowych oraz organami nadzorującymi jednostki sektora finansów publicznych, które uczestniczą w przeglądzie wydatków, sporządza program przeglądu wydatków (art. 175c). Program zawiera m. in. cel i szczegółowy zakres przeglądu.

Wyniki przeglądu wydatków są uzależnione od zakresu oraz celu przeglądu. Dotyczą w szczególności propozycji zmian w zakresie jakości wydatków publicznych. Mogą także dotyczyć propozycji zmian poziomu lub struktury wydatków publicznych (art. 175e ust. 2 i 3). Będą one dokumentowane w formie raportu z przeglądu wydatków. Wyniki przeglądu wydatków dotyczące zmian poziomu lub struktury wydatków będą uwzględniane przy opracowywaniu materiałów do projektu ustawy budżetowej (art. 175e ust. 5). Minister Finansów będzie monitorował wykorzystanie wypracowanych podczas przeglądu propozycji zmian w zakresie jakości, poziomu i struktury wydatków publicznych (art. 175e ust. 6).

Dotychczas przeglądy wydatków były realizowane w oparciu o zarządzenie nr 30 Ministra Finansów z dnia 4 maja 2015 r. w sprawie powołania Komitetu Sterującego do spraw przeglądu

wydatków publicznych²⁸. Doświadczenia wskazały jednak na istotne słabości takiego rozwiązania, do których można zaliczyć przede wszystkim:

- 1) brak wiedzy wśród podmiotów administracji publicznej na temat przeglądów wydatków,
- 2) brak możliwości sprawnego prowadzenia przez Ministra Finansów przeglądu wydatków, czego efektem było np. znaczne wydłużanie procesu przeglądu wydatków i w konsekwencji dezaktualizacja wyników, co przekładało się w rezultacie na ograniczony wpływ przeglądów wydatków na decyzje podejmowane w procesie budżetowym oraz skuteczność samych przeglądów wydatków,
- 3) dowolność podmiotów uczestniczących w przeglądzie wydatków we wdrażaniu rekomendacji,
- 4) fakultatywność udziału dysponentów części budżetowych i innych jednostek sektora finansów publicznych w przeglądach wydatków,
- 5) utrudniony dostęp Ministra Finansów do informacji niezbędnych na potrzeby przeglądu, w szczególności dotyczących celów, na które ponoszone są wydatki oraz uzyskiwanych efektów oraz/ lub niska jakość dostępnych informacji.

Wprowadzone zmiany wychodzą naprzeciw powyższym słabościom.

Z uwagi na konieczność zapewnienia sprawnej oraz skutecznej realizacji przeglądów art. 175f zawiera delegację dla Rady Ministrów do wydania rozporządzenia, które będzie określało tryb sporządzania i opiniowania planów przeglądów wydatków, sporządzania i uzgadniania programów przeglądów wydatków oraz raportów z przeglądów wydatków, a także sposób monitorowania wykorzystania propozycji zmian zawartych w tych raportach. Minister Finansów będzie mógł opracować szczegółowe wytyczne w jaki sposób przegląd powinien być przygotowany i prowadzony. Wytyczne te będą miały charakter instruktażowy – będą zawierać metodologię w jaki sposób powinien być prowadzony przegląd wydatków, aby zrealizować jego cel oraz charakter informacyjny – popularyzujący przeglądy wydatków w administracji publicznej.

W odróżnieniu do ogólnej kontroli efektywności i skuteczności realizacji budżetu w układzie zadaniowym przegląd wydatków umożliwia nie tylko ocenę stopnia realizacji celów działalności państwa, ale także wskazuje na alternatywne (bardziej efektywne) sposoby ich osiągnięcia. Dzięki temu umożliwia wykorzystanie informacji pochodzących z analizy

²⁸ Dz. Urz. Min. Fin, Fun. i Pol. Reg. z 2021 r. poz. 43.

efektywności wydatkowania środków publicznych w procesie podejmowania decyzji budżetowych w kolejnych latach.

Pomimo podobnego nazewnictwa wprowadzany instrument jest odrębny od przeglądów, o których mowa w art. 86, i biorąc pod uwagę przedmiot przeglądów wydatków oraz podmioty w nich uczestniczące, muszą być traktowane jako 2 odrębne instrumenty.

Dodano także art. 175h, w oparciu o który Minister Finansów będzie mógł pozyskiwać dane i informacje niezbędne do sprawnego prowadzenia przeglądów wydatków. Stanowi to przede wszystkim odpowiedź na zdiagnozowaną istotną słabość w postaci utrudnionego lub ograniczonego dostępu do informacji i danych, w szczególności w zakresie celów i efektów wydatkowanych środków publicznych i niskiej jakości ogólnodostępnych danych. Wprowadzenie takiego rozwiązania wpłynie także na ograniczenie asymetrii wiedzy Ministra Finansów i ministrów kierujących działami administracji rządowej właściwych ze względu na zakres przeglądu wydatków oraz jednostek, których wydatki podlegają przeglądowi. Projektowany art. 175h uwzględnia przepisy dotyczące tajemnicy ustawowo chronionej.

W art. 21 zawarto przepis, zgodnie z którym przegląd wydatków zostanie przeprowadzony (w oparciu o projektowane przepisy) po raz pierwszy w 2024 r.

W art. 26 pkt 2 projektu ustawy określono termin wejścia w życie zmian w ustawie o finansach publicznych na dzień 30 czerwca 2023 r.

IX. Szczegółowy zakres regulacji w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej (art. 8 projektu ustawy)

Przepis przewiduje dodanie do ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (ustawa o KAS) przepisu precyzującego kompetencje dyrektora KIS w zakresie prowadzenia spraw dotyczących wiążących informacji.

Prowadzenie spraw z zakresu wiążących informacji (obecnie stawkowych) jest jednym z trzech, obok wydawania interpretacji indywidualnych i obsługi infolinii udzielającej informacji o podatkach, głównych zadań dyrektora KIS, angażujących blisko jedną trzecią osób zatrudnionych w KIS. Zasadne zatem jest uwzględnienie tego zadania na poziomie ustawowym, pomimo że, co do zasady, obsługa wiążących informacji wpisuje się w pkt 6 ust. 1 art. 22 ustawy o KAS²⁹. Zaproponowany zapis wykonywanego zadania ma charakter ogólny,

²⁹ Art. 22 ust. 1 pkt 6 – Do zadań dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej należy wykonywanie innych zadań

po konsolidacji bowiem obsługa wszystkich wiążących informacji pozostawała będzie wyłącznie w KIS. Ponadto, jeśli w przyszłości zostaną wprowadzone do porządku prawnego kolejne wiążące informacje przypisane kompetencyjnie do dyrektora KIS nie będzie konieczności dokonywania kolejnej nowelizacji ustawy o KAS.

X. Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 9

Celem tego przepisu jest zagwarantowanie płynnego przejęcia przez dyrektora KIS (z dniem wejścia w życie projektowanych przepisów) spraw dotyczących WIA, WIT oraz WIP toczących się (w dniu wejścia w życie tych przepisów) zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, jak również przed sądami, oraz zadań związanych z zakończonymi sprawami w zakresie WIA, WIT oraz WIP.

Żeby dyrektor KIS mógł realizować zadania związane z zakończonymi sprawami w zakresie WIA, WIT oraz WIP, przyznano temu organowi dostęp do akt dotyczących tych spraw, będących w dyspozycji organów właściwych w tych sprawach przed dniem wejścia w życie projektowanych przepisów.

Art. 10 – reguluje kwestie intertemporalne związane z WIS.

Postępowania w sprawie wydania WIS wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie przepisów będą kontynuowane na podstawie przepisów w nowym brzmieniu (**ust. 1**), natomiast postępowania wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie przepisów w sprawie zmiany albo uchylecia WIS albo decyzji o zmianie WIS będą kontynuowane na podstawie przepisów dotychczasowych (**ust. 3**). Do wniosków o wydanie WIS złożonych przed 1 kwietnia 2023 r. będą miały zastosowanie obecnie obowiązujące przepisy dotyczące opłaty – w szczególności w zakresie zwrotu tej opłaty, uregulowanej w **art. 42d ust. 4 i 5** ustawy o VAT (**art. 9 ust. 2** projektowanej ustawy). WIS wydane przed dniem wejścia w życie przepisów dla celów stosowania innych niż dotyczące stawek przepisów o VAT oraz decyzje o zmianie tych WIS pozostają w obrocie prawnym do czasu upływu okresu ich ważności (**ust. 4**). Oznacza to, że do upływu okresu ważności WIS w obrocie prawnym będą pozostawały dwa rodzaje WIS

określonych w odrębnych przepisach.

wydawane dla celów stosowania przepisów o VAT: wydawane przed dniem wejścia w życie przepisów zawierające stawkę VAT oraz wydawane w nowym stanie prawnym – bez tego elementu.

Przepis ust. 4 precyzuje, że w przypadku zmiany po dniu 1 kwietnia 2023 r. WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych na cele inne niż określenie stawki podatku, ale stawkę tę zawierających (WIS i decyzje o zmianie WIS wydawane do końca marca 2023 r. na podstawie dotychczasowego brzmienia art. 42a) należy stosować zasady dotychczasowe i ujmować stawkę VAT również w decyzjach zmieniających wydawanych po 1 kwietnia 2023 r.

W odniesieniu do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem wejścia w życie przepisów znajdą również zastosowanie następujące przepisy w brzmieniu nadanym nowelą (**ust. 6**):

- doprecyzowane przepisy w zakresie mocy wiążącej WIS, ochrony przysługującej podatnikom wskutek zmiany albo uchylecia WIS oraz ochrony dla podmiotów innych niż adresat WIS, jak również przepisy związane ze stosowaniem WIS (**art. 42c**),
- nowe, zmodyfikowane i uszczegółowione zasady zmiany albo uchylania WIS albo decyzji o zmianie WIS (art. 42h),
- przepisy definiujące okres ważności WIS (**art. 42ha**).

W związku z modyfikacją zasad publikacji WIS zdecydowano o pozostawieniu w BIP wniosków o wydanie WIS zamieszczonych przed dniem wejścia w życie przepisów (**ust. 7**), przy czym DKIS będzie zobowiązany do uzupełnienia pewnych wymaganych nowym przepisem **art. 42i** ustawy o VAT elementów w odniesieniu do już zamieszczonych WIS w terminie do dnia 31 maja 2023 r. (**ust. 8**).

Art. 11 – reguluje kwestie intertemporalne związane z WIA.

W odniesieniu do WIA zarówno postępowania w sprawie wydania WIA wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie przepisów, jak i postępowania wszczęte i niezakończone przed tą datą w sprawie zmiany WIA, będą kontynuowane na podstawie przepisów dotychczasowych, z zastrzeżeniem art. 9 wskazującego nowy organ (Dyrektora KIS), który przejmie wszczęte postępowania do dalszego prowadzenia (**ust. 1**).

W odniesieniu do WIA wydanych przed dniem wejścia w życie przepisów znajdą również

zastosowanie następujące przepisy w brzmieniu nadanym nowelą (**ust. 2**):

- doprecyzowane przepisy w zakresie ochrony przysługującej podatnikom wskutek zmiany WIA, jak również przepisy związane ze stosowaniem WIA (art. 7d ust. 3a i 3b i art. 7h ust. 1),
- nowe, zmodyfikowane i uszczegółowione zasady zmiany albo uchylania WIA, w tym wyłączenie tzw. trybów nadzwyczajnych z Ordynacji podatkowej (art. 7g ust. 2 i art. 7ha) oraz
- zmodyfikowane zasady publikacji w BIP MF wydanych WIA, decyzji o zmianie albo uchyleniu WIA (art. 7k).

W związku z modyfikacją zasad publikacji WIA dyrektor KIS będzie zobowiązany do uzupełnienia nowych wymaganych przepisem art. 7k ustawy o podatku akcyzowym elementów niezbędnych do zamieszczenia w BIP MF w odniesieniu do już zamieszczonych WIA (**ust. 3**).

Art. 12

Przepis przejściowy porządkuje zasady odliczania podatku naliczonego z tytułu WNT w związku ze zmianami legislacyjnymi w art. 86 ust. 10b pkt 2 lit. a, ust. 10g i 10h ustawy o VAT. Proponuje się stosowanie nowych reguł rozliczania VAT także do niektórych sytuacji, w których podatnik rozpoczął procedurę odliczenia podatku naliczonego z tytułu WNT, natomiast z powodu braku faktury, na dzień wejścia w życie ustawy procedura odliczenia nie została zakończona. Zakres tej regulacji ograniczony jest 3-miesięcznym terminem. Zatem, jeżeli w odniesieniu do nabytych w ramach WNT towarów do dnia 31 marca 2023 r. (data utraty mocy dotychczasowych regulacji w tym zakresie) nie upłynął 3-miesięczny termin na otrzymanie faktury dokumentującej dostawę tych towarów, to w takim przypadku odliczenie podatku naliczonego z tytułu tego WNT nie będzie uzależnione od warunku posiadania faktury dokumentującej tę transakcję (**ust. 1**). W pozostałych przypadkach (tj. jeżeli termin, o którym mowa w art. 86 ust. 10b pkt 2 lit. a, upływa przed dniem 1 kwietnia 2023 r.) podatnik przy rozliczaniu podatku naliczonego z tytułu WNT będzie stosował dotychczas obowiązujące zasady (**ust. 2**).

Art. 16

W celu wyeliminowania wątpliwości co do zakresu stosowania przepisu art. 106h ust. 1 i 3 ustawy o VAT proponuje się wprowadzenie przepisu przejściowego, który stanowi, że w

przypadku gdy faktura dotyczy sprzedaży zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej dokonanej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 106h ust. 1 i 3 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Proponowane rozwiązanie jest korzystne dla podatników.

Art. 17

Niniejszy przepis reguluje zakres stosowania wprowadzanych art. 111 ust. 5a i 5b ustawy o VAT, stanowiąc, że do postępowań w sprawie zwrotu, o którym mowa w art. 111 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się nowe regulacje, tj. przepisy art. 111 ust. 5a i 5b ustawy zmienianej w art. 1. Proponowane rozwiązanie jest korzystne dla podatników.

Art. 18

Wskazany przepis przejściowy usuwa wątpliwości, jakie mogłyby powstać w zakresie stosowania przepisów umożliwiających obniżenie sankcji w sprawach, w których postępowania podatkowe, kontrole podatkowe lub kontrole celno-skarbowe, zostały wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Przewidziano w tym zakresie stosowanie regulacji nowych tak, aby korzystnymi dla podatników regulacjami objąć jak najszerszy krąg spraw, w których dojdzie do zastosowania dodatkowego zobowiązania podatkowego.

Art. 19

Przepis przejściowy umożliwiający podatnikom, dla których państwem członkowskim konsumpcji jest Rzeczpospolita Polska, złożenie korekty deklaracji VAT bezpośrednio do Łódzkiego Urzędu Skarbowego, również za okresy rozliczeniowe przypadające przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 20

Zaproponowano wprowadzenie analogicznego przepisu przejściowego, jaki wprowadzono w art. 5 projektu ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz niektórych innych ustaw (UD143). W projekcie tym w celu ułatwienia identyfikacji zobowiązanego zaproponowano w art. 27 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dodatkowe oznaczenie zobowiązanego w tytule wykonawczym, tj. numer, za pomocą którego zobowiązany został zidentyfikowany na potrzeby

podatku w innym kraju. Nowe wzory tytułów wykonawczych, uwzględniające zmieniany tym projektem przepis art. 27 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zostaną określone po wejściu w życie tego przepisu. Na podstawie art. 17 projektu UD143 ustawa wejdzie w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów umożliwiających przymusowe dochodzenie podatku od towarów i usług rozliczonego w procedurze szczególnej, które wejdą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Projektowany przepis wprowadzi zatem obowiązek, by wierzyciel wraz z przekazaniem wniosku egzekucyjnego i tytułu wykonawczego zawiadomił organ egzekucyjny o danych zobowiązanego, o których mowa w art. 27 § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, nieujętych w tym tytule wykonawczym, a stanowiących numer, za pomocą którego zobowiązany został zidentyfikowany na potrzeby podatku w innym kraju. Podanie dodatkowych danych identyfikujących zobowiązanego w innym państwie (tj. numeru, za pomocą którego zobowiązany został zidentyfikowany na potrzeby podatku w innym kraju) może decydować o możliwości wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Projektowany przepis umożliwi zatem wierzycielowi podanie numeru, za pomocą którego zobowiązany został zidentyfikowany na potrzeby podatku w innym kraju, a zarazem zobliguje wierzyciela do tego działania, nawet jeśli wzór tytułu wykonawczego nie będzie obejmował tej informacji. Dostosowanie wzoru tytułu wykonawczego do wymogów ustawowych jest bowiem związane z koniecznością dostosowania systemów informatycznych wierzycieli i organów egzekucyjnych. Jeżeli informacja ta będzie ujęta w tytule wykonawczym (po wdrożeniu docelowego rozwiązania we wzorze tytułu wykonawczego), nie będzie potrzeby podawania dodatkowej informacji. Przewiduje się, że najpóźniej do dnia 31 grudnia 2025 r. wzory tytułów wykonawczych i systemy informatyczne będą dostosowane tak, by informacja o numerze, za pomocą którego zobowiązany został zidentyfikowany na potrzeby podatku w innym kraju, była ujmowana w tytułach wykonawczych.

Art. 22 i art. 25 – zaproponowane przepisy przejściowe zachowując moc rozporządzeń umożliwiają posługiwanie się przez podatników obecnie obowiązującym wzorem wniosku o wydanie WIS i WIA do końca 2023 r. W zakresie WIS wzór wniosku o wydanie WIS określony jest w rozporządzeniu Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 października 2019 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej (Dz. U. poz. 2109), natomiast w zakresie WIA – w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji akcyzowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 985).

Art. 23

Zgodnie z zaproponowanym przepisem przejściowym dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 111 ust. 7a, art. 111b ust. 3 pkt 2 oraz art. 145a ust. 15 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 111 ust. 7a, art. 111b ust. 3 pkt 2 oraz art. 145a ust. 15 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Proponowany okres na wydanie nowych przepisów wykonawczych ma zapewnić niezbędny czas na wspólne procedowanie aktu wykonawczego wydawanego na podstawie art. 111 ust. 7a i art. 145a ust. 15 ustawy zmienianej w art. 1 oraz aktu prawnego wydawanego na podstawie art. 111b ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1. W przypadku aktu wydawanego na podstawie art. 111b ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1, który ma charakter również techniczny, proces legislacyjny jest wydłużony minimum o 3 miesiące z uwagi na konieczność notyfikacji w Unii Europejskiej. Wydłużenie do 24 miesięcy okresu obowiązywania dotychczasowych regulacji prawnych nie oznacza, że nowe regulacje w tej materii nie zostaną przygotowane i wydane wcześniej.

Art. 24

Z uwagi na fakt, że projekt ustawy przewiduje uchylenie art. 70 ust. 2 pkt 2 Prawa celnego – aby zatem wykluczyć wątpliwość co do uchylenia pośredniego rozporządzeń wydanych na podstawie art. 70 ust. 3 i 4 Prawa celnego – proponuje się dodanie przepisu przejściowego utrzymującego w mocy dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 70 ust. 3 i 4 Prawa celnego do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r.

Art. 26

Zakłada się, że projektowana ustawa, co do zasady, wejdzie w życie z dniem 1 kwietnia 2023 r.

Wyjątek stanowią zmiany dotyczące realizacji wyroku TSUE w zakresie sankcji (art. 1 pkt 25 i 26 oraz art. 18), których wejście w życie proponuje się, by nastąpiło z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Z tym samym dniem powinny wejść w życie również zmiany w Prawie bankowym dotyczące grup VAT (art. 3 pkt 1 i pkt 2 lit. c). Przepisy dotyczące grup VAT zawarte w ustawie o VAT weszły w życie z dniem 1 stycznia 2023 r., stąd uzasadnione jest, aby regulacje dotyczące tych grup zawarte w Prawie bankowym weszły w życie jak najszybciej.

Proponuje się, aby zmiany Ordynacji podatkowej – dotyczące rezygnacji z obligatoryjnego wydawania przez organy podatkowe postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty/nadpłaty/zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę na rzecz wydawania tych postanowień przez organy podatkowe na wniosek podatników – weszły w życie z dniem 1 czerwca 2023 r. Pozwoli to na zachowanie odpowiedniego *vacatio legis*, umożliwiającego poinformowanie o planowanych zmianach w tym zakresie zarówno podatników, jak i urzędy skarbowe.

Dodatkowo proponuje się, aby regulacje dotyczące możliwości regulowania z rachunku VAT opłaty od środków spożywczych, dodatkowej opłaty i odsetek od tej opłaty, z uwagi na regulacje zawarte w projekcie *ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw (UD443)*, w którym wprowadza się zmiany w zakresie tzw. opłaty cukrowej – weszły w życie z dniem 1 lipca 2023 r. czyli z dniem wejścia w życie zmian procedowanych projektem UD443.

Ponadto proponuje się, aby przepisy dotyczące zmienianego art. 111 ust. 3a pkt 1 lit. b, który dotyczy wystawiania i wydawania nabywcy paragonu fiskalnego lub faktury za zgodą nabywcy w postaci elektronicznej, weszły w życie z dniem 15 września 2023 r.

Ocena przewidywanego wpływu projektowanej regulacji na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców

Zakłada się pozytywny wpływ projektowanych regulacji na funkcjonowanie polskich przedsiębiorstw.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt ustawy z chwilą przekazania projektu do uzgodnień z członkami Rady Ministrów został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Ustawa nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów dotyczących krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Artur Soboń Sekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Paweł Selera, Dyrektor Departamentu Podatku od Towarów i Usług, tel. 22 694-36-21 email: sekretariat.pt@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 11.01.2023 r.</p> <p>Źródło: Inne</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UD411</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Analiza przepisów regulujących podatek od towarów i usług, głównie ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 931, z późn. zm.), pozwoliła na wskazanie regulacji (obszarów), które wymagają zmiany tak, aby rozliczanie tego podatku stało się łatwiejsze i mniej czasochłonne. Rozwiązania planowane w projekcie mają zatem głównie charakter upraszczający i są również odpowiedzią na zgłaszane przez przedsiębiorców do Ministerstwa Finansów postulaty.

Projekt usuwa wiele zbędnych, niepotrzebnych już obowiązków spoczywających na firmach. Wprowadza również rozwiązania, które znacznie ułatwią rozliczanie podatku VAT. Ponadto istnieje potrzeba uregulowania wprost w ustawie zasad, które wynikają wyłącznie z linii interpretacyjnej, co z kolei będzie skutkowało zwiększeniem pewności prawa. Rozwiązania zaproponowane w projekcie zapewniają również pełniejszą zgodność krajowych regulacji z prawem UE.

Przedmiotowym projektem podjęto próbę rozwiązania/wyeliminowania m.in. następujących problemów (sytuacji):

1. Stosowanie proporcji i preproporcji.

Podatnicy, którym nie przysługuje pełne odliczenie podatku naliczonego, podlegają obowiązkom związanym ze stosowaniem prawa do odliczenia VAT na zasadach odliczenia proporcjonalnego. Przykładami takich obowiązków i ograniczeń są: wymóg dla określonych podatników, obowiązanych do stosowania współczynnika i prewspółczynnika, uzgadniania z naczelnikiem urzędu skarbowego, w formie protokołu, proporcji do odliczenia podatku naliczonego, brak możliwości odliczenia 100 % podatku VAT u podatników, u których proporcja przekroczyła 98% a kwota VAT z tytułu dokonanych zakupów, która nie może zostać odliczona w skali roku wyniosła 500 zł lub więcej, wymóg dokonywania korekty rocznej odliczonego podatku, nawet jeżeli różnica między proporcją wstępną a ostateczną jest bardzo niewielka. Zaproponowane w projekcie zmiany w obszarze uproszczeń w stosowaniu proporcji i preproporcji mają na celu eliminowanie uciążliwych obowiązków dla wskazanych powyżej sytuacji.

2. Podwyższenie limitu sprzedaży małego podatnika do 2 000 000 euro.

Aktualnie status małego podatnika posiada podatek od towarów i usług, u którego wartość sprzedaży (wraz z kwotą podatku) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej 1 200 000 euro lub 45 000 euro – w przypadku m.in. podatników prowadzących przedsiębiorstwa maklerskie oraz zarządzających funduszami inwestycyjnymi, których wynagrodzenie stanowi kwota prowizji. Spełnienie tego kryterium oznacza uzyskanie prawa do stosowania kasowego, zamiast powszechnie stosowanego memoriałowego, rozliczenia tego podatku oraz uzyskanie prawa do stosowania rozliczeń kwartalnych w VAT. Zmiana w tym zakresie polega na podwyższeniu limitu wartości sprzedaży (wraz z kwotą podatku) do 2 000 000 euro. Spowoduje to zwiększenie liczby podatników uprawnionych do stosowania metody kasowej oraz kwartalnego rozliczenia w VAT.

3. Stosowanie kursu przeliczeniowego dla faktur korygujących w przypadku gdy faktura została wystawiona w walucie obcej. Dotychczasowe zasady ustalania kursu do przeliczania stosowanego w fakturach korygujących nie były objęte regulacją ustawy o VAT, a wynikały z ugruntowanej linii interpretacyjnej – co mogło sprzyjać niepewności prawa u podatników przy korektach zmniejszających i zwiększających wartość transakcji. Przedmiotowy projekt adresuje wprost w ustawie tą kwestię i dodatkowo zaproponowane rozwiązanie stanowi znaczne uproszczenie dotychczasowej praktyki przyjmowanej w zakresie kursu przeliczenia waluty obcej w fakturach korygujących.

4. Wymóg posiadania faktury dot. WNT przy odliczaniu podatku naliczonego.

Część podatników ponosi negatywne konsekwencje związane z wymogiem posiadania faktury dot. WNT przy odliczaniu podatku naliczonego z tego tytułu. W praktyce obecne zasady skutkują „kredytowaniem” budżetu państwa podatkiem VAT przez podatników w okresie między zawitym terminem wskazanym w ustawie (3 miesiące od upływu miesiąca, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu WNT), a momentem otrzymania faktury z tytułu dokonania WNT. Konieczne jest zatem uproszczenie warunków odliczania VAT przy dokonywaniu WNT.

5. Konsolidacja i ujednoczenie wiążących informacji stawkowych (WIS), wiążących informacji akcyzowych (WIA), wiążących informacji taryfowych (WIT).

W chwili obecnej występuje duże rozproszenie organów załatwiających sprawy dotyczące wiążących informacji. Na chwilę obecną Krajowa Administracja Skarbowa umożliwia uzyskanie wiążącej informacji w czterech różnych organach:

- Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu – właściwego w sprawach WIA (I instancja),
- Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie – właściwego w sprawach WIP i WIT (I instancja) oraz WIA (II instancja),
- Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej – właściwego w sprawach WIS (I i II instancja),
- Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – właściwego w sprawach WIP i WIT (II instancja).

Przedsiębiorcy mogą mieć zatem problemy z ustaleniem, który z organów jest właściwy do wydania danej wiążącej informacji, który jest właściwy do rozpoznania odwołania/zażalenia i który sąd jest właściwy do rozpatrzenia skargi.

Ponadto z uwagi na rozproszenie organów zaangażowanych w wydawanie wiążących informacji nadzór nad zachowaniem jednolitości w obecnej sytuacji prawnej stał się bardziej czasochłonny i skomplikowany. Zachowanie jednolitości jest natomiast kluczowe z punktu widzenia zabezpieczenia interesów budżetu państwa oraz interesów przedsiębiorców.

Konsolidacja obsługi wiążących informacji, czyli powierzenie tego zadania jednemu organowi, zapewni przedsiębiorcom uzyskanie informacji w jednym miejscu, za pośrednictwem tego samego organu, bez konieczności każdorazowego ustalania, który organ KAS jest właściwym dla uzyskania wiążącej informacji w pożądanym zakresie. Konsolidacja zadań sprzyjać będzie również zachowaniu jednolitości rozstrzygnięć klasyfikacyjnych, zabezpieczając budżet państwa oraz interesy przedsiębiorców.

Konieczność wprowadzenia zmian proponowanych w niniejszym projekcie ustawy wynika również z potrzeby ujednoczenia systemu podatkowego w obszarze dotyczącym wydawania WIA i WIS, a więc informacji wydawanych zasadniczo na potrzeby transakcji krajowych. Proponowane zmiany mają za zadanie zbliżenie do siebie powyższych instytucji, tak aby system wiążących informacji zawierał jak najmniej różnic, a w efekcie aby był jak najprostszymi dla podatnika. Zbieżność procedowania spraw dotyczących WIA i WIS będzie miała wymierny wpływ na podniesienie jakości wydawanych wiążących informacji w zakresie spraw podatkowych. Zatem celem niniejszych zmian jest takie ukształtowanie systemu podatkowego w obszarze wiążących informacji, aby był on jak najbardziej wydajny, przy zachowaniu wysokiej jakości wydawanych rozstrzygnięć. Intencją ustawodawcy jest wzmocnienie zasad szybkości i prostoty postępowania.

Upraszczając dodatkowo procedurę wydawania WIS przedmiotowym projektem znosi się opłatę należną od wniosku o wydanie WIS w wysokości 40 zł.

6. Preferencje z tytułu importu towarów (zwolnienie od VAT).

Wprowadza się możliwość zbycia przez uprawnionego członka personelu dyplomatycznego obcych placówek dyplomatycznych i organizacji międzynarodowych samochodu osobowego lub innego pojazdu nabytego ze stosownymi zwolnieniami z podatku VAT dowolnym osobom bez konieczności zwrotu podatku VAT, przed upływem 3-letniego okresu od dokonania importu tych pojazdów z uwagi na przesiedlenie uprawnionego członka personelu dyplomatycznego w celu podjęcia pracy w służbie w innym państwie. Zmiana będzie dotyczyła członków personelu obcych placówek dyplomatycznych i organizacji międzynarodowych, które mają siedzibę w Polsce oraz będzie uwarunkowana spełnieniem zasady wzajemności.

Analogiczne rozwiązanie wprowadza się w przepisach ustawy – Prawo celne w odniesieniu do należności celnych przywozowych.

7. Korekty podatku należnego w zakresie systemu TAX FREE.

Od 1 stycznia 2022 r. w systemie TAX FREE obowiązuje elektroniczny obieg dokumentów i elektroniczne potwierdzanie przez organy celne wywozu towarów poza terytorium UE. Oznacza to, że co do zasady sprzedawca otrzymuje elektroniczne potwierdzenie wywozu towarów poza UE w dniu, w którym nastąpił ten wywóz. Aby uzyskać zwrot podatku w formie gotówkowej podróżny musi przyjechać ponownie do Polski w celu osobistego odbioru zwracanego podatku. W takim przypadku dokument, na którym podróżny potwierdził własnoręcznym czytelnym podpisem otrzymanie zwrotu kwoty podatku, ze wskazaniem daty otrzymania zwrotu, sprzedawca co do zasady może otrzymać po terminie do złożenia deklaracji podatkowej pomimo posiadania już elektronicznego potwierdzenia wywozu. W konsekwencji do danej dostawy towarów sprzedawca nie może zastosować stawki 0%. Przedmiotowym projektem proponuje się wprowadzenie możliwości dokonywania korekt podatku należnego od dostawy towarów dokonanej dla podróżnego w ramach systemu TAX FREE w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym sprzedawca otrzymał dokument potwierdzający zwrot podatku podróżnemu, w sytuacji gdy zwrot nastąpił w formie wypłaty gotówkowej po upływie terminu do złożenia deklaracji podatkowej, w której rozliczona została dana dostawa.

8. Poprawa płynności finansowej firm.

Regulacje z zakresu mechanizmu podzielonej płatności ściśle określają katalog podatków i należności, jakim mogą być regulowane środkami z rachunku VAT. Oznacza to, że dyspozycyjność tymi środkami jest ograniczona. Od 2019 r., zmniejszając ewentualne ryzyko pogorszenia się płynności finansowej podatników wynikające z ograniczonej dyspozycyjności, konsekwentnie katalog ten jest rozszerzany na kolejne podatki i opłaty. Przedmiotowym projektem proponuje się rozszerzenie o podatek od wydobywania niektórych kopalin, podatek od sprzedaży detalicznej, opłatę od środków spożywczych, zryczałtowany podatek od wartości sprzedanej produkcji, podatek tonażowy, opłatę od „małpek” oraz odsetki za zwłokę w tych podatkach i opłatach.

9. Liberalizacja warunków zwrotu dla tzw. podatników bezgotówkowych.

Dodatkowo w przypadku zwrotu podatku VAT w terminie 15 dni dla tzw. podatników bezgotówkowych, zwrot jest obwarowany szeregiem warunków, zapewniających bezpieczeństwo budżetu państwa. Uwzględniając informacje pozyskane po pierwszych okresach funkcjonowania tej preferencji podatkowej dotyczące spełnialności warunków zwrotu, oraz postulaty płynące w tym zakresie ze środowiska przedsiębiorców proponuje się liberalizację części warunków oraz wzmocnienie ram proceduralnych tego zwrotu.

10. Uproszczenie procedury uwolnienia się od odpowiedzialności przez „osoby trzecie” w sytuacji otrzymania płatności na rachunek VAT.

Obecnie uwolnienie się od odpowiedzialności solidarnej przez „osoby trzecie” jest możliwe przez dokonanie płatności na rachunek VAT dostawcy towarów lub usługodawcy lub przez zwrot otrzymanej płatności na rachunek VAT podatnika, od którego otrzymano płatność. W niektórych przypadkach (np. zmiany przez podatnika faktora) procedura ta jest czasochłonna i zbędnie wydłuża przepływ środków VAT. Mając na uwadze powyższe, proponuje się dodanie nowej możliwości uwolnienia się od odpowiedzialności, która mogłaby być stosowana właśnie w takich sytuacjach.

11. Zmiana w zakresie „przywilejów” wynikających z zastosowania mechanizmu podzielonej płatności.

Przedmiotowym projektem proponuje się korzystną zmianę w stosowaniu „przywilejów” wynikających z mechanizmu podzielonej płatności (niestosowanie sankcji VAT oraz podwyższonych odsetek od zaległości). Proponuje się, aby w sytuacji, kiedy płatność za fakturę realizowana przy zaangażowaniu faktora w ramach tzw. faktoringu odwrotnego dokonana zostanie w mechanizmie podzielonej płatności, nabywca (klient faktora) mógł korzystać z ww. szczególnych rozwiązań.

12. Mechanizm podzielonej płatności w grupie VAT.

W związku z wprowadzeniem do systemu podatku VAT nowego rodzaju podatnika jakim jest grupa VAT wprowadza się zmianę umożliwiającą przekazywanie środków między rachunkami VAT członka grupy a rachunkiem VAT przedstawiciela grupy VAT, który jest odpowiedzialny za rozliczenie z organem podatkowym.

13. Fakturowanie, raportowanie rozliczeń dotyczące fakturowania oraz prowadzenie ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących.

Zgodnie z obecnym stanem prawnym podatnicy prowadzący ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących są obowiązani dokonać wydruku dokumentów fiskalnych wystawianych przy zastosowaniu kas rejestrujących, z wyjątkiem paragonów fiskalnych, jak również faktur, które za zgodą nabywcy, są przesyłane w sposób z nim uzgodniony w postaci elektronicznej, w przypadku kas rejestrujących on-line. W ramach uproszczenia proponuje się zniesienie obowiązku drukowania dokumentów wystawionych przy zastosowaniu kas rejestrujących, tj. raportów fiskalnych i dokumentów нефiskalnych wystawionych przez podatników prowadzących ewidencję sprzedaży przy ich zastosowaniu. Rozwiązanie to będzie dedykowane tylko w zakresie kas rejestrujących online, w tym kas mających postać oprogramowania tzw. wirtualnych.

14. Dostarczanie nabywcom paragonów fiskalnych w postaci elektronicznej.

Przewiduje się wprowadzenie regulacji pozwalającej na korzystanie przez konsumentów z udostępnionego przez Ministra Finansów narzędzia informatycznego, w postaci aplikacji, umożliwiającego dostarczanie paragonów fiskalnych w postaci elektronicznej. Rozwiązanie to pozwoli na zbudowanie systemu dystrybucji paragonów elektronicznych i przyczyni się do ograniczenia wydawania i stopniowej eliminacji paragonów papierowych, ograniczenia szarej strefy. Wpłynie również pozytywnie na środowisko. Rozwiązanie przyczyni się również do zwiększenia dostępności zwrotów VAT dla podatnika bezgotówkowego – uregulowany w ustawie o VAT zwrot w terminie 15-dniowym w związku z przyjmowaniem płatności bezgotówkowych i zasadniczo prowadzeniu sprzedaży detalicznej.

15. Termin płatności podatku rozliczanego w procedurach szczególnych poprzez OSS (procedura unijna i nieunijna) i IOSS (procedura importu).

Zmiany polegają na modyfikacji terminu płatności podatku rozliczanego przy użyciu systemu OSS i IOSS przez zastosowanie reguły, zgodnie z którą termin płatności będzie upływał również w przypadku gdy ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy. Obecnie do terminu płatności podatku VAT rozliczanego z wykorzystaniem procedur szczególnych poprzez OSS i IOSS zastosowanie ma w szczególności art. 12 § 5 Ordynacji podatkowej. Proponowane rozwiązanie zapewni podatnikom ochronę przed ewentualnymi konsekwencjami kwestionowania terminowości wpłaty VAT w procedurach szczególnych poprzez OSS i IOSS przez administracje podatkowe innych państw członkowskich, które nie zawsze rozumieją szczegółowe uregulowania obowiązujące w Polsce, w tym przepisy Ordynacji podatkowej.

16. Korekty deklaracji poza systemem OSS i IOSS.

Korygowanie transakcji rozliczonych przez One Stop Shop (OSS) i Import One Stop Shop (IOSS) następuje zasadniczo w bieżącej deklaracji, składanej w tym systemie. Jednakże w określonych sytuacjach (upływ 3 lat po terminie złożenia deklaracji oraz zaprzestanie korzystania z procedury szczególnej, zmiana państwa członkowskiego identyfikacji) korekta taka może być złożona wyłącznie bezpośrednio do państwa członkowskiego konsumpcji (poza systemem). Obecnie nie ma formalnej możliwości złożenia takiej korekty w Polsce, ponieważ brak jest formularza korekty deklaracji, w której zagraniczny podatnik mógłby dokonać korekty. Proponuje się zatem wprowadzenie regulacji umożliwiających podatnikom, a w przypadku podatników reprezentowanych przez pośrednika – pośrednikowi, złożenie w przypadku transakcji rozliczanych uprzednio w systemie OSS/IOSS korekty deklaracji poza systemem OSS/IOSS.

Niniejszy projekt realizuje również wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-935/19. Trybunał w powołanym wyroku uznał, że przepisy prawa unijnego stoją na przeszkodzie stosowaniu obowiązujących w Polsce rozwiązań w zakresie 20% sankcji. Trybunał stwierdził, że tryb stosowania sankcji wykracza poza to, co jest niezbędne do realizacji celów polegających na zapewnieniu prawidłowego poboru podatku i zapobieganiu oszustwom podatkowym, gdyż sankcja VAT jest stosowana automatycznie, a przepisy nie dają organom podatkowym możliwości zindywidualizowania nałożonej

sankcji (dostosowania do okoliczności danej sprawy). Niezbędna jest w tym zakresie zmiana przepisów polegająca na umożliwieniu organom podatkowym ustalania sankcji VAT w sposób zindywidualizowany uwzględniający konkretne okoliczności danej sprawy.

Niniejszy projekt wprowadza również do polskiego systemu prawnego przegląd wydatków, tj. instrument służący priorytetyzacji wydatków publicznych w oparciu o analizę i ocenę skuteczności realizowanych interwencji i polityk lub efektywności wydatków (kosztów) ponoszonych na nie.

Zgodnie z zaleceniami OECD, czy innych organizacji międzynarodowych (np. Międzynarodowego Funduszu Walutowego), w procesie podejmowania decyzji w kolejnych latach budżetowych powinny być wykorzystywane m.in. informacje będące wynikiem analizy efektywności wydatkowania środków publicznych. Również Komisja Europejska zauważa, że wprowadzenie przeglądów wydatków do polskiego systemu budżetowego niesie ze sobą potencjał poprawy zarządzania finansami publicznymi. W dokumencie Sprawozdanie krajowe – Polska 2020 z dnia 26.02.2020 r.¹ Komisja Europejska stwierdziła m.in. iż fakt, że przeglądy wydatków nie wpływają bezpośrednio na proces budżetowy w Polsce utrudnia efektywne i skuteczne zarządzanie środkami finansowymi oraz sprawia, że zacieśnia się odpowiedzialność poszczególnych jednostek za środki budżetowe.

Dotychczas przeglądy wydatków były realizowane w Polsce w oparciu o zarządzenie nr 30 Ministra Finansów z dnia 4 maja 2015 r. w sprawie powołania komitetu sterującego do spraw przeglądu wydatków publicznych (Dz. Urz. Min. Fin, Fun. i Pol. Reg. z 2021 r. poz. 43). Dotychczasowe doświadczenia wskazały jednak na istotne słabości takiego rozwiązania, do których można zaliczyć przede wszystkim:

- 1) brak wiedzy wśród podmiotów administracji publicznej na temat przeglądów wydatków jako narzędzia zarządzania finansami publicznymi;
- 2) brak możliwości sprawnego prowadzenia przez Ministra Finansów (zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych przez Ministra Finansów rozumie się odpowiednio ministra właściwego do spraw budżetu, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz ministra właściwego do spraw instytucji finansowych) przeglądu wydatków, czego efektem było np. znaczne wydłużanie procesu przeglądu wydatków i w konsekwencji dezaktualizacja wyników, co przekładało się na ograniczony wpływ przeglądów wydatków na decyzje w procesie budżetowym oraz skuteczność samych przeglądów;
- 3) dowolność podmiotów uczestniczących w przeglądzie wydatków we wdrażaniu rekomendacji uzgodnionych wspólnie z Ministrem Finansów i innymi uczestnikami (np. Kancelarią Prezesa Rady Ministrów);
- 4) fakultatywność udziału (w przeglądach wydatków) dysponentów części budżetowych i innych jednostek sektora finansów publicznych;
- 5) utrudniony dostęp Ministra Finansów i innych uczestników przeglądów wydatków do niektórych informacji, w szczególności dotyczących celów, na które ponoszone są wydatki, oraz uzyskiwanych efektów lub niska jakość dostępnych informacji.

Wprowadzone zmiany wychodzą naprzeciw powyższym słabościom dotychczasowej organizacji przeglądów wydatków. Będą również stanowiły odpowiedź na trudności w sprawowaniu ogólnej kontroli efektywności i skuteczności realizacji budżetu w układzie zadaniowym, o której mowa w art. 174 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. W dokumencie pn. *Założenia reformy systemu budżetowego*², przyjętym przez Radę Ministrów w 2016 r., zostały wskazane główne przyczyny tych trudności, w istniejących uwarunkowaniach. Można do nich zaliczyć w szczególności równorzędną pozycję ministrów kierujących działami administracji rządowej oraz brak jasno określonych zasad lub sposobu realizacji tejszej kontroli. Wnioski płynące z doświadczeń międzynarodowych wskazują na konieczność całościowego podejścia do oceny efektywności wydatkowania środków publicznych, na którą oddziaływać można przede wszystkim w perspektywie wieloletniej, gdyż perspektywa roczna jest w większości przypadków zbyt krótka, aby możliwe było prowadzenie niezbędnych dostosowań prowadzonych polityk publicznych.

Najwyższa Izba Kontroli, w ramach kontroli wykonania budżetu państwa, kilkakrotnie wnioskowała o „*doprowadzenie do zgodności pomiędzy prowadzonymi w Ministerstwie Finansów działaniami z przepisami art. 174 pkt 2 ustawy o finansach publicznych odnośnie sprawowania ogólnej kontroli efektywności i skuteczności realizacji budżetu w układzie zadaniowym*”³. Modyfikacja przepisów ustawy polegająca na jednoczesnym wykreśleniu niemożliwego do wykonania uprawnienia i instytucjonalizacji przeglądów wydatków, umożliwi Ministrowi Finansów faktyczne badanie skuteczności realizowanych działań i efektywności wydatków ponoszonych na takie zadania, w przypadku, gdy budżet w układzie zadaniowym opracowywany w dotychczasowym kształcie nie dostarcza odpowiednich informacji, a tym samym uniemożliwia sprawowanie kontroli efektywności i skuteczności jego realizacji.

Proponowane rozwiązanie polegające na włączeniu do systemu finansów publicznych przeglądu wydatków wprowadza obowiązek udzielania wyjaśnień i przesyłania dodatkowych danych do Ministra Finansów, w szczególności innych niż te o

¹ Źródło: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/2020-european_semester_country-report-poland_pl.pdf (data dostępu: 19.11.2020 r.).

² https://mf-arch2.mf.gov.pl/web/bip/ministerstwo-finansow/dzialalnosc/finanse-publiczne/reforma-systemu-budzetowego/-/asset_publisher/48Yh/content/zalozenia-reformy-systemu-budzetowego?redirect=https%3A%2F%2Fmf-arch2.mf.gov.pl%2Fweb%2Fbip%2Fministerstwo-finansow%2Fdzialalnosc%2Ffinanse-publiczne%2Freforma-systemu-budzetowego%3Fp_p_id%3D101_INSTANCE_48Yh%26p_p_lifecycle%3D0%26p_p_state%3Dnormal%26p_p_mode%3Dview%26p_p_col_id%3Dcolumn-2%26p_p_col_count%3D1

³ NIK, Wystąpienie pokontrolne P/19/008 – Planowanie i realizacja zadaniowego układu wydatków w kontekście reformy systemu budżetowego, s. 60.

efektach wydatkowania środków publicznych, które to dane, co do zasady, znajdują się w sprawozdaniach w układzie zadaniowym.

17. Zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczące rezygnacji z obligatoryjnego wydawania przez organy podatkowe postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty/ nadpłaty/ zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę na rzecz wydawania tych postanowień przez organy podatkowe na wniosek podatników.

Obecne brzmienie przepisów zobowiązuje organy podatkowe do obligatoryjnego wydania postanowienia w sprawie zaliczenia wpłaty/nadpłaty/zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę. Badania w zakresie pracochłonności i badania wysokości ponoszonych kosztów były już przedmiotem prowadzonych analiz za okres od 1 marca 2017 r. do 1 marca 2018 r. We wskazanym okresie przez naczelników urzędów skarbowych zostało wydanych łącznie 1 194 678 przedmiotowych dokumentów. Wskazuje to, że rocznie średnio w każdym z urzędów skarbowych w tym okresie było wydawanych blisko 3 000 postanowień. Jednocześnie, na wydane przez naczelników urzędów skarbowych (1 194 678) we wskazanym okresie postanowienia złożono łącznie 955 zażaleń (zaledwie 0,07%), przy czym 395 postanowień zostało uchylonych. Świadczy to głównie o prawidłowości rozliczeń wpłat i nadpłat prowadzonych w urzędach skarbowych.

Należy wskazać, że wprowadzona zmiana przepisu (1.01.2016 r.), w zakresie wydawania części postanowień tylko na wnioski (§ 4a), nie przyczyniła się do radykalnego zminimalizowania ich wydawania.

Kolejny rok podatkowy pokazuje znaczny wzrost wydawanych postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty, nadpłaty czy też zwrotu podatku. Do wzrostu liczby wydawanych postanowień przyczyniło się wejście w życie przepisu pozwalającego organom Krajowej Administracji Skarbowej zaliczać nadpłatę na poczet niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym w rozumieniu art. 60 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.), do których wymiaru lub poboru jest właściwy inny organ KAS.

Jak pokazały dane statystyczne pobrane z systemu informatycznego w okresie 01.01.2022 r. - 27.06.2022 r., na poczet mandatów wynikających z grzywien nałożonych w drodze mandatu karnego, stanowiących dochód budżetu państwa - na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 100 § 13 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2022 r. poz. 1124), z tytułu nadpłat urzędy skarbowe dokonały zaliczenia w liczbie 341 820 szt., co jest tożsame z liczbą wydanych postanowień w sprawie zaliczenia nadpłaty.

Postanowienia, z uwagi na konieczność zachowania procedury umożliwiającej złożenie zażalenia, są wysyłane do strony listem poleconym. Dla podatników wiąże się to z koniecznością zgłoszenia się do placówki pocztowej celem odebrania przesyłki, co stanowi dodatkowe utrudnienie oraz nieekonomiczną dla podatnika komunikację z urzędem.

Już w roku 2017/2018 (w badanym okresie) koszt pojedynczej przesyłki wynosił 5,90 zł a zatem rocznie obsługa postanowień łączyła się z wydatkiem z budżetu państwa kwoty ponad 7 mln zł. Obecna cena przesyłki krajowej ekonomicznej w formacie S w cenie podstawowej wzrosła do kwoty 6,50 zł, do której należy doliczyć cenę usługi dodatkowej (zwrotne potwierdzenie odbioru) w kwocie 2,70 zł, co w sumie daje koszt doręczenia jednego postanowienia 9,20 zł.

Według danych w urzędach skarbowych wydano postanowień:

w roku 2021 r. - 10 676 390 [szt.],

w roku 2022 r. - 6 931 800 [szt.].

Zatem jednostki organizacyjne KAS poniosły wydatki związane z kosztami doręczeń przesyłek pocztowych w wysokości około 108 mln zł.

Powyższe wyliczenie wskazuje, że wdrożenie proponowanej zmiany przełoży się przede wszystkim na bezpośrednie oszczędności finansowe budżetu państwa minimalizując kwotę środków przeznaczanych na doręczanie pism do podatników przez operatora pocztowego oraz pośrednie jakim jest koszt zaangażowania zasobów w urzędach skarbowych do działania zgodnie z obowiązującymi przepisami. Proponowane rozwiązanie pozwoli też na odbiurokratyzowanie oraz odciążenie urzędów skarbowych w tym zakresie, a tym samym możliwe będzie efektywniejsze zarządzanie pracą i zadaniami merytorycznymi.

W ramach proponowanej zmiany przyjmuje się, że podatnik będzie miał możliwość otrzymania postanowienia po złożeniu wniosku o jego wydanie, na które będzie przysługiwać zażalenie. Jednocześnie zakłada się, że podatnik uzyska dostęp do stanu rozliczeń przez udostępnione usługi w e-Urzędzie Skarbowym. Rozwiązanie to jest bardziej komfortowe dla podatnika z uwagi na brak konieczności odbioru przesyłek listowych (często w placówce pocztowej) oraz, co najistotniejsze, możliwość szybkiego wyjaśnienia w urzędzie skarbowym sposobu rozliczenia wpłaty/nadpłaty bez konieczności stosowania instytucji zażalenia. W przypadku konieczności skorygowania zapisów księgowych wystarczającą będzie pisemna dyspozycja podatnika, dotycząca np. przeksięgowania, z zachowaniem obowiązujących przepisów. Co istotne, zmiany przepisów nie pozbawiają podatnika możliwości uzyskania postanowienia w sprawie zaliczenia i prawa skorzystania z instytucji zażalenia.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Istotą rozwiązań zawartych w projekcie ustawy jest m.in.:

- zwiększenie kwoty pozwalającej na uznanie, że proporcja odliczenia określona przez podatnika wynosi 100%, w sytuacji gdy proporcja ta przekroczyła u niego 98%, z obecnych 500 zł do 10 000 zł,
- wprowadzenie opcji rezygnacji z dokonania korekty, jeżeli różnica między proporcją wstępną a ostateczną nie przekracza 2 punktów procentowych, z uwzględnieniem nieznacznej wartości tej kwoty,
- likwidacja obowiązku uzgadniania z naczelnikiem urzędu skarbowego w formie protokołu, proporcji do odliczenia podatku naliczonego, w to miejsce wprowadzenie wymogu zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o przyjętej proporcji, analogiczna zmiana wprowadzana również w zakresie preproporcji,

- podwyższenie limitu sprzedaży małego podatnika do 2 000 000 euro, które wpłynie na zwiększenie liczby podatników uprawnionych do stosowania metody kasowej oraz rozliczeń kwartalnych w VAT,
- doprecyzowanie zasad stosowania kursu przeliczeniowego dla faktur korygujących w przypadku gdy faktura została wystawiona w walucie obcej,
- rezygnacja z formalnego wymogu posiadania faktury dot. wewnątrzspółnotowego nabycia towarów (WNT) przy odliczaniu podatku naliczonego z tego tytułu,
- doprecyzowanie definicji bagażu osobistego podróznego dla potrzeb zwolnienia od VAT importu towarów,
- konsolidacja wydawania wiążących informacji przez wyznaczenie jako organu właściwego dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej oraz ujednoczenie systemu podatkowego w obszarze dotyczącym wydawania WIS i WIA,
- likwidacja opłaty za wnioski o wydanie WIS,
- wprowadzenie możliwości odstąpienia pojazdu silnikowego przed upływem 3 lat od dokonania importu tych pojazdów w sytuacji, gdy będzie to uzasadnione okolicznościami związanymi z ważnym interesem służby, dotyczącymi przesiedlenia uprawnionego członka personelu dyplomatycznego w celu podjęcia pracy w innym państwie, jednakże pobyt członka personelu dyplomatycznego nie był krótszy niż 2 lata. Analogiczne rozwiązanie wprowadza się w przepisach ustawy – Prawo celne w odniesieniu do należności celnych przywózowych,
- wprowadzenie możliwości dokonywania korekt podatku należnego od dostawy towarów dokonanej dla podróznego w ramach systemu TAX FREE za okres rozliczeniowy, w którym sprzedawca otrzyma potwierdzenie zwrotu podatku podróznemu gdy zwrot nastąpił w formie wypłaty gotówkowej po upływie terminu do złożenia deklaracji podatkowej, w której rozliczona została dana dostawa,
- rozszerzenie możliwości przeznaczenia środków zgromadzonych na rachunku VAT na kolejne podatki oraz opłaty, tj. podatek od wydobycia niektórych kopaliny, podatek od sprzedaży detalicznej, opłatę od środków spożywczych (tzw. podatek cukrowy), zryczałtowany podatek od wartości sprzedanej produkcji (tzw. podatek od produkcji okrętowej), opłatę od alkoholi małowolumenowych (tzw. opłata od „małpek”) oraz podatek tonażowy,
- liberalizacja warunków szybszego zwrotu VAT dla tzw. podatników bezgotówkowych oraz wzmocnienie ram proceduralnych tego zwrotu,
- wprowadzenie nowej procedury dla uwolnienia się od odpowiedzialności solidarnej,
- zmiana w stosowaniu „przywilejów” wynikających ze stosowania mechanizmu podzielonej płatności przy korzystaniu z tzw. faktoringu odwrotnego,
- uregulowanie kwestii przekazywania środków między rachunkami VAT w grupie VAT,
- uproszczenia w zakresie raportowania rozliczeń dotyczące fakturowania (m.in. dostosowanie warunków wystawienia faktury do e-paragonu) oraz prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących (m.in. możliwość rezygnacji z obowiązku drukowania dokumentów fiskalnych przez podatników),
- modyfikacja terminu płatności podatku w procedurach szczególnych OSS (unijnej i niunijnej) oraz IOSS (importowej),
- wprowadzenie przepisów umożliwiających składanie korekt deklaracji poza systemem OSS i IOSS bezpośrednio do Łódzkiego Urzędu Skarbowego,
- umożliwienie organom nakładającym sankcję VAT obniżenie jej wysokości w sposób uwzględniający charakter i wagę naruszenia.

Zakłada się, że przez wprowadzenie zaproponowanych rozwiązań prowadzenie działalności z punktu widzenia rozliczania podatku od towarów i usług będzie dużo łatwiejsze i mniej czasochłonne.

- wprowadzenie do systemu finansów publicznych przeglądu wydatków, przy jednoczesnym usunięciu ogólnej kontroli efektywności i skuteczności realizacji budżetu w układzie zadaniowym oraz umożliwieniu Ministrowi Finansów otrzymywania danych i informacji niezbędnych do prowadzenia przeglądu wydatków. Oczekiwany efektem proponowanych zmian jest efektywniejsze i bardziej elastyczne zarządzanie wydatkami budżetu państwa,
- rezygnacja z obligatoryjnego wydawania przez organy podatkowe postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty/ nadpłaty/ zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę na rzecz wydawania tych postanowień przez organy podatkowe na wniosek podatników. Wdrożenie proponowanej zmiany ma na celu usprawnienie wykonywania zadań przez organy podatkowe w zakresie prowadzonych rozliczeń z podatnikami.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Rozwiązanie w zakresie rezygnacji z obowiązku posiadania faktury dot. WNT stanowi rozwiązanie zbieżne z tym, które jest stosowane w 7 państwach członkowskich UE (Austria, Niemcy, Portugalia, Grecja, Litwa, Irlandia i Łotwa). Dalsze 4 państwa członkowskie (Czechy, Estonia, Szwecja, Finlandia) nie wymagają faktury, lecz inny dokument zastępczy, np. umowę cywilnoprawną, list przewozowy itp. Zatem zmiana ta wprowadzi rozwiązanie już stosowane przez co najmniej 7 innych państwach Unii Europejskiej (łącznie 11 państw całej UE nie wymaga posiadania faktury aby podatnik mógł odliczyć VAT od WNT).

Co do konsolidacji i ujednoczenia wiążących informacji wskazać należy, że materia ta zależy wyłącznie od decyzji zainteresowanych państw, również w zakresie wydawania WIT i WIP. Zgodnie z Unijnym Kodeksem Celnym to państwo członkowskie przepisami krajowymi decyduje, który organ państwowy uzyska status organu celnego, upoważnionego do wydawania takich informacji.

Przykładowo w zakresie WIP organami tymi są:

Ministerstwo Finansów: Austria, Cypr i Litwa.

Dyrekcje generalne ds. celnych (centralna administracja celna): Bułgaria, Chorwacja, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Luksemburg, Łotwa, Malta, Portugalia, Rumunia, Słowenia, Szwecja i Włochy.

Wyznaczony regionalny urząd celny: Belgia, Czechy, Dania, Irlandia, Holandia, Niemcy i Słowacja.

Natomiast w zakresie WIT są to:

Ministerstwo Finansów: Austria, Chorwacja, Cypr, Litwa, Słowenia.

Dyrekcje generalne ds. celnych (centralna administracja celna): Belgia, Bułgaria, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Luksemburg, Łotwa, Malta, Portugalia, Rumunia, Szwecja, Wielka Brytania, Włochy.

Wyznaczony regionalny urząd celny: Czechy, Dania, Irlandia, Holandia, Niemcy, Słowacja.

Zaznaczyć jednak należy, że w większości krajów członkowskich udzielane są wyłącznie WIT oraz WIP, które wydawane są przez organy administracji celnej lub przez organ celny na poziomie Ministerstwa Finansów (jak wyżej). Jeżeli w niektórych krajach wydawane są inne wiążące informacje (w zakresie akcyzy, VAT), to kompetencje są podzielone. WIT i WIP co do zasady wydają wyłącznie władze celne, a w zakresie akcyzy i VAT właściwe są organy podatkowe. W Grecji funkcjonuje jeden ośrodek, w którym wydawane są wiążące informacje akcyzowe i VAT, przy czym ma on status organu celnego, ponieważ określenie stawki VAT lub akcyzy wymaga najpierw klasyfikacji taryfowej towarów.

W kwestii rezygnacji z obowiązku drukowania dokumentów wystawianych przy zastosowaniu kas rejestrujących przez podatników prowadzących ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących brak jest danych dotyczących uregulowań w innych krajach członkowskich Unii Europejskiej. Kwestia stosowania kas rejestrujących nie podlega harmonizacji w ramach UE.

Przeglądy wydatków funkcjonują w wielu innych krajach OECD od końca lat 80-tych XIX w. Początkowo miały one na celu wyłącznie zmniejszenie wydatków publicznych. Wraz z poprawą sytuacji gospodarczej przybrały charakter narzędzia skupiającego się na skuteczności i efektywności (w rozumieniu uzyskiwania lepszych rezultatów przy tych samych nakładach – bez konieczności ograniczania wydatków).

Przykładowo, w Holandii prowadzenie przeglądów wydatków publicznych reguluje rozporządzenie Ministra Finansów (*Regeling van de Minister van Financiën van 15 augustus 2014 houdende regels voor periodiek evaluatieonderzoek (Regeling Periodiek Evaluatieonderzoek) De Minister van Financiën.*). We Francji przeglądów dokonuje organ powołany przez prezydenta (*Décret n° 2014-46 du 22 janvier 2014 relatif au Conseil stratégique de la dépense publique*). Przeglądy wydatków w Niemczech (*niem. Haushaltsanalyse, Spending review*) nie mają z kolei bezpośredniego odzwierciedlenia w przepisach ustawowych. Niemiecki system prawny oparty jest jednak na kulturze ewaluacji, a poszczególne akty prawne (nawet najwyższego rzędu) odnoszą się do kwestii gospodarności, efektywności i dokonywania wydatków w sposób oszczędny.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podatnicy podatku od towarów i usług, tzw. podatnicy VAT czynni	Podatnicy VAT czynni – ok. 1,9 mln podmiotów	Hurtownia danych SPR_VAT na 3 kw. 2022 r.	Dostosowanie się podatników do proponowanych zmian. W zakresie zmian dotyczących mechanizmu podzielonej płatności projekt oddziałuje na podatników podatku VAT posiadających rachunek rozliczeniowy oraz powiązany z nim rachunek VAT. Oddziaływanie to ma pozytywny wpływ na płynność finansową przez rozszerzenie dyspozycyjności środków zgromadzonych na rachunkach VAT. Dodatkowo rozwiązanie to przez szersze wydatkowanie powinno spowodować zmniejszenie liczby składanych wniosków o uwolnienie środków z rachunku VAT. Projekt oddziałuje również na podatników VAT, którzy świadczą usługi faktoringowe oraz podatników korzystających z tego typu finansowania. Wprowadzane

			<p>zmiany prowadzą do znacznego skrócenia procedury przekazywania środków między rachunkami VAT w przypadku zmiany jednego faktora na innego.</p> <p>Projekt oddziałuje również na podatników dokonujących wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów. Wprowadzane zmiany przyczynią się do uproszczenia odliczania podatku z tego tytułu.</p> <p>Projekt również oddziałuje na podatników rozliczających transakcje w systemie OSS i IOSS, umożliwiając składanie korekt deklaracji poza tymi systemami.</p> <p>Projekt ma bezpośrednie oddziaływanie na podatników dokonujących sprzedaży podróznym w systemie TAX FREE.</p> <p>Projekt oddziałuje również na podatników odliczających VAT na zasadach odliczenia proporcjonalnego.</p> <p>Wprowadzane zmiany oddziałują na podatników stosujących rozliczenia w walutach obcych na fakturze. Wprowadzone zmiany uproszczą dokonywanie rozliczeń.</p>
Podmioty występujące o WIS, WIA, WIT oraz WIP	<p>Wiążące Informacje Stawkowe (WIS) – ilość decyzji wydanych w I instancji w:</p> <ul style="list-style-type: none"> - roku 2020 - 8 689 - roku 2021 - 4 215 - od stycznia do maja 2022 - 1 074 <p>Wiążące Informacje Akcyzowe (WIA) – ilość decyzji wydanych w:</p> <ul style="list-style-type: none"> - roku 2020 - 155 - roku 2021 - 99 - od stycznia do maja 2022 - 49 <p>Decyzje odmawiające wydania WIA:</p> <ul style="list-style-type: none"> - rok 2020 - 85 - rok 2021 - 194 - od stycznia do maja 2022 - 93 <p>Wiążące Informacje Taryfowe (WIT) – ilość wydanych decyzji w:</p> <ul style="list-style-type: none"> - roku 2020 – 1499 - roku 2021 – 1431 	Dane własne	<p>Kompleksowa obsługa wszystkich wiążących informacji przez jeden organ zapewni jednolitość, co sprzyja zabezpieczeniu interesów tych podmiotów, w tym w szczególności ich konkurencyjności na jednolitym rynku Unii Europejskiej.</p>

	<p>- od stycznia do maja 2022 – 603</p> <p>Wiążące Informacje o Pochodzeniu (WIP) – ilość decyzji wydanych w:</p> <p>- roku 2020 – 93 - roku 2021 – 52 - od stycznia do maja 2022 - 43</p>		
Członkowie personelu wszystkich obcych placówek dyplomatycznych i organizacji międzynarodowych, które mają siedzibę w Polsce	Brak danych	Brak danych	Bezpośrednie na członków personelu dyplomatycznego, którzy dokonują importu pojazdów silnikowych bez podatku VAT, a następnie zbywają te pojazdy osobom nieuprawnionym przed upływem 3-letniego okresu od ich importu z uwagi na konieczność wcześniejszego przesiedlenia w celu podjęcia pracy w służbie dyplomatycznej w innym państwie.
Organy KAS	<p>Szef Krajowej Administracji Skarbowej</p> <p>Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej</p> <p>Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu i w Warszawie</p> <p>Naczelnicy urzędów skarbowych</p>		<p>Poprawa efektywności. Lepszy nadzór nad jednolitością wydawanych wiążących informacji.</p> <p>Przekazanie zadań do realizacji Dyrektorowi KIS</p> <p>Rezygnacja z obligatoryjnego wydawania przez organy podatkowe postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty/ nadpłaty/ zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę na rzecz wydawania tych postanowień przez organy podatkowe na wniosek podatników.</p>
Jednostki administracji skarbowej (urzędy skarbowe, urzędy celno-skarbowe)	<p>- izby administracji skarbowej – 16, - urzędy skarbowe - 400, urzędy celno-skarbowe - 16 wraz z delegaturami - 45 i oddziałami celnymi – 143</p> <p>Łódzki Urząd Skarbowy</p>	Dane własne	<p>Dodatkowe zadania w zakresie przetwarzania i analizy danych oraz kontroli.</p> <p>Bezpośrednie oddziaływanie w związku z obsługą korekt składanych przez podatników</p>

			rozliczających transakcje w systemie OSS i IOSS.
Samorządowe organy podatkowe			Rezygnacja z obligatoryjnego wydawania przez organy podatkowe postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty/ nadpłaty/ zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę na rzecz wydawania tych postanowień przez organy podatkowe na wniosek podatników.
Jednostki sektora finansów publicznych	Przeгляд wydatków – ponad 45 tys.	Dane własne Ministerstwa Finansów	Potencjalnie udostępnianie danych w zakresie w niezbędnym do realizacji przeglądu.
Dysponenci części budżetowych	ponad 150	Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 września 1999 r. w sprawie klasyfikacji części budżetowych oraz określenia ich dysponentów Dane własne Ministerstwa Finansów	Udział w procesie przeglądu wydatków publicznych, w tym udostępnianie danych i informacji. Wdrażanie wyników przeglądu wydatków.
Ministerstwa i KPRM	17	https://www.gov.pl/web/gov/ministerstwa	Udział w procesie przeglądu wydatków publicznych, w tym udostępnianie danych i informacji. Wdrażanie wyników przeglądu wydatków.
Podatnicy			Rezygnacja z obligatoryjnego wydawania przez organy podatkowe postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty/nadpłaty/zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę na rzecz wydawania tych postanowień przez organy podatkowe na wniosek podatników. W ramach proponowanej zmiany przyjmuje się, że podatnik będzie miał możliwość otrzymania postanowienia po złożeniu wniosku o jego wydanie, na które będzie przysługiwać mu zażalenie.
Inne podmioty wydatkujące środki publiczne	Brak danych		Potencjalnie udostępnianie danych w zakresie niezbędnym do realizacji przeglądu wydatków.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt był przedmiotem konsultacji z organizacjami przedstawicielskimi przedsiębiorców i w ramach tych konsultacji został przekazany do partnerów społecznych, m.in. takich jak:

Business Centre Club, Fundacja Rozwoju Rachunkowości w Polsce, Konfederacja LEWIATAN, Polska Izba Biegłych Rewidentów, Krajowa Izba Gospodarcza, Krajowa Izba Doradców Podatkowych, Krajowa Izba Radców Prawnych, Naczelna Rada Adwokacka, Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Polska Izba Handlu, Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji, Polska Rada Biznesu, Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Związek Rzemiosła Polskiego, Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego, Polska Izba Paliw Płynnych, Polska Organizacja Gazu Płynnego, Polska Izba Gazu Płynnego, Izba Gospodarcza Gazownictwa, Izba Gospodarcza Sprzedawców Polskiego Węgla, Związek Pracodawców Porozumienie Producentów Węgla Brunatnego, Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego; Polski Związek Plantatorów Tytoniu; Stowarzyszenie Obrony Praw Przedsiębiorców; Związek Pracodawców Polski Przemysł Spirytusowy; Związek Pracodawców Polska Rada Winiarstwa; Stowarzyszenie Naukowo

Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego; Polska Rada Winiarstwa; Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego w Polsce - Browary Polskie; Stowarzyszenie Regionalnych Browarów Polskich; Polskie Stowarzyszenie Browarów Rzemieślniczych; Krajowa Izba Biopaliw; Krajowa Rada Gorzelnictwa i Produkcji Biopaliw przy Stowarzyszeniu Naukowo-Technicznym Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego; Krajowa Izba Gospodarcza; Polska Izba Handlu; Fundacja Republikańska; Polska Izba Przemysłu Chemicznego; Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego; Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego; Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego; Polska Izba Motoryzacji; Związek Dealerów Samochodów; Stowarzyszenie Komisów.

Konsultacje przedmiotowego projektu trwały od 5 sierpnia 2022 r. do 26 sierpnia 2022 r. W ramach konsultacji zgłoszono uwagi m.in. do zaproponowanego kursu przeliczeniowego dla faktur korygujących, w przypadku gdy faktura została wystawiona w walucie obcej, konsolidacji wiążących informacji czy też sankcji w VAT.

Analiza zgłoszonych uwag wykazała, że część z nich jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Niektóre uwagi nie były zasadne i w związku z tym nie zostały uwzględnione. Wszystkie zgłoszone w konsultacjach uwagi oraz stanowisko Ministerstwa Finansów zostało przedstawione w raporcie z konsultacji.

Omawiany projekt został również przesłany do zaopiniowania przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezesa Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa, Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, Komisję Krajową NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Konfederację Lewiatan, Pracodawców RP, Związek Rzemiosła Polskiego, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Federację Przedsiębiorców Polskich, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców, Polską Agencję Inwestycji i Handlu, Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego oraz Prezesa Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego. W ramach opiniowania uwagę zgłosił Główny Urząd Statystyczny, proponując doprecyzowanie art. 42h ust. 1 ustawy o VAT przez dodanie wyrazu „towaru”. Uwaga została uwzględniona i wskazany przepis został uzupełniony. Projekt otrzymał również pozytywną opinię Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Przedmiotowy projekt został również skierowany do opinii Rady Dialogu Społecznego. Do chwili obecnej nie wpłynęła opinia Rady co do projektu.

Przedmiotowy projekt poprzedzony był tzw. pre-konsultacjami, które zostały przeprowadzone w okresie od 31 stycznia 2022 r. do 23 lutego 2022 r. Materiał zawierający omówienie zmian w zakresie uproszczeń rozliczania VAT wraz z propozycją zapisów został opublikowany na stronie www.gov.pl i był ogólnodostępny. Stanowisko co do udostępnionego materiału przedstawiło 18 podmiotów (m.in. Związek Banków Polskich, Pracodawcy Pomorza, Poczta Polska, Federacja Przedsiębiorców Polskich, Konfederacja Lewiatan, MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy S.A., ZPPP Browary Polskie, KGHM Polska Miedź, POPIHN). Kierunek zaproponowanych zmian zyskał aprobatę podmiotów przedstawiających stanowisko. Zgłoszone uwagi najczęściej dotyczyły doprecyzowania zasad stosowania kursu przeliczeniowego dla faktur korygujących, w przypadkach gdy pierwotna faktura została wystawiona w walucie obcej (art. 31b do ustawy o VAT) oraz zmian w zakresie sankcji (art. 112b i art. 112c do ustawy o VAT). Uwagi zgłoszone w powyższym zakresie to głównie propozycje modyfikacji zaproponowanych rozwiązań.

W wyniku przeprowadzonej analizy uwag oraz zgłoszonych dodatkowych postulatów w ramach pre-konsultacji, w przygotowanym projekcie ustawy:

- uwzględniono sygnalizowane trudności ze stosowaniem zaproponowanych rozwiązań w zakresie zasad stosowania kursu przeliczeniowego dla faktur korygujących wystawionych w walucie obcej (podatnik miałby stosować kurs przeliczenia waluty obcej w fakturze korygującej w zależności od przyczyny korekty oraz od skutku korekty, tj. zwiększającej lub zmniejszającej podstawę opodatkowania) i w efekcie tych postulatów zdecydowano się na dalej idące uproszczenie (podatnik zgodnie z propozycją w projekcie ustawy będzie stosował kurs przeliczenia waluty obcej w fakturze korygującej zastosowany do pierwotnego przeliczenia, bez względu na przyczynę i skutek korekty);
- w wyniku zgłoszonych uwag modyfikacji uległy również regulacje w zakresie sankcji, które polegają na umożliwieniu organom nakładającym sankcję VAT obniżenie jej wysokości w sposób uwzględniający charakter i wagę naruszenia w sposób analogiczny do rozwiązań przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego. Po dokonanej zmianie obniżenie wysokości sankcji będzie uzależnione od okoliczności danej sprawy – organ będzie miarkował wysokość sankcji, a dotychczasowa wysokość sankcji będzie potencjalnie najwyższą. Doprecyzowane rozwiązania zmierzają do pełniejszej implementacji wyroku TSUE C-935/19;
- zdecydowano się na dalsze uproszczenia w zakresie odliczania VAT oraz korekt podatku naliczonego, m.in. likwidacja obowiązku uzgadniania z naczelnikiem urzędu skarbowego w formie protokołu, proporcji i preproporcji odliczenia podatku naliczonego dla określonych podatników, obowiązanych do stosowania współczynnika i przewspółczynnika i wprowadzenie wymogu zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o przyjętej proporcji lub preproporcji;
- doprecyzowano możliwości korzystania przez podatnika z przywilejów wynikających ze stosowania mechanizmu podzielonej płatności;
- możliwość zbycia przez uprawnionego członka personelu dyplomatycznego obcych placówek dyplomatycznych i organizacji międzynarodowych pojazdu silnikowego nabytego ze stosownymi zwolnieniami z podatku VAT dowolnym osobom bez konieczności zwrotu podatku VAT, przed upływem 3-letniego okresu od dokonania importu tych pojazdów z uwagi na przesiedlenie uprawnionego członka personelu dyplomatycznego w celu podjęcia pracy w służbie w innym państwie, została uzależniona dodatkowo od spełnienia zasady wzajemności;

- zdecydowano się na dalsze uproszczenia w zakresie fakturowania oraz prowadzenia ewidencji sprzedaży przy użyciu kas rejestrujących – m.in. przez doprecyzowanie przepisów dotyczących paragonu fiskalnego w postaci elektronicznej (e-paragon) oraz usprawnienie i przyspieszenie procesu rozpatrywania wniosku o zwrot kwoty wydanej na zakup kasy rejestrującej (przyznanie zwrotu kwoty bez konieczności wydania decyzji, jeśli kwota zwrotu nie budzi wątpliwości);
- zaproponowano uproszczenie zasad systemu TAX FREE – uproszczenie korekt podatku należnego od dostawy rozliczonej w ramach TAX FREE gdy zwrot podatku podróżnemu nastąpił w gotówce.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe 2023 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	2020	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem	0,00	-0,14	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	0,18	0,18	-1,76
budżet państwa (opłata WIS)	0,00	-0,14	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	0,18	0,18	-1,76
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem	0,00	-69,7	108,00	107,00	106,90	106,90	106,80	106,80	106,80	106,80	106,80	106,80	1032,5
budżet państwa (hub paragonowy)	0,00	-69,7	108,00	107,00	106,90	106,90	106,80	106,80	106,80	106,80	106,80	106,80	1032,5
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem	0,00	69,56	107,82	106,82	106,72	106,72	106,62	106,62	106,62	106,62	106,62	106,62	1030,74
budżet państwa	0,00	69,56	107,82	106,82	106,72	106,72	106,62	106,62	106,62	106,62	106,62	106,62	1030,74
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania

Projekt będzie miał niewielki wpływ na wydatki sektora finansów publicznych. Wydatki będą związane z uruchomieniem i utrzymaniem systemu dystrybucji paragonów elektronicznych. Ww. wydatki zostaną sfinansowane z części 19 budżetu państwa rozdz. 75095 paragraf 6060. Dodatkowo projekt będzie miał wpływ na zmniejszenie dochodów budżetu państwa. Szacuje się, że zniesienie opłaty za wydanie WIS może spowodować ubytek dochodów budżetu państwa na poziomie ok. 1,8 mln zł w perspektywie 10 lat. Projektowana regulacja w zakresie przeglądów wydatków nie będzie miała bezpośredniego wpływu na sektor finansów publicznych.

1. Wpływ projektu na dochody sektora finansów publicznych

Wprowadzone w ustawie zmiany będą miały zróżnicowany charakter. Nie przewiduje się, aby miały one istotny wpływ na dochody sektora finansów publicznych, w tym na budżety JST, gdyż w większości mają charakter upraszczający i doprecyzowujący. Zmiany w zakresie ustalenia proporcji odliczenia VAT mogą mieć wpływ na dochody z tytułu podatku od towarów i usług. Oszacowanie skutków budżetowych w tym przypadku nie jest możliwe z uwagi na trudną do przewidzenia indywidualną sytuację poszczególnych podatników. Zniesienie opłaty za wydanie WIS może skutkować zmniejszeniem dochodów budżetu państwa o ok. -0,18 mln zł rocznie. Do oszacowania skutków tej zmiany wykorzystano dane nt. dochodów budżetu państwa z tytułu opłaty za wydanie WIS za 2022 r. Podwyższenie limitu sprzedaży małego podatnika do 2 000 000 euro wpłynie na zwiększenie liczby podatników uprawnionych do stosowania metody kasowej oraz rozliczeń kwartalnych w VAT co może spowodować przesunięcie dochodów z podatku VAT o ok. 229 mln zł, w rezultacie może to

skutkować jednorazowym zmniejszeniem dochodów z tytułu podatku od towarów i usług o tę kwotę w roku wprowadzenia ww. zmiany.

Podwyższenie limitu do 2 mln euro może objąć ok. 39,7 tys. podatników VAT *Źródło: Hurtownia danych SPR_VAT - pobranie 8.11.2021 r./*

Wprowadzenie regulacji pozwalającej na korzystanie przez konsumentów z udostępnionego przez Ministra Finansów narzędzia informatycznego umożliwiającego dostarczanie nabywcom paragonów fiskalnych w postaci elektronicznej może przyczynić się do uszczelnienia systemu podatkowego na przestrzeni lat.

2. Wpływ projektu na wydatki sektora finansów publicznych

W zakresie HUB paragonowego, będącego systemem dystrybucji paragonów elektronicznych w Polsce, koszty oszacowano na ok. 11 mln zł dla 2023 r. Obejmą one wydatki na zakup niezbędnej infrastruktury i licencji. Wydatki zostaną sfinansowane z części 19 budżetu państwa rozdz. 75095 paragraf 6060.

System dystrybucji paragonów elektronicznych w Polsce obejmie zakup infrastruktury, w skład której wchodzi: IBM Data Power sprzętowy z utrzymaniem na rok 2024 oraz Hitachi Content Platform HCP 2 PB 2000 operacji/sek, baza Oracle – backup, licencje Oracle.

Całkowity koszt dla 2023 r. to 11,3 mln zł, w tym:

Body Leasing = 1 mln zł
 Infrastruktura = 6,9 mln zł
 Licencje stron trzecich = 3,4 mln zł

Koszty w latach kolejnych związane z utrzymaniem infrastruktury przedstawiono w tabeli zbiorczej pkt 6 OSR.

Wprowadzenie przeglądu wydatków do przepisów rangi ustawowej nie spowoduje konieczności ponoszenia dodatkowych wydatków, innych niż obecnie przewidziane w ramach limitu dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych na poszczególne lata.

Wydawanie przez organy podatkowe – na wniosek podatnika – postanowienia w sprawie zaliczenia wpłaty/nadpłaty/zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę.

Obecne brzmienie przepisów zobowiązuje organy podatkowe do obligatoryjnego wydania postanowienia w sprawie zaliczenia wpłaty/nadpłaty/zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę. Postanowienia, z uwagi na konieczność zachowania procedury umożliwiającej złożenie zażalenia, wysyłane są do strony listem poleconym. Dla podatników wiąże się to z koniecznością zgłoszenia się do placówki pocztowej celem odebrania przesyłki, co stanowi dodatkowe utrudnienie oraz nieekonomiczną dla podatnika komunikację z urzędem. Koszt doręczenia jednego postanowienia wynosi 9,20 zł.

Według danych w urzędach skarbowych wydano postanowień:

w roku 2021 r. – 10 676 390 [szt.],
 w I półroczu 2022 r. – 6 931 800 [szt.].

Zatem na podstawie ww. danych szacuje się, że jednostki organizacyjne KAS ponoszą rocznie wydatki związane z kosztami przesyłek pocztowych dotyczących doręczeń postanowień w wysokości około 108 000 000 zł (10 676 390 + 6 931 800) x 9,2 zł :18 miesięcy x 12 miesięcy.

Szacuje się, że o taką kwotę w skali roku zmniejszą się wydatki budżetu państwa. Zmniejszeniu ulegną również wydatki jednostek samorządu terytorialnego, ale kwota zmniejszenia jest trudna do oszacowania.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Przyjęcie proponowanych rozwiązań określonych w projekcie ustawy, przez ograniczenie biurokracji oraz zwiększenie pewności prowadzenia działalności gospodarczej, pozytywnie wpłynie na przedsiębiorczość, w tym na duże przedsiębiorstwa.						

	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	<p>Z uwagi na upraszczający charakter projektowanych przepisów przewiduje się pozytywny wpływ projektu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Regulacje ograniczające biurokrację i zwiększające pewność prowadzenia działalności gospodarczej będą miały zastosowanie również do tego sektora, co bezpośrednio pozytywnie wpłynie na konkurencyjność i przedsiębiorczość.</p> <p>HUB paragonowy: Na podstawie udostępnionego dla konsumentów przez Szefa KAS narzędzia informatycznego umożliwiającego dostarczanie paragonów fiskalnych w postaci elektronicznej powstanie system dystrybucji paragonów elektronicznych. Przyczyni się on do korzyści dla przedsiębiorców przez brak konieczności drukowania i wydawania paragonów papierowych, co będzie miało wpływ na ograniczenie kosztów związanych z drukowaniem papierowych dokumentów i stopniowej eliminacji paragonów papierowych. Paragony w formie elektronicznej to łatwiejszy do nich dostęp np. w celach reklamacji. Wpłynie to również pozytywnie na środowisko.</p>
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe oraz na osoby starsze i niepełnosprawne	Projekt nie będzie miał bezpośredniego wpływu na rodzinę, obywateli, gospodarstwa domowe, osoby starsze i niepełnosprawne.
Niemierzalne	(dodaj/usuń)	
	(dodaj/usuń)	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Doprecyzowanie zasad stosowania kursu przeliczeniowego dla faktur korygujących, w przypadkach gdy pierwotna faktura została wystawiona w walucie obcej pozytywnie oddziałuje na przedsiębiorczość (zarówno w obszarze dużych przedsiębiorstw jak też MŚP) (w tym mikro). Zmiana ta powinna bowiem przyczynić się do zwiększenia pewności prowadzenia działalności gospodarczej. Dotychczas materia ta nie była objęta regulacją ustawy o VAT, co mogło sprzyjać niepewności prawa u podatników.</p> <p>Zmiany w zakresie sankcji VAT będą również pozytywnie oddziaływać na sytuację przedsiębiorców, gdyż prowadzą do realnego obniżenia wysokości sankcji przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy.</p> <p>Korzystna będzie zmiana polegająca na uproszczeniu warunków odliczania VAT przy dokonywaniu WNT. Część podatników ponosi negatywne konsekwencje związane z wymogiem posiadania faktury dot. WNT przy odliczaniu podatku naliczonego z tego tytułu. W praktyce obecne zasady skutkują „kredytowaniem” budżetu państwa podatkiem VAT przez podatników w okresie między zawitym terminem wskazanym w ustawie (3 miesiące od upływu miesiąca, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu WNT), a momentem otrzymania faktury z tytułu dokonania WNT. Wprowadzane rozwiązanie stanowi zatem uproszczenie warunków i będzie miało korzystny skutek finansowy dla podatników.</p> <p>Korzystnym dla przedsiębiorców pod względem finansowym rozwiązaniem jest odstąpienie od pobierania opłaty za wydanie WIS.</p> <p>Korzystna będzie konsolidacja wiążących informacji, która zapewni kompleksową realizację usługi publicznej w jednym organie, co wpłynie również na ograniczenie biurokracji. Rozwiązanie to sprzyjać będzie również zachowaniu jednolitości rozstrzygnięć taryfikacyjnych, co zapewni konkurencyjność przedsiębiorstw przede wszystkim z uwagi na obciążenia celne i podatkowe oraz zwiększy pewność prowadzenia działalności gospodarczej.</p> <p>Korzystnym dla podatników jest wprowadzane zwiększenie dyspozycyjności środków zgromadzonych na rachunku VAT. Rozszerzenie możliwości regulowania tymi środkami dodatkowych podatków i opłat pozytywnie wpłynie na płynność finansową podatników.</p>	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	

☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz	<p>Przykładowo regulacją zmniejszającą liczbę procedur jest zastąpienie wymogu uzgadniania prognozy proporcji i sporządzania protokołu przez naczelnika urzędu skarbowego, zawiadomieniem naczelnika urzędu skarbowego o przyjętej proporcji. Oznacza to samodzielne ustalanie proporcji prognozowanej przez podatnika. Stanowi to zatem istotne odformalizowanie procedury ustalania proporcji wstępnej.</p> <p>Zmniejszenie liczby dokumentów wywoła zniesienie obowiązku drukowania dokumentów wystawionych przy zastosowaniu kas rejestrujących, tj. raportów fiskalnych i dokumentów нефiskalnych wystawionych przez podatników prowadzących ewidencję sprzedaży przy ich zastosowaniu. Rozwiązanie to będzie dedykowane tylko w zakresie kas rejestrujących online, w tym kas mających postać oprogramowania tzw. wirtualnych.</p> <p>Wdrożenie HUB-u paragonowego zapewni elektroniczną przechowywanie i dostęp do paragonów fiskalnych, co zmniejszy liczbę dokumentów papierowych pozostających w obiegu.</p> <p>Wydawanie przez organy podatkowe – na wniosek podatnika – postanowień w sprawie zaliczenia wpłaty/nadpłaty/zwrotu podatku na poczet zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę pozwoli na odbiurokratyzowanie oraz odciążenie urzędów skarbowych w tym zakresie (szacunkowo to ok. 5 tys. pism na urząd skarbowy), a tym samym możliwe będzie efektywniejsze zarządzanie pracą i zadaniami merytorycznymi.</p>
9. Wpływ na rynek pracy	
Projekt nie powinien wpływać na zmianę układu funkcjonowania rynku pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:
☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu	Projekt nie będzie miał wpływu na ww. obszary.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Zgodnie z projektem ustawa wejdzie w życie z dniem 1 kwietnia 2023 r. z przewidzianymi wyjątkami.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
<p>Z uwagi na charakter proponowanych zmian nie przewiduje się ewaluacji projektu. Ewaluacja efektów projektu będzie dotyczyła funkcjonowania w praktyce wprowadzonych rozwiązań prawnych.</p> <p>Ewaluacja efektów wprowadzonych zmian w zakresie przeglądów wydatków będzie miała charakter bieżący (miernik – liczba przeprowadzonych przeglądów wydatków).</p>	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak.	

**Raport z konsultacji publicznych
projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (UD411)**

1. Omówienie wyników przeprowadzanych konsultacji publicznych i opiniowania.

Lp.	Przepis projektu ustawy	Zgłaszający uwagi	Treść uwagi	Stanowisko Ministerstwa Finansów
1.	art. 1 pkt 1 projektu (art. 2 pkt 25 lit. A ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	Nie jest szkodliwa dla biznesu zmiana polegająca na rozpowszechnieniu kwartalnego lub kasowego rozliczania VAT z uwagi na zwiększenie limitu progu obrotów kwalifikujących dany podmiot jako małego podatnika z obecnego 1.200.000 euro brutto do 2.000.000 euro. Możliwość późniejszej zapłaty podatku lub kasowego rozliczenia jest rozwiązaniem pożądanym z punktu widzenia firmowego cash flow.	Brak uwag, aprobatą propozycji.
2.	art. 1 pkt 1 projektu (art. 2 pkt 25 lit. A ustawy o VAT)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	Podwyższenie limitu sprzedaży małego podatnika do 200 000 euro stanowi oczywisty błąd, który skutkować może spadkiem dochodów budżetowych, zwłaszcza w wyniku rozszerzenia możliwości ucieczki od opodatkowania. Oczywiście nie idzie tu o rozszerzenie zakresu zastosowania metody kasowej, która praktycznie nie ma żadnego znaczenia, lecz o pomnożenie ilości podmiotów, które mogą rozliczać się kwartalnie. Od kilkunastu lat znany jest schemat wyłudzenia zwrotów poprzez tzw. „sprzedaż krótką” - towary są dostarczane do podatnika dokonującego we wnętrzwspólnotowej dostawy towarów przez podmioty, które wybrały rozliczenie kwartalne: wywożący towary uzyskuje zwroty różnicy podatku, mimo że dostawcy nie wpłacają zobowiązań podatkowych (przez ponad trzy miesiące legalnie, a następnie w wyniku powstania z reguły nieściągalnych zaległości podatkowych). Jest wiele wariantów tej praktyki a jej zakres zastosowania zależy od ilości podmiotów, które mogą stosować rozliczenia kwartalne. W obecnych okolicznościach, które wymagają maksymalnego zwiększenia dochodów budżetowych, wprowadzenie tej zmiany jest szkodliwe.	<u>Uwaga niezasadna.</u> Przy rozliczeniu kwartalnym mali podatnicy mają obowiązek przygotowania i złożenia JPK_VAT za każdy miesiąc pomimo że samo zobowiązanie jest rozliczane kwartalnie. Wprowadzone narzędzia informatyczne dają organom skarbowym możliwość skutecznego analizowania transakcji realizowanych przez podatników. Dodatkowo opisany schemat działania wskazuje na nieuczciwe działanie podatników – zatem już przy obecnych limitach takie podmioty mogą się tworzyć aby dokonywać opisanych oszustw w podatku VAT (podniesienie limitu nie powinno wpływać na zwiększenie liczby takich nieuczciwych podatników). Identyfikacja takich zdarzeń odbywa się toku działań kontrolnych i sprawdzających organów KAS.
3.	art. 1 pkt 2 projektu (art. 22 ust. 3b ustawy o VAT)	Tomasz Michalik, MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa	Zastosowanie przepisów regulujących alokację transportu w dostawach łańcuchowych do dostaw towarów objętych reżimem tzw. uznanego dostawcy określonym w art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT (zmiany w art. 22 ust. 3b ustawy o VAT). a) Należy ocenić pozytywnie proponowane w art. 22 ust. 3b ustawy o VAT zmiany, polegające na doprecyzowaniu, iż również do towarów, o których mowa w art. 22 ust. 2e ustawy o VAT, zastosowanie ma reguła, zgodnie z którą	<u>Uwaga niezasadna.</u> Kwestie ustalania miejsca dostawy towarów w przypadku SOTI, w tym stosowanie zasady ogólnej, o której mowa w art. 22 ust.1 pkt 1 ustawy o VAT zostały szczegółowo wyjaśnione w Objaśnieniach podatkowych dot. pakietu e-commerce.

		podatkowego S.A.	<p>przepisy regulujące alokację transportu w dostawach łańcuchowych nie mają zastosowania do dostaw towarów objętych reżimem tzw. uznanego dostawcy określonym w art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT.</p> <p>b) Biorąc pod uwagę, że w przypadku dostaw objętych reżimem uznanego dostawcy, zastosowanie znajdzie szczególna regulacja z art. 22 ust. 2a ustawy o VAT, zgodnie z którą wysyłka lub transport towarów są zawsze przyporządkowane dostawie towarów dokonanej przez podatnika, który ułatwia dostawę towarów, wydaje się, że nie ma uzasadnienia dla zastosowanie art. 22 ust. 2e ustawy o VAT do dostaw, do których znajdzie zastosowanie regulacja dotycząca dostawy towarów przy wykorzystaniu interfejsu elektronicznego, zawarta art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT.</p> <p>c) Dodatkowo, dostrzegając w praktyce problemy interpretacyjne wynikające ze stosowania do ustalenia miejsca dostawy towarów w przypadku sprzedaży na odległość towarów importowanych zasady ogólnej wskazanej w art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT, proponujemy rozważenie uszczegółowienia miejsca dostawy towarów.</p> <p>d) Biorąc pod uwagę brzmienie art. 22 ust. 1 pkt 1b ustawy o VAT, zgodnie z którym miejscem dostawy towarów jest w przypadku: sprzedaży na odległość towarów importowanych na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy - miejsce, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia wysyłki lub transportu do nabywcy;" - proponujemy dodanie doprecyzowującego art. 22 ust. 1 pkt 1d, zgodnie z którym miejscem dostawy towarów jest w przypadku: „1d) sprzedaży na odległość towarów importowanych na terytorium państwa członkowskiego, które jest równocześnie terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy - miejsce, w którym towary znajdują się w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu do nabywcy”.</p> <p>e) Powyższa zmiana miałaby na celu rozwianie praktycznych wątpliwości, wynikających z braku wyraźnego odniesienia się ustawodawcy do sposobu ustalenia miejsca dostawy towarów w przypadku sprzedaży na odległość towarów importowanych, jeżeli towary są importowane w państwie członkowskim zakończenia wysyłki.</p>	
4.	art. 1 pkt 2 projektu (uzasadnienie do art. 22 ust. 3b ustawy o VAT)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	Wbrew stwierdzeniu zawartemu w uzasadnieniu do projektu, zmiana art. 22 ust. 3b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. nie jest „doprecyzowaniem”, lecz zmianą merytoryczną (rozszerzenie zakresu przedmiotowego zastosowania nakazu). Dotychczasowa treść przepisu jest obiektywnie błędna i zawiera lukę, którą można wykorzystać w celu ucieczki od opodatkowania. Jest to jeden z wielu przykładów nieprawdziwych uzasadnień projektowanych zmian	<u>Uwaga niezasadna.</u> W uwadze nie wskazano w jaki sposób przepis jest błędny (poza stwierdzeniem odnoszącym się do doboru opisowego słowa "doprecyzowanie" w uzasadnieniu).

			przepisów: jego obecna treść jest wadliwa, wręcz błędna, a ten stan jest tolerowany od ponad roku.	
5.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ustawy o VAT)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	<p>Projektowana zmiana w art. 31b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. przełamuje lansowany od lat pozaprawny pogląd dotyczący przeliczenia kursu walut stosowanych w przypadku korekt zbiorczych. Proponowane brzmienie art. 31b ust. 2 nawiązuje do korekt zbiorczych, o których mowa w art. 106j ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Projektowana zmiana budzi wątpliwości z perspektywy zgodności z zasadami ogólnymi prawa Unii Europejskiej (art. 91 Dyrektywy 2006/112/WE), ponadto wprowadza dwoistość kursów walut w zależności od techniki korekty (zbiorcza lub indywidualna). Oprócz tego przepis ten wprowadza obowiązek stosowania kursu bieżącego. Podobnie krytycznie i jako wadliwe legislacyjnie należy ocenić projektowane rozwiązanie w art. 31b ust. 3, odnoszące się do przeliczenia wartości opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do odwrotnych obciążeń. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem tego przepisu zastosowanie kursu bieżącego (z dnia poprzedzającego wystawienie faktury przez dostawcę lub usługodawcę) jest uwarunkowane udokumentowaniem korekty podstawy opodatkowania fakturą (fakturą korygującą). Jak wynika z uzasadnienia projektu, nie zawsze taka faktura jest wystawiana, a dodatkowo trzeba odnotować, że często faktury korygujące są otrzymywane ze znacznym opóźnieniem.</p> <p>Zaproponowane w projekcie brzmienie art. 31b ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., dotyczące kursu waluty w przypadku korekt dla wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, importu usług oraz nabycia towarów od podmiotu zagranicznego, dla którego podatnikiem jest nabywca, obarczone jest także wadą natury legislacyjnej poprzez doprowadzenie do wewnętrznej systemowej sprzeczności ustawy. W proponowanej treści przepisu mowa jest bowiem o „fakturze” wystawionej na rzecz polskiego podatnika, natomiast zakres przedmiotowy przepisu dotyczy wyłącznie wspomnianych transakcji, które to dokumentowane są zgodnie z reżimem prawnym państwa usługodawcy/dostawcy towaru – (vide: art. 106a ustawy). Wyjątkiem jest tu wyłącznie powierzenie fakturowania nabywcy na zasadzie samofakturowania zgodnie z art. 106d ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., gdzie fakturowanie odbywa się wtedy zgodnie z polskim reżymem fakturowym. W tym stanie rzeczy, co do zasady, nie można więc mówić o wystawieniu przez te podmioty zagraniczne „faktury”, gdyż taką – zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. – jest faktura wystawiona reżimem polskiej ustawy.</p> <p>Literalna wykładnia przepisu skutkować więc może uznaniem, iż znajdzie on zastosowanie wyłącznie w przypadku samofakturowania w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, importu usług oraz nabycia towarów od podmiotu zagranicznego, dla którego podatnikiem jest nabywca - a w sposób oczywisty nie taki był zamierzony i wyrażony w uzasadnieniu cel proponowanej zmiany.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna.</u></p> <p>Art. 31b ust. 2 dot. stosowania korekt zbiorczych stanowi uproszczenie ogólnie przyjętych zasad przeliczania kursów walut przy korektach faktur zmniejszających podstawę opodatkowania. Niezależnie od tego, w nawiązaniu do pozostałych uwag zgłoszonych w zakresie projektowanych przepisów art. 31b ust. 2 i ust. 3, ich brzmienie zostało zmodyfikowane przy zachowaniu jednolitej zasady w transakcjach krajowych oraz transgranicznych. Rozwiązanie będzie miało charakter fakultatywny.</p> <p>W przepisie posłużono się sformułowaniem (odnoszącym się do WNT, importu usług oraz nabycia towarów) "udokumentowanych fakturą", które wskazuje na zagraniczne dokumenty faktur. Zbliżone sformułowanie funkcjonuje np. w art. 86 ust. 10b pkt 2 lit a) ustawy : "otrzyma fakturę dokumentującą dostawę towarów, stanowiącą u niego wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów", gdzie też przepis odnosi się do zagranicznej faktury, wystawionej w innym Państwie Członkowskim. Zabieg taki nie budzi wątpliwości w praktyce tj. nie ma wymogu stosowania samofakturowania, dla potrzeb rozliczenia np. WDT/WNT w PL.</p>

			Celem uniknięcia problemów interpretacyjnych wskazane byłoby zmienić w treści przepisu, iż idzie tu o wystawienie faktury zagranicznej lub faktury, o której mowa w art. 106d ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r.	
6.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	Uproszczeniem, z którym nie będą polemizowały księgowo jest rozwiązanie polegające na promowaniu historycznego kursu przeliczeniowego waluty obcej na fakturach korygujących, tj. kursu odnoszącego się do podstawy opodatkowania, a więc często dotyczącego faktury pierwotnej. Skoro korekta siłą rzeczy dotyczy zrealizowanego obrotu, to dla transparentności obrazu kurs waluty, zwłaszcza przy tak dużych wahaniami, jak mamy obecnie, nie powinien się różnić od tego stosowanego już wcześniej do tego obrotu. Odmienna zasada będzie dotyczyła zbiorczych faktur korygujących, gdzie stosowany będzie tzw. kurs „wigilijny” z dnia poprzedzającego dzień wystawienia faktury korygującej. W tym ostatnim przypadku, odnoszenie się do każdej odrębnej faktury pierwotnej (korygowanej), których dotyczą poszczególne pozycje na fakturze korygującej, byłoby rozwiązaniem żmudnym, uciążliwym i niepotrzebnym, skupiającym uwagę służb księgowych w niewłaściwym miejscu. Warto odnotowania jest, że wciąż możliwe będzie stosowanie spójnego kursu przeliczeniowego w podatkach dochodowych i VAT, co oznacza, że w przypadku wyboru takiego rozwiązania, nowe zasady szczególne nie znajdują zastosowania, jeśli nie są „spójne” z przepisami o CIT i PIT. Co ciekawe, w przypadku rabatu dotyczącego WNT, importu usług lub dostaw krajowych od zagranicznego dostawcy, dla których podatnikiem jest nabywca, kurs przeliczeniowy będzie odnosił się do faktury zagranicznej.	Brak uwag, aprobatą rozwiązań
7.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	A. Doprecyzowanie brzmienia projektowanego art. 31b ust. 1 ustawy o VAT i zasady generalnej stosowania kursów walut przy wystawianiu faktur korygujących Jak rozumiemy, z treści projektowanego art. 31b ustawy o VAT i przedstawionego uzasadnienia Projektu, sformułowana w ust. 1 reguła ma stanowić zasadę generalną stosowania kursów walut obcych w sytuacji wystawiania faktury korygującej. Na jej podstawie, dla faktury korygującej – co do zasady – podatnik powinien stosować kurs waluty przyjęty na fakturze pierwotnej. Jednocześnie, przypadki szczególne stosowania kursów walut obcych (inne aniżeli wynikające z w/w zasady ogólnej) zostały przedstawione w ust. 2 i 3 projektowanego art. 31b ustawy o VAT. Aby zapobiec ewentualnym wątpliwościom interpretacyjnym oraz stworzyć przejrzyste zasady stosowania kursów walut obcych – zdaniem BCC – koniecznym jest wskazanie jednoznacznej zależności między zasadą generalną (ust. 1), a regułami szczególnymi (ust. 2 i 3). W związku z powyższym, proponujemy dodanie w treści ust. 1 zwrotu „z zastrzeżeniem ust. 2 i 3”, tak by omawiana regulacja otrzymała brzmienie: „W przypadku gdy podstawa opodatkowania określona w walucie obcej uległa zmianie, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu średniego danej waluty obcej przyjętego dla podstawy opodatkowania przed jej zmianą, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3”. B. Umożliwienie stosowania kursu waluty obcej ogłaszanej przez NBP na ostatni dzień	<u>W zakresie lit. A. uwaga niezasadna.</u> Z ogólnych reguł wykładni jasno wynika, że kolejne ustępy szczególnie w przepisie stanowią odstępstwo od zasady ogólnej. Nie jest zatem konieczne dodanie zwrotu „z zastrzeżeniem ust. 2 i 3”. <u>W zakresie lit. B. uwzględniono uwagę</u> - projektowane przepisy art. 31b ust. 2 i ust. 3 zostaną zmodyfikowane przy zachowaniu jednolitej zasady w transakcjach krajowych oraz transgranicznych. W uwzględnieniu uwagi rozwiązanie będzie miało charakter fakultatywny. <u>W zakresie lit. C i D</u> – regulacja art. 31b ust. 2 obejmuje wyłącznie faktury korygujące wystawiane zbiorczo na podst. art. 106j ust. 3. W tym zakresie przewiduje się możliwość stosowania zbiorczego kursu do przeliczenia korekty – opust lub obniżka ceny. W zakresie korekt zwiększających nie mamy szczególnych zasad wystawiania takich faktur – muszą zawierać wszelkie niezbędne elementy. Podobnie dla sytuacji korekt zmniejszających innych niż opust lub obniżka ceny. Zmiana zakresu przepisu pozostaje niezasadna.

roboczy poprzedzający dzień wystawienia zbiorczej faktury korygującej w miejsce nałożenia obowiązku stosowania tego kursu (art. 31b ust. 2-3 ustawy o VAT)W myśl projektowanego art. 31b ust. 2 ustawy o VAT, w przypadku, o którym mowa w art. 106j ust. 3, przeliczenia na złote, podatnik dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia faktury (...). Jednocześnie, zgodnie z projektowanym art. 31 ust. 3 ustawy o VAT, w przypadku, gdy udzielono opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczonych usług wykonanych w danym okresie na rzecz podatnika dokonującego wewnątrzspółnotowego nabycia towarów lub podatnika, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5, udokumentowanych fakturą dotyczącą tego okresu, przeliczenia na złote podatnik dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia tej faktury. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia tej faktury (...).Mając na uwadze powyższe, zauważyć należy, że wskazane regulacje w przypadku wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 106j ust. 3 ustawy o VAT oraz w sytuacji udzielenia opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczonych usług wykonanych w danym okresie na rzecz podatnika dokonującego wewnątrzspółnotowego nabycia towarów lub podatnika, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5 wprowadzają – poprzez użycie słowa „dokonuje” – obowiązek stosowania kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej lub alternatywnie możliwość przeliczania kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia faktury.Jednocześnie, zgodnie z prezentowanym dotychczas w interpretacjach indywidualnych stanowiskiem organów podatkowych, zarówno m.in. w przypadku wystawienia tzw. zbiorczej faktury korygującej na skutek np. obniżenia ceny towarów (korekta in-minus) w wyniku zmiany cen wstępnych (sytuacja określona art. 106j ust. 3 ustawy o VAT), jak i w sytuacji konieczności poprawienia błędu zaistniałego przy wystawianiu pierwotnych faktur należy zastosować kurs waluty obcej ogłoszony przez Narodowy Bank Polski z dnia poprzedzającego powstanie obowiązku podatkowego. W konsekwencji podatnik zobowiązany jest do zastosowania kursu właściwego dla każdej dostawy towarów / świadczenia usługi, która korygowana jest w drodze tzw. zbiorczej faktury korygującej (tzw. kurs pierwotny).Zdaniem BCC – zasadnym byłoby wprowadzenie w

Dodatkowo należy wskazać, że zagraniczne transakcje zostały potraktowane analogicznie jak krajowe tj. zgodnie z art. 106j ust.3 uVAT (ta sama przyczyna wystawienia faktury korygującej). Zapewniona została zatem równość w tym zakresie między obrotem krajowym a zagranicznym.
W zakresie lit. E - Uwaga niezasadna w zakresie art. 31b ust. 3. Każda faktura korygująca jest fakturą (mieści się w zbiorze pojęcia faktura), dlatego zmiana nie jest potrzebna. Poza tym regulacja odnosi się do dokumentów pochodzących z zagranicy, odpowiadających funkcjom faktury zbiorczej i nie jest możliwe zastosowanie precyzyjnego określenia na taki dokument (jest to zależne od ustawodawstwa innego PCz), dlatego zasadnym będzie pozostać przy szerokim terminie "faktura", przy czym z pozostałej części przepisu jasno wynika cel i kontekst regulacji
W zakresie lit. F - – uwaga zasadna - zostanie uwzględniana w projekcie ustawy.

projektowanym art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT możliwości wyboru przez podatników stosowanych reguł przeliczania kursów walut dla pozycji (dostaw towarów / świadczenia usług) ujętych na tzw. zbiorczych fakturach korygujących i przyjęcie przedmiotowych regulacji z zastosowaniem określenia: „(...) przeliczenia na złote, podatnik może dokonać według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski (...)”.Mając na uwadze historyczne interpretacje indywidualne, wielu podatników na przestrzeni lat dostosowało swoje systemy księgowo do wymogów organów podatkowych, tj. stosowania kursów pierwotnych dla każdej korygowanej transakcji – nawet, gdy korekta ujęta była na fakturze zbiorczej. Zazwyczaj dostosowanie w tym zakresie było dużym wyzwaniem technicznym i wiązało się z poniesieniem nakładów finansowych. Tym samym, wprowadzenie w art. 31b ust. 2 i 3 obowiązku stosowania kursu waluty obcej sprzed dnia wystawienia tzw. zbiorczej faktury korygującej może oznaczać dla wielu podatników konieczność, często ponownej, reorganizacji przyjętych uprzednio rozwiązań w omawianym zakresie i powtórna potrzebę zmiany w systemach księgowych / systemach fakturowania, czy w procedurach, co wiązać się będzie również z poniesieniem kolejnych nakładów finansowych, przeznaczeniem na ten proces zasobów osobowych i czasu.Świadomość jak wiele zmian – również związanych z dostosowywaniem systemów księgowych do potrzeb podatkowych – spoczywa na podatnikach, rekomendujemy wprowadzenie tego przepisu jako opcji do wyboru (aby zabezpieczyć tych przedsiębiorców, którzy dotąd wybierali bardziej rozsądne podejście do przeliczania kursów z faktur zbiorczych, nie szkodząc tym, którzy w tym zakresie decydowali się dostosować do oczekiwań administracji podatkowej).

C. Rozszerzenie możliwości stosowania projektowanego art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT Projektowany art. 31b ust. 2 ustawy o VAT referuje do obowiązującego art. 106j ust. 3 ustawy o VAT, który znajduje zastosowanie do przypadków udzielenia opustu lub obniżki ceny – podobnie, jak art. 31b ust. 3 ustawy o VAT. W ocenie BCC, warto przy okazji wdrażanych zmian zastanowić się nad możliwością rozszerzenia katalogu sytuacji, w których zastosowanie może znaleźć art. 106j ust. 3 ustawy o VAT (a przez to, w konsekwencji projektowany art. 31b ust. 2 ustawy o VAT) oraz projektowany art. 31b ust. 3 ustawy o VAT poprzez dodanie w treści w/w regulacji innych przypadków wiążących się z wystawianiem faktur korygujących / tzw. zbiorczych faktur korygujących mających miejsce w obrocie gospodarczym, np. zwrotu towarów. Powyższe pozwoliłoby ujednoclić metodykę stosowania kursów walut obcych do przeliczania różnego typu transakcji.

D. Objęcie zakresem projektowanego art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT korekt faktur in-plus (zwiększających podstawę opodatkowania) Z treści projektowanego art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT wynika, że przyjęcie uproszczenia w postaci możliwości zastosowania kursu waluty z dnia poprzedzającego dzień wystawienia faktury korygującej odnosi się wyłącznie do faktury in-minus tj.

zmniejszającej podstawę opodatkowania z tytułu udzielenia opustu lub obniżki ceny. W ocenie BCC, w odniesieniu do przedmiotowych regulacji, warto poddać pod rozagę możliwość zastosowania kursu walutowego sprzed dnia poprzedzającego dzień wystawienia faktury korygującej również dla faktur korygujących in-plus. Biorąc pod uwagę, np. sytuację, w której na koniec przyjętego okresu rozliczeniowego przeprowadzana jest kalkulacja urealnienia wartości transakcji np. w odniesieniu do cen surowców czy innych zmiennych, to w przypadku wystąpienia korekty in-minus możliwym będzie zastosowanie przez podatników przepisów w nowym brzmieniu, natomiast w sytuacji wystąpienia korekty in-plus, podatnicy będą zobligowani do kalkulacji wartości korekty, uwzględniając kursy waluty pojedynczo dla każdej z historycznie dokonanych transakcji. Wskazujemy, że rozróżnienie zasad stosowania kursów walut obcych w zależności od tego, czy podstawa opodatkowania zawarta na fakturze korygującej ulegnie zwiększeniu czy zmniejszeniu spowoduje konieczność każdorazowej analizy, czy został zastosowany właściwy kurs. Co więcej, systemy księgowo podatkowe będą musiały zostać dostosowane do dwóch różnych sytuacji tj. korekty in-minus oraz in-plus, co spowoduje, że zmiana ta może okazać się bardziej czasochłonna i kosztowna. Wobec powyższego, postulujemy objęcie zasadami przeliczania kursów walut przewidzianymi w projektowanym art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT również sytuacji dotyczących wystawiania faktur korygujących in-plus. **E. Doprecyzowanie projektowanego art. 31b ust. 3 ustawy o VAT** Zgodnie z aktualnie proponowanym brzmieniem art. 31b ust. 3 ustawy o VAT, w przypadku, gdy udzielono opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczonych usług wykonanych w danym okresie na rzecz podatnika dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub podatnika, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5, udokumentowanych fakturą dotyczącą tego okresu, przeliczenia na złote podatek dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia tej faktury. Jednocześnie, projektowany art. 31b ust. 2 ustawy o VAT w analogicznym zakresie odnoszącym się do typu dokumentu referuje do „faktury korygującej”. Co również istotne, kontrahenci zagraniczni (w zależności od kraju siedziby / praktyki) dokumentując np. rabaty / inne zmiany cen stosują dokumentację różnego rodzaju. Wobec powyższego, zdaniem BCC, warto poddać pod rozagę przeformułowanie przedmiotowej regulacji, celem wyeliminowania potencjalnych wątpliwości i określenie jej brzmienia jako: „(...) udokumentowanych fakturą lub fakturą korygującą dotyczącą tego okresu, przeliczenia na złote, podatek dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia tej faktury lub faktury korygującej”. **F. Doprecyzowanie projektowanego art. 31b ust. 4 ustawy o VAT** Na podstawie projektowanego art. 31b ust. 4 ustawy o VAT przepisów

			<p>ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli podatnik wybrał do stosowania zasady przeliczenia podstawy opodatkowania określonej w walucie obcej, o których mowa w art. 31a ust. 2a. W takim przypadku odpowiednie zastosowanie mają przepisy o podatku dochodowym, obowiązujące tego podatnika na potrzeby rozliczenia danej transakcji. Jednocześnie, zgodnie z Objasneniami z dnia 23 kwietnia 2021 r. w zakresie pakietu rozwiązań „Slim VAT” oraz wybranych rozwiązań doprecyzowujących niektóre konstrukcje VAT wprowadzonych ustawą z dnia 27 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2419) w VAT mogą wystąpić transakcje powodujące obowiązek przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania określonych w walucie obcej, których nie przelicza się w podatku dochodowym w odniesieniu do określenia przychodu (transakcje dla których nie powstaje przychód w podatku dochodowym np. wewnątrzspółnotowe nabycie towarów lub import usług). Jeżeli u podatnika wystąpi taka transakcja, to mimo wyboru dla celów VAT opcjonalnych metod przeliczania walut przyjmowanych przez niego dla przeliczenia przychodu w podatku dochodowym, będzie obowiązany do zastosowania dla tej transakcji dotychczasowych zasad przeliczania kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania określonych w walucie obcej. Wobec powyższego, pozostawienie przedmiotowego przepisu w dotychczas zaproponowanym brzmieniu, tj. poprzez przyjęcie sformułowania „ust. 1 i 2 nie stosuje się”, określającego bezwzględne wyłączenie możliwości zastosowania wskazanych ustępów powodowałoby sytuację, w której np. w przypadku korekty transakcji wewnątrzspółnotowego nabycia towarów z przyczyny innej, aniżeli wymieniona w projektowanym art. 31b ust. 3 ustawy o VAT (tj. opustu lub obniżki ceny), podatnik nie mógłby zastosować zasad przeliczania kursów walut obcych określonych w projektowanym art. 31b ust. 1 ustawy o VAT. Tym samym, naszym zdaniem, przepis należy przeformułować / uzupełnić.</p>	
8.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ust. 1 ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>I. Doprecyzowanie brzmienia projektowanego art. 31b ust. 1 ustawy o VAT i zasady generalnej stosowania kursów walut przy wystawianiu faktur korygujących. - Jak rozumiemy, z treści projektowanego art. 31b ustawy o VAT i przygotowanego uzasadnienia do nowelizacji, sformułowana w ust. 1 reguła ma stanowić zasadę generalną stosowania kursów walutowych w przypadku wystawiania faktury korygującej. Zgodnie z nią, dla faktury korygującej – co do zasady – podatnik powinien stosować kurs waluty przyjęty na fakturze pierwotnej (tzw. kurs historyczny). Przypadki szczególne stosowania kursów walut (inne niż wynikające z zasady ogólnej) zostały natomiast uregulowane w ust. 2 i 3 projektowanego art. 31b ustawy o VAT. Aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych oraz stworzyć przejrzyste zasady stosowania kursów walut – w naszej ocenie – koniecznym jest wskazanie jednoznacznej zależności między zasadą generalną (ust. 1), a regułami szczególnymi (ust. 2 i 3). W związku z powyższym, proponujemy dodanie w</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Zasady legislacyjne nie wymagają wprowadzania zastrzeżeń, które wynikają z kolejnych ustępów.</p>

			treści ust. 1 zwrotu „z zastrzeżeniem ust. 2 i 3”, tak by omawiana regulacja otrzymała brzmienie: „ <i>W przypadku gdy podstawa opodatkowania określona w walucie obcej uległa zmianie, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu średniego danej waluty obcej przyjętego dla podstawy opodatkowania przed jej zmianą, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3</i> ”.	
9.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>II. Umożliwienie stosowania kursu waluty obcej ogłaszanej przez NBP na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia zbiorczej faktury korygującej w miejsce nałożenia obowiązku stosowania tego kursu (art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT) - Zgodnie z projektowanym art. 31b ust. 2 ustawy o VAT, w przypadku, o którym mowa w art. 106j ust. 3, przeliczenia na złote podatnik dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia faktury (...).Jednocześnie, w myśl projektowanego art. 31 ust. 3 ustawy o VAT, w przypadku, gdy udzielono opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczonych usług wykonanych w danym okresie na rzecz podatnika dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub podatnika, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5, udokumentowanych fakturą dotyczącą tego okresu, przeliczenia na złote podatnik dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia tej faktury. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia tej faktury (...). Zauważyć należy, że regulacje te w sytuacji wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 106j ust. 3 ustawy o VAT oraz w sytuacji udzielenia opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczonych usług wykonanych w danym okresie na rzecz podatnika dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub podatnika, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5 wprowadza – poprzez użycie słowa „dokonuje” – de facto obowiązek stosowania kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury korygującej lub alternatywnie możliwość przeliczania kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia faktury.Jednocześnie, zgodnie z prezentowanym <u>dotychczas</u> w interpretacjach indywidualnych stanowiskiem organów podatkowych, zarówno m.in. w przypadku wystawienia tzw. zbiorczej faktury korygującej na skutek np. obniżenia ceny towarów (korekta in-minus) w wyniku zmiany cen wstępnych (sytuacja określona art. 106j ust. 3 ustawy o VAT), jak i w sytuacji konieczności poprawienia błędu zaistniałego przy wystawianiu pierwotnych faktur należy zastosować kurs</p>	<p><u>Uwzględniono uwagę.</u> Projektowane przepisy art. 31b ust. 2 i ust. 3 zostaną zmodyfikowane przy zachowaniu jednolitej zasady w transakcjach krajowych oraz transgranicznych. W uwzględnieniu uwagi rozwiązanie będzie miało charakter fakultatywny.</p>

waluty obcej ogłoszony przez Narodowy Bank Polski z dnia poprzedzającego powstanie obowiązku podatkowego (por. np. interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 lutego 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.471.2019.1.JS). W konsekwencji podatnik zobowiązany jest do zastosowania kursu właściwego dla każdej dostawy towarów / świadczenia usługi, która korygowana jest w drodze tzw. zbiorczej faktury korygującej (tzw. kurs historyczny / kurs pierwotny). Mając na uwadze pojawiające się w przedmiotowym zakresie interpretacje indywidualne, **wielu podatników na przestrzeni lat dostosowało swoje systemy księgowo do wymogów organów podatkowych**, tj. stosowania kursów pierwotnych dla każdej korygowanej transakcji. Zazwyczaj dostosowanie w tym zakresie było dużym wyzwaniem technicznym i wiązało się z poniesieniem nakładów finansowych, w tym m.in. na zaprojektowanie wdrożenia nowego procesu, zaangażowanie odpowiednich zasobów technicznych (oprogramowanie) i osobowych (wdrożeńowiec, tester, specjaliści księgowo-podatkowi), przeprowadzenie szkoleń, przygotowanie oraz wdrożenie stosownych procedur. Tym samym, wprowadzenie w art. 31b ust. 2 i 3 obowiązku stosowania kursu waluty obcej sprzed dnia wystawienia tzw. zbiorczej faktury korygującej może oznaczać dla wielu podatników konieczność, często ponownej, reorganizacji przyjętych uprzednio rozwiązań w omawianym zakresie i powtórna potrzebę zmiany w systemach finansowo-księgowych / systemach fakturowania, czy w procedurach, co wiązać się będzie również z poniesieniem kolejnych nakładów finansowych, przeznaczaniem na ten proces zasobów osobowych i czasu. Z powyższych powodów, stwierdzenie z uzasadnienia, iż „Przyjęte rozwiązanie stanowi dla podatników znaczne uproszczenie zasad przeliczania kursów walut – zasadniczo utrzymuje dotychczasową praktykę organów i podatników w zakresie przeliczania kursów walut w przypadku wystawienia zbiorczych faktur korygujących”, nie do końca odpowiada rzeczywistości gospodarczej i dotychczasowej praktyce organów podatkowych. Jednocześnie zwracamy uwagę, że zmiana ta wymusza dostosowanie w kwestii fakturowania – a więc obszaru, który aktualnie u wielu podatników podlega analizom z perspektywy wdrażania obligatoryjnego w przyszłości Krajowego Systemu e-Faktur (dalej: „KSeF”). Dodatkowe zmiany w obszarze fakturowania (obligatoryjne, wymuszające zmiany), generować będą dodatkowe koszty i zwiększać nakład prac podczas wdrażania KSeF. Wobec powyższego – naszym zdaniem – zasadnym byłoby wprowadzenie w projektowanym art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT możliwości wyboru przez podatników stosowanych reguł przeliczania kursów walut dla pozycji (dostaw towarów / świadczenia usług) ujętych na tzw. zbiorczych fakturach korygujących i przyjęcie przedmiotowych regulacji z zastosowaniem określenia: „(...) przeliczenia na złote podatnik **może dokonać** według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski (...)”. Taka opcja – aby zabezpieczyć ryzyko wyboru „korzystniejszych” dla podatnika kursów, mogłaby być obwarowana

			warunkami analogicznymi jak przy wyborze rozliczenia podstawy opodatkowania metodą przewidzianą dla podatku dochodowego (np. obowiązek konsekwentnej kontynuacji przez określony okres).	
10.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>III. Rozszerzenie możliwości stosowania projektowanego art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT</p> <p>Projektowany art. 31b ust. 2 ustawy o VAT referuje do obowiązującego art. 106j ust. 3 ustawy o VAT, który znajduje zastosowanie do przypadków udzielenia opustu lub obniżki ceny – podobnie, jak art. 31b ust. 3 ustawy o VAT.</p> <p>W naszej ocenie, warto przy okazji wdrażanych zmian rozważyć możliwość rozszerzenia katalogu sytuacji, w których zastosowanie może znaleźć art. 106j ust. 3 ustawy o VAT (a przez to, w konsekwencji projektowany art. 31b ust. 2 ustawy o VAT) oraz projektowany art. 31b ust. 3 ustawy o VAT poprzez dodanie w treści w/w przepisów innych przypadków wiążących się z wystawianiem faktur korygujących / tzw. zbiorczych faktur korygujących mających miejsce w obrocie gospodarczym, np. zbiorczego raportowania zwrotu towarów. Powyższe pozwoliłoby ujednoczyć metodykę stosowania korekt transakcji (aktualna propozycja sprawi, że już na etapie księgowania faktury konieczne będzie weryfikowanie przyczyny korekty, co utrudni automatyzację procesu).</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Regulacja art. 31b ust. 2 obejmuje wyłącznie faktury korygujące wystawiane zbiorczo na podstawie art. 106j ust. 3. W tym zakresie przewiduje się możliwość stosowania zbiorczego kursu do przeliczenia korekty – opust lub obniżka ceny. W zakresie korekt zwiększających nie występują szczególne zasady wystawiania takich faktur – muszą zawierać wszelkie niezbędne elementy. Podobnie dla sytuacji korekt zmniejszających innych niż opust lub obniżka ceny. Zagraniczne transakcje zostały potraktowane analogicznie jak transakcje krajowe, tj. zgodnie z art. 106j ust.3 (ta sama przyczyna wystawienia faktury korygującej). Zapewniona została zatem równość w tym zakresie między obrotem krajowym a zagranicznym.</p>
11.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>IV. Objęcie zakresem projektowanego art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT korekt faktur in-plus (zwiększających podstawę opodatkowania)Z treści projektowanego art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT wynika, że przyjęcie uproszczenia w postaci możliwości zastosowania kursu waluty z dnia poprzedzającego dzień wystawienia faktury korygującej odnosi się wyłącznie do faktury in-minus tj. zmniejszającej podstawę opodatkowania z tytułu udzielenia opustu lub obniżki ceny. W naszej ocenie, w odniesieniu do przedmiotowych regulacji, warto poddać pod rozagę możliwość zastosowania kursu walutowego sprzed dnia poprzedzającego dzień wystawienia faktury korygującej również dla faktur korygujących in-plus. Biorąc pod uwagę, np. sytuację, w której na koniec przyjętego okresu rozliczeniowego przeprowadzana jest kalkulacja urealnienia wartości transakcji np. w odniesieniu do zmiennych cen surowców / poziomu kursu walutowego itp., to w przypadku wystąpienia korekty in-minus możliwym będzie zastosowanie przez podatników przepisów w nowym brzmieniu, natomiast w sytuacji wystąpienia korekty in-plus, podatnicy będą zobligowani do kalkulacji wartości korekty, uwzględniając kursy waluty pojedynczo dla każdej z historycznie dokonanych transakcji. Takie rozróżnienie – jeśli przyczyna korekty jest analogiczna (w szczególności – korekta zastosowanych cen w związku z ich urealnieniem / aktualizacją wskaźników ujętych w algorytmie kalkulacji ceny)</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Regulacja art. 31b ust. 2 obejmuje wyłącznie faktury korygujące wystawiane zbiorczo na podstawie art. 106j ust. 3. W tym zakresie przewiduje się możliwość stosowania zbiorczego kursu do przeliczenia korekty – opust lub obniżka ceny. W zakresie korekt zwiększających nie mamy szczególnych zasad wystawiania takich faktur – muszą zawierać wszelkie niezbędne elementy. Nie wprowadza się również szczególnej zasady dla stosowanego kursu do przeliczenia. Zmiana zakresu przepisu pozostaje niezasadna.</p>

			<p>– nie wdaje się uzasadnione z perspektywy VAT, a jest wręcz działaniem niespójnym (ten sam powód – różne zasady przeliczania korekty zastosowanych cen). Co więcej, systemy księgowe podatników będą musiały zostać dostosowane do dwóch różnych sytuacji tj. korekty in-minus oraz in-plus, co spowoduje, że zmiana ta może okazać się bardziej czasochłonna i kosztowna. Postulujemy zatem objęcie zasadami przeliczania kursów walut przewidzianymi w projektowanym art. 31b ust. 2 i 3 ustawy o VAT również sytuacji dotyczących wystawiania faktur korygujących in-plus.</p>	
12.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ust. 3 ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>V. Doprecyzowanie projektowanego art. 31b ust. 3 ustawy o VAT</p> <p>Zgodnie z aktualnie proponowanym brzmieniem art. 31b ust. 3 ustawy o VAT, w przypadku, gdy udzielono opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczonych usług wykonanych w danym okresie na rzecz podatnika dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub podatnika, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5, udokumentowanych fakturą dotyczącą tego okresu, przeliczenia na złote podatek dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia tej faktury.</p> <p>Jednocześnie, projektowany art. 31b ust. 2 ustawy o VAT w analogicznym zakresie odnoszącym się do typu dokumentu referuje do „faktury korygującej”. Co również istotne, kontrahenci zagraniczni (w zależności od kraju siedziby / praktyki) dokumentując np. rabaty / inne zmiany cen stosują dokumentację różnego rodzaju (różnie nazywaną).</p> <p>Wobec powyższego, naszym zdaniem, warto poddać pod rozważenie przeformułowanie przedmiotowej regulacji, celem wyeliminowania potencjalnych wątpliwości i określenie jej brzmienia jako: „(...) udokumentowanych fakturą lub fakturą korygującą dotyczącą tego okresu, przeliczenia na złote podatek dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia tej faktury lub faktury korygującej”.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u> w zakresie art. 31b ust. 3. Każda faktura korygująca jest fakturą (mieści się w zbiorze pojęcia faktura), dlatego zmiana nie jest potrzebna. Poza tym regulacja odnosi się do dokumentów pochodzących z zagranicy, odpowiadających funkcjom faktury zbiorczej i nie jest możliwe zastosowanie precyzyjnego określenia na taki dokument (jest to zależne od ustawodawstwa innego PCz), dlatego zasadnym będzie pozostać przy szerokim terminie "faktura", przy czym z pozostałej części przepisu jasno wynika cel i kontekst regulacji.</p>
13.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ust. 4 ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>VI. Doprecyzowanie projektowanego art. 31b ust. 4 ustawy o VATNa podstawie projektowanego art. 31b ust. 4 ustawy o VAT przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli podatnik wybrał do stosowania zasady przeliczenia podstawy opodatkowania określonej w walucie obcej, o których mowa w art. 31a ust. 2a. W takim przypadku odpowiednie zastosowanie mają przepisy o podatku dochodowym, obowiązujące tego podatnika na potrzeby rozliczenia danej transakcji. Jednocześnie, zgodnie z Objasneniami z dnia 23 kwietnia 2021 r. w zakresie pakietu rozwiązań „Slim VAT” oraz wybranych rozwiązań doprecyzowujących niektóre konstrukcje VAT wprowadzonych ustawą z dnia 27 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2419) w VAT mogą wystąpić transakcje</p>	<p><u>Uwaga zasadna.</u> Zostanie uwzględniona w projekcie ustawy.</p>

			<p>powodujące obowiązek przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania określonych w walucie obcej, których nie przelicza się w podatku dochodowym w odniesieniu do określenia przychodu (transakcje dla których nie powstaje przychód w podatku dochodowym). Jeżeli u podatnika wystąpi taka transakcja, to mimo wyboru dla celów VAT opcjonalnych metod przeliczania walut przyjmowanych przez niego dla przeliczenia przychodu w podatku dochodowym, będzie obowiązany do zastosowania dla tej transakcji dotychczasowych zasad przeliczania kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania określonych w walucie obcej (np. w przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub importu usług). Wobec powyższego – naszym zdaniem – pozostawienie przedmiotowego przepisu w dotychczas zaproponowanym brzmieniu, tj. poprzez przyjęcie sformułowania „ust. 1 i 2 nie stosuje się”, określającego de facto bezwzględne wyłączenie możliwości zastosowania wskazanych ustępów powodowałoby sytuację, w której np. w przypadku korekty transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów z przyczyny innej, aniżeli wymieniona w projektowanym art. 31b ust. 3 ustawy o VAT (tj. opustu lub obniżki ceny), podatnik nie mógłby zastosować zasad przeliczania kursów walut obcych określonych w projektowanym art. 31b ust. 1 ustawy o VAT – co zapewne nie jest celem wskazanej regulacji. Tym samym, postulujemy przeformułowanie omawianej regulacji, tak by obejmowała zbiór wszystkich możliwych przypadków stosowania kursów walut obcych i przyjętych metod ich przeliczania wraz z uwzględnieniem rodzajów występujących w obrocie gospodarczym transakcji.</p>	
14.	art. 1 pkt 3 projektu (art. 31b ustawy o VAT)	PGNiG	<p>Proponujemy dodanie w art. 31b po ust. 3 nowego ustępu (ust. 4) o następującej treści:</p> <p>„4. W przypadku gdy udzielono opustu lub obniżki ceny w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczonych usług wykonanych w danym okresie na rzecz podatnika dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub podatnika, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5 nabywającego towary lub usługi od podatnika nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, nieudokumentowanych fakturą, ale innym dokumentem potwierdzającym udzielenie opustu lub obniżki ceny dotyczącym tego okresu, przeliczenia na złote podatnik dokonuje według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia tego dokumentu. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia tego dokumentu, przy czym w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro.”</p> <p>Uzasadnienie propozycji</p>	<p><u>Uwaga niezasadna.</u></p> <p>W przypadku opustów udzielonych przez podmioty z krajów trzecich, niewystawiających faktur, zastosowanie będzie miała zasada ogólna z art. 31b ust. 1 ustawy. Zostało to wyjaśnione w Uzasadnieniu do projektu.</p>

			<p>W projekcie ustawodawca potwierdza stosowanie kursu pierwotnego waluty zarówno przy korektach „in plus” jak i „in minus”. W przypadku korekt zbiorczych projekt zakłada stosowanie kursu średniego z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego wystawienie zbiorczej faktury korygującej.</p> <p>Uwaga PGNIG S.A. dotyczy doprecyzowania przepisów w zakresie nowego art. 31b, dotyczącego stosowania odpowiedniego kursu waluty przy korekcie.</p> <p>W przypadku transakcji z krajami trzecimi, może wystąpić sytuacja, w której taka faktura nie zostanie wystawiona co oznacza, że przepis nie będzie mieć zastosowania, mimo udzielenia opustu na podstawie innego dokumentu.</p> <p>Z tych też powodów PGNIG S.A. proponuje w projekcie doprecyzować, że w każdym przypadku wystawienia innego niż faktura dokumentu, z którego wynika korekta rozliczenia, punktem odniesienia powinna być data wystawienia tego dokumentu. W przeciwnym razie zamiast uproszczenia pojawi się nowa wątpliwość, jaki kurs stosować w przypadku opustów udzielonych przez podmioty z krajów trzecich, niewystawiających faktur.</p>	
15.	art. 1 pkt 3 (art. 31b ust. 1 i ust. 2 ustawy o VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Zasadne wydaje się wobec ustanawiania generalnej zasady przeliczania kursu waluty (dla potrzeb ustalenia podstawy opodatkowania) w oparciu o moment powstania obowiązku podatkowego (tzw. kurs historyczny) art. 31b ust. 1 niezabranianie podatnikowi możliwości stosowania tej zasady kursu pierwotnego zastosowanego do każdej z korygowanych transakcji również w przypadku zbiorczej faktury korygującej jeśli takie rozwiązanie chciałby konsekwentnie stosować do wszystkich faktur. Stosowanie jednego kursu do wszystkich korygowanych transakcji art. 31b ust. 2 byłoby w tej sytuacji rozwiązaniem uproszczonym w stosunku do zasady generalnej, z którego to rozwiązania podatnik mógłby skorzystać tylko wtedy jeśli zechce. W projekcie zdecydowano się na wariant, w którym wszystkie faktury korygujące wystawione w walucie z powodu błędu lub nowych okoliczności oraz faktury korygujące w walucie na plus i na minus przeliczane być powinny po kursie historycznym (art. 31b ust. 1 ustawy). Jednocześnie w następnych przepisach ust. 2 i 3 art 31b ustawy wprowadza się zasady przeliczania faktur korygujących zbiorczych na minus oraz zbiorczych faktur korygujących zagraniczne zakupy na odwrotnym obciążeniu. Obecnie, wobec globalnej sytuacji gospodarczej i dużego wzrostu cen, podatnicy częściej renegeocjują ceny w kontraktach na surowce i inne materiały potrzebne w produkcji. Kiedy strony osiągną porozumienie, podwyższają cenę transakcji dla kilku, kilkunastu, czy kilkudziesięciu sprzedaczy, także sprzedaczy już zrealizowanych. Dużym ułatwieniem jest wówczas wystawienie zbiorczej faktury korygującej podwyższającej podstawę opodatkowania. Przepisy ustawy o VAT nie zabraniają wystawić zbiorczej faktury korygującej podwyższającej podstawę opodatkowania. Stanowisko takie wyrażono m. in. w interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 19.02.2020 r., znak: 0111-KDIB3-3.4012.471.2019.1.JS. Na gruncie projektu ten rodzaj faktur korygujących zostaje bez regulacji w zakresie właściwego kursu walut.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u> - j.w stanowisko dla zbiorczych faktur korygujących in plus.</p>

			Znamienne jest, że gdyby zostało wystawionych kilkadziesiąt pojedynczych faktur korygujących na plus, zastosowanie znalazłby projektowany art. 31b ust. 1 ustawy o VAT. Nie ma zatem powodów, dla których odmówić należy możliwości zastosowania uproszczenia w przypadku zbiorczej faktury korygującej na plus. Powoduje to, że zasadne jest dodanie w projekcie i uzasadnieniu odpowiednich zapisów uszczegóławiających. Poniżej propozycja ustępu obejmującego proponowaną regulacją zbiorcze faktury korygującej podwyższające podstawę opodatkowania. W art. 1 pkt 3 projektu art. 31b ust. 3 otrzymuje brzmienie: „W przypadku faktury korygującej zwiększającej podstawę opodatkowania wystawionej z uwzględnieniem art. 106j ust. 3, przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.” Jednocześnie dotychczasowe ust. 3 i 4 oznaczone były jako ust. 4 i 5.	
16.	art. 1 pkt 5 - 12 projektu (art. 42a i nast. ustawy VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	a) Konsolidacja wydawania wiążących informacji jest wskazana i zasadna. Problem (widoczny najbardziej w przypadku indywidualnych interpretacji prawa podatkowego, także wydawanych przez KIS) polega na podejściu KIS, który wiele wysiłku wkłada w działania mające spowodować, że określone stanowisko nie będzie w ogóle wydane lub odpowiedź nie będzie na tyle jednoznaczna, by dawać podatnikowi oczekiwane bezpieczeństwo. Z jednej strony asekuracja organu jest zrozumiała, ale autor opinii spotyka się z przypadkami przekraczającymi granice rozumiałej asekuracji i mającymi charakter swoistej „gry na zwłokę” (pomijanie stanowiska TSUE lub orzecznictwa NSA, zaskarżanie do NSA korzystnych dla podatnika wyroków sądów 1 instancji w sprawach oczywistych, kończących się oddaleniem skargi). Z powyższych względów konieczne jest także wprowadzenie w ustawie mechanizmów kontroli administracyjnej działań KIS oraz mechanizmów pozwalających uzyskać określoną rekompensatę podatnikowi, który kilka lat musiał oczekiwać na potwierdzenie swojego prawidłowego stanowiska.	<u>Uwaga nieuwzględniona</u> Dyrektor KIS, jako organ podatkowy, jest obowiązany do czuwania nad przestrzeganiem zasady legalizmu (praworządności), która została wyrażona w art. 120 Ordynacji podatkowej – organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa. Niewątpliwie największą korzyścią wynikającą z posiadania indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, jak również wiążącej informacji, jest ochrona podatnika. Jednakże przepisy prawa podatkowego wymagają wyczerpującego ustalenia opisu stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego (w przypadku indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego) oraz towaru, usługi lub świadczenia kompleksowego (w przypadku WIS). Zatem to w interesie wnioskodawcy leży udzielenie wszelkich niezbędnych informacji, o które wzywa organ. Niedostateczne wyjaśnienie okoliczności danej sprawy rodzi ryzyko wystąpienia rozbieżności. W uzasadnieniach podejmowanych rozstrzygnięć organ powołuje uwzględnia orzecznictwo TSUE oraz krajowych sądów administracyjnych, a także przedkłada Ministrowi Finansów propozycje zmiany przepisów, które mają na celu realizację postulatów TSUE oraz NSA. Sam Dyrektor KIS jest pełnoprawnym uczestnikiem postępowań przed sądem administracyjnym i dysponuje prawem do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego, jeżeli nie podziela zawartego w nim rozstrzygnięcia. Warto dodać jeszcze, że obecnie znacznie skrócił się czas na oczekiwanie uzyskania WIS do średnio 50 dni. Wobec tego nie sposób zgodzić się z zarzutem utrudniania uzyskania oczekiwanej przez podatnika ochrony bądź „gry na zwłokę” ani pomijania stanowisk TSUE i NSA.

				<p>Interpretacje, decyzje i postanowienia wydawane przez Dyrektora KIS podlegają sądowniczej kontroli. Podatnik ma możliwość zainicjowania kontroli zaskarżonego aktu, jak również beczynności i przewlekłości, która następnie jest weryfikowana przez niezależny sąd. W ramach samej Krajowej Informacji Skarbowej funkcjonują komórki, które czuwają nad prawidłowością procesu wydawania indywidualnych interpretacji oraz WIS. Oprócz tego działalność Dyrektora KIS jest nadzorowana przez Szefa KAS na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy o KAS. Zatem w obowiązującym stanie prawnym funkcjonują liczne narzędzia, które umożliwiają sprawowanie efektywnego nadzoru oraz niezależnej kontroli funkcjonowania Krajowej Informacji Skarbowej. Nieuzasadnione jest dalsze rozbudowywanie aparatu administracji w tym zakresie.</p>
17.	art. 1 pkt 5 - 12 projektu (art. 42a i nast. ustawy VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>b) Decyzja WIS w pewnym sensie nie wywołuje skutków podatkowych tylko dla posiadacza WIS. Z uwagi na posiadaną WIS naturalne jest, że posiadacz WIS chce przeprowadzić swoją transakcję w sposób zgodny z WIS. To automatycznie wywołuje skutek u drugiej strony transakcji. Jeśli druga strona transakcji ma wątpliwości co do prawidłowości rozliczenia transakcji, np. co do zawyżenia stawki VAT, to posiadacz WIS nie będzie raczej skłonny, na prośbę drugiej strony, zmienić sposobu rozliczenia transakcji na inny, niezgodny z WIS (obniżenie stawki VAT). Wówczas wątpliwości drugiej strony co do prawidłowości rozliczenia transakcji nie mogą być w praktyce w żaden sposób rozwiązane.</p> <p>Bezpieczeństwo obu stron jednej transakcji wynikające z ochrony jaką daje WIS wzmocnione byłoby istotnie w razie możliwości złożenia wspólnego wniosku o wiążącą informację stawkową. Szkielet tego trybu można oprzeć na wspólnym wniosku o interpretację indywidualną określonym w Ordynacji podatkowej. W konsekwencji, w związku z istotną planowaną reformą zasadne jest rozważyć wprowadzenie instytucji wspólnego wniosku o wiążącą informację stawkową.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Postulat stworzenia możliwości złożenia wspólnego wniosku o wydanie WIS nie jest uzasadniony. WIS nie jest decyzją wymiarową, lecz decyzją wydawaną na potrzeby opodatkowania podatkiem dostawy towarów, importu towarów, wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów albo świadczenia usług. Składa się z opisu towaru lub usługi, klasyfikacji oraz stawki podatku VAT (art. 42a ustawy o VAT). Jest to decyzja wydawana na wniosek zainteresowanego podmiotu – podatnika VAT, na którym spoczywają obowiązki określone w ustawie o podatku od towarów i usług oraz aktach wykonawczych do ustawy. To podatnik ponosi odpowiedzialność za prawidłowość rozliczeń z tytułu tego podatku, a nie nabywca. Kontrahent posiadacza wiążącej informacji stawkowej również może wystąpić z wnioskiem o WIS w zakresie sprzedaży swoich towarów czy świadczonych usług, zatem nie zachodzi potrzeba wprowadzania możliwości złożenia wspólnego wniosku o WIS.</p>
18.	art. 1 pkt 5 - 12 projektu (art. 42a i nast. ustawy VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>c) W przypadku art. 42b ust. 7a ustawy o VAT, projektowany przepis dotyczy prawa organu podatkowego do wezwania wnioskodawcy do dostarczenia w terminie 7 dni dodatkowych dokumentów w ramach postępowania o WIS, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Organ wydający decyzję WIS ma prawo wzywać wnioskodawcę niejednokrotnie do uzupełnienia wniosku, jak i prosić o szczegóły, dokumenty dotyczące towaru/usługi. Organ wykorzystuje w tym celu tryby określone w Ordynacji podatkowej na podstawie odwołania w art. 42g ust. 2 ustawy. W tym świetle przepis art. 42b ust. 7a ustawy wydaje się być superfluum i zasadne jest usunięcie tego przepisu z projektu.</p> <p>Natomiast dodatkowo, można dostrzec niebezpieczeństwo wezwania podatnika</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Zaproponowane w projekcie ustawy brzmienie art. 42b ust. 7a daje Dyktorowi KIS skuteczne narzędzie pozwalające na realizację zasady prawdy obiektywnej, wyrażonej w art. 122 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tym przepisem w toku postępowania organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym. Zatem to na organie podatkowym spoczywa obowiązek precyzyjnego ustalenia opisu towaru lub usługi – jednego z elementów wiążącej informacji stawkowej.</p>

		<p>do przedłożenia w trybie art. 42b ust. 7a ustawy dokumentu, którym podatnik nie dysponuje. Propozycja zakłada bowiem, że wnioskodawca może zostać poproszony o dodatkowe dokumenty bez sprecyzowania jakie to mogą być dokumenty. Powołanie się na katalog z art. 42b ust. 7 ustawy nie rozwiązuje wątpliwości, ponieważ zakres żądania organu może wykraczać poza katalog z art 42b ust. 7 ustawy.</p> <p>Przepis w proponowanym brzmieniu może nawet ograniczać dostęp do wiążących informacji stawkowych. Zasadne jest usunięcie tego przepisu z projektu.</p>	<p>Wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego zasadniczo różni się od postępowania w przedmiocie wydawania WIS. W pierwszym przypadku to wnioskodawca nakreśla granice sprawy poprzez odpowiednie przedstawienie opisu stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz sformułowanie pytań. Natomiast specyfika drugiego z postępowań dotyczy zupełnie innego przedmiotu niż interpretacja – towaru usługi lub świadczenia kompleksowego. Niezbędne jest każdorazowe wnikliwe badanie danej sprawy – ustalenie stanu faktycznego a nie interpretowanie ściśle określonego przez wnioskodawcę stanu faktycznego czy zdarzenia przyszłego. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy, zakresem zastosowania art. 42b ust. 7a obejmie te dokumenty, które są niezbędne do zaklasyfikowania towaru, usługi lub świadczenia kompleksowego. Oznacza to, że proponowany przepis nie będzie stosowany w odniesieniu do dokumentów o drugorzędym znaczeniu, które nie przeważają o klasyfikacji towaru, usługi bądź świadczenia kompleksowego. Dyrektor KIS jest świadomy, że wnioskodawca nie jest w stanie przedłożyć każdego oczekiwanego dokumentu w terminie. Przedsiębiorcy niejednokrotnie strzegą wrażliwych informacji, powołując się na ochronę tajemnic przedsiębiorstwa. Są to okoliczności zrozumiałe, za które wnioskodawca nie może ponosić odpowiedzialności. Dyrektor KIS w tego typu przypadkach – o ile ma to charakter rozstrzygający w sprawie i jest możliwe – może skorzystać z możliwości zlecenia badań laboratoryjnych. Wobec powyższego należy przyjąć, że art. 42b ust. 7a ustawy usprawni pracę organu i jego przyjęcie jest w pełni uzasadnione.</p> <p>Obecnie wezwania o dodatkowe informacje, w tym dokumenty, są sporządzane zasadniczo w oparciu o art. 169 § 1 Ordynacji podatkowej na podstawie którego - analogicznie jak ma to miejsce w projektowanym przepisie - organ wzywa wnoszącego podanie do usunięcia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że niewypełnienie tego warunku spowoduje pozostawienie podania bez rozpatrzenia. Dostrzeżono jednak potrzebę doprecyzowania procedury w ustawie o VAT tak aby przepisy w tym zakresie były precyzyjne dla WIS i jednocześnie ujednolicone z WIA (gdzie znajduje się analogiczny przepis art. 7e ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym).</p> <p>Ponadto należy zauważyć, że z dotychczasowej praktyki w zakresie wydawania WIS wynika, że w przeważającej ilości przypadków konieczne jest wezwanie o dodatkowe dokumenty</p>
--	--	--	---

				<p>lub informacje umożliwiające wydanie wiążącej informacji stawkowej. Co jednak istotne, tylko w nielicznych przypadkach wnioskodawcy nie dotrzymują wyznaczonego przez KIS terminu, stąd nie jest uzasadnione modyfikowanie w tym zakresie przepisów.</p> <p>Ponadto należy podkreślić, że projekt przewiduje zniesienie opłaty za WIS, więc wnioskodawcy po uzyskaniu pełnej dokumentacji mogą też zwrócić się do DKIS z nowym wnioskiem. Obecnie WIS są wydawane bardzo szybko, tj. w terminie 50 dni.</p>
19.	art. 1 pkt 5 - 12 projektu (art. 42a i nast. ustawy VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	d) W przypadku, gdy dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej odmówił wydania interpretacji, a ściślej pozostawi wniosek bez rozpatrzenia, podatnik ma prawo złożyć zażalenie. Zażalenie jest składane do tego samego organu, który wydał postanowienie o odmowie wydania interpretacji, czyli do dyrektora KIS. Tymczasem, ze statystyk KIS wynika, iż najczęściej zażalenia są rozpatrywane na niekorzyść podatnika - w 2021 r. na 579 złożonych zażaleń, pozytywnie zostało rozpatrzonych tylko 28. Zatem przy zmianie przepisów dot. konsolidacji i ujednoczenia WIS, WIA, WIT, zasadne byłoby wprowadzenie innego organu zajmującego się rozpatrywaniem zażaleń.	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Wniosek wprowadzenia innego organu, zajmującego się rozpatrywaniem w drugiej instancji zażaleń jest niezasadny. Zaproponowana zmiana polegająca na powierzeniu Dyrektorowi KIS obsługi wszystkich wiążących informacji w II instancji nie zmieni dotychczasowych standardów ochrony w kierunku mniej korzystnym.</p> <p>Rozwiązanie zastosowane w WIS wykorzystuje już istniejące w prawie podatkowym, przykładowo zgodnie z art. 221 § 1 Ordynacji podatkowej w przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub przez samorządowe kolegium odwoławcze odwołanie od decyzji rozpatruje ten sam organ podatkowy, stosując odpowiednio przepisy o postępowaniu odwoławczym. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (art. 221 § 2 Ordynacji podatkowej).</p> <p>Na gruncie prawa podatkowego znany jest model przyjmujący w postępowaniu podatkowym tożsamość organu podatkowego pierwszej i drugiej instancji. Dotyczy to np. sytuacji rozpatrywania przez naczelnika urzędu celno-skarbowego odwołań w zakresie decyzji wydawanych przez ten organ po przeprowadzonej kontroli celno-skarbowej (art. 13 § 1 pkt 1a Ordynacji podatkowej).</p> <p>Zaproponowane rozwiązanie nie zmieni standardów ochrony podmiotu wnioskującego o wydanie wiążącej informacji w kierunku mniej korzystnym, ponieważ w postępowaniu odwoławczym „niezależną” ponowną ocenę decyzji przez organ, do którego wnoszone jest odwołanie gwarantuje przepis art. 130 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej. Zawarte w nim</p>

uregulowanie nakazuje wyłączenie pracowników organu podatkowego od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których brali oni udział w wydaniu zaskarżonej decyzji.

Formuła powierzenia drugiej instancji organowi prowadzącemu postępowanie w pierwszej instancji funkcjonuje w zakresie WIS od blisko 3 lat i nie zostało takiemu trybowi nigdy zarzucone obniżenie standardów ochrony w stosunku do innych postępowań podatkowych, ani przez podatników w postępowaniach odwoławczych, czy na etapie postępowań sądowych; takie zarzuty nie zostały również sformułowane w wydawanych w sprawach WIS orzeczeniach sądów administracyjnych.

Celem zapewnienia wysokiego standardu ochrony podatników – w momencie rozpoczęcia przez KIS obsługi WIS – w KIS odpowiednio dostosowano do nowych zadań strukturę organizacyjną na wzór obowiązującej w izbach administracji skarbowej (IAS), urzędach skarbowych (US) i urzędach celno-skarbowych (UCS), w związku z czym sprawy w pierwszej i drugiej instancji załatwiane są przez odrębne komórki.. Na wysoki standard ochrony wskazują również dane statystyczne – od początku działania instytucji WIS do lipca br. do Dyrektora KIS wniesiono blisko 700 aktów odwoławczych (odwołań i zażaleń) w sprawach WIS, z czego w około 61% utrzymano w mocy wydane rozstrzygnięcia w pierwszej instancji (dane za okres 1.11.2019-31.07.2022), w 39% podjęto inne rozstrzygnięcia. Statystyka ta jest zbieżna z danymi izb administracji skarbowej w zakresie spraw w podatku VAT prowadzonych w II instancji. Za rok 2021 r. izby administracji skarbowej utrzymały w mocy 57,7% decyzji wydanych w zakresie tego podatku przez US i UCS w I instancji.

Decyzje WIT, WIP, WIA i WIS, których istotą jest klasyfikacja celna, a w przypadku WIS również klasyfikacja statystyczna, są zadaniem centralnym, zharmonizowanym unijnie (WIT i WIP) oraz wymagają rozległej, specjalistycznej, branżowej wiedzy. Z uwagi na istotne ryzyka dla budżetu państwa i interesów przedsiębiorców zachowanie jednolitości w tym obszarze jest kluczowe. W chwili obecnej zadania te obsługują 4 organy KAS, komplikuje to proces zachowania jednolitości i nie jest

				<p>funkcjonalne z punktu widzenia sprawnego zarządzania administracją.</p> <p>Specjalizacja oraz konsolidowanie jednorodnych zadań gwarantuje wysoką jakość wydawanych rozstrzygnięć, sprzyja zachowaniu jednolitości, umożliwi elastyczną i efektywną alokację zasobów kadrowych i rzeczowych.</p>
20.	art. 1 pkt 4 projektu (art. 42 ust. 12 ustawy o VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Korekta do stawki 0 % po wykazaniu wyższej stawki z tytułu wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów (WDT) - przepisy przejściowe. Zasadne jest wprowadzenie przepisów przejściowych dotyczących tego, które WDT na przełomie roku będą objęte nową treścią art 42 ust. 12a ustawy. Dla przykładu w przypadku, w którym wewnątrzwspólnotowa dostawa towarów miałaby miejsce dnia 31.12.2022 r. a faktura zostałaby wystawiona dnia 2.01.2023 r., nie jest jasne czy podatnik miałby prawo do skorzystania z treści art. 42 ust. 12a w brzmieniu od 1 stycznia 2023 r. Skoro projekt SLIM VAT 3 zmierza w kierunku uproszczenia regulacji podatkowych, w powyższym przykładzie, zasadne byłoby objąć uproszczeniem jak najszerszy krąg dostaw, w tym wewnątrzwspólnotowe dostawy towarów, jeśli faktura z tego tytułu została wystawiona po 31 grudnia 2022 r.</p> <p>W projekcie nie ma propozycji regulacji przejściowej, choć zwykle podczas ostatnich zmian sposobu opodatkowania dostawy towarów pojawiały się przepisy przejściowe.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Dotychczasowe reguły stosowania stawki 0% przy WDT (w tym ewentualnego korygowania „tymczasowej” stawki 23% zgodnie z ust. 12) powinny być stosowane do dnia wejścia w życie pakietu Slim VAT3, ponieważ zmieniany przepis dotyczy prawa materialnego. Nie powinno budzić wątpliwości, że jeżeli WDT miało miejsce w 2022 r. to stawkę 0% należy stosować zgodnie z przepisami, które obowiązywały w tym okresie (nawet jeżeli konieczne będzie korygowanie tego WDT w 2023 r., tj. po wejściu w życie pakietu Slim VAT3).</p>
21.	art. 1 pkt 4 projektu (art. 42 ust. 12 ustawy o VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Odliczenie VAT od wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów (WNT) - przepisy przejściowe. Obecnie nie ma jednoznacznych wytycznych ze strony fiskusa co do kierunku interpretacji czy wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów dokonane przed ostatnimi zmianami ustawy o podatku od towarów i usług od 7 września 2021 r. lub dokonane przed wydaniem wyroku TSUE w sprawie C-895/19 (np. w okresie 2020-2021 r.) będą korzystać z proponowanego uproszczenia, czy też podlegają rygorom ustawy o podatku od towarów i usług w brzmieniu ówczesnym.</p> <p>Podatnicy korzystnie przyjęliby rozwiązanie w ramach pakietu SLIM VAT 3, które jasno określiłoby brak negatywnych skutków po ich stronie, kiedy w 2023 r. rozliczane byłyby WNT poprzez korekty okresów rozliczeniowych sprzed 2023 roku.</p> <p>Rozwiązaniem na to mogłyby być przepis przejściowy analogiczny jak art. 9 ustawy z dnia 1 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2024). Nowelizacja ta wprowadziła zmiany od 1 stycznia 2017 r. w odliczaniu podatku naliczonego przy wewnątrzwspólnotowych nabyciach towarów. Zgodnie z art. 9 ww. ustawy nowelizującej do rozliczeń za okresy rozliczeniowe poprzedzające pierwszy okres rozliczeniowy 2017 r. stosowało się przepisy art. 86 ustawy o</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Zgłoszono postulat de lege ferenda, nie dotyczący przepisu zmienianego niniejszą nowelizacją.</p>

			<p>podatku od towarów i usług w brzmieniu dotychczasowym.</p> <p>W związku z powyższym przepis przejściowy mógłby brzmieć: „Do rozliczeń wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9 w okresach rozliczeniowych poprzedzających pierwszy okres rozliczeniowy 2023 r. stosuje się przepisy art. 86 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”.</p> <p>W pozostałym zakresie odnosząc się do przedłożonego projektu ze swej strony zwracamy się z prośbą, o rozważenie i uwzględnienie rozwiązań, które zamieszczone zostały w tabelarycznym Załączniku do niniejszego pisma.</p>	
22.	art. 1 pkt 4 projektu (art. 42 ust. 12 - 12b ustawy o VAT)	Pracodawcy Pomorza	<p>Art. 42 ustawy o VAT – zmiana ust. 12 i ust. 12a oraz dodanie nowego ust. 12b</p> <p>12. Jeżeli warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie został spełniony przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za: 1) okres kwartalny - podatnik nie wykazuje tej dostawy w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, za ten okres; podatnik wykazuje tę dostawę w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, za następny okres rozliczeniowy ze stawką właściwą dla dostawy danego towaru na terytorium kraju, jeżeli przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za ten następny okres rozliczeniowy nie posiada dowodów, o których mowa w ust. 1 pkt 2; 2) okres miesięczny - podatnik nie wykazuje tej dostawy w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, za ten okres; podatnik może wykazać tę dostawę w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3 w dwóch kolejnych okresach rozliczeniowych ze stawką, o której mowa w ust. 1, jeżeli przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatnik za te okresy posiada dowody, o których mowa w ust. 1 pkt 2. W przeciwnym wypadku, podatnik wykazuje dostawę z właściwą stawką krajową w deklaracji za trzeci kolejny okres rozliczeniowy. 12a. W przypadkach, o których mowa w ust. 12, otrzymanie dowodów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 po upływie wskazanych w tym przepisie terminów upoważnia podatnika do wykazania wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów ze stawką 0% w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, oraz informacji podsumowującej, o której mowa w art. 100 ust. 1 za okres rozliczeniowy, w którym podatnik otrzymał dowody, o których mowa w ust. 1 pkt 2. dostawa ta została dokonana, i dokonania korekty deklaracji podatkowej oraz odpowiednio informacji podsumowującej, o której mowa w art. 100 ust. 1. Uzasadnienie: w związku z uszczelnieniem zasad rozliczeń WDT (implementacja tzw. pakietu quick fix z dniem 1 lipca 2020 r.) oraz postawą Ministerstwa Finansów względem wydłużania terminów do stosowania preferencyjnych stawek VAT w transakcjach międzynarodowych postuluje się wydłużenie terminów do stosowania preferencyjnych stawek VAT w transakcjach międzynarodowych, tj. (i) wydłużenie terminu do otrzymania dowodów potwierdzających możliwość stosowania 0% stawki VAT przy WDT do trzech miesięcy a także (ii) umożliwienie rozliczenia transakcji ze stawką 0% VAT w ramach ww. okresu na bieżąco (w momencie otrzymania dokumentów) a nie poprzez w praktyce podwójną korektę deklaracji. Praktyka</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Zgłoszono postulat de lege ferenda, nie dotyczący przepisu zmienianego niniejszą nowelizacją.</p>

			<p>pokazuje, że dwa miesiące to czasem zbyt krótko, by uzyskać stosowne dowody. Zmiana z pewnością przyczyni się do odformalizowania rozliczeń podatkowych w tym zakresie, w tym do konieczności dokonywania podwójnych korekt WDT (za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy / transakcja została dokonana oraz za okres, w którym transakcja została ujęta ze stawką krajową). Brzmienie ust. 12b - 12b. Zasady określone w ust. 12a nie dotyczą podatników dokonujących wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów, których dostawa na terytorium krajupodlega opodatkowaniu stawką VAT, o której mowa w art. 42 ust. 1. Uzasadnienie: wraz z przyjęciem przepisów Dyrektywy 2022/542 z 5.4.2022 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/112/WE i (UE) 2020/285 w zakresie stawek podatku od wartości dodanej (Dz.Urz.U.E.L. z 2022 r. nr 107 poz. 1), państwa członkowskie mogą na stałe wprowadzić stosowanie 0% stawki VAT w przypadku krajowych transakcji obejmujących m.in. środki spożywcze, wodę, produkty farmaceutyczne, sprzęt medyczny, przewóz osób i transport towarzyszących im towarów, dostawę książek, gazet i czasopism na nośnikach fizycznych lub drogą elektroniczną, dostawę paneli słonecznych. Już obecnie obowiązują przepisy czasowo umożliwiające stosowanie 0% stawki VAT (art. 146da ustawy o VAT).Postulujemy określenie zasad rozliczeń VAT z tytułu WDT takich towarów w przypadku braku posiadania stosownych dokumentów potwierdzających wywóz do innego kraju UE. Zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów unijnych, niejest możliwe odstąpienie od realizacji obowiązku dokumentacyjnego WDT takich towarów. Rekomendujemy jednak, by w przypadku opóźnionego otrzymania dokumentów, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT, podatnicy „niebyli upoważnieni” (czyli: nie mieli możliwości) dokonywania korekty, o której mowa w art. 42 ust. 12a ustawy o VAT. Rozwiąże to wątpliwości interpretacyjne odnośnie stosowania ww. przepisu i zdejmie z podatników ewentualne obciążeniaadministracyjne (bez uszczerbku dla Budżetu Państwa) – w postaci „korekty dla samej korekty”.</p>	
23.	art. 1 pkt 6 lit. D projektu (art. 42b ust. 7a ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>Projektowany art. 42b ust. 7a ustawy o VAT zakłada 7-dniowy termin na dostarczenie na wezwanie organu wydającego WIS, tj. Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, dokumentów odnoszących się do towaru lub usługi będących przedmiotem wniosku o wydanie WIS, pod rygorem pozostawienia wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia.Praktyka ubiegania się o WIS pokazuje, iż wezwania Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej w przedmiotowym zakresie są bardzo często obszerne – zawierają (i) nawet kilkanaście / kilkadziesiąt dodatkowych pytań, na które odpowiedź często jest już zresztą przedstawiona we wniosku o wydanie WIS i / lub (ii) żądanie przedstawienia dodatkowej (często szczegółowej) dokumentacji dotyczącej towarów / usług, dla których przeprowadzana jest klasyfikacja na gruncie VAT. Przygotowanie odpowiedzi na tak obszerne wezwanie tudzież zebranie dodatkowej dokumentacji wymaga czasu oraz zaangażowania pracowników różnych działów operacyjnych podatnika (np. działu produkcji, działu jakości,</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Zaproponowane w projekcie ustawy brzmienie art. 42b ust. 7a daje Dyktorowi KIS skuteczne narzędzie pozwalające na realizację zasady prawdy obiektywnej, wyrażonej w art. 122 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tym przepisem w toku postępowania organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym. Zatem to na organie podatkowym spoczywa obowiązek precyzyjnego ustalenia opisu towaru lub usługi – jednego z elementów wiążącej informacji stawkowej. Dla wydania WIS niezbędne jest każdorazowe wnikliwe badanie danej sprawy – ustalenie stanu faktycznego a nie interpretowanie ściśle określonego przez wnioskodawcę stanu faktycznego czy zdarzenia</p>

		<p>działu sprzedaży), a niekiedy również konsultacji ze specjalistą z dziedziny prawa podatkowego. Co więcej, posiadane przez podatników dokumenty techniczne (np. instrukcje, receptury) często przygotowywane są w wersji obcojęzycznej. Przedłożenie ich Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej wymaga tłumaczenia przysięgłego, co również wiąże się z potrzebą posiadania większej ilości czasu, by móc odpowiednio dochować wszelkich formalności. W tym miejscu warto podkreślić, że w przeciwieństwie do wniosków o wydanie interpretacji indywidualnej prawa podatkowego, wnioski o wydanie WIS odnoszą się nie tylko do opisu i właściwości towaru / usługi, lecz także do obszaru stricte praktycznego, wymagającego ustalenia faktów o dużo wyższym poziomie szczegółowości (w rezultacie tożsame traktowanie wezwań o uzupełnienie informacji dla tych dwóch narzędzi budzi wątpliwość). Tym samym, dotrzymanie tak krótkiego terminu na dostarczenie dodatkowych dokumentów, jak zaproponowane w Projekcie 7 dni, w praktyce często bywa utrudnione lub wręcz niemożliwe, co powoduje przerwanie procesu ubiegania się o WIS lub wymaga np. podjęcia próby telefonicznego przedłużenia za zgodą urzędnika prowadzącego postępowanie. Naszym zdaniem należy uznać, że wskazana sytuacja nie jest komfortowa dla żadnej ze stron. Telefoniczne przedłużanie terminów – naszym zdaniem – nie budzi także wśród podatników zaufania do organów podatkowych. Biorąc pod uwagę, że uchybienie terminowi wiąże się z wydaniem postanowienia o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, proponujemy (mając świadomość tego, że wskazany w Projekcie termin 7 dni wynika z regulacji Ordynacji podatkowej) wydłużenie terminu na przesłanie dokumentów do 14 dni lub przynajmniej 7 dni roboczych. Powyższe pozwoli na usprawnienie postępowań dotyczących wydania WIS, ograniczy wydawanie postanowień o pozostawieniu wniosków bez rozpatrzenia, a przez to – zasadniczo – pozwoli podatnikom zabezpieczyć własną pozycję podatkową w zakładanym zakresie.</p>	<p>przyszłego. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy, zakresem zastosowania art. 42b ust. 7a obejmie te dokumenty, które są niezbędne do zaklasyfikowania towaru, usługi lub świadczenia kompleksowego. Oznacza to, że proponowany przepis nie będzie stosowany w odniesieniu do dokumentów o drugorzędym znaczeniu, które nie przeważają o klasyfikacji towaru, usługi bądź świadczenia kompleksowego. Dyrektor KIS jest świadomy, że wnioskodawca nie jest w stanie przedłożyć każdego oczekiwanego dokumentu w terminie. Przedsiębiorcy niejednokrotnie strzegą wrażliwych informacji, powołując się na ochronę tajemnic przedsiębiorstwa. Są to okoliczności zrozumiałe, za które wnioskodawca nie może ponosić odpowiedzialności. Dyrektor KIS w tego typu przypadkach – o ile ma to charakter rozstrzygający w sprawie i jest możliwe – może skorzystać z możliwości zlecenia badań laboratoryjnych. Wobec powyższego należy przyjąć, że art. 42b ust. 7a ustawy usprawni pracę organu i jego przyjęcie jest w pełni uzasadnione.</p> <p>Obecnie wezwania o dodatkowe informacje, w tym dokumenty, są sporządzane zasadniczo w oparciu o art. 169 § 1 Ordynacji podatkowej na podstawie którego - analogicznie jak ma to miejsce w projektowanym przepisie - organ wzywa wnoszącego podanie do usunięcia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że niewypełnienie tego warunku spowoduje pozostawienie podania bez rozpatrzenia. Dostrzeżono jednak potrzebę doprecyzowania procedury w ustawie o VAT tak aby przepisy w tym zakresie były precyzyjne dla WIS i jednocześnie ujednolicone z WIA (gdzie znajduje się analogiczny przepis art. 7e ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym).</p> <p>Ponadto należy zauważyć, że z dotychczasowej praktyki w zakresie wydawania WIS wynika, że w przeważającej ilości przypadków konieczne jest wezwanie o dodatkowe dokumenty lub informacje umożliwiające wydanie wiążącej informacji stawkowej. Co jednak istotne, tylko w nielicznych przypadkach wnioskodawcy nie dotrzymują wyznaczonego przez KIS terminu, stąd nie jest uzasadnione modyfikowane w tym zakresie przepisów.</p> <p>Ponadto należy podkreślić, że projekt przewiduje zniesienie opłaty za WIS, więc wnioskodawcy po uzyskaniu pełnej dokumentacji mogą też zwrócić się do DKIS z nowym wnioskiem. Obecnie WIS są wydawane bardzo szybko, tj. w terminie 50 dni.</p>
--	--	---	---

24.	art. 1 pkt 6 lit. d i e projektu (art. 42b ust. 7a i ust. 8 ustawy o VAT)	Pracodawcy Pomorza	<p>Art. 42b ust. 7a i ust. 8 ustawy o VAT7. Na wezwanie organu wydającego WIS wnioskodawca jest obowiązany do dostarczenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, dodatkowych dokumentów odnoszących się do towaru albo usługi, w szczególności tych, o których mowa w ust. 7, w przypadku gdy jest to niezbędne do dokonania prawidłowej klasyfikacji towaru albo usługi albo towarów lub usług, które razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu. W przypadku niedostarczenia dokumentów w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy zażalenie – chyba, że podatnik uzasadni, że dodatkowe dokumenty te nie są niezbędne do dokonania prawidłowej klasyfikacji. Uzasadnienie: procedura uzyskiwania WIS jest w praktyce bardzo trudna. Dyrektor KIS wielokrotnie wzywa podatników do dostarczenia różnego rodzaju dokumentów, które absolutnie nie są niezbędne dla określenia klasyfikacji towaru czy usługi. Przykładowo, otrzymywane przez podatników wezwania dotyczą etykiet produktów, które jeszcze nie zostały wyprodukowane (rozpoczęcie produkcji jest uzależnione od otrzymania WIS). Albo szczegółowego opisu procesu produkcyjnego surowców, z których składa się wnioskowany towar – co może prowadzić do isticie groteskowych dylematów, bo jak opisać technologiczny proces wytwarzania wody czy ryżu, z którego składa się dany produkt. Nie da się nie oprzeć wrażeniu, że treść wysyłanych wezwań często działa w oparciu o zasadę „kopiuj – wklej”. Brak ustosunkowania się do czasem absurdalnego oczekiwania organu może prowadzić do pozostawienia wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, co niweczy cały proces. Odmowa wydania WIS często wynika z przyczyn niewynikających z przepisów prawa (np. z żadnego przepisu nie wynika brak możliwości wydawania WIS w stosunku do wyrobów niewprowadzonych jeszcze na rynek).Rekomendujemy, aby podatnicy mieli możliwość wskazania (w formie wyjaśnienia), że przedstawione przez organ żądanie nie jest uzasadnione dla dokonania właściwej klasyfikacji towaru czy usługi. Brzmienie ust. 8 - 8. W przypadku niedostarczenia próbki towaru w terminie określonym w wezwaniu organ wydający WIS wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIS bez rozpatrzenia, na które służy zażalenie – chyba, że podatnik uzasadni, że dostarczenie próbki nie jest niezbędne do dokonania prawidłowej klasyfikacji.Uzasadnienie: jak wyżej.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględnienia</u> Podmiotem prowadzącym postępowanie podatkowe jest organ podatkowy, a w przypadku postępowania w przedmiocie WIS jest nim Dyrektor KIS. W sprawach tego rodzaju stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej. Jedną z fundamentalnych zasad postępowania podatkowego, zasada prawdy obiektywnej, nakłada na organ podatkowy obowiązek podejmowania wszelkich niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym (art. 122). Inny przepis Ordynacji podatkowej, art. 187 § 1 (zasada oficjalności postępowania dowodowego), zobowiązuje organ podatkowy do zebrania i rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego. Dla wydania WIS niezbędne jest każdorazowe wnikliwe badanie danej sprawy – ustalenie stanu faktycznego a nie interpretowanie ściśle zakreślonego przez wnioskodawcę stanu faktycznego czy zdarzenia przeszłego. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy, zakresem zastosowania art. 42b ust. 7a obejmie te dokumenty, które są niezbędne do zaklasyfikowania towaru, usługi lub świadczenia kompleksowego. Oznacza to, że proponowany przepis nie będzie stosowany w odniesieniu do dokumentów o drugorzędnym znaczeniu, które nie przeważają o klasyfikacji towaru, usługi bądź świadczenia kompleksowego. Zapropionowane brzmienie art. 42b ust. 7a ma na celu także wyeliminowanie wątpliwości, które dotychczas pojawiały się w postępowaniach. Dokonanie prawidłowej klasyfikacji towaru, usługi albo świadczenia kompleksowego niejednokrotnie jest procesem złożonym, który wiąże się z koniecznością wezwania podatnika do przedłożenia określonych informacji, dokumentów lub próbek. Dane zawarte we wniosku o wydanie WIS często nie są wystarczające do sklasyfikowania przedmiotu wniosku. Dyrektor KIS w swoich decyzjach przedstawia obszernie uzasadnienie, wskazując okoliczności przemawiające za danym rozstrzygnięciem. Wskazywane są również przesłanki, z uwagi na które konieczne było wezwanie podatnika do wykonania określonych czynności. Propozycja wprowadzenia formuły odmowy podatnika jest autorytatywna i nie podlega jakiegokolwiek kontroli. Uzasadnienie odmowy podatnika może nosić znamiona dowolności, co podważa sens prowadzenia postępowania wyjaśniającego, gdyż niewykonanie wezwania organu podatkowego nie będzie skutkowało żadną sankcją. Ze specyfiki postępowania w przedmiocie WIS wynika odmienne</p>
-----	---	--------------------	--	--

				rozłożenie ciężaru dowodu, niż ma to miejsce w klasycznym postępowaniu podatkowym. Tylko wnioskodawca jest w posiadaniu niektórych informacji, które mogą mieć przełożenie na klasyfikację przedmiotu wniosku, zatem siłą rzeczy podatek zainteresowany uzyskaniem WIS powinien współpracować z organem podatkowym. Dyrektor KIS jest również obowiązany do czuwania nad jednolitością wydawanych decyzji. Niedokładne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy rodzi ryzyko wystąpienia rozbieżności i różnego klasyfikowania podobnych towarów, usług lub świadczeń kompleksowych.
25.	art. 1 pkt 6 lit. D projektu (art. 42b ust. 7a ustawy o VAT)	Centrum Klasyfikacji Towarów i Usług	<ul style="list-style-type: none"> • W zakresie Wiążących Informacji Stawkowych, Projekt zakłada kilka istotnych zmian które w dość znaczący sposób wpłyną na charakter tej instytucji. Taką zmianą jest między innymi wprowadzenie do ustawy o VAT art. 42b ust. 7a, który ma nadawać Dyrektorowi KIS uprawnienie do wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia wniosku o WIS o dodatkowe dokumenty dotyczące przedmiotu WIS. Co istotne, niedostarczenie organowi wymaganych dokumentów w ciągu 7 dni od dnia doręczenia wezwania ma być opatrzone rygiorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. • Obecnie dołączenie dodatkowych dokumentów dotyczących przedmiotu WIS jest opcją wnioskodawcy. Podobnie jak w przypadku interpretacji indywidualnych – wydając WIS Dyrektor KIS opiera się zasadniczo na opisie przedmiotu WIS przedstawionym przez wnioskodawcę. Wnioskodawca ponosi przy tym ewentualne negatywne następstwa nieprawidłowego opisu przedmiotu wniosku (brak mocy ochronnej WIS). • Proponowany w Projekcie art. 42b ust. 7a ustawy o VAT przewiduje możliwość wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia wniosku o WIS o dodatkowe dokumenty dotyczące przedmiotu WIS. • Na uwagę zasługuje fakt, że katalog dokumentów których może zażądać organ ma otwarty charakter, co może doprowadzić do sytuacji, w której wnioskodawca z obiektywnych przyczyn nie będzie w stanie ich przedłożyć. Tytułem przykładu, może dojść do sytuacji, w której organ wezwie wnioskodawcę do przedłożenia dokumentacji produktowej, która nie została jeszcze w pełni opracowana na etapie składania wniosku o WIS, ponieważ wnioskodawca dopiero planuje rozpocząć produkcję danego towaru. • Na powyższe nakłada się także 7 – dniowy termin na przedłożenie dokumentacji. Zwracamy bowiem uwagę, że dokumentacja produktowa niejednokrotnie jest w posiadaniu zagranicznych producentów, od których otrzymanie dokumentów trwa zazwyczaj dłużej niż 7 dni. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że dokumentacja produktowa często jest opracowana w języku obcym, co wpływa na obciążenie wnioskodawcy kosztami tłumaczeń dokumentów. • Trudno przy tym wskazać jasne ratio legis omawianej regulacji. Oczywiście pozostaje fakt, iż organ – dla potrzeb dokonania klasyfikacji towaru lub usługi 	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Zaproponowane w projekcie ustawy brzmienie art. 42b ust. 7a daje Dyrektorowi KIS skuteczne narzędzie pozwalające na realizację zasady prawdy obiektywnej, wyrażonej w art. 122 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tym przepisem w toku postępowania organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym. Zatem to na organie podatkowym spoczywa obowiązek precyzyjnego ustalenia opisu towaru lub usługi – jednego z elementów wiążącej informacji stawkowej.</p> <p>Wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego zasadniczo różni się od postępowania w przedmiocie wydawania WIS. W pierwszym przypadku to wnioskodawca nakreśla granice sprawy poprzez odpowiednie przedstawienie opisu stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz sformułowanie pytań. Natomiast specyfika drugiego z postępowań dotyczy zupełnie innego przedmiotu niż interpretacja – towaru usługi lub świadczenia kompleksowego. Niezbędne jest każdorazowe wnikliwe badanie danej sprawy – ustalenie stanu faktycznego a nie interpretowanie ściśle określonego przez wnioskodawcę stanu faktycznego czy zdarzenia przyszłego. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy, zakresem zastosowania art. 42b ust. 7a obejmie te dokumenty, które są niezbędne do zaklasyfikowania towaru, usługi lub świadczenia kompleksowego. Oznacza to, że proponowany przepis nie będzie stosowany w odniesieniu do dokumentów o drugorzędym znaczeniu, które nie przeważają o klasyfikacji towaru, usługi bądź świadczenia kompleksowego. Dyrektor KIS jest świadomy, że wnioskodawca nie jest w stanie przedłożyć każdego oczekiwanego dokumentu w terminie. Przedsiębiorcy niejednokrotnie strzegą wrażliwych informacji,</p>

			<p>– powinien dysponować pełnią informacji o danym świadczeniu. Nie sposób wskazać jednak dlaczego te informacje mają mieć postać konkretnych dokumentów, planów, schematów (które często nie zawierają informacji istotnych z perspektywy klasyfikacji).</p> <ul style="list-style-type: none"> • Należy przy tym zauważyć, że wzywianie podatnika do przedkładania kolejnych dokumentów nie zdejmie z organów podatkowych obowiązku badania w toku kontroli podatkowej czy cechy i właściwości usługi / towaru będą odpowiadały opisowi przedstawionemu w złożonym wniosku o wydanie WIS. Z racji tego, że wnioskodawca odpowiada za prawidłowość opisu przedstawionego we wniosku zarówno na etapie wnioskowania o WIS jak i w toku potencjalnej kontroli podatkowej, przy wydawaniu WIS zasadne pozostaje oparcie się o informacje przedstawione przez wnioskodawcę – podobnie jak ma to miejsce w przypadku wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej. • Podsumowując, istnieje duże ryzyko, że nowy art. 42 ust. 7a ustawy o VAT w istocie utrudni występowanie o WIS (i w praktyce zwiększy koszty tej instytucji po stronie podatników). Jednocześnie – unormowanie to w żaden sposób nie przyczyni się do ograniczenia obowiązków podatników i organów na etapie ewentualnych kontroli podatkowej / weryfikacji czy opis przedmiotu WIS (wraz z dokumentacją) w istocie koresponduje z rzeczywistym przedmiotem opodatkowania. • Zasadne jest zatem rozważenie zrezygnowania z przedmiotowej regulacji i pozostanie przy obecnych rozwiązaniach w zakresie przedstawiania dokumentacji w ramach WIS (jako opcji wnioskodawców). 	<p>powołując się na ochronę tajemnic przedsiębiorstwa. Są to okoliczności zrozumiałe, za które wnioskodawca nie może ponosić odpowiedzialności. Dyrektor KIS w tego typu przypadkach – o ile ma to charakter rozstrzygający w sprawie i jest możliwe – może skorzystać z możliwości zlecenia badań laboratoryjnych. Wobec powyższego należy przyjąć, że art. 42b ust. 7a ustawy usprawni pracę organu i jego przyjęcie jest w pełni uzasadnione.</p> <p>Obecnie wezwania o dodatkowe dokumenty czy informacje są sporządzane zasadniczo w oparciu o art. 169 § 1 Ordynacji podatkowej na podstawie którego - analogicznie jak ma to miejsce w projektowanym przepisie - organ wzywa wnoszącego podanie do usunięcia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że niewypełnienie tego warunku spowoduje pozostawienie podania bez rozpatrzenia. Dostrzeżono jednak potrzebę doprecyzowania procedury w ustawie o VAT tak aby przepisy w tym zakresie były precyzyjne dla WIS i jednocześnie ujednolicone z WIA (gdzie znajduje się analogiczny przepis art. 7e ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym).</p> <p>Ponadto należy zauważyć, że z dotychczasowej praktyki w zakresie wydawania WIS wynika, że w przeważającej ilości przypadków konieczne jest wezwanie o dodatkowe dokumenty lub informacje umożliwiające wydanie wiążącej informacji stawkowej. Co jednak istotne, tylko w nielicznych przypadkach wnioskodawcy nie dotrzymują wyznaczonego przez KIS terminu, stąd nie jest uzasadnione modyfikowane w tym zakresie przepisów.</p> <p>Ponadto należy podkreślić, że projekt przewiduje zniesienie opłaty za WIS, więc wnioskodawcy po uzyskaniu pełnej dokumentacji mogą też zwrócić się do DKIS z nowym wnioskiem. Obecnie WIS są wydawane bardzo szybko, tj. w terminie 50 dni.</p>
26.	art. 1 pkt 7 projektu oraz art. 9 ust. 5 projektu (art. 42c ust. 1 ustawy o VAT oraz przepis przejściowy dotyczący	Crido Taxand S.A.	<p>a) Zgodnie z projektowaną zmianą brzmienia art. 42c ust. 1 ustawy o VAT WIS i decyzja o zmianie WIS wiążą (...) organy podatkowe wobec podmiotów (...) dla których zostały wydane oraz te podmioty (...).</p> <p>Związanie podatnika wydaną WIS oznacza, że będzie on zobowiązany do zastosowania się do otrzymanej WIS, w tym również w sytuacji, gdy podatek nie będzie zgadzał się z treścią WIS i np. zdecyduje się na złożenie odwołania lub – na dalszym etapie – skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego / skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Jednocześnie – w naszej ocenie – podatnik w dalszym ciągu powinien mieć możliwość wyboru,</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Zmiana przewidziana w art.42c polega na doprecyzowaniu związania WIS – oprócz organów podatkowych – WIS wiąże także adresatów WIS. Tym samym zaakcentowano ochronę przysługującą adresatom WIS. Oznacza to, że organ podatkowy nie będzie miał możliwości kwestionowania np. wysokości stawki podatku VAT stosowanej przez podatnika w oparciu o uzyskaną WIS, oczywiście, w przypadku, gdy sprzedawany towar będzie odpowiadał opisowi zawartemu w WIS (cechy i właściwości towaru będą odpowiadały opisowi towaru</p>

	WIS - postępowania wszczęte i niezakończon e)		czy chce stosować się do otrzymanej WIS, czy ponosić ryzyko innej, aniżeli ocenił to organ podatkowy, klasyfikacji towarów i usług na potrzeby VAT, w tym stawki VAT. Co również istotne, przyjęcie proponowanego brzemienia regulacji spowoduje, iż kwestia związania podatnika będzie odmiennie traktowana w przypadku WIS i interpretacji indywidualnych prawa podatkowego. Wobec powyższego, w pierwszej kolejności postulujemy zostawienie art. 42c ust. 1 ustawy o VAT w brzmieniu obowiązującym aktualnie.	przedstawionemu przez adresata WIS w złożonym wniosku o jej wydanie oraz zweryfikowanego przez dyrektora KIS w trakcie przeprowadzonego postępowania dowodowego). Również podatnik nie będzie miał możliwości zastosowania stawki podatku VAT innej niż wynikająca z otrzymanej WIS. Zaproponowane brzemienie art. 42c ust. 1 ustawy o VAT ma na celu zapobiegnięcie sytuacjom, kiedy podatnik postępuje w sposób sprzeczny z wydaną WIS. Skoro organ jest związany WIS, to moc wiążąca to powinna obejmować również podmiot, dla którego decyzja została wydana.
27.	art. 1 pkt 7 projektu oraz art. 9 ust. 5 projektu (art. 42c ust. 1 ustawy o VAT oraz przepis przejściowy dotyczący WIS - postępowania wszczęte i niezakończon e)	Crido Taxand S.A.	b) Na podstawie art. 9 ust. 5 Projektu do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem 1 kwietnia 2023 r. stosuje się przepisy art. 42c, art. 42h i art. 42i ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym w Projekcie. Tym samym, w odniesieniu do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem wejścia w życie Projektu –nowelizacji ustawy o VAT również znajdą zastosowanie regulacje o wiążącej mocy WIS dla podatników. Proponowane uregulowanie mające na celu związanie podatnika wydaną WIS z datą wsteczną może rodzić szereg negatywnych konsekwencji, w tym powstanie zaległości podatkowej, dla której naliczane są odsetki i sankcja VAT. W naszej ocenie, pozostawienie wskazanego przepisu Projektu jest sprzeczne z podstawową zasadą prawa, że prawo nie działa wstecz. Ustawodawca nie może bowiem ustanawiać przepisów prawa, w tym prawa podatkowego, które wiązałyby skutki prawne ze zdarzeniami mającymi miejsce w przeszłości. Co więcej podatnik, musi mieć pewność, że w danej sytuacji postępuje zgodnie lub niezgodnie z obowiązującym prawem. Brzmienie art. 9 ust. 5 Projektu kolejny raz ogranicza również zaufanie do organów podatkowych, ponieważ wywołuje sytuację, w której dana regulacja może być odmiennie stosowana / interpretowana w różnych okresach – mimo braku jakichkolwiek przesłanek, że taka sytuacja może mieć miejsce. Mając na uwadze powyższe, w przypadku wejścia w życie art. 42c ust. 1 w brzmieniu nadanym Projektem, postulujemy o zmianę „przepisu przejściowego” i określenie, że moc wiążąca WIS dotyczy WIS wydanych po wejściu w życie Projektu.	<u>Uwaga nieuwzględniona</u> Projekt przepisów przewiduje, że w odniesieniu do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem wejścia w życie przepisów znajdują zastosowanie następujące przepisy (art. 9 ust. 5): • doprecyzowane przepisy w zakresie mocy wiążącej WIS, ochrony przysługującej podatnikom wskutek zmiany albo uchylenia WIS oraz ochrony dla podmiotów innych niż adresat WIS, jak również przepisy związane ze stosowaniem WIS (art. 42c), • nowe, zmodyfikowane i uszczegółowione zasady zmiany albo uchylania WIS albo decyzji o zmianie WIS (art. 42h), oraz • zmodyfikowane zasady publikacji w BIP MF wydanych WIS, decyzji o zmianie albo uchyleniu WIS (art. 42i). Zaproponowane ww. zmiany nie nakładają na podmioty posiadające WIS dodatkowych obowiązków. Nowela ma charakter doprecyzowujący, dający większą pewność co do sposobu w jaki należy rozumieć przepisy.
28.	art. 1 pkt 9 projektu (art. 42e ust. 6 ustawy o VAT)	Centrum Łukasiewicz	1. Propozycja zastąpienia w art. 42e ust. 6 słowa „wydatków” słowem „kosztów”. Uzasadnienie: Centrum Łukasiewicz i instytucje działające w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz, zostały włączone do katalogu podmiotów, które mogą wykonywać badania i analizy niezbędne do wydania Wiążącej Informacji Skarbowej. Wnioskodawca jest zobowiązany do uiszczenia opłaty za wykonanie tych badań i analiz. Wysokość tej opłaty powinna być określona co najmniej w wysokości kosztów (nie wydatków –	<u>Uwaga niezasadna</u> Rozwiązanie funkcjonuje już w ustawie o VAT i nie budziło wątpliwości w ramach dotychczasowej współpracy KIS z innymi laboratoriami, natomiast w odniesieniu do Centrum Łukasiewicz i instytucji działających w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz oraz innych laboratoriów rozwiązanie funkcjonuje również już w przepisach ustawy o podatku

			<p>gdyż kategoria wydatków jest kategorią kasową) związanych z realizacją zadania. Do kosztów tych należy, poza kosztami bezpośrednimi doliczyć koszty pośrednie w skalkulowanej proporcji tj. koszty osobowe, koszty eksploatacji oraz np. koszt amortyzacji aparatury/wyposażenia, na którym realizowane są prace. Opłata powinna być ustalona na zasadach rynkowych. Dokonana opłata w świetle przepisów ustawy o Sieci Badawczej Łukasiewicz oraz w świetle przepisów ustawy o rachunkowości będzie stanowić przychód (nie dochód) Centrum/Instytutu, co dodatkowo argumentuje konieczność zmiany słowa „wydatków” na „kosztów” w ust. 6 art. 42e obecnie obowiązującej ustawy o VAT. 2. Dodatkowo należy wyjaśnić/doprecyzować (niekoniecznie w ramach ustawy o VAT) następujące aspekty: 1. Na jakich zasadach mają być wyznaczane podmioty do przeprowadzania badań/analiz? Czy na podstawie zawieranych z KIS umów? 2. Czy poniesione koszty na przeprowadzenie badań/analiz będą zrefundowane przez KIS wobec treści rozporządzenia Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju w sprawie sposobu uiszczenia opłat dotyczących wydania wiążącej informacji stawkowej? 3. W jaki sposób ma następować kalkulacja kosztów wykonania badań/analiz? 4. Czy wysokość kosztów zaproponowana przez podmiot, który ma wykonać badania/analizy będzie mogło być zakwestionowane przez KIS?</p>	<p>akcyzowym (art. 7f ust. 6 ustawy o podatku akcyzowym). Zmiana w ustawie o VAT ma wyłącznie charakter ujednoczniający z przepisami ustawy o podatku akcyzowym. Zasady współpracy KIS z Łukasiewiczem będą takie same jak w przypadku Dyrektora IAS we Wrocławiu w zakresie WIA.</p> <p>Współpraca ta opiera się na dobrowolności i swobodzie umów – umowa o wykonanie konkretnego badania lub analizy jest zawierana w przypadku porozumienia obydwu stron co do faktycznych możliwości wykonania zlecenia (np. z uwzględnieniem specjalizacji laboratoriów czy dostępności sprzętu laboratoryjnego) oraz zadowalającej obydwie strony wysokości zapłaty za badanie lub analizę. Kwota uzgodnionej w ten sposób opłaty za badania / analizy jest uiszczana przez wnioskodawcę (występującego o wydanie WIS albo WIA).</p>
29.	art. 1 pkt 9 lit. C projektu (art. 42e ust. 7 ustawy o VAT)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	<p>Zmiana zaproponowana w art. 42e ust. 7 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. polega na zamianie zwrotu „kwota zaliczki” na „zaliczka”. Zmiana ta jest zbędna, a jej wprowadzenie nie przynosi żadnego istotnego skutku prawnego dla organów władzy publicznej ani dla podatników. Nie ma też znaczenia z punktu widzenia poprawności językowej. Cel wprowadzenia zmiany w art. 42e ust. 7 nie został wskazany w uzasadnieniu projektu.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u> Zmiana legislacyjna analogiczna jak zmiana wprowadzana w art. 7f ust. 7 ustawy o podatku akcyzowym.</p>
30.	art. 1 pkt 11 lit. A projektu (art. 42h ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT)	Centrum Klasyfikacji Towarów i Usług	<ul style="list-style-type: none"> • W nowym art. 42h ust. 1 pkt. 1 ustawy o VAT, projektodawca przewiduje, że przesłanką wygaśnięcia WIS ma być zmiana przepisów prawa podatkowego (w zakresie VAT), w wyniku której wskazana w WIS klasyfikacja staje się niezgodna z tymi przepisami. • W uzasadnieniu Projektu, brak jest klarownego wyjaśnienia w jaki sposób należy rozumieć tę przesłankę wygaśnięcia WIS. • Należy przy tym zauważyć, iż klasyfikacje (CN, PKWiU, czy PKOB) nie są normowane regulacjami VAT. To regulacje VAT posługują się klasyfikacjami jako instrumentem służącym do określenia skutków podatkowych dla konkretnych (zdefiniowanych za pomocą klasyfikacji) świadczeń. • Trudno zatem wprost wskazać w jaki sposób określona klasyfikacja może być niezgodna z przepisami prawa podatkowego (VAT), skoro unormowania klasyfikacyjne są kształtowane w całkowicie odrębnym reżimie prawnym. • Oczywiście przy tym jest, że same skutki podatkowe (kwalifikacja podatkowa) określone w WIS dla danej klasyfikacji mogą być niezgodne ze zmieniającymi się przepisami prawa podatkowego. Nie oznacza to jednak, że sama klasyfikacja jest niezgodna z przepisami prawa podatkowego. • Wydaje się zatem, że proponowane w Projekcie brzmienie art. 42h ust. 1 	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Projektowana zmiana brzmienia ma charakter doprecyzowujący. W projektowanych przepisach niedookreślona przesłanka warunkująca wygaśnięcie WIS („zmiana przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku odnoszących się do towaru albo usługi będących jej przedmiotem”) została zastąpiona trzema, bardziej precyzyjnymi zwrotami, tj. WIS oraz decyzja o zmianie WIS wygasają z mocy prawa przed upływem okresu ważności w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku odnoszących się do towaru albo usługi, będących jej przedmiotem, w wyniku której wskazana w nich klasyfikacja, lub stawka podatku lub podstawa prawna wskazanej w WIS stawki podatku staje się niezgodna z tymi przepisami. Nie ma przy tym wątpliwości, że chodzi o zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie VAT, które wymieniają wprost określone symbole klasyfikacji (CN, PKWiU, PKOB) do</p>

			<p>pkt. 1 ustawy o VAT może budzić istotne wątpliwości interpretacyjne w kluczowym obszarze dotyczącym WIS – tj. obszarze obejmującym w istocie moc ochronną WIS.</p> <p>• W powyższym kontekście zasadne może okazać się zrezygnowanie z powyższego unormowania w toku dalszych prac legislacyjnych lub jego istotne przeredagowanie.</p>	<p>określonych celów. Jeśli zatem wskazany w przepisach prawa podatkowego (np. w ustawie o VAT) symbol klasyfikacji dla danego towaru zostanie zmieniony (co będzie np. następstwem zmian w tej klasyfikacji we właściwym dla tej klasyfikacji odrębnym reżimie prawnym), wskazana w WIS klasyfikacja będzie niezgodna z przepisami podatkowymi w zakresie VAT.</p> <p>Projektowane przepisy uszczegóławiają przesłanki, a w konsekwencji pozwalają zrozumieć podatnikom, jaka była przyczyna wygaśnięcia ich decyzji. Podkreślenia wymaga, że wygaśnięcie WIS nie nakłada na podatników żadnego obowiązku – w obecnym stanie prawnym, ustawodawca nie nakłada na podatników podatku od towarów i usług obowiązku posiadania ważnych WIS, a w konsekwencji Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej nie oczekuje ani nie wymaga aby podmiot, który raz złożył wniosek o wydanie WIS, złożył wniosek ponownie w przypadku, gdy decyzja wygaśnie z mocy prawa.</p>
31.	art. 1 pkt 11 projektu (art. 42h ust. 1 i 7 ustawy o VAT)	Pracodawcy Pomorza	<p>art. 42h ust. 1 i ust. 7 ustawy o VAT1. WIS oraz decyzja o zmianie WIS wygasają z mocy prawa przed upływem okresu ważności w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku odnoszących się do towaru albo usługi, będących jej przedmiotem, wyniku której wskazana w WIS albo decyzji o zmianie WIS:1) klasyfikacja według działu, pozycji, podpozycji lub kodu Nomenklatury scalonej (CN) albo według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług albo według sekcji, działu, grupy lub klasy Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych albo usługi według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, lub2) stawka podatku właściwa dla towaru albo usługi, z zastrzeżeniem ust. 7, lub 3) podstawa prawna wskazanej w WIS stawki podatku, z zastrzeżeniem art. 42a pkt 3 – staje się niezgodna z tymi przepisami. Wygaśnięcie WIS albo decyzji o zmianie WIS następuje z dniem wejścia w życie przepisów, w wyniku których WIS albo decyzja o zmianie WIS stała się z nimi niezgodna. Uzasadnienie: doświadczenia tzw. tarcz antyinflacyjnych wskazują na niekorzystny ich wpływ na uzyskiwane przez podatników WIS. Wygaśnięcie WIS z mocy prawa pozbawia podatnika mocy ochronnej, co nie jest uzasadnione, jeśli poza czasową zmianą przepisu odnośnie stawki VAT zasadniczo nie zmienia się charakterystyka towaru lub usługi, których WIS dotyczy. Chleb pozostanie chlebem niezależnie od tego, czy jest opodatkowany 5% czy 0% stawką VAT. Wygaśnięcie WIS z mocy prawa jawi się w tym przypadku jako rozwiązanie zbyt daleko idące, stąd rekomendujemy nadanie Ministrowi Finansów uprawnienia do decydowania o tym, by wybrane WIS nie traciły swej mocy ochronnej w przypadku czasowych zmian w stawkach VAT. Rozwiązanie ułatwi też pracę Dyrektora</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Aktualnie obowiązujące przepisy dot. wygaszania WIS z mocy prawa mają na celu wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji, która w sposób oczywisty jest niezgodna z prawem. Przyjęcie przeciwnego rozwiązania prowadziłoby do sytuacji, kiedy organ podatkowy i wnioskodawca są związani decyzją nakazującą im zachowanie sprzeczne z obowiązującymi normami. Z tego względu propozycja nie może być uwzględniona.</p> <p>Proponowane rozwiązanie różnicowałoby sytuację podmiotów już posiadających WIS, i tych, które ubiegałyby się o WIS w czasie obowiązywania przepisów tymczasowo obniżających stawkę podatku dla tożsamyh towarów/usług/świadczeń kompleksowych. Ci, którzy wnioskowaliby o stawkę w czasie obowiązywania przepisów tymczasowych musieliby ponownie wnioskować o WIS, w sytuacji gdy przestaną obowiązywać przepisy obniżające stawkę, natomiast ci, którzy wystąpili o WIS przed wejściem przepisów tymczasowych, nie musieliby wystąpić o WIS. Dyrektor KIS, będący organem administracji publicznej musi opierać rozstrzygnięcie o przepisy obowiązujące w chwili orzekania. Obecna konstrukcja przepisu art.42a nie zezwala na wydawanie WIS, które pozwalałyby wskazywać dwie różne stawki dla tego samego przedmiotu wniosku WIS-W (np. tą stawkę tymczasową, obowiązującą w chwili orzekania i tą „właściwą”, która obowiązywałaby gdyby przepisów tymczasowych nie było). Zgodnie z komunikatem</p>

			<p>KIS, który nie będzie musiał wydawać WIS w tym samym zakresie kilkakrotnie.</p>	<p>zamieszczonym przy okazji zmiany stawek – jeśli podatnik w takich sytuacjach składa nowy wniosek o wydanie WIS, Dyrektor KIS w sprawach wygaśnięcia WIS, w sytuacji, w której nie zachodzą żadne zmiany (nie zmienia się sam samego towar lub usługa), wydaje nową WIS bardzo szybko (w praktyce do 3 tygodni) – link do komunikatu https://www.gov.pl/web/kas/tarcza-antynflacyjna-20--zmiany-w-kasach-rejestrujacych-i-wiazace-informacje-stawkowe</p>
32.	<p>art. 1 pkt 11 lit. A projektu (art. 42h ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT)</p>	<p>Crido Taxand S.A.</p>	<p>Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 42h ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT WIS oraz decyzja o zmianie WIS wygasają z mocy prawa przed upływem okresu ważności w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku odnoszących się do towaru albo usługi, będących jej przedmiotem, w wyniku której wskazana w WIS albo decyzji o zmianie WIS <u>stawka podatku właściwa dla towaru albo usługi staje się niezgodna z tymi przepisami.</u> Wygaśnięcie WIS albo decyzji o zmianie WIS następuje z dniem wejścia w życie przepisów, w wyniku których WIS albo decyzja o zmianie WIS stała się z nimi niezgodna.</p> <p>Jak wiadomo celem WIS jest m.in. potwierdzenie prawidłowości stosowanej stawki VAT dla wskazanych przez podatnika towarów i usług. Wobec tego, za zasadną – naszym zdaniem – można uznać sytuację wygaśnięcia z mocy prawa WIS i decyzji o zmianie WIS w przypadku generalnej zmiany przepisów dotyczących stawki VAT.</p> <p>Jednocześnie, zauważyć należy, że w ostatnim czasie, na podstawie tzw. tarcz antynflacyjnych, stawki VAT na niektóre towary zostały kilkakrotnie obniżone na określony czas – np. 0% na dostawę podstawowych produktów żywnościowych czy 5% na dostawę energii elektrycznej.</p> <p>Biorąc pod uwagę obecne i projektowane przepisy ustawy o VAT, w sytuacji takiej, jak ta wskazana wyżej (tj. wejścia w życie przepisów dotyczących stawek VAT obowiązujących tymczasowo) również dojdzie do wygaśnięcia WIS oraz decyzji o zmianie WIS. Jednocześnie, przepisy nie regulują kwestii obowiązywania WIS i decyzji o zmianie WIS po upływie okresu, na który zmieniona (obniżona) została (tymczasowo) stawka VAT.</p> <p>Aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych zasadnym byłoby, aby projektowany przepis uwzględniał kwestię obowiązywania WIS i decyzji o zmianie WIS w przypadku czasowego obniżenia stawek VAT, tak by wydane WIS nie traciły swojej mocy, a podatnicy mieli pewność co do jej ważności.</p> <p>Tymczasowa zmiana stawek VAT nie powinna bowiem wpływać na generalne zasady ich stosowania, stąd wdrażane rozwiązania w zakresie stawek VAT (np. na podstawie tarcz antynflacyjnych) powinny oddziaływać wyłącznie na założony okres, a nie powodować pełnego wyeliminowania otrzymanego WIS z przestrzeni prawnopodatkowej podatnika.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Aktualnie obowiązujące przepisy dot. wygaszania WIS z mocy prawa mają na celu wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji, która w sposób oczywisty jest niezgodna z prawem. Przyjęcie przeciwnego rozwiązania prowadziłoby do sytuacji, kiedy organ podatkowy i wnioskodawca są związani decyzją nakazującą im zachowanie sprzeczne z obowiązującymi normami. Z tego względu propozycja nie może być uwzględniona.</p> <p>Proponowane rozwiązanie różnicowałoby sytuację podmiotów już posiadających WIS, i tych, które ubiegałyby się o WIS w czasie obowiązywania przepisów tymczasowo obniżających stawkę podatku dla tożsamyh towarów/usług/świadczeń kompleksowych. Ci, którzy wnioskowaliby o stawkę w czasie obowiązywania przepisów tymczasowych musieliby ponownie wnioskować o WIS, w sytuacji gdy przestana obowiązywać przepisy obniżające stawkę, natomiast ci, którzy wystąpili o WIS przed wejściem przepisów tymczasowych, nie musieliby wystąpić o WIS. Dyrektor KIS, będący organem administracji publicznej musi opierać rozstrzygnięcie o przepisy obowiązujące w chwili orzekania. Obecna konstrukcja przepisu art.42a nie zezwala na wydawanie WIS, które pozwalałyby wskazywać dwie różne stawki dla tego samego przedmiotu wniosku WIS-W (np. tą stawkę tymczasową, obowiązującą w chwili orzekania i tą „właściwą”, która obowiązywałaby gdyby przepisów tymczasowych nie było).</p> <p>Zgodnie z komunikatem zamieszczonym przy okazji zmiany stawek – jeśli podatnik w takich sytuacjach składa nowy wniosek o wydanie WIS Dyrektor KIS w sprawach wygaśnięcia WIS, w sytuacji, w której nie zachodzą żadne zmiany (nie zmienia się sam samego towar lub usługa), wydaje nową WIS bardzo szybko (w praktyce do 3 tygodni) – link do komunikatu:</p>

				https://www.gov.pl/web/kas/tarcza-antyinflacyjna-20--zmiany-w-kasach-rejestrujacych-i-wiazace-informacje-stawkowe
33.	art. 1 pkt 11 lit. A projektu (art. 42h ust. 1 ustawy o VAT)	Główny Urząd Statystyczny	<p>Celem doprecyzowania proponuje się dopisanie w art. 1 w pkt 11 w lit. a przedmiotowego projektu wyrazu „towaru” po wyrazie „klasyfikacja”. Uzasadnieniem takiego rozwiązania jest podwójne wyszczególnienie zaklasyfikowania według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług. Druga część tego zapisu dotyczy usług, natomiast należy domniemywać, że pierwsza część zapisu dotyczy towaru, dlatego też proponowane doprecyzowanie wydaje się wskazane.</p> <p>Dla czytelności powyższego zapisu, poniżej fragment projektu z naniesioną zmianą:</p> <p>„11) w art. 42h:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. WIS oraz decyzja o zmianie WIS wygasają z mocy prawa przed upływem okresu ważności w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku odnoszących się do towaru albo usługi, będących jej przedmiotem, w wyniku której wskazana w WIS albo decyzji o zmianie WIS:</p> <p>1) klasyfikacja towaru według działu, pozycji, podpozycji lub kodu Nomenklatury Scalonej (CN) albo według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług albo według sekcji, działu, grupy lub klasy Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych albo usługi według działu, grupy, klasy, kategorii, podkategorii lub pozycji Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, lub”</p>	<u>Uwaga została uwzględniona.</u>
34.	art. 1 pkt 11 lit. C projektu (art. 42h ust. 3 ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>Zgodnie z projektowanym art. 42h ust. 3 ustawy o VAT wszczęcie postępowania w sprawie zmiany albo uchylecia ostatecznej WIS albo ostatecznej decyzji o zmianie WIS ma być możliwe w przypadku uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość lub niezgodność z prawem. Następnie przepis określa katalog przypadków powodujących wystąpienie niezgodności z prawem WIS lub decyzji o zmianie WIS przy czym katalog ten jest otwarty, na co wskazuje zwrot „w szczególności”. Wskazujemy, że WIS jest decyzją (a więc wyrazem władztwa administracyjnego), której celem jest m.in. określenie klasyfikacji towarów i usług według Nomenklatury Scalonej (CN), PKWiU lub PKOB i / lub określenie stawki VAT właściwej dla towaru albo usługi. Na podstawie tej decyzji podatnik uzyskuje pewność co do prawidłowej klasyfikacji towarów lub usług oraz co do prawidłowości zastosowania stawki VAT. Od decyzji podatnikowi przysługuje odwołanie do organu II instancji w terminie 14 dni. Po upływie tego terminu (bez złożenia odwołania przez podatnika) decyzja</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Zastosowanie w proponowanym brzmieniu przepisu sformułowania „uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia przesłanek powodujących jej nieprawidłowość lub niezgodność z prawem” daje organowi możliwość wszczęcia postępowania podatkowego, w ramach którego prowadzone jest postępowanie wyjaśniające. Możliwa jest sytuacja, kiedy w chwili wszczęcia postępowania nie jest przesądzona wadliwość decyzji, co z kolei wiąże się z koniecznością przeprowadzenia nowych dowodów (np. wezwania podatnika do przedłożenia określonych dokumentów). Dopiero po zbadaniu wszystkich okoliczności faktycznych sprawy organ podejmuje decyzję o zmianie WIS z urzędu bądź o umorzeniu wszczętego postępowania (wówczas WIS pozostaje bez zmian). W toku tak wszczętego postępowania realizowane są wszelkie zasady postępowania</p>

			<p>staje się ostateczna. Oznacza to, że decyzja nie może zostać uchylona lub zmieniona w drodze postępowania odwoławczego ani z inicjatywy podatnika, ani – co do zasady – z urzędu przez organ podatkowy. Powyższe jest realizacją zasady pewności prawa. Natomiast ewentualna możliwość / okoliczność zmiany decyzji ostatecznej powinna być ściśle określona przepisami prawa podatkowego. Jednocześnie, proponowana treść art. 42h ust. 3 ustawy o VAT zawiera nieostre pojęcie wystąpienia „uzasadnionego przypuszczenia” niezgodności ostatecznej WIS lub ostatecznej decyzji o zmianie WIS z prawem i wyrażenie to ma charakter ocenny – ustawodawca nie wskazuje bowiem, jakie czynniki czy warunki muszą być spełnione, żeby organ podatkowy uznał, że przypuszczenie o niezgodności jest „uzasadnione” a dodatkowo – organ nie musi mieć pewności, że wystąpiła niezgodność treści WIS z przepisami ustawy o VAT a może opierać się wyłącznie na przypuszczeniach. Ponadto, katalog przypadków, w którym ostateczna WIS lub ostateczna decyzja o zmianie WIS może być niezgodna z prawem jest katalogiem otwartym. Mając na uwadze powyższe, szczególnie w powiązaniu z proponowaną nowelizacją art. 42c ustawy o VAT (art. 1 pkt 7 Projektu), w wyniku której wydaną WIS i decyzją o zmianie WIS będzie związany również podatnik (nie tylko organ podatkowy), ustawodawca winien zagwarantować realizację zasady pewności prawa co najmniej poprzez wskazanie jasnych, czytelnych i ostrych kryteriów / przesłanek wskazujących na sytuację, kiedy może dojść do wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie zmiany lub uchylecia ostatecznej WIS. Postulujemy zatem usunięcie z treści projektowanego art. 42h ust. 3 ustawy o VAT fragmentu „albo uzasadnionego przypuszczenia wystąpienia”, odnoszącego się do przesłanek zmiany lub uchylecia ostatecznej WIS / ostatecznej decyzji o zmianie WIS, których charakter wystąpienia nie jest pewny i – jak rozumiemy – opiera się wyłącznie na subiektywnej ocenie organu podatkowego. Co więcej, wnosimy także o doprecyzowanie katalogu okoliczności, w których zachodzi nieprawidłowość lub niezgodność z prawem ostatecznej WIS lub ostatecznej decyzji o zmianie WIS poprzez ich precyzyjne wyliczenie (stworzenie katalogu zamkniętego). Powyższe przełoży się na realizację zasady pewności prawa oraz da podatnikom jasne wytyczne / przesłanki co do zasad stosowania WIS.</p>	<p>podatkowego, w tym zasada prawdy obiektywnej. Zatem w największym możliwym stopniu realizowana jest także zasada pewności prawa. Dyrektor KIS nadzoruje wydawane przez siebie wiążące informacje stawkowe. W razie stwierdzenia nieprawidłowości organ powinien dysponować możliwością zmiany decyzji, która jest obciążona wadą. Proponowane brzmienie przepisu wymaga, aby nie były to dowolne przypadki, lecz uzasadnione. Na każdym etapie postępowania Dyrektor KIS udziela wyczerpujących wyjaśnień co do przyczyn wszczęcia postępowania z urzędu oraz szczegółów prowadzonego postępowania. W uzasadnieniu decyzji zmieniającej WIS każdorazowo znajduje się przedstawienie przesłanek, którymi organ kierował się przy rozstrzygnięciu sprawy. Wobec tego należy przyjąć, że proponowane brzmienie art. 42h ust. 3 ustawy o VAT nie pozostawia pola na dowolność organu. Zmieniany art. 42h ust. 3 ustawy o VAT wskazuje otwarty katalog przesłanek mogących powodować nieprawidłowość wydanych WIS. Przepis ten zawiera wszystkie przypadki, które udało się w dotychczasowej praktyce zidentyfikować. Niemniej jednak możliwe, że praktyka wyłonić może inne przesłanki powodujące nieprawidłowość wydanych WIS, a nieprawidłowe WIS nie powinny pozostawać w obrocie prawnym, w szczególności wiązać podatnika i organ. W związku z tym, podstawa prawna wzruszenia ostatecznych WIS zawierających wszelkiego rodzaju nieprawidłowość jest niezbędna dla wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji wiążących a nieprawidłowych wskutek przesłanek niezidentyfikowanych. Nie ma zatem ryzyka nadmiernej uznaniowości podjęcia rozstrzygnięcia o zmienia albo uchylecia wydaną decyzji ostatecznej przez Dyrektora KIS.</p>
35.	art. 1 pkt 13 projektu (art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa ustawy o VAT)	Związek Liderów Sektora Usług Biznesowych (ABSL)	<p>ABSL postuluje usunięcie ze Slim VAT 3 art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa) ustawy o VAT i przedstawienie nowych propozycji zmian do ustawy o VAT dopiero po przyjęciu zapowiadanych Komisją Europejską zmian do Dyrektywy VAT. Tylko w takim wypadku można będzie zapewnić, iż rozwiązania przyjęte przez Polskę będą tożsame i konkurencyjne w stosunku do zasad ustanowionych przez inne kraje unijne. Uzasadnienie: I. PODSUMOWANIE STANOWISKA PREZENTOWANEGO W KONSULTACJACH PRZEZ ABSL• Obowiązująca od dnia 17 września 2021 r. interpretacja ogólna z dnia 2 września 2021 r., Nr PT6.8101.2.2021 (dalej: „Interpretacja ogólna”), dotycząca podmiotowego zakresu art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) ustawy o VAT,</p>	<u>Uwaga uwzględniona</u>

ogłoszona przez Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej po zakończeniu wielomiesięcznego procesu konsultacji przeprowadzonych z udziałem szerokiego spektrum podmiotów działających na rynku funduszy inwestycyjnych, stworzyła zgodny z obowiązującymi przepisami i powszechnie akceptowany konsensus umożliwiający rynkowi działanie na zasadach konkurencyjnych w stosunku do zasad ustanowionych przez inne kraje unijne. • Brak stabilności legislacyjnej i wprowadzanie nowych, niejasnych zasad opodatkowania podmiotów zarządzających funduszami inwestycyjnymi, w tak krótkim czasie od osiągnięcia rynkowego konsensusu, w znaczący sposób utrudni prowadzenie działalności w Polsce i może mieć wpływ na podejmowaniu przez podmioty zarządzające decyzji inwestycyjnych. • Obecne rozwiązania prawne nie wymagają zmian ani uzupełnień mających na celu zapewnienie zgodności przepisów krajowych z przepisami prawa unijnego. Art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) ustawy o VAT określający zakres zwolnienia dla usług zarządzania funduszami inwestycyjnymi nie był kwestionowany przez Komisję Europejską od momentu jego wprowadzenia w dniu 1 maja 2004 r. • Proponowane w ramach Slim VAT 3 rozwiązanie, zakładające poszerzenie zakresu zwolnienia dla usług zarządzania funduszami inwestycyjnymi poprzez dodanie nowego art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa) ustawy o VAT, odwołujące się do definicji prawnych i zasad opodatkowania zawartych w ustawodawstwie innych krajów członkowskich, jest oparte na niewłaściwej ocenie systemu funkcjonowania zwolnień z podatku VAT w Unii Europejskiej. **W szczególności, proponowane rozwiązanie pomija fakt, iż w państwach członkowskich do dnia dzisiejszego nie zharmonizowano zarówno definicji specjalnego funduszu inwestycyjnego, jak i zakresu stosowania zwolnień dla usług zarządzania funduszami inwestycyjnymi.** • W sytuacji braku harmonizacji stosowanie nowego art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa) ustawy o VAT w proponowanym kształcie, który wymaga od polskiego podatnika ustalenia, czy w innym państwie członkowskim usługa świadczona jest na rzecz podmiotu spełniającego definicję specjalnego funduszu inwestycyjnego, i czy usługa taka podlegałaby w tym państwie zwolnieniu z VAT, nie jest możliwe do zastosowania w praktyce, nie tylko przez przeciętnego podatnika, ale nawet przez wyspecjalizowanych podatników prowadzących działalność w sektorze zarządzania funduszami, a także przez administrację skarbową. • Dodatkowo proponowane rozwiązanie rodzi poważne wątpliwości natury konstytucyjnej. Uzależnienie zakresu zwolnienia z VAT od decyzji prawodawczych innych państw unijnych skutkuje bowiem nie tylko utratą suwerenności państwa w zakresie stanowienia podatków (przez określanie zakresu polskiego zwolnienia z VAT poprzez prawodawstwo innego kraju), ale również powodowałoby daleko idącą niestabilność przepisów krajowych. • Dodatkowo w najbliższym czasie zmianie mają ulec przepisy Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r., w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

(Dz. U. UE L 2006.347.1; dalej: „Dyrektywa VAT”) w zakresie opodatkowania usług finansowych, w tym także dotyczące zwolnienia dla usług zarządzania funduszami inwestycyjnymi. W takich okolicznościach wprowadzanie do krajowego porządku prawnego nowych rozwiązań mających rzekomo zapewnić zgodności przepisów krajowych z powszechnie krytykowanymi przepisami prawa unijnego jest w oczywisty sposób nieuzasadnione, a co najmniej przedwczesne. **II. ISTOTA ZAGADNIENIA BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM UWAG ABSLZ** zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) ustawy o VAT, zwolnieniu podlegają usługi zarządzania „funduszami inwestycyjnymi, alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zbiorczymi portfelami papierów wartościowych - w rozumieniu przepisów o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi”. Definiując zakres podmiotowy stosowania zwolnienia, ustawa o VAT odsyła do definicji funduszy inwestycyjnych oraz alternatywnych funduszy inwestycyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t. j. Dz. U. 2020 r., poz. 95 ze zm.; dalej: „ustawa o funduszach inwestycyjnych”). Przepis ten stanowił implementację do porządku krajowego art. 135 ust. 1 lit. g) Dyrektywy VAT, zgodnie z którym zwolnieniu przez państwa członkowskie od podatku od wartości dodanej podlegają: „transakcje zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, określonymi przez państwa członkowskie”. W dniu 2 września 2021 r. Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej wydał Interpretację ogólną, w której wyjaśnił w jaki sposób specjalne fundusze inwestycyjne określone zostały w obowiązujących przepisach ustawy o VAT stwierdzając, że: „ze zwolnienia z podatku od towarów i usług na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) i b) ustawy o VAT mogą korzystać czynności zarządzania funduszami z siedzibą w Polsce. W konsekwencji, powyższe zwolnienie nie znajdzie zastosowania do funduszy mających siedzibę zagranicą. Stosując powyższe zwolnienie niezbędna jest zatem każdorazowa weryfikacja, czy dany fundusz jest wymieniony w art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) i b) ustawy o VAT i objęty zakresem regulacji przepisów ww. ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi lub przepisów aktów wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy.”Konsekwencją dotychczasowego rozwiązania legislacyjnego jest to, że w praktyce zwolnione od VAT są wyłącznie usługi zarządzania funduszami z siedzibą w Polsce. W ramach Slim VAT 3, Ministerstwo Finansów proponuje poszerzenie zakresu zwolnienia dla usług zarządzania funduszami inwestycyjnymi poprzez dodanie nowego art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa) ustawy o VAT art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) ustawy o VAT. Zgodnie z propozycją Ministerstwa Finansów, zwolnieniu podlegać miałyby także usługi zarządzania „specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, którymi zarządzanie podlega zwolnieniu od podatku od wartości dodanej w państwach

członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska”Zdaniem Ministerstwa Finansów, proponowana zmiana ta ma skutkować rozszerzeniem zwolnienia z podatku na usługi zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, którymi zarządzanie podlega zwolnieniu od podatku od wartości dodanej w państwach członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska. Zdaniem Ministerstwa Finansów, taki zakres zwolnienia wynika z przepisów Dyrektywy VAT, a zmiana ta miałaby na celu zapewnienie zgodności przepisów krajowych z przepisami prawa unijnego. Uzasadniając swoją propozycję Ministerstwo Finansów podkreśliło, iż prawo unijne wymaga jednolitego stosowania tego zwolnienia przez wszystkie państwa członkowskie. Pojęcie „specjalnego funduszu inwestycyjnego” powinno być zatem w ten sam sposób definiowane przez wszystkie państwa członkowskie. **III. UZASADNIENIE STANOWISKA ABSL** Pewność w obszarze prawnego otoczenia biznesu, w tym pewność co do zasad opodatkowania, jest elementem kluczowym dla branży finansowej i jest jednym z istotnych czynników decydujących o lokowaniu takich inwestycji w Polsce. W ostatnim czasie z niepokojem obserwowaliśmy podejmowane przez organy skarbowe próby dokonywania zmiany zasad opodatkowania usług świadczonych przez naszych członków, pomimo posiadania przez nich indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego. Obowiązująca od dnia 17 września 2021 r. Interpretacja ogólna, dotycząca podmiotowego zakresu art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) ustawy o VAT, ogłoszona przez Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej po zakończeniu wielomiesięcznego procesu konsultacji przeprowadzonych z udziałem szerokiego spektrum podmiotów działających na rynku finansowym, stworzyła zgodny z obowiązującymi przepisami i powszechnie akceptowany konsensus umożliwiający podmiotom zarządzającym funduszami działanie na zasadach konkurencyjnych w stosunku do zasad ustanowionych przez inne kraje unijne, jednocześnie dając pewność ostatecznego rozwiązania problemów związanych ze zmiennym interpretowaniem przepisów prawa przez organy skarbowe. W naszej ocenie, przyjęte w ubiegłym roku rozwiązanie w optymalny sposób odpowiada na potrzeby władz skarbowych, jak i wszystkich uczestników rynku i znajduje mocne uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa europejskiego i polskiego, a także w orzecznictwie TSUE. Jego konsekwencją jest umożliwienie maksymalnie szerokiego zastosowania zwolnienia z VAT dla usług świadczonych na rzecz funduszy działających w Polsce (z uwagi na przedmiotowy zakres zwolnienia) oraz możliwość ograniczenia korzystania ze zwolnienia w przypadku usług świadczonych na rzecz funduszy inwestycyjnych, nieprowadzących działalności w Polsce (z uwagi na podmiotowy zakres zwolnienia). W imieniu członków ABSL jeszcze raz dziękujemy Panu Premierowi Mateuszowi Morawieckiemu i Ministerstwu Finansów za tę cenna ubiegłoroczną inicjatywę. Sektor podmiotów zarządzających funduszami inwestycyjnymi, działający na terenie Polski, dużym nakładem środków i czasu dostosował się do ogłoszonej przez

Ministerstwo Finansów Interpretacji ogólnej i rozpoczął działanie na podstawie tak ustalonego konsensusu rynkowego. Osiągnięcie tego konsensusu spotkało się z bardzo pozytywnym odbiorem inwestorów zagranicznych. W zgodniej ich opinii Polska stała się atrakcyjnym i konkurencyjnym miejscem w Europie do rozwijania centrów usługowych wspierających działalności firm zarządzających funduszami inwestycyjnymi, zachęcając je do kolejnych inwestycji w naszym kraju. Dlatego też, jako przedstawiciele całego sektora, bardzo niepokoi nas fakt, iż po niespełna roku od zakończenia intensywnych prac nad osiągnięciem rynkowego konsensusu i przeprowadzenia przez podatników całego procesu dostosowawczego do nowych zasad określonych przez Ministerstwo Finansów, zostaje zaproponowana zmiana przepisów w tym zakresie, która modyfikuje tak istotnie dotychczasowy stan prawny. Dokonanie zmiany wypracowanego, rynkowego konsensusu, szczególnie w momencie, gdy przychodzi się nam mierzyć z dotkliwymi skutkami wojny na Ukrainie i pandemii Covid-19, jest szczególnie problematyczne dla zagranicznych inwestorów prowadzących działalność w Polsce, którzy nie rozumieją przyczyn i źródeł tych zmian. Konsekwencje będą bardzo niekorzystne dla sektora - mogą oznaczać wstrzymanie decyzji o dalszym rozwoju biznesu w Polsce lub spowodować przekierowanie części usług z Polski do krajów o bardziej przewidywalnym otoczeniu prawnym. Przechodząc do oceny propozycji Ministerstwa Finansów związanej z wprowadzeniem do ustawy o VAT nowego art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa) ustawy o VAT chcielibyśmy podnieść co następuje: W naszej ocenie, konieczność wprowadzenia zmiany obecnie obowiązujących przepisów ustawy o VAT w zakresie zarządzania funduszami inwestycyjnymi oparta jest na całkowicie błędnych przesłankach. Po pierwsze, w uzasadnieniu Slim VAT 3 Ministerstwo Finansów wskazuje, iż zmiana ma na celu zapewnienie zgodności przepisów krajowych z przepisami prawa unijnego. W naszej ocenie, art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) ustawy o VAT w obecnym brzmieniu nie wymaga zmian mających na celu zapewnienie zgodności przepisów krajowych z przepisami prawa unijnego. Najlepiej świadczy o tym fakt, iż przepis art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a) ustawy o VAT nie był kwestionowany przez Komisję Europejską od momentu jego wprowadzenia do polskiego systemu prawnego w dniu 1 maja 2004 r., a legislacje wielu państw członkowskich zawierają analogiczne rozwiązanie do rozwiązania przyjętego obecnie przez polskiego ustawodawcę. Po drugie, proponowana przez Ministerstwo Finansów zmiana w zakresie opodatkowania zarządzania funduszami opiera się na niewłaściwej ocenie systemu funkcjonowania zwolnień z podatku VAT w Unii Europejskiej. Ministerstwo zakłada bowiem, co wynika jednoznacznie z uzasadnienia Slim VAT 3, że pojęcie „specjalnego funduszu inwestycyjnego” jest w ten sam sposób definiowane przez wszystkie państwa członkowskie. Rozumiejąc intencje Ministerstwa, co do postulowanego sposobu funkcjonowania systemu VAT zwracamy uwagę, iż w Unii Europejskiej do dnia dzisiejszego nie ma zharmonizowanej definicji specjalnego funduszu

inwestycyjnego. Zwracamy jednocześnie uwagę, iż państwa członkowskie, na mocy delegacji wynikającej z art. 135 ust. 1 lit. g) Dyrektywy VAT, samodzielnie definiują, które fundusze należy uznać za specjalne fundusze inwestycyjne w rozumieniu przepisów danego państwa. Przeprowadzony przez nas przegląd legislacji krajowych ponad 20 państw członkowskich jednoznacznie wskazuje, iż prawodawstwa innych państw nie posługują się jedną, wspólną definicją specjalnego funduszu inwestycyjnego. W większości przypadków państwa członkowskie odsyłają przy tym, podobnie jak Polska, do obowiązującej w danych krajach regulacji z zakresu funduszy inwestycyjnych, bądź też regulacji unijnych takich, jak chociażby Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U.UE.L.2009.302.32). Co więcej, w wielu państwach członkowskich przepisy obowiązujące w tym zakresie uzupełniane są poprzez odesłanie do orzecznictwa Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „TSUE”) oraz do orzecznictwa krajowego, innych aktów nienormatywnych, interpretacji i objaśnień organów podatkowych, czy nawet wprost poprzez odwołanie do obowiązującej rynkowej praktyki. Obserwowane są również częste zmiany w zakresie podejścia do definiowania specjalnych funduszy inwestycyjnych, w zależności od przywołanych wyżej zmiennych. Brak harmonizacji w powyższym zakresie spowodował, iż całkowicie nieuzasadniona jest teza Ministerstwa o istnieniu jednolitego systemu zwolnień z opodatkowania usług zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, który obowiązywałby we wszystkich państwach członkowskich. Istotne problemy praktyczne dotyczą w tym zakresie nie tylko braku harmonizacji w zakresie określenia, jaki fundusz jest przez ustawodawstwo danego kraju członkowskiego uznawany jest za specjalny fundusz inwestycyjny, ale także zasadności stosowania zwolnienia dla różnych kategorii czynności, które mogą wchodzić w zakres szeroko rozumianego zarządzania. Na obie te kwestie wskazywał Komitet VAT przy Komisji Europejskiej w Dokumencie Roboczym Nr 936 z 9 listopada 2017 r., gdzie podjęto jedną z kolejnych prób wypracowania wspólnej, unijnej definicji specjalnego funduszu inwestycyjnego. Próby określenia definicji specjalnego funduszu inwestycyjnego oraz określenia precyzyjnego zakresu stosowania zwolnienia dla usług zarządzania funduszami inwestycyjnymi wielokrotnie w okresie ostatnich kilkunastu lat podejmował TSUE [np. w wyroku z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie Abbey National, C-169/04), z dnia 13 marca 2014 r. (ATP PensionService, C 464/12), z dnia 7 marca 2013 r. (GfBk, C 275/11), z dnia 2 lipca 2020 r. (Blackrock Investment Management (UK), C-231/19), oraz z dnia 17 czerwca 2021 r. (sprawy połączone K, C-58/20, DBKAG C-59/20). Warto podkreślić, iż wszystkie te wyroki miały na celu zapewnienie, by przedsiębiorcy dokonujący tych samych transakcji byli traktowani tak samo w

dziedzinie poboru VAT wobec stwierdzenia przez TSUE występowania istotnych rozbieżności w obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich przepisach dotyczących zwolnień dla usług zarządzania funduszami. W takiej sytuacji nowy art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa) ustawy o VAT, który dla ustalenia możliwości zastosowania zwolnienia dla wykonywanej przez polskiego podatnika usługi wymaga ustalenia, czy w innym państwie członkowskim usługa świadczona jest na rzecz specjalnego funduszu inwestycyjnego, i czy usługa taka podlegałaby zwolnieniu (zwolnione byłoby zarządzanie „specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, którymi zarządzanie podlega zwolnieniu od podatku od wartości dodanej w państwach członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska”) w oczywisty nie będzie możliwy do zastosowania w praktyce, nie tylko przez przeciętnego podatnika, czy też nawet wyspecjalizowanych podatników prowadzących działalność w sektorze zarządzania funduszami, ale także przez administrację skarbową, która nie dysponuje wiedzą, ani o przepisach pozostałych krajów członkowskich, ani tym bardziej o praktyce interpretacyjnej dotyczącej stosowania przepisów w innych krajach członkowskich. W konsekwencji może to spowodować, a nawet na pewno spowoduje, powrót kontrowersji powodujących liczne spory między podatnikami, a administracją skarbową. Po trzecie, zwracamy także uwagę, iż proponowana przez Ministerstwo Finansów treść nowego art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa) ustawy o VAT całkowicie pomija także fakt, iż państwa członkowskie zwalniając co do zasady usługi zarządzania specjalnymi mogą umożliwić opodatkowanie takich usług w przypadku wyboru opcji opodatkowania, o której mowa w art. 137 ust. 1 lit. a Dyrektywy VAT. Przeprowadzony przez nas przegląd legislacji krajowych wszystkich państw członkowskich wykazał, że aż osiem państw członkowskich (łącznie z Polską) wdrożyło do swoich wewnętrznych legislacji przepisy umożliwiające dokonanie wyboru opcji opodatkowania niektórych usług zwolnionych. Obecnie poza Polską rozwiązania takie funkcjonują w Niemczech, Austrii, Francji, Estonii, Belgii, Litwie, Bułgarii. Spośród tych państw Polska, Francja i Estonia pozwalają na wybór opcji opodatkowania w stosunku do usług zarządzania funduszami. Należy zatem przyjąć, iż co najmniej w przypadku świadczenia przez polskiego podatnika usług zarządzania na rzecz specjalnych funduszy inwestycyjnych z siedzibą we Francji oraz Estonii nie będzie można jednoznacznie ustalić, czy usługa taka byłaby zwolniona, czy opodatkowana. Po czwarte, zwracamy uwagę, że proponowany, nowy przepis budzi poważne wątpliwości natury konstytucyjnej. Zgodnie z art. 217 Konstytucji: „Nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy”. Powołany artykuł nakazuje, aby wszelkie istotne elementy stosunku daninowego (a takim jest bez wątpienia zwolnienie z VAT) były określone w ustawie. Tymczasem, zgodnie z projektowanym przepisem, podmiotowy zakres zwolnienia z VAT

uzależniony miałby zostać od (i) definicji specjalnych funduszy inwestycyjnych, obowiązujących w innych państwach członkowskich (ii) faktu, czy zarządzanie takimi funduszami zostało zwolnione od podatku od wartości dodanej przez państwo członkowskie inne niż Polska. Oznacza to, że zakres zwolnienia z polskiego podatku VAT określony byłby w tej części przez prawodawstwo innych państw członkowskich. W naszej ocenie, taka sytuacja stanowi bezpośrednie naruszenie przywołanej powyżej normy konstytucyjnej. W praktyce zaś, uzależnienie zakresu zwolnienia z VAT od decyzji prawodawczych innych państw unijnych, skutkowałoby nie tylko utratą suwerenności państwa w zakresie stanowienia podatków (przez określanie zakresu polskiego zwolnienia z VAT poprzez prawodawstwo innego kraju), ale również powodowałoby daleko idącą niestabilność przepisów krajowych oraz trudność, czy wręcz praktyczną niemożliwość stosowania przepisów, zarówno przez podatników, jak i administrację skarbową. Powodowałoby bowiem, jak wykazano powyżej, konieczność analizy przez podatników i administrację skarbową prawodawstw innych państw członkowskich wraz z koniecznością monitorowania zmian w tym zakresie. Na zakończenie należy wspomnieć, że w 2021 roku Komisja Europejska rozpoczęła prace legislacyjne nad modyfikacją zasad opodatkowania VAT usług finansowych. Prace te wynikają z potrzeby dostosowania istniejących przepisów do zmian w zakresie świadczenia usług finansowych i ubezpieczeniowych, wynikających z rozwoju gospodarki cyfrowej, czy outsourcingu usług. Opublikowanie projektu zmian do Dyrektywy VAT było początkowo planowane na koniec 2021 roku. Prace te zostały opóźnione ze względu na pandemię Covid. Niemniej jednak w najbliższym czasie oczekiwać należy propozycji Komisji Europejskiej w tym zakresie. Uzasadniając rozpoczęcie 9 lutego 2021 konsultacji społecznych dotyczących zasad opodatkowania VAT usług finansowych Komisja Europejska stwierdziła, iż przepisy dotyczące podatku VAT w tym ważnym sektorze stały się przestarzałe. Ze względu na zwolnienie, podmioty świadczące usługi finansowe i ubezpieczeniowe nie mogą odliczać podatku VAT od nakładów, w szczególności – choć nie tylko – od dóbr inwestycyjnych, takich jak koszty informatyczne. W ten sposób podatek traci swoją neutralność, a VAT staje się kosztem dla podmiotów świadczących usługi finansowe i ubezpieczeniowe, a więc ostatecznie także dla ich klientów. Jednocześnie przepisy dotyczące VAT w odniesieniu do tych usług stały się nadmiernie skomplikowane, trudne do stosowania i nie nadążają za rozwojem nowych produktów i usług. To z kolei prowadzi do niepewności prawnej, wysokich kosztów administracyjnych i regulacyjnych oraz negatywnego wpływu na konkurencyjność przedsiębiorstw. W takiej sytuacji wprowadzanie do krajowego porządku prawnego nowych rozwiązań mających rzekomo zapewnić zgodność przepisów krajowych z powszechnie krytykowanymi przepisami prawa unijnego, które w najbliższym czasie mogą ulec zmianie, w tym w szczególności przepisów odwołujących się do rozwiązań prawnych

			<p>obowiązujących w innych państwach członkowskich, które również mogą w najbliższym czasie ulec zmianie, jest w oczywisty sposób nieuzasadnione, a co najmniej przedwczesne. ABSL postuluje zatem, aby ewentualne propozycje nowych rozwiązań w zakresie opodatkowania usług zarządzania funduszami inwestycyjnymi skoordynowane zostały z pracami prowadzonymi w tym zakresie przez Komisję Europejską i były wprowadzane do ustawy o VAT dopiero po przyjęciu zapowiadanych zmian do Dyrektywy VAT. Tylko w takim wypadku można będzie zapewnić, iż rozwiązania przyjęte przez Polskę będą tożsame i konkurencyjne w stosunku do zasad ustanowionych przez inne kraje unijne. Zdając sobie sprawę, iż zagadnienie podmiotowego zakresu stosowania zwolnienia dla usług zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi jest zagadnieniem niezwykle złożonym, ABSL deklaruje pełne wsparcie w ewentualnych, dalszych pracach prowadzonych przez Ministerstwo Finansów. Na dzień dzisiejszy, w sytuacji braku jednolitej definicji specjalnych funduszy inwestycyjnych w poszczególnych krajach europejskich oraz problemów z ustaleniem zakresu stosowania zwolnienia w poszczególnych krajach europejskich, jasne określenie zasad opodatkowania VAT dla podmiotów zarządzających funduszami inwestycyjnymi, funkcjonujących i zamierzających funkcjonować na rynku polskim, dokonane przez Ministerstwo Finansów w Interpretacji ogólnej opublikowanej w ubiegłym roku, powinno pozostać utrzymane możliwie długo, co najmniej do czasu gdy na gruncie unijnym wypracowane zostanie wspólne i jednoznaczne rozwiązanie tej kwestii. Mając powyższe na uwadze, apelujemy o usunięcie ze Slim VAT 3 art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa) ustawy o VAT. Z perspektywy naszych członków, rozwiązanie takie stanowić będzie oczekiwane wyjście naprzeciw ich postulatów dotyczącym trwałości i pewności zasad opodatkowania. Utrzymanie obecnej wykładni przepisów pozwoli utrzymać zasady opodatkowania dla usług świadczonych przez naszych członków w takim samym zakresie, jaki był wyznaczony w momencie podejmowania przez nich decyzji o rozpoczęciu inwestycji w Polsce.</p>	
36.	art. 1 pkt 13 projektu (art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa ustawy o VAT)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	<p>Zgodnie z art. 43 ust. 22 ustawy o VAT, pod pewnymi warunkami podatnik może zrezygnować ze zwolnienia m.in. usług z art. 43 ust. 1 pkt 12, świadczonych na rzecz podatników, i wybrać ich opodatkowanie. W kontekście proponowanej w art. 43 ust. 1 pkt 12 ustawy o VAT zmiany polegającej na dodaniu lit. aa, wątpliwości budzi użyte w tym przepisie sformułowanie „na rzecz podatników”. Chodzi o to, czy pojęcie „podatników” obejmuje wyłącznie polskich podatników VAT, czy również podatników podatku od wartości dodanej lub jakąś szerszą kategorią podmiotów. W sytuacji, w której nowe zwolnienie miałoby obejmować usługi świadczone na rzecz podmiotów zagranicznych, wątpliwości w zakresie rozumienia pojęcia „podatnika” na gruncie omawianego art. 43 ust. 22 ustawy o VAT mogą zablokować możliwość rezygnacji ze zwolnienia przez zarządzających świadczących usługi na rzecz podmiotów zagranicznych albo ograniczyć rezygnację ze zwolnienia</p>	Zrezygnowano z wprowadzania zmiany w art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. aa

			tylko do części świadczonych przez podatnika usług. Rezygnacja ze zwolnienia może być uzasadniona szczególnie wówczas, gdy zarządzający jest zainteresowany możliwością odliczenia podatku naliczonego; w takiej sytuacji zwolnienie blokuje mu taką możliwość. Dotyczy to również sytuacji, w której usługi podlegają opodatkowaniu poza terytorium kraju (co w przypadku świadczenia usług zarządzania funduszami zagranicznymi jest zasadą), gdyż wówczas znaczenie z punktu widzenia prawa do odliczenia ma hipotetyczna kwalifikacja podatkowa usług w Polsce. Dla uniknięcia wątpliwości pojęcie „podatnika” z art. 43 ust. 22 mogłoby zostać zdefiniowane analogicznie (szeroko) jak w art. 28a pkt 1 ustawy o VAT.	
37.	art. 1 pkt 14 projektu (art. 80 ustawy o VAT)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	<p>W świetle opiniowanego projektu oraz jego uzasadnienia czynność odstąpienia samochodu osobowego lub innego pojazdu, stanowiącego towar o charakterze dyplomatycznym i konsularnym, osobom innym niż wymienione w ust. 1 tego przepisu (w obowiązującym obecnie jego brzmieniu) przed upływem 3 lat od dnia dopuszczenia do obrotu importowanych, o którym mowa w zmienianym art. 80 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., ma zostać zwolniona z opodatkowania podatkiem od towarów i usług. Jako jedyny warunek niezbędny dla możliwości skorzystania ze zwolnienia zaproponowano konieczność przebywania na terytorium kraju przez nie krócej niż 2 lata przez osobę odstupującą samochód osobowy lub inny pojazd.</p> <p>Projektowana zmiana jest zbędna i niekorzystna z punktu widzenia budżetu państwa. Niesie ona bowiem za sobą korzyść jedynie dla zagranicznego podmiotu, przy jednoczesnym zwiększeniu ryzyka uszczuplenia wpływów budżetu państwa z tytułu jego podatku.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Przepis będzie miał zastosowanie w sytuacji gdy wystąpią uzasadnione okoliczności związane z ważnym interesem służby, dotyczące przesiedlenia osoby odstupującej pojazd, w celu podjęcia pracy w innym państwie. Zatem oprócz co najmniej 2-letniego pobytu w Polsce muszą wystąpić określone przepisem okoliczności związane z ważnym interesem służby aby zwolnienie miało nadal zastosowanie. Dodatkowo przepis został uzupełniony o spełnienie zasady wzajemności.</p>
38.	art. 1 pkt 15 lit. b projektu (art. 86 ust. 10 pkt 2 lit. A ustawy o VAT)	Poczta Polska	<p>W odniesieniu do art. 1 pkt 15 lit. b projektowanej ustawy, wprowadzającej zmianę do art. 86 ust. 10b pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej jako: „Ustawa o VAT”), polegającą na uchyleniu w tym przepisie lit. a, Spółka pragnie wskazać, iż pozytywnie ocenia projekt powyższej zmiany, polegającej na rezygnacji z formalnego wymogu posiadania faktury dotyczącej wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów (dalej jako: „WNT”) przy odliczaniu podatku naliczonego z tego tytułu. Niemniej jednak Spółka chciałaby zasygnalizować, iż uchylenie lit. a w art. 86 ust. 10b pkt 2 Ustawy o VAT, przy jednoczesnym pozostawieniu w tym przepisie lit. b, może przyczynić się do powstania wątpliwości związanych z praktycznym zastosowaniem zmienionych przepisów. Należy wskazać, iż w przypadku, gdy nabywca nie otrzyma faktury (której zgodnie z planowaną zmianą przepisów nie będzie zobowiązany posiadać, żeby skorzystać z prawa do odliczenia podatku) nie będzie w stanie jednoznacznie ustalić, kiedy powstał obowiązek podatkowy, a co za tym idzie – kiedy powinien uwzględnić podatek należny z tytułu danego WNT w rejestrze oraz deklaracji VAT. W związku z powyższym trudno będzie skorzystać z prawa do odliczenia w sytuacji, gdy nabywca nie będzie posiadał faktury – w praktyce, nabywca będzie zmuszony do oczekiwania na fakturę (ewentualnie na informację, kiedy dana faktura została</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Zmianie nie ulega reguła dot. powiązania możliwości odliczenia WNT od momentu powstania obowiązku podatkowego od tego WNT. Zatem zarówno przed jak i po w/w zmianie przepisu w dalszym ciągu krajowy podatnik musi wiedzieć, kiedy była wystawiona faktura dot. WDT/WNT (aby określić obowiązek podatkowy od tego WNT, a konsekwencji okres w którym powstanie prawo do odliczenia od WNT tej transakcji). Ewentualne korekty deklaracji na przełomie miesiąca są nie do uniknięcia również obecnie w zakresie rozliczania podatku należnego od dokonania WNT.</p>

wystawiona), aby móc określić moment powstania obowiązku podatkowego (czy w dniu wystawienia faktury, czy też 15 dnia miesiąca kolejnego po miesiącu, w którym dokonana została dostawa w ramach WNT, jeżeli faktura została wystawiona po terminie). Jeżeli bowiem nabywca wykaże podatek należny i skorzysta z prawa do odliczenia w miesiącu następującym po miesiącu, w którym została dokonana dostawa (tj. przyjmie, że dostawca nie wystawi faktury do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym została dokonana dostawa), a następnie otrzyma (nawet po kilku miesiącach) fakturę, z której będzie wynikało, że została wystawiona przed upływem terminu (np. w miesiącu dokonania dostawy towarów), nabywca będzie zmuszony do dokonania korekt rozliczeń VAT w dwóch okresach (miesiącach). Jeżeli dodatkowo faktura była wystawiona w walucie obcej (co jest standardem przy transakcjach transgranicznych), nabywca może być zmuszony do zastosowania innego kursu waluty. O ile w sytuacji gdy nabywca ma pełne prawo do odliczenia podatku naliczonego przy WNT, nie powinno to być szczególnie uciążliwe (choć będzie uciążliwe dokonywanie korekt rozliczeń w VAT), to w przypadku podatnika, który ma ograniczone prawo do odliczenia podatku od takiego nabycia, uwzględnić należy także uciążliwość związaną ze zmianą (ze względu na inny kurs waluty) kwoty podatku do odliczenia (i kosztu uzyskania przychodu – co jest naturalną konsekwencją), która może w niektórych przypadkach prowadzić do powstania zaległości w VAT po stronie nabywcy. Pozostawienie proponowanych zmian w art. 86 ust. 10b pkt 2 Ustawy o VAT w obecnym brzmieniu może spowodować, iż nabywcy towarów w ramach WNT mający pełne prawo do odliczenia podatku od takich nabyć będą wstrzymywali wykazanie transakcji w deklaracji VAT do momentu jednoznacznego ustalenia momentu powstania obowiązku podatkowego, a podatnicy, którzy nie mają pełnego prawa do odliczenia podatku naliczonego (co często występuje w przypadku Poczty Polskiej S.A.) mogą być zmuszeni do rozpoznania podatku należnego w okresie dostawy towarów (dla bezpieczeństwa rozliczeń w VAT), a wstrzymają się z odliczeniem podatku naliczonego do momentu jednoznacznego ustalenia momentu powstania obowiązku podatkowego (co może spowodować konieczność zapłaty większej kwoty podatku w danym okresie niż byłoby to konieczne). Wątpliwości może budzić także sposób prezentacji WNT w rejestrach VAT (w pliku JPK_VAT) w poszczególnych sytuacjach oraz sposób ujęcia poszczególnych zdarzeń w księgach rachunkowych (w szczególności gdy faktura dokumentująca WNT dotrze do nabywcy ze znacznym opóźnieniem). W związku z powyższym Poczta Polska S.A. zwraca się z uprzejmą prośbą o rozważenie doprecyzowania projektowanych przepisów w przedstawionym zakresie, które przyczyniłoby się do dalszej optymalizacji prowadzenia rozliczeń w VAT, w zakresie wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów.

39.	art. 1 pkt 15 lit. a i pkt 17 projektu (art. 86 ust. 2e i art. 90 ustawy o VAT)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	Zmiany polegają na tym, że podatnicy rozpoczynający działalność nie będą musieli uzgadniać z naczelnikiem urzędu skarbowego prognoz, na podstawie których określone będą przez nich proporcje bazowe dla potrzeb zastosowania art. 86 ust. 2a i art. 90 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Ma to jakoby „uprościć” życie podatnikom. Legalizuje to jednak działania w złej wierze, gdyż podatnik będzie mógł wykorzystać tę lukę w celu ucieczki od opodatkowania (świadome zawyżenie bazowych proporcji). Konieczność uzgodnienia prognozy z organem władzy jest niewielką, ale jednak obiektywną przeszkodą dla tego rodzaju praktyk.	<u>Uwaga niezasadna</u> Dla wskazanych przypadków organ podatkowy w razie podjęcia wątpliwości w zakresie złożonego zawiadomienia, stosownie do przepisu art. 155 § 1 Ordynacji podatkowej, może w postępowaniu podatkowym lub w ramach czynności sprawdzających w zakresie określonym w art. 272 pkt 3 O.p. - wezwać stronę do złożenia wyjaśnień, jeżeli jest to niezbędne dla wyjaśnienia stanu faktycznego lub rozstrzygnięcia sprawy (wyjaśnienie w tym zakresie zawarto w uzasadnieniu).
40.	art. 1 pkt 15 lit. B projektu (art. 86 ust. 10 pkt 2 lit. A ustawy o VAT)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	Zaproponowana zmiana w art. 86 ust. 10b pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. polega na uchyleniu warunku otrzymania faktury dokumentującej wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów jako przesłanki umożliwiającej odliczenie podatku naliczonego. W konsekwencji podatnik zobowiązany do rozliczania podatku z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odliczy podatek naliczony bez konieczności posiadania faktury. W przypadku nieotrzymania faktury w terminie późniejszym nie będzie przy tym konieczna korekta kwoty odliczonego podatku naliczonego. Proponowana zmiana obarczona jest wadą legislacyjną. Obowiązek podatkowy dla dokonanej transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów na podstawie zaproponowanego brzmienia przepisu art. 86 ust. 2e ustawy z dnia 11 marca 2004 r. może bowiem powstać w dwóch alternatywnych momentach. W konsekwencji czego wejście w życie projektowanej zmiany może skutkować nieprawidłowościami polegającymi na wykazywaniu przez podatników transakcji wewnątrzwspólnotowych w niewłaściwym okresie rozliczeniowym, w przypadku gdy podatnikowi nie będzie znana data wystawienia faktury przez dostawcę. W takim stanie rzeczy podatnik nie będzie mógł ustalić prawidłowego momentu powstania obowiązku podatkowego stanowiącego warunek do skorzystania z prawa do odliczenia podatku naliczonego. Zmiana proponowana w art. 86 ust. 10b pkt 2 lit. a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. budzi ponadto wątpliwość z uwagi na pozbawienie podatnika możliwości prawidłowego przeliczenia kwoty wyrażonej w walucie obcej na złote.	<u>Uwaga niezasadna</u> Proponowana zmiana nie powoduje, że podatnik nie będzie mógł otrzymać faktury dot. WDT/WNT (a w konsekwencji nie posiadać wiedzy kiedy faktura była wystawiona), lecz jedynie likwiduje uciążliwy obowiązek formalny związany z obiegiem faktur i ewentualnego korygowania deklaracji podatkowych, gdy fakturę dot. WNT otrzymana zbyt późno (po 3m.). Nie zmienia się również reguła dot. powiązania odliczenia WNT od momentu powstania obowiązku podatkowego od tego WNT. Zatem zarówno przed jak i po w/w zmianie przepisu w dalszym ciągu krajowy podatnik musi mieć wiedzę, kiedy była wystawiona faktura dot. WDT/WNT (aby określić obowiązek podatkowy od tego WNT, a konsekwencji okres w którym powstanie prawo do odliczenia podatku od WNT tej transakcji). W dalszej części uwagi nie wyjaśniono również w jaki sposób komentowana zmiana mogłaby pozbawić podatnika możliwości prawidłowego przeliczenia kwoty wyrażonej w walucie obcej na złote.
41.	art. 1 pkt 15 lit. b projektu (art. 86 ust. 10 pkt 2 lit. A ustawy o VAT)	ALTO Tax	Projekt ustawy zakłada uchylenie art. 86 ust. 10b pkt 2 lit. a Ustawy o VAT. Tym samym, jeżeli proponowana zmiana wejdzie w życie, umożliwi ona obniżenie podatku należnego o kwotę podatku naliczonego z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów także w przypadku nieotrzymania przez podatnika faktury. Jednocześnie Projekt ustawy nie zakłada zmiany następujących przepisów: • art. 86 ust. 10b pkt 2 (wprowadzenie do wyliczenia) oraz art. 86 ust. 10 Ustawy o VAT, zgodnie którymi prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego w przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów powstaje w rozliczeniu za okres, w którym w odniesieniu do nabytych lub importowanych przez podatnika towarów i usług powstał obowiązek podatkowy; • art. 20 ust. 5 Ustawy o VAT,	<u>Uwaga niezasadna</u> Rezygnacja z korygowania błędnie zadeklarowanego okresu rozliczeniowego dla WNT w przypadku późniejszego otrzymania faktury byłaby niezgodna z art. 69 Dyrektywy VAT, który jednoznacznie wskazuje na moment powstania obowiązku podatkowego od WNT (a zatem okresu, za który należy rozliczyć WNT w deklaracji VAT). Dyrektywa nie przewiduje wyjątków w tym zakresie.

			<p>zgodnie z którym w wewnątrzspółnotowym nabyciu towarów obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wystawienia faktury przez podatnika podatku od wartości dodanej, nie później jednak niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano dostawy towaru będącego przedmiotem wewnątrzspółnotowego nabycia. Tym samym, zakładając, że zmiany przepisów wejdą w życie w projektowanym kształcie, możliwe będzie wystąpienie sytuacji, w których podatnik niedysponujący fakturą dokumentującą WNT dokona obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego z tytułu tej transakcji w rozliczeniu za miesiąc następujący po miesiącu, w którym nastąpiła dostawa towarów, a następnie będzie zmuszony do dokonania korekty rozliczeń wskutek otrzymania faktury wystawionej w miesiącu wcześniejszym (obowiązek wykazania podatku naliczonego w rozliczeniu za okres, w którym została wystawiona faktura).</p> <p>Proponowaną zmianę należy ocenić pozytywnie – brak obowiązku posiadania faktury przy WNT uprości rozliczenie VAT, w tym pozwoli na uniknięcie dokonywania licznych korekt podatku naliczonego w przypadkach otrzymania faktury ze znacznym opóźnieniem. Niemniej jednak uważamy, że wejście w życie regulacji w projektowanym kształcie nie pozwoli na całkowite wyeliminowanie korekt – także w przypadkach, gdy pierwotnie dokonywane rozliczenia na dzień ich dokonania były prawidłowe. Wobec tego sugerujemy dodanie regulacji, zgodnie z którą nie będzie konieczności dokonywania korekt rozliczeń w przypadku późniejszego otrzymania faktury. Jednocześnie zwracamy uwagę, że dodanie stosownej regulacji jedynie w odniesieniu do podatku naliczonego (np. poprzez dodanie art. 86 ust. 11a lub modyfikację art. 86 ust. 11 Ustawy o VAT) jedynie częściowo rozwiązywałoby problem. Wobec tego sugerujemy (oprócz wprowadzenia zmiany przewidzianej w Projekcie ustawy) modyfikację regulacji określających moment powstania obowiązku podatkowego z tytułu WNT poprzez wskazanie, że późniejsze otrzymanie faktury (już po rozliczeniu transakcji – prawidłowym na dzień jego dokonania) nie zmienia momentu powstania obowiązku podatkowego z tytułu WNT – np. zmiana art. 20 ust. 5 lub dodanie art. 20 ust. 5a Ustawy o VAT. Taka zmiana przepisów pozwoliłaby uniknąć korekt rozliczeń WNT po stronie podatku należnego i naliczonego. Niemniej jednak sama proponowana zmiana ustawy o VAT poprzez uchylenie art. 86 ust. 10b pkt 2 lit. a będzie bez wątpienia zmianą korzystną dla podatników i realnie przyczyni się do uproszczenia rozliczeń VAT.</p>	
42.	art. 1 pkt 15 lit. a oraz pkt 17 lit. A projektu (art.86 ust.2e oraz art. 90	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Rzeczywiste uproszczenie przepisów będzie polegało na pozostawieniu wyłącznie zdania pierwszego w obu przepisach i rezygnacji z obowiązku zawiadamiania naczelnika US o przyjętej proporcji. Naszym zdaniem, nie ma uzasadnionej potrzeby składania zawiadomienia w trakcie roku, ponieważ korekta roczna (w praktyce - już po kilku miesiącach) i tak wyrówna odliczenie podatku naliczonego. To jest także dodatkowy (w zasadzie zbędny) dokument do przetworzenia przez organ.	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Zmiana art. 90 ust. 8 ustawy o VAT jest odpowiedzią na postulaty formułowane zarówno przez przedsiębiorców, jak również organy podatkowe. Proponowane zapisy zapewniają zachowanie minimalnego wymogu w postaci poinformowania</p>

	ust. 8 ustawy VAT)		Przepisy dotyczą bardzo niewielkiej grupy podatników, więc nie powinno być zastrzeżeń dla dokonania dalej idącego uproszczenia.	przez podatnika organu podatkowego o przyjętej proporcji albo przyjętych danych wyliczonych szacunkowo.
43.	art. 1 pkt 15 lit. a oraz pkt 17 lit. A projektu (art.86 ust.2e oraz art. 90 ust. 8 ustawy VAT)	Centrum Klasyfikacji Towarów i Usług	<p>• Zgodnie z projektowanymi przepisami, wymóg uzgadniania prognozy proporcji odliczenia (art. 90 ust. 8 ustawy o VAT) i prognozy tzw. prewspółczynnika (art. 86 ust. 2e ustawy o VAT) w formie protokołu sporządzanego przez właściwego naczelnika urzędu skarbowego ma zostać zastąpiony obowiązkiem zawiadomienia naczelnika przez podatników o przyjętej metodzie odliczenia podatku naliczonego. • Dotychczasowa forma ustalania prognozy – jakkolwiek niedoprecyzowana w szczegółach – ma niewątpliwie konsensualny charakter, co oznacza, że cały proces wymaga wkładu dwóch stron w osobach podatnika i naczelnika urzędu skarbowego. Efektem wzajemnych ustaleń pomiędzy stronami jest protokół wydany przez organ, który zawiera wysokość proporcji odliczenia podatku naliczonego przez podatnika. • W związku z tym, podatnik który otrzymał protokół wydany przez naczelnika w praktyce zasadniczo zyskuje pewność w zakresie prawidłowości stosowanej przez siebie metody odliczania VAT, co pozwala mu uniknąć w przyszłości potencjalnego obowiązku korygowania wysokości podatku naliczonego i ogranicza ewentualne ryzyka podatkowe. • Jednocześnie, organy podatkowe – w ramach sporządzania protokołu – zyskują informacje co do charakteru i metodologii rozliczeń danego podatnika. • W świetle proponowanych zmian w powyższym zakresie – organy podatkowe nadal dysponować będą informacjami o metodologii rozliczeń podatnika, jednak podatnik w żadnej mierze nie uzyska pewności co do prawidłowości dokonywanych rozliczeń. • Przeciwnie – zawiadamiając organy podatkowe o przyjęciu innego sposobu kalkulacji proporcji odliczenia VAT, podatnicy mogą uznać, że będą kreować po swojej stronie wyłącznie ryzyka podatkowe. • Trudno zatem zgodzić się z projektodawcą, iż proponowane rozwiązanie stanowić będzie korzystne dla podatników odformalizowanie procedury uzgadniania proporcji odliczenia. Nie sposób również przyjąć, iż rozwiązanie to ułatwi podatnikom funkcjonowanie. • Zgodzić się niemniej należy, iż proponowane rozwiązanie ułatwi funkcjonowanie organom podatkowym. Bez podejmowania jakichkolwiek działań organy będą mogły uzyskać informacje o metodologii rozliczeń danego podatnika i od dyskrejonalnego podejścia danego organu zależeć będzie czy w wyniku otrzymanego zawiadomienia podjąć odpowiednie kroki zmierzające do weryfikacji rozliczeń i w jakim terminie oraz w jakiej formie te kroki powinny być podjęte (projektowane przepisy nie stoją na przeszkodzie temu, aby dany organ zweryfikował rozliczenia podatnika po upływie np. 4 lat po otrzymaniu zawiadomienia). • W świetle powyższego, może okazać się, iż zawiadamianie organu podatkowego o stosowaniu innego sposobu kalkulacji proporcji odliczenia VAT będzie w praktyce instytucją wirtualną (nieznajującą zastosowania w praktyce – zwłaszcza w</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u> Zmiana art. 90 ust. 8 ustawy o VAT jest odpowiedzią na postulaty formułowane zarówno przez przedsiębiorców, jak również organy podatkowe. Argumentacja w zakresie ew. ryzyk podatkowych po stronie podatnika nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z przedstawionym stanowiskiem obecnie protokół wydany przez NUS daje pewność w zakresie prawidłowości stosowanej przez podatnika metody odliczania VAT i pozwala mu uniknąć w przyszłości ew. obowiązku korygowania podatku naliczonego. W przypadku złożonego zawiadomienia organ również powinien podjąć niezwłocznie środki niezbędne do wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości. Dodatkowo należy zauważyć, że zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy o VAT po zakończeniu roku, w którym podatnik stosuje wskaźnik prognozowanej proporcji sprzedaży, jest on obowiązany dokonać korekty kwoty podatku VAT, w oparciu o rzeczywiste wartości (podatnik dokonuje korekty w oparciu o rzeczywiste dane, organ ma wówczas możliwość weryfikacji prawidłowości przyjętej proporcji).</p>

			<p>przypadkach, w których podatnik uzna kalkulację proporcji za niereprezentatywną – odpowiednio art. 86 ust. 2f oraz 90 ust. 9 ustawy o VAT, niezmienione w ramach Projektu). • Jeśli projektodawca dostrzeże jednak celowość wprowadzenia takiego rozwiązania, zasadne jest aby funkcjonowało ono obok (a nie zamiast) potwierdzania proporcji odliczenia w formie protokołu. • Jedynie na marginesie zauważyć należy, że ze względu na specyfikę prowadzonej działalności (i konsekwentnie – rozliczeń VAT) – w praktyce to podmioty publiczne / samorządowe często korzystały z ustalania proporcji odliczenia VAT w formie protokołu. • Eliminacja z ustawy o VAT możliwości potwierdzania proporcji odliczenia w formie protokołu może zatem okazać się zmianą niekorzystnie dla podmiotów publicznych / samorządowych.</p>	
44.	art. 1 pkt 16 oraz pkt 32 projektu (art.87 ust.6e oraz art. 146k ustawy o VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Przepisy przewidujące nowy termin zwrotu są niemal martwe i mimo zmian, takimi pozostaną. Nie mają istotnego znaczenia dla podatników, a jedynie zwiększają objętość przepisów (VAT staje się przez to „fat” a nie „slim”). Pomimo zmian, nadal występuje niezgodność w określeniach miesiąc/okres rozliczeniowy: warunek 40 tys. zł „za każdy okres rozliczeniowy” a nie „miesięcznie”. W dalszym ciągu w lepszej sytuacji jest podatnik składający deklaracje kwartalne (musi osiągnąć 40 tys. zł w kwartale) niż podatnik składający deklaracje miesięczne (musi osiągnąć 3 razy wyższą sprzedaż kwalifikowaną); wydaje się, że nie istnieje uzasadnienie dla takiego zróżnicowania. Obniżenie wymagań procentowych w art. 146k także nie zmieni sytuacji, ponieważ istotna część klientów detalicznych po prostu preferuje płatności gotówkowe i nie korzysta z instrumentów płatniczych (zasadne byłoby w tym zakresie sięgnięcie przez MF do dostępnych badań). Bez szkody dla podatników - w naszej ocenie - te przepisy można zlikwidować.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Projekt przewiduje liberalizację części warunków szybszego zwrotu VAT dla tzw. podatników bezgotówkowych uwzględniając postulaty płynące w tym zakresie ze środowiska przedsiębiorców.</p>
45.	art. 1 pkt 17 lit. B projektu (art. 90 ust. 10 pkt 1 i ust. 12 ustawy o VAT)	Tomasz Michalik, MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.	<p>Zasady zaokrąglania proporcji VAT (zmiany w art. 90 ust. 10 pkt 1 i ust. 12 ustawy o VAT)a) Obecne regulacje dotyczące zaokrąglania proporcji VAT (współczynnika struktury sprzedaży, o którym mowa w art. 90 ustawy o VAT) przewidują w art. 90 ust. 10 pkt 1 ustawy o VAT, że jeśli „proporcja określona zgodnie z ust. 2-8: 1) przekroczyła 98% oraz kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu, wynikająca z zastosowania tej proporcji, w skali roku, była mniejsza niż 500 zł - podatnik ma prawo uznać, że proporcja ta wynosi 100% (...)”. W naszej ocenie wymagają one zmiany, co również zostało dostrzeżone w propozycjach zawartych w Projekcie.b) Jednakże w naszej ocenie propozycja aby pozostawić dotychczasowy mechanizm postępowania i ograniczenie w zaokrągleniu proporcji do 100% w sytuacji gdy proporcja przekroczyła 98% w dalszym ciągu będzie prowadzić do powstawania trudnych do zaakceptowania skutków. Nowe brzmienie art. 90 ust. 10 pkt 1 ustawy o VAT pozwoli na uznanie, że proporcja wynosi 100%, co oznacza pełne prawo do odliczenia, jeśli przekroczyła ona 98% a jednocześnie kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu, wynikająca z</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Zasady dotyczące zaokrąglania proporcji VAT nie są przedmiotem procedowanych obecnie zmian. Zasady te dotyczą generalnie ustalania współczynnika niezależnie od wielkości proporcji u danego podatnika. Przedmiotem zmiany jest wyłącznie zwiększenie kwoty pozwalającej na uznanie, że proporcja określona przez podatnika wynosi 100%, w sytuacji gdy proporcja ta przekroczyła u niego 98%. Limit kwotowy obowiązywał już dotychczas w ustawie o VAT. Projektowana zmiana stanowi dwudziestokrotne zwiększenie progu ograniczającego stosowanie zaokrąglania proporcji do 100 %. Przyjęta konstrukcja wykluczy sytuacje, w których kwota odliczonego w ten sposób VAT osiągała by znaczne wartości. Dodatkowo ma zabezpieczać budżet państwa przed niekontrolowanym wzrostem poziomu odliczenia VAT.W zakresie przepisu przejściowego – jego wprowadzenie jest</p>

zastosowania tej proporcji, w skali roku była mniejsza niż 10 000 zł.c) Naszym zdaniem, utrzymanie kwotowego ograniczenia prowadzi do trudnych do zaakceptowania skutków, ponieważ podatnik u którego w wyniku kalkulacji proporcji wynik wyniósł przynajmniej 99,01% w myśl art. 90 ust. 4 zd. drugie ustawy o VAT będą mogli uznać, że proporcja wynosi 100%. Natomiast podatnicy, u których kalkulacja dała wynik 98,99% nie będą mogli zaokrąglić proporcji do 100% jeśli nie spełnią wymogu aby kwota nieodliczalnego podatku w skali roku nie przekroczyła 10 000 zł. W tym przykładzie zaokrąglenie byłoby możliwe do 99%. Przykład ten pokazuje naszym zdaniem to, że ograniczeniem prawa podatnika do odliczenia podatku naliczonego nie jest sama wysokość kwoty z art. 90 ust. 10 pkt 1 ustawy o VAT, lecz samo wprowadzenie takiego ograniczenia.d) Uważamy, że podatnicy dokonujący sprzedaży zwolnionej i opodatkowanej powinny mieć możliwość odliczenia pełnej kwoty podatku naliczonego w sytuacji gdy obliczona przez nich proporcja przekroczy 98%. Powinno wówczas mieć możliwość uznania, że wynosi ona 100%, bez żadnych dodatkowych warunków. Zwracamy uwagę, że wielkość proporcji ponad 98% oznacza, że dla danego podatnika sprzedaż zwolniona ma charakter marginalny i dodatkowy. Osiągając wysokie obroty z tytułu czynności dających prawo do odliczenia zostaje podwójnie pokrzywdzony – nie mogą wyłączyć zastosowania proporcji na podstawie art. 90 ust. 5 (sprzedaż środków trwałych i WNiP) i ust. 6 ustawy o VAT (transakcje pomocnicze), ani też osiągając proporcję ponad 98%.e) Zapropionowane rozwiązanie jest zgodne z art. 173 ust. 2 lit. e dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [dalej: Dyrektywa VAT], który pozwala państwom członkowskim postanowić, że w przypadkach gdy VAT, który nie podlega odliczeniu przez podatnika, jest nieznacznej wartości, będzie on uważany za zerowy. Co więcej, w naszej ocenie likwidacja limitów kwotowych w zaokrągleniu proporcji z 98% do 100% jeszcze w większym celu realizuje cel przywołanej regulacji Dyrektywy VAT i zasadę neutralności, pozwalającej na dokonywanie odliczenia podatku naliczonego w każdej sytuacji, gdy występuje związek zakupów ze sprzedażą opodatkowaną.f) **Biorąc pod uwagę powyższe argumenty proponujemy, aby art. 1 pkt 17 lit. b i c Projektu otrzymały brzmienie:**„17) w art. 90:(...) b) w ust. 10 w pkt 1 skreśla się wyrazy „oraz kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu, wynikająca z zastosowania tej proporcji, w skali roku, była mniejsza niż 500 zł”,c) w ust. 12 skreśla się wyrazy „a kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu, wynikająca z zastosowania tej proporcji, w skali roku, była równa lub większa niż 500 zł,”;g) Jednocześnie, postulujemy przywrócenie proponowanego wcześniej przepisu przejściowego i dodanie go przed obecnym art. 12 Projektu np. w brzmieniu:„Art. X. Przepis art. 90 ust. 10 pkt 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do proporcji ustalonej przez podatnika, dla okresów

uzależnione od ostatecznego terminu wejścia w życie projektowanych zmian.

			rozliczeniowych przypadających od początku 2022 roku”.h) Przywrócenie wspomnianego przepisu przejściowego pozwoli na uniknięcie wątpliwości w zakresie tego, które okresy rozliczeniowe będą objęte nowymi regulacjami dotyczącymi zaokrąglania proporcji VAT.	
46.	art. 1 pkt 17 lit. B projektu (art. 90 ust. 10 pkt 1 ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	Pozytywnie należy ocenić zmiany dotyczące zakresu odliczenia VAT naliczonego przez niektórych podatników stosujących współczynnik proporcji i prewspółczynnik. Projektodawca proponuje zwiększenie kwoty pozwalającej na uznanie, że proporcja określona przez podatnika wynosi 100%, w sytuacji, gdy ta przekroczyła u niego 98%. Chodzi o wartość podatku niepodlegającego odliczeniu wynikającego z tej proporcji (z tej części mniejszej niż 2%), która obecnie wynosi 500 zł, a ma zostać zwiększona do 10 000 zł. Faktycznie więc przedsiębiorcy stosujący współczynnik proporcji/prewspółczynnik (tu, na mocy art. 86 ust. 2g ustawy o VAT, art. 90 ust. 10 ustawy o VAT stosuje się odpowiednio) otrzymają możliwość odliczenia większej kwoty nieodliczalnego VAT.	Brak uwag, aprobatą propozycji.
47.	art. 1 pkt 17 lit. a projektu (art. 90 ust. 8 ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	Niepotrzebna była również procedura uzgadniania z naczelnikiem urzędu skarbowego w formie protokołu proporcji do odliczenia podatku naliczonego w przypadku podatników, którzy w poprzednim roku podatkowym nie osiągnęli obrotów, lub u których obrót ten w poprzednim roku podatkowym był niższy niż 30 000 zł, a także podatników obowiązanych do stosowania tzw. prewspółczynnika, którzy rozpoczynają w danym roku wykonywanie działalności. Słusznie projektodawca proponuje w to miejsce wprowadzenie wymogu zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o przyjętych danych wyliczonych szacunkowo. Jeżeli proporcja ulegnie zmianie, to podatnik dokona stosownej korekty. Angażowanie naczelników urzędów skarbowych w sprawy związane w istocie z planowaniem wyników prowadzonej działalności nie miało sensu.	Brak uwag, aprobatą propozycji.
48.	art. 1 pkt 17 lit. B i c projektu (art. 90 ust. 10 pkt 1; art. 90 ust. 12; dodanie art. 91 ust. 1b ustawy o VAT)	ALTO Tax	Projektowane przepisy zakładają zmianę zasad dokonywania odliczenia podatku VAT w przypadku stosowania proporcji. Zgodnie z art. 90 ust. 10 pkt 1 Ustawy o VAT w przypadku, gdy proporcja przekroczyła 98% oraz kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu, wynikająca z zastosowania tej proporcji w skali roku była mniejsza niż 500 zł - podatnik ma prawo uznać, że proporcja ta wynosi 100%. Nowe regulacje mają pozwolić przyjąć, że proporcja wynosi 100% w przypadku, gdy kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu wg wyliczonej proporcji wynosi do 10.000 zł. Tym samym Projekt ustawy przewiduje zwiększenie progu kwotowego. Dodatkowo, obecnie każda różnica między ustaloną proporcją wstępną stosowaną w trakcie roku a proporcją ostateczną ustaloną po jego zakończeniu wymaga dokonania korekty rocznej odliczenia. Projektowane przepisy mają dać podatnikowi możliwość rezygnacji z dokonywania korekty, jeżeli różnica nie przekracza dwóch punktów procentowych oraz kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu nie przekracza 10.000 zł (gdy rzeczywista proporcja okaże się mniejsza). Projektowana zmiana może ułatwić dokonywanie rozliczeń	<u>Uwaga niezasadna</u> Postulaty dotyczą: 1) zwiększenia projektowanego limitu 10 tys. zł kwoty podatku naliczonego niepodlegającej odliczeniu pozwalającej na uznanie, że proporcja określona przez podatnika wynosi 100%, w sytuacji gdy proporcja ta przekroczyła 98%, 2) zwiększenia projektowanego limitu 10 tys. zł kwoty podatku naliczonego niepodlegającej odliczeniu - w zakresie projektowanych rozwiązań dotyczących opcji rezygnacji z dokonania korekty rocznej odliczonego podatku. W zakresie postulatu 1) - projektowane rozwiązanie pozostaje zgodne z przepisami prawa UE. Przyjęta konstrukcja wykluczy sytuacje, w których kwota odliczonego VAT osiągała by znaczne wartości. Zmiana stanowi 20-krotne zwiększenie obowiązującego limitu w związku z czym nie sposób uznać i stanowi konsensus zabezpieczający wpływ do budżetu państwa. W zakresie postulatu 2) - wprowadzenie opcji

			<p>podatkowych oraz ograniczyć liczbę przypadków, gdy dokonywanie korekty będzie konieczne. Regulacje mogą okazać się jednak nieznaczące dla dużych podmiotów, gdyż proponowany próg 10.000 zł wydaje się zbyt niski. Proponowaną zmianę należy ocenić pozytywnie – konieczność stosowania proporcji VAT oraz dokonywania korekt odliczenia jest dla podatników uciążliwa. Dodatkowo obecnie możliwość przyjęcia uproszczenia polegającego na zastosowaniu proporcji na poziomie 100% wydaje się być dla olbrzymiej części podatników teoretyczna – limit 500 zł jest zdecydowanie zbyt niski. Tym samym wszelkie regulacje pozwalające uniknąć konieczności stosowania proporcji oraz dokonywania korekt odliczenia są w pełni uzasadnione. Niemniej jednak limit 10.000 zł także wydaje się niski. Tym samym wciąż wielu podatników nie uniknie konieczności stosowania proporcji i dokonywania korekt. Warto przy tym wskazać, że wątpliwości budzi brak analiz dotyczących znaczenia zmian – przede wszystkich szacunków, ilu podatników faktycznie skorzysta na zmianach. Także wobec tego faktu proponowany limit 10.000 zł budzi istotne wątpliwości. Wobec tego postulujemy w pierwszej kolejności dokładniejsze przeanalizowanie zagadnienia, a następnie, w zależności od wyników analizy, odpowiednie zwiększenie limitu.</p>	<p>rezygnacji z dokonania korekty w przypadku różnicy pomiędzy proporcją wstępną a ostateczną, która nie przekracza 2 punktów procentowych oraz kwotą podatku naliczonego niepodlegającego odliczeniu nie przekraczającą 10 000 zł (w przypadku proporcji ostatecznej mniejszej od proporcji wstępnej), jest korzystne dla podatników, zachowuje zgodność z regulacjami prawa UE oraz zabezpiecza budżet Państwa (wprowadzony próg kwoty 10 tys. zł). Wyznaczony limit na poziomie 10 tys. zł stanowi konsensus pomiędzy interesami budżetu państwa oraz przedsiębiorców.</p>
49.	<p>art. 1 pkt 17 lit. a projektu (art. 90 ust. 8 ustawy o VAT) oraz art. 1 pkt 15 lit. A projektu (art. 86 ust. 2e ustawy o VAT)</p>	<p>Crido Taxand S.A.</p>	<p>Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 86 ust. 2e ustawy o VAT podatnik rozpoczynający w danym roku podatkowym wykonywanie działalności gospodarczej i działalności innej niż działalność gospodarcza, w celu obliczenia kwoty podatku naliczonego (...) przyjmuje dane wyliczone szacunkowo. Podatnik, o którym mowa w zdaniu pierwszym, <u>jest obowiązany zawiadomić naczelnika urzędu skarbowego</u> o przyjętych danych wyliczonych szacunkowo (...).</p> <p>Podobnie, w myśl projektowanego brzmienia art. 90 ust. 8 ustawy o VAT podatnicy, którzy w poprzednim roku podatkowym nie osiągnęli obrotu, o którym mowa w ust. 3, lub u których obrót ten w poprzednim roku podatkowym był niższy niż 30 000 zł, do obliczenia kwoty podatku naliczonego podlegającej odliczeniu od kwoty podatku należnego przyjmują proporcję wyliczoną szacunkowo. Podatnicy, o których mowa w zdaniu pierwszym, są obowiązani zawiadomić naczelnika urzędu skarbowego o przyjętej proporcji (...).</p> <p>Wskazane regulacje znoszą aktualnie obowiązujący wymóg uzgadniania z naczelnikiem urzędu skarbowego prognozy w formie protokołu w celu obliczenia kwoty VAT naliczonego do odliczenia. Jedynym obowiązkiem, jaki pozostaje po stronie podatnika to zawiadomienie naczelnika urzędu skarbowego o własnych szacunkach / wyliczeniach kwotowych w zakresie możliwości odliczenia VAT naliczonego, przy jednoczesnym braku określenia w Projekcie obowiązków po stronie organu podatkowego.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u> Zmiana art. 90 ust. 8 ustawy o VAT jest odpowiedzią na postulaty sformułowane zarówno przez przedsiębiorców, jak również organy podatkowe. Argumentacja w zakresie ew. ryzyk podatkowych po stronie podatnika nie zasługuje na uwzględnienie. Organ podatkowy w razie podjęcia wątpliwości w zakresie złożonego zawiadomienia, stosownie do przepisu art. 155 § 1 Ordynacji podatkowej, może w postępowaniu podatkowym lub w ramach czynności sprawdzających w zakresie określonym w art. 272 pkt 3 Ordynacji podatkowej - wezwać stronę do złożenia wyjaśnień, jeżeli jest to niezbędne dla wyjaśnienia stanu faktycznego lub rozstrzygnięcia sprawy (wyjaśnienie w tym zakresie zawarto w uzasadnieniu). Należy zauważyć, że zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy o VAT po zakończeniu roku, w którym podatnik stosuje wskaźnik prognozowanej proporcji sprzedaży, jest on obowiązany dokonać korekty kwoty podatku VAT, w oparciu o rzeczywiste wartości (podatnik dokonuje korekty w oparciu o rzeczywiste dane, organ ma wówczas możliwość weryfikacji prawidłowości przyjętej proporcji).</p>

			<p>Naszym zdaniem, celem wyeliminowania ryzyka ewentualnego zakwestionowania przez naczelnika urzędu skarbowego przyjętych i zgłoszonych prognoz, co w konsekwencji mogłoby wiązać się z powstaniem zaległości podatkowej dla której naliczane są odsetki i ustalana sankcja VAT, warto byłoby rozważyć ujęcie w projektowanych przepisach rozwiązania, które wskazywałoby, że w przypadku zidentyfikowania błędu / niezgodności (inna przyczyna) w otrzymanej prognozie od podatnika, naczelnik urzędu skarbowego wyda w ciągu określonej ilości dni od otrzymania tej prognozy decyzję, w której wskaże podatnikowi dlaczego nie zgadza się z poziomem zaproponowanego odliczenia VAT naliczonego. Jednocześnie – brak wydania decyzji w określonym terminie oznaczałby tzw. milczącą akceptację przygotowanej przez podatnika prognozy. Co również istotne, w przypadku omawianego zagadnienia – naszym zdaniem – warto byłoby także rozważyć mechanizm wyłączający możliwość nałożenia sankcji VAT na podatnika w przypadku popełnienia oczywistej omyłki w procesie przygotowania prognozy odliczenia VAT z uwagi na brak konsultacji powyższego z naczelnikiem urzędu skarbowego.</p> <p>Powyższe – w naszej ocenie – pozwoli wyeliminować potencjalne sytuacje, w których organ podatkowy po jakimś czasie dokonuje weryfikacji przesłanych szacunków i stwierdzając w nich błąd rozpoczyna u podatnika czynności sprawdzające zmierzające do wymierzenia poziomu zaległości podatkowej. W rezultacie, zaproponowane rozwiązanie przełoży się na realizację zasady pewności prawa i zaufania do organów podatkowych oraz da podatnikom pewność, iż przygotowana przez nich prognoza odliczenia VAT naliczonego została sprawdzona przez organ podatkowy i jest zgodna (ewentualnie niezgodna) z obowiązującą praktyką.</p>	
50.	art. 1 pkt 17 lit. b) i c) projektu (art. 90 ust. 10 i 12 ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>W pierwszej kolejności, chcemy podkreślić, iż projektowana zmiana zwiększenia kwoty pozwalającej na uznanie, że proporcja określona przez podatnika wynosi 100%, w sytuacji gdy proporcja przekroczyła u niego 98%, z obecnych 500 zł do 10 000 zł – naszym zdaniem – powinna zostać uznana jako zmiana korzystana / pozytywna. Niemniej jednak, mimo, iż proponowana kwota jest spójna z przedstawianymi założeniami projektu, mimo wszystko proponujemy rozważenie jej zwiększenia, w tym szczególnie biorąc pod uwagę obecny poziom inflacji.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u> Stanowisko w kwestii zwiększenia limitu j.w.</p>
51.	art. 1 pkt 18 projektu (art. 91 ust. 1a i 1b ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>Z treści proponowanego art. 91 ust. 1a ustawy o VAT wynika, że podatnik nie będzie w obowiązku dokonania korekty VAT naliczonego jeżeli różnica między tzw. proporcją wstępną a proporcją ostateczną (ustaloną dla zakończonego roku podatkowego) nie przekroczy dwóch punktów procentowych. W rezultacie zaproponowane brzmienie regulacji, daje podstawy by twierdzić, że obowiązujący art. 91 ustawy o VAT ma bezwzględne zastosowanie w przypadku, gdy różnica między w/w proporcjami przekroczy 2 punkt procentowe, w tym także, gdy tzw. proporcja wstępna</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u> W zakresie propozycji określenia wyłączeń, kiedy konieczność korekty VAT naliczonego w przypadku przekroczenia różnicy dwóch punktów procentowych może nie mieć zastosowania (pozostawienie do decyzji podatnikowi). Już obecnie podatnik zasadniczo jest obowiązany do dokonania korekty zgodnie z art. 91 ust. 1. „(...) podatnik jest obowiązany dokonać korekty kwoty podatku odliczonego (...)”. Jednocześnie jeżeli podatnik</p>

oszacowana została zbyt nisko (podatnik odliczył pierwotnie zbyt mało VAT naliczonego). Jednocześnie, zauważyć należy, że mimo możliwości odzyskania VAT naliczonego nie wszyscy podatnicy decydują się na powyższe, w tym zestawiając nakłady finansowe, czas i zaangażowanie pracowników z kwotą potencjalnego VAT do odzyskania.

Tym samym, naszym zdaniem, warto wziąć pod rozwagę, aby w nowoprojektowanych regulacjach określić wyłączenia, kiedy konieczność korekty VAT naliczonego w przypadku przekroczenia różnicy dwóch punktów procentowych może nie mieć zastosowania (pozostawienie decyzji podatnikowi).

Jednocześnie, na marginesie wskazujemy, że **przedstawione w uzasadnieniu do przedmiotowego obszaru wyjaśnienie** iż: „Możliwość decydowania o rezygnacji z dokonania korekty stanowi istotne uproszczenie rozliczeń podatników (...) Wprowadzenie opcji rezygnacji z dokonania korekty powinno minimalizować obciążenia administracyjne związane ze stosowaniem prawa do odliczenia VAT oraz eliminować uciążliwe obowiązki dla wskazanych powyżej sytuacji” **jest – naszym zdaniem – zbyt daleko idące i nie odpowiada faktycznemu (praktycznemu) efektowi zmiany przepisu.** Mimo braku obowiązku dokonania korekty podatku naliczonego, podatnik będzie musiał przeprowadzić pełen proces kalkulacji współczynnika VAT, zakresu wydatków podlegających korekcie a następnie – kwoty VAT do korekty. Innymi słowy, mimo potencjalnej możliwości odstąpienia od dokonania korekty rocznej, tak sformułowany przepis wciąż obciąża do:

- (i) obliczenia proporcji wstępnej i końcowej;
- (ii) weryfikacji, które z wydatków alokowane powinny być do korekty (wydatki mieszane);
- (iii) obliczenia kwoty podatku naliczonego do korekty.

Standardowo, na tym etapie powstała kwota ujmowana jest po prostu w JPK_V7 w dedykowanej pozycji.

Nowe przepisy wprawia, że po realizacji kroków (i)-(iii), podatnik dodatkowo będzie zobowiązany do (i) porównania danych pomiędzy sobą (czy mieszczą się w 2 p.p.);

(ii) porównania, czy kwota podatku naliczonego niepodlegającego odliczeniu mieści się w ustawowym limicie.

Po spełnieniu powyższych dodatkowych kroków, konieczne jest zdecydowanie przez osoby odpowiedzialne (w tym – uwzględnienie zgodnie z procedurami wewnętrznymi), czy podatnik wstrzymuje się z korektą (tj. nie wpisuje wyliczonej kwoty do JPK_V7).

Jeśli podatnik spełni warunki i nie będzie w obowiązku dokonania korekty, w

w wyniku własnej decyzji pozbawi się prawa do zwiększenia kwoty podatku naliczonego organy skarbowe nie kwestionują tej decyzji w związku z tym że nie dochodzi do uszczuplenia wpływów do budżetu.

Podobnie w propozycji zmian przy różnicy między proporcją wstępną a ostateczną przekraczającą 2 %, podatnik będzie obowiązany do dokonania korekty rocznej. Proponowane rozwiązanie pozostaje zgodne z przepisami prawa UE. Zgodnie z art. 184 dyrektywy VAT wstępne odliczenie podlega korekcie, jeżeli jego kwota jest wyższa lub niższa od kwoty odliczenia przysługującej podatnikowi. W myśl art. 186 dyrektywy VAT państwa członkowskie określają szczegółowe przepisy wykonawcze dla art. 184 i 185 dyrektywy VAT. Nie ogranicza się jednocześnie decyzji podatnika co do podejmowania korekty skutkującej zwiększeniem kwoty podatku naliczonego – organy skarbowe konsekwentnie nie powinny kwestionować praw podatników.

Uwaga do uzasadnienia częściowo zasadna. Uzasadnienie do art. 91 ust. 1a i 1b w zakresie uproszczenia rozliczeń podatników zostanie zmodyfikowane..

			<p>wyniku proponowanej zmiany, zyska on uprawnienie do niepodawania kwoty korekty w pliku JPK_V7.</p> <p>W konsekwencji naszym zdaniem, proponowane ułatwienie może wspomóc finansowo podatników, z pewnością jednak nie jest w żaden sposób tak znacznym uproszczeniem administracyjnym, jak chciałby to widzieć autor uzasadnienia do Projektu, a używanie określeń w odniesieniu to przedmiotowej kwestii takich jak „istotne uproszczenie” jest nadinterpretacją i prowadzi do pogłębienia braku zaufania podatników do organów podatkowych. Naszym zdaniem, poza projektowaniem spójnych i jasnych przepisów, kluczowa w relacji organ-podatnik ważna jest też rzetelność przekazu co do skutków danych regulacji.</p>	
52.	art. 1 pkt 18 projektu (art. 91 ust. 1a i 1b ustawy o VAT)	Tomasz Michalik, MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.	<p>Korekta wynikająca z różnicy między wstępną i ostateczną proporcją odliczenia (nowy art. 91 ust. 1a i 1b ustawy o VAT)a) W naszej ocenie ważną i istotną dla podatników zmianą jest wprowadzenie w art. 91 ust. 1a ustawy o VAT opcji rezygnacji z dokonywania korekty rocznej w przypadku różnicy pomiędzy proporcją wstępną a ostateczną, która nie przekracza 2 punktów procentowych.b) Proponujemy jednak rezygnację z wprowadzenia art. 91 ust. 1b ustawy o VAT, czyli rozwiązania uzależniającego zastosowanie art. 91 ust. 1a ustawy o VAT w sytuacji gdy proporcja ustalona dla zakończonego roku podatkowego (tzw. proporcja rzeczywista) od tego aby kwota niepodlegająca odliczeniu wynikająca z różnicy proporcji oraz z korekty wieloletniej (art. 91 ust. 2 ustawy o VAT) nie przekraczała 10 000 zł. c) Wprowadzanie limitu 10 000 zł jest w naszej ocenie warunkiem zbędnym i ograniczającym krąg podatników, którzy będą mogli skorzystać z nowego rozwiązania przewidzianego w art. 91 ust. 1a ustawy o VAT. Dlatego też rezygnacja z tego ograniczenia zapewni to jednakowe przesłanki niestosowania korekty rocznej zarówno przez podatników u których proporcja ostateczna jest wyższa, jak i tych u których będzie ona niższa od proporcji wstępnej.d) Naszym zdaniem zaproponowane przez nas rozwiązanie nie narusza art. 184 – art. 186 Dyrektywy VAT.e) Biorąc pod uwagę powyższe argumenty postulujemy, aby wykreślić z Projektu art. 91 ust. 1b ustawy o VAT.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Wprowadzenie opcji rezygnacji z dokonania korekty w przypadku różnicy pomiędzy proporcją wstępną a ostateczną, która nie przekracza 2 punktów procentowych oraz kwotą podatku naliczonego niepodlegającego odliczeniu nie przekraczającą 10 000 zł (w przypadku proporcji ostatecznej mniejszej od proporcji wstępnej), jest korzystna dla podatników, zachowuje zgodność z regulacjami prawa UE oraz zabezpiecza budżet Państwa (wprowadzony próg kwoty 10 tys. zł).</p>
53.	art. 1 pkt 18 projektu (art. 91 ust. 1a i 1b ustawy o VAT)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	<p>Zmiana zaproponowana w ramach art. 91 ust. 1a i 1b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. polegająca jedynie na podwyższeniu progu obligującego do dokonania korekty rozliczenia proporcjonalnego jest zbędna. Skutki projektowanych przepisów mają bowiem charakter pozorny i nie wpłyną na zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z rozliczeniem podatku.</p>	<p><u>Uwaga częściowo zasadna</u> w zakresie wpływu projektowanych rozwiązań na obciążenia administracyjne zw. z rozliczeniem podatku. Uzasadnienie zostanie dostosowane.</p>
54.	art. 1 pkt 18 projektu (art. 91 ust. 1a)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Proponowane wprowadzenie opcji rezygnacji z dokonania korekty jeżeli różnica pomiędzy proporcją wstępną a ostateczną nie przekracza 2 punktów procentowych, z uwzględnieniem nieznaczonej wartości tej kwoty budzi obawy co do tego, kto będzie określał, czy wartość mieszcząca się w przedziale (do 2</p>	<p><u>Uwaga niezrozumiała</u></p> <p>Należy zauważyć, że zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy o VAT po zakończeniu roku, w którym podatnik stosuje wskaźnik prognozowanej proporcji sprzedaży, jest on obowiązany</p>

	ustawy o VAT)		punktów procentowych) jest wartością NIEZNACZNĄ ? Sugeruje się, aby pozostawić granicę 2 punktów procentowych. Ta wielkość może być uznana za nieistotną. W świetle zapisów w Projekcie, to Podmiot będzie dokonywał szacunków i powiadamiał Naczelnika US o przyjętej proporcji i efekcie wyliczenia.	dokonać korekty kwoty podatku VAT, w oparciu o rzeczywiste wartości (podatnik dokonuje korekty w oparciu o rzeczywiste dane, organ ma wówczas możliwość weryfikacji prawidłowości przyjętej proporcji). Przy różnicy między proporcją wstępną a ostateczną przekraczającą 2 %, podatnik będzie obowiązany do dokonania korekty rocznej. W zakresie nieznaczonej wartości w przepisie został określony limit 10 tys. zł którego przekroczenie będzie powodować że podatnik nie będzie mógł zrezygnować z korekty w przypadku wyliczenia proporcji mniejszej niż prognozowana – określony limit mieści się w pojęciu wartości nieznaczonej.
55.	art. 1 pkt 18 projektu (art. 91 ust. 1a i 1b ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	Pozostając przy temacie współczynnika proporcji, to warto odnotować również proponowaną możliwość rezygnacji z rocznej korekty odliczenia przy stosowaniu proporcji. Obecnie odliczenie VAT przez podatników stosujących proporcję odliczenia jest w danym roku dokonywane na podstawie tzw. proporcji wstępnej. Po zakończeniu roku podatnik jest zobligowany do wyliczenia proporcji ostatecznej. Obecnie, jeżeli proporcja ostateczna różni się od proporcji wstępnej, w każdym przypadku należy przeprowadzić korektę. Po zmianach różnica między proporcją wstępną, a ostateczną będzie się mogła różnić o 2 punkty procentowe (nie może przekroczyć tej wartości). W przypadku gdy wskaźnik proporcji ostatecznej będzie niższy niż proporcji wstępnej, dodatkowym warunkiem będzie to, aby kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu nie przekraczała 10 000 zł. Podatnik nadal będzie musiał analizować przychody pochodzące z działalności opodatkowanej i zwolnionej z VAT, ale powstanie pewna tolerancja w obliczaniu proporcji, która uprości formalności z tym związane.	Brak uwag. Aprobata rozwiązań
56.	art. 1 pkt 19 projektu (art. 106b ust. 1a i 1b ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	Pewnym ułatwieniem ma być brak konieczności wystawienia faktury zaliczkowej, jeżeli podatnik otrzyma całość lub część zapłaty z tytułu zaliczki, w tym samym okresie rozliczeniowym, w którym powstał obowiązek podatkowy oraz w odniesieniu do czynności, na poczet których podatnik tę zapłatę otrzymał. Jednocześnie ustawodawca nie zrezygnował z obowiązku wystawiania faktur rozliczeniowych (art. 106f ust. 3 ustawy), gdy płatności zaliczkowych było kilka w różnych okresach rozliczeniowych.	<u>Proponowana zmiana została przeniesiona do innego projektu.</u> Uwaga będzie przedmiotem analizy w dalszych pracach.
57.	art. 1 pkt 19 projektu (art. 106b ust. 1a ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Polska Miedź	Jak wynika z nowoprojektowanego art. 106b ust. 1a ustawy VAT, w celu wprowadzenia ułatwień (nie skutkujących de facto uszczupleniami podatkowymi) projekt ustawy prowadzi możliwość rezygnacji z obowiązku wystawienia faktury zaliczkowej i ograniczenia się do wystawienia faktury rozliczeniowej, w której uwzględni się całość dokonanej dostawy towarów lub świadczenia usług (łącznie z kwotą otrzymanej zaliczki lub zaliczek), w przypadku gdy obowiązek podatkowy z tytułu otrzymania zaliczki i dokonania dostawy towarów lub świadczenia usług powstaje w tym samym okresie rozliczeniowym (miesiącu/kwartale).	<u>Proponowana zmiana została przeniesiona do innego projektu.</u> Uwaga będzie przedmiotem analizy w dalszych pracach.

			<p>Zauważyć jednak należy, że wprowadzenie w/w ułatwienia nie zwalnia podatników z obowiązku rozpoznania obowiązku podatkowego od otrzymanej zaliczki (gdy do dostawy dojedzie w tym samym okresie rozliczeniowym, w którym podatnik otrzymał taką zaliczkę) i konsekwentnie ujęcia tego zdarzenia w ewidencji VAT/JPK, bowiem zmianie nie ulega art. 19a ust. 8 ustawy VAT, który stanowi:</p> <p>Jeżeli przed dokonaniem dostawy towaru lub wykonaniem usługi otrzymano całość lub część zapłaty, w szczególności przedpłatę, zaliczkę, zadatek, ratę, wkład budowlany lub mieszkaniowy przed ustanowieniem spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego lub lokalu o innym przeznaczeniu, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą jej otrzymania w odniesieniu do otrzymanej kwoty, z wyjątkiem: 1) dostaw towarów, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 1b; 2) dostaw towarów i świadczenia usług, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 5 pkt 4.</p> <p>Stąd też w celu doprowadzenia do faktycznego ograniczenia obowiązków administracyjnych i kilkukrotnego ewidencjonowania/raportowania obowiązku podatkowego od tej samej dostawy w danym okresie rozliczeniowym, zmianie powinien podlegać art. 19a ust. 8 ustawy VAT, w którym winien być dodany pkt. 3 w brzmieniu:</p> <p>3) dostaw towarów i usług, w odniesieniu do których obowiązek podatkowy powstał w miesiącu otrzymania zaliczki.</p>	
58.	art. 1 pkt 19 projektu (art. 106b ust. 1b ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>Zgodnie z projektowanym art. 106b ust. 1b ustawy o VAT przepis ust. 1a nie ma zastosowania w przypadkach, o których mowa w art. 106i ust. 3-8.</p> <p>Jednocześnie, zauważyć należy, iż art. 106i ust. 3-8 referuje do innych przepisów ustawy o VAT.</p> <p>Tym samym, wskazujemy na niezgodność projektowanego art. 106b ust. 1b ustawy o VAT z § 157 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad techniki prawodawczej, zgodnie z którym nie odsyła się do przepisów, które już zawierają odesłania.</p> <p>Wobec powyższego, postulujemy przeredagowanie projektowanego przepisu, aby odsyłał bezpośrednio do odpowiednich regulacji ustawy o VAT – tj. poszczególnych zapisów art. 19a zamiast do art. 106i ust 3-8 ustawy o VAT. Powyższe powinno zapewnić większą przejrzystość i jasność regulacji VAT.</p>	<p><u>Proponowana zmiana została przeniesiona do innego projektu.</u> Uwaga będzie przedmiotem analizy w dalszych pracach.</p>
59.	art. 1 pkt 19 projektu (art.	Pracodawcy Pomorza	<p>art. 106b ust. 1a ustawy o VAT – doprecyzowanie wykładni Podatnik nie jest obowiązany do wystawienia faktury, o której mowa w ust. 1</p>	<p><u>Proponowana zmiana została przeniesiona do innego projektu.</u> Postulat będzie przedmiotem analizy.</p>

	106b ust. 1a ustawy o VAT)		pkt 4, jeżeli całość lub część zapłaty, o której mowa w tym przepisie, otrzymał w tym samym miesiącu, w którym dokonał czynności, na poczet których otrzymał całość lub część tej zapłaty. Uzasadnienie: pozytywnie oceniamy ww. propozycję. Widzimy przy okazji potrzebę zdefiniowania samego pojęcia „całości lub części zapłaty przed dokonaniem czynności”. Jeśli przykładowo zapłata za towar ma miejsce 1 stycznia 2023 r. a dostawa ma miejsce 2 stycznia 2023 r., istotne jest określenie, czy mamy do czynienia z zaliczką kreującą obowiązek podatkowy (nawet bez konieczności wystawienia faktury zaliczkowej). Kwestia ma znaczenie w przypadku płatności w walutach obcych i stosowania właściwego kursu przeliczeniowego. Wnioskujemy, by w ww. kwestii Minister Finansów wydał interpretację ogólną prawa podatkowego lub objął ją wiążącymi objaśnieniami prawa podatkowego.	
60.	art. 1 pkt 20 projektu (art. 106h ust. 1 i 3 ustawy o VAT)	Platforma Detalistów	<p>Propozycja wprowadzenia zmiany do nowego brzmienia art. 106h Ustawy o VAT (dotyczy zarówno ust. 1 oraz ust. 3)</p> <p>2) pozostawia się w dokumentacji numer dokumentu fiskalnego odpowiadającemu wystawionemu paragonowi w postaci elektronicznej oraz numer unikatowy kasy rejestrującej.</p> <p>Uzasadnienie: Kasy rejestrujące mogą numerować paragony fiskalne w cyklu dobowym, tj. każdego dnia numeracja rozpoczyna się od 1. W efekcie w dokumentacji faktura będzie przypisana do paragonu w sposób niejednoznaczny - numer paragonu może się powtarzać wielokrotnie, do 365 razy w ciągu roku.</p> <p>Każdy paragon fiskalny jest w szczególności dokumentem, a numeracja dokumentów na kasie rejestrującej, w przeciwieństwie do numeracji paragonów, jest zawsze rosnąca. Zmiana numeru paragonu na numer dokumentu powinna zatem rozwiązać problem.</p>	<u>Uwaga zasadna</u> Powinno być nr dokumentu.
61.	art. 1 pkt 21 projektu (art. 108a ust. 6 ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	<p>Pozytywny wpływ na instytucje finansowe powinna mieć także zmiana dotycząca uwolnienia się od odpowiedzialności solidarnej faktora. Chodzi tu o sytuację zmiany faktora przez klienta korzystającego z faktoringu. Obecnie w celu uwolnienia się od tej odpowiedzialności dotychczasowy faktor przelewa kwotę VAT na rachunek VAT dostawcy, a ten następnie przelewa tę kwotę na rachunek VAT nowego faktora. Pozwala to uwolnić dotychczasowego faktora od ww. odpowiedzialności solidarnej, ale jest procesem niepotrzebnie skomplikowanym. Po zmianach dotychczasowy faktor będzie mógł dokonać przelewu kwoty VAT bezpośrednio na rachunek VAT nowego faktora, z pominięciem przelewu na rzecz dostawcy. Uprości to rozliczenia i zabezpieczy interesy instytucji finansowych</p>	Brak uwagi
62.	art. 1 pkt 21 oraz 3 pkt 2 lit. B	Tomasz Michalik, MDDP	<p>Wyłączenie odpowiedzialności solidarnej (art. 108a ust. 6 ustawy o VAT i art. 62b ust. 2 pkt 4a Prawa bankowego)a) Uważamy, że rozwiązanie zaproponowane w nowym art. 108a ust. 6 pkt 3 ustawy o VAT skutkujące</p>	<u>Uwaga uwzględniona</u>

<p>projektu (art. 108a ust. 6 ustawy o VAT i art. 62b ust. 2 pkt 4a Prawa bankowego)</p>	<p>Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.</p>	<p>uwolnieniem się od odpowiedzialności solidarnej w razie dokonania „płatności na rachunek VAT podatnika będącego instytucją finansową wskazaną w umowie o nabyciu wierzytelności zawartej między tą instytucją finansową a dostawcą lub nabywcą” jest rozwiązaniem kierunkowo właściwym ale zostało ujęte zbyt wąsko. W uzasadnieniu Projektu wskazano, że ma ono dotyczyć „sytuacji zmiany przez podatnika faktora, tj. po zawarciu porozumienia (umowy) pomiędzy faktorami a klientem, prowadzącego do zmiany wierzyciela wierzytelności wynikających z umowy dostaw towarów lub świadczenia usług przez dostawcę, objętych umową faktoringu”. b) Ze względu na to, że w ustawie o VAT nie występuje pojęcie „instytucji finansowej” proponujemy, aby nie wprowadzać w ogóle takiego pojęcia i nowej regulacji nadać jak najszerszy zakres zastosowania. Pojęcie instytucji finansowej może być bowiem różnie rozumiane, co powodowałoby w przyszłości liczne spory co do interpretacji nowego art. 108a ust. 6 pkt 3 ustawy o VAT. Przykładowo już w art. 7b ust. 2 i art. 15c ust. 16 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych występują odwołania do definicji instytucji finansowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe [dalej: Prawo bankowe] oraz wprowadzane jest pojęcie „przedsiębiorstwa finansowego”. c) Dlatego też zasadne jest postulowanie, aby w nowym art. 108a ust. 6 pkt 3 ustawy o VAT nie odwoływać się do „instytucji finansowych”, ale do podatnika. Umożliwi to rozszerzenie nowej możliwości wyłączenia odpowiedzialności solidarnej na umowy, których stroną nie jest przedsiębiorstwo faktoringowe, lecz każdy inny podmiot zawierający umowę przelewu wierzytelności lub inną umowę skutkującą takim przelewem. Zważywszy na charakter omawianych regulacji byłoby to rozwiązanie w pełni zabezpieczające dochody Skarbu Państwa. d) Proponujemy aby nowelizacja art. 108a ust. 6 ustawy o VAT nadała mu następujące brzmienie (art. 1 pkt 21 Projektu): 21) art. 108a ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Odpowiedzialność solidarna podatnika, o którym mowa w ust. 5, jest wyłączona w przypadku dokonania przez tego podatnika: 1) płatności na rachunek VAT dostawcy towarów lub usługodawcy wskazanego na fakturze, o której mowa w ust. 3 pkt 3, albo 2) zwrotu otrzymanej płatności na rachunek VAT podatnika, od którego otrzymano tę płatność, niezwłocznie po powzięciu informacji o jej otrzymaniu, albo 3) płatności na rachunek VAT podatnika wskazanego w umowie o nabyciu wierzytelności zawartej z dostawcą lub nabywcą - w kwocie otrzymanej na rachunek VAT, przy czym przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”; e) Ponadto, proponujemy również zmianę art. 62b ust. 2 pkt 4a Prawa bankowego będącą konsekwencją powyższej propozycji (art. 3 pkt 2 lit. b Projektu): b) w ust. 2 po pkt 4 dodaje pkt 4a w brzmieniu: „4a) przekazania przy użyciu komunikatu przelewu kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług na rachunek VAT podatnika wskazanego w umowie o nabyciu wierzytelności przez posiadacza rachunku, który: a) otrzymał płatność przy użyciu komunikatu przelewu oraz b) nie jest dostawcą</p>	
--	---	---	--

			<p>towarów lub usługodawcą wskazanym na fakturze, za którą jest dokonywana płatność;”</p>	
63.	<p>art. 1 pkt 21 oraz 3 pkt 2 lit. B projektu (art. 108a ust. 6 ustawy o VAT i art. 62b ust. 2 Prawa bankowego)</p>	<p>Związek Banków Polskich</p>	<p>Postuluję uproszczenie brzmienia przepisu poprzez dodanie wprost określenia „bank” oraz ewentualne zdefiniowanie „pośrednika” poprzez profil prowadzonej przez niego działalności, a nie, jak to ma miejsce według obecnego brzmienia projektu, poprzez odwołanie do przepisów ustawy - Prawo bankowe, odnoszącego się w istocie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. U. UE. L. z 2013 r. Nr 176, str. 1 z późn. zm.). Warto zauważyć, że zapis rozporządzenia 575/2013 pod pojęciem instytucji bankowej nie uwzględnia banków, ponieważ jest tam mowa o przedsiębiorstwie innym niż instytucja, a instytucją jest właśnie m.in. instytucja kredytowa, czyli m.in. bank w rozumieniu polskiego porządku prawnego. Konsekwencją zaproponowanej zmiany powinna być zatem modyfikacja art. 62b w ust. 2 Prawa bankowego. WARIANT I:art. 108a ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług:„6. Odpowiedzialność solidarna podatnika, o którym mowa w ust. 5, jest wyłączona w przypadku dokonania przez tego podatnika:1) płatności na rachunek VAT dostawcy towarów lub usługodawcy wskazanego na fakturze, o której mowa w ust. 3 pkt 3, albo2) zwrotu otrzymanej płatności na rachunek VAT podatnika, od którego otrzymano tę płatność, niezwłocznie po powzięciu informacji o jej otrzymaniu, albo3) płatności na rachunek VAT podatnika będącego bankiem albo podmiotem prowadzącym działalność w zakresie obrotu wierzytelnościami instytucji finansowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, który nabył wierzytelność na podstawie umowy o nabyciu wierzytelności zawartej między tą instytucją finansową a dostawcą lub nabywcą – w kwocie otrzymanej na rachunek VAT, przy czym przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;art. 62b w ust. 2 ustawy - Prawo bankowe:b) po pkt 4 dodaje pkt 4a w brzmieniu:„4a) przekazania przy użyciu komunikatu przelewu kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług na rachunek VAT banku albo podmiotu prowadzącego działalność w zakresie obrotu wierzytelnościami, instytucji finansowej wskazanego w umowie o nabyciu wierzytelności przez posiadacza rachunku, który:a) otrzymał płatność przy użyciu komunikatu przelewu orazb) nie jest dostawcą towarów lub usługodawcą wskazanym na fakturze, za którą jest dokonywana płatność;”,WARIANT II:art. 108a ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług:„6. Odpowiedzialność solidarna podatnika, o którym mowa w ust. 5, jest wyłączona w przypadku dokonania przez tego podatnika:1) płatności na rachunek VAT dostawcy towarów lub usługodawcy wskazanego na fakturze, o której mowa w ust. 3 pkt 3, albo2) zwrotu otrzymanej płatności na rachunek VAT podatnika, od którego otrzymano tę płatność, niezwłocznie po powzięciu informacji o jej otrzymaniu, albo3) płatności na rachunek VAT podatnika</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona</u> - zmieniono propozycję zapisu poprzez odesłanie do podatnika nabywającego wierzytelność. Zatem rozszerzono zakres stosowania tej metody uwolnienia się od odpowiedzialności solidarnej. Propozycja Związku Banków Polskich została zatem skonsumentowana przez wskazanie szerszego zakresu.</p>

			<p>będącego bankiem albo instytucją finansową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, który nabył wierzytelność na podstawie umowy o nabyciu wierzytelności zawartej między tą instytucją finansową a dostawcą lub nabywcą - w kwocie otrzymanej na rachunek VAT, przy czym przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio."; <u>art. 62b w ust. 2 ustawy - Prawo bankowe</u>: b) po pkt 4 dodaje pkt 4a w brzmieniu: „4a) przekazania przy użyciu komunikatu przelewu kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług na rachunek VAT banku albo instytucji finansowej wskazanego w umowie o nabyciu wierzytelności przez posiadacza rachunku, który: a) otrzymał płatność przy użyciu komunikatu przelewu oraz b) nie jest dostawcą towarów lub usługodawcą wskazanym na fakturze, za którą jest dokonywana płatność;”;</p>	
64.	art. 1 pkt 23 lit. b) projektu (art. 111 ust. 5a i 5b ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>Projektowany art. 111 ust. 5a ustawy o VAT zakłada dokonanie zwrotu kwoty (w wysokości przewidzianej ustawą o VAT) wydanej przez podatnika na zakup kasy rejestrującej bez wydawania decyzji, w sytuacji, gdy wniosek złożony przez podatnika nie budzi wątpliwości. Jednocześnie, zgodnie z projektowanym art. 111 ust. 5b ustawy o VAT w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w złożonym przez podatnika wniosku naczelnik urzędu skarbowego wydaje decyzję, w której określa prawidłową wysokość zwrotu lub odmawia dokonania zwrotu.</p> <p>Aktualne brzmienie projektowanego art. 111 ust. 5b wskazuje, że naczelnik urzędu skarbowego wydaje decyzję wyłącznie w przypadku, gdy przedstawia prawidłową wysokość zwrotu. W rezultacie, naszym zdaniem, omawiany przepis powinien zostać przyjęty w brzmieniu: „W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w złożonym przez podatnika wniosku naczelnik urzędu skarbowego wydaje decyzję, w której określa prawidłową wysokość zwrotu, o którym mowa w ust. 5 lub w której odmawia dokonania zwrotu”.</p> <p>W proponowanym brzmieniu przepisów nie jest określone, w jakiej formie następuje odmowa przez naczelnika urzędu skarbowego dokonania przedmiotowego zwrotu. W naszej ocenie, odmowa dokonania zwrotu również powinna następować poprzez wydanie decyzji, aby podatnik miał m.in. możliwość złożenia odwołania od tej decyzji lub zaskarżenia jej w ramach postępowania przed sądami administracyjnymi. Tym samym, zaproponowane przez nas dookreślenie wskaże wprost, kiedy naczelnik urzędu skarbowego zobligowany będzie do wydania decyzji oraz jednocześnie zagwarantuje podatnikom prawo do ewentualnej ścieżki odwoławczej w przypadku braku dokonania przedmiotowego zwrotu.</p>	<u>Uwaga odrzucona.</u>
65.	art. 1 pkt 25 i pkt 26 projektu (art. 112b ust. 2a)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	<p>Zgodnie z projektem w przypadku stwierdzenia, że nieprawidłowość była skutkiem świadomego uczestnictwa podatnika w oszustwie dotyczącym podatku dodatkowego zobowiązanie podatkowe ustala się w maksymalnej wysokości określonej odpowiednio w art. 112b ust. 2a ustawy z dnia 11 marca</p>	<u>Uwaga częściowo zasadna</u> – Przyjęte w projekcie rozwiązanie dotyczące dodatkowego zobowiązania podatkowego nie miało na celu uzależnienia możliwości zastosowania sankcji od wydania wyroku karnego

ustawy o VAT)	<p>2004 r. Projektowany przepis należy ocenić krytycznie. Przewiduje obowiązek zastosowania maksymalnej wysokości dodatkowego zobowiązania w oparciu o stwierdzenie świadomego uczestnictwa w oszustwie, podczas gdy organy podatkowe nie są właściwe (ani uprawnione) do stwierdzenia takiej okoliczności. Przepisy proceduralne (Ordynacja podatkowa; przepisy ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej) nie przewidują rozwiązań analogicznych do procedury karnej, ani nie dają podatnikowi (zwłaszcza osobom prawnym) analogicznych gwarancji procesowych. Projektowany przepis wyraźnie nawiązuje do popełnienia przestępstwa (czynu zabronionego) w sposób umyślny. Taki stan prawny powinien być stwierdzony przez właściwy sąd powszechny (karny) w odpowiednim postępowaniu.</p> <p>Należy podkreślić, że projektowany przepis nakłada na organ podatkowy dokonanie oceny okoliczności sprawy, której zakres pokrywa się z właściwością sądów karnych. Przepis nie uzależnia przy tym wydania decyzji od toku postępowania karnego. W praktyce będzie to prowadzić do przypadków, w których przyjęta przez organ podatkowy ocena okoliczności sprawy w kontekście świadomości podatnika (sprawcy czynu zabronionego) może rozminąć się z orzeczeniem sądu karnego (albo takiego orzeczenia nie będzie na skutek umorzenia postępowania przygotowawczego, o ile zostanie wszczęte). Co ważne przy tym, zgodnie z obecnym stanowiskiem orzecznictwa, wyrok uniewinniający z powodu odmiennej oceny stwierdzeniu świadomego udziału w oszustwie, wydanie decyzji winno być poprzedzone (oparte) na orzeczeniu właściwego sądu karnego, stwierdzającego popełnienie takiego przestępstwa. W przeciwnym razie będzie miała miejsce niedopuszczalna w demokratycznym państwie prawnym rozbieżność w ocenie stwierdzonych okoliczności. Trzeba odnotować przy tym, że wśród organów postępowania przygotowawczego, główny ciężar prowadzenia takich postępowań spoczywa na naczelniku urzędu skarbowego oraz naczelniku urzędu celno-skarbowego. Jeśli – w ocenie tego organu – podatek działał świadomie (umyślnie), to powinien wszcząć postępowanie przygotowawcze i doprowadzić do skazania. Będzie to wówczas niepodważalną podstawą ustalenia dodatkowego zobowiązania w maksymalnej wysokości. Odpowiednio wyrok uniewinniający, lub umorzenie postępowania wykluczy możliwość zastosowania sankcji w maksymalnej wysokości.</p> <p>Przepis powinien zatem otrzymać brzmienie: „W przypadku stwierdzenia, że nieprawidłowość była skutkiem świadomego uczestnictwa podatnika w oszustwie dotyczącym podatku, stwierdzonego wydanym w postępowaniu karnym prawomocnym wyroku skazującym w stosunku do osób fizycznych, które za ten sam czyn ponoszą odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe albo za przestępstwo skarbowe - dodatkowe zobowiązanie podatkowe ustala się w maksymalnej wysokości określonej odpowiednio w ust. 1–2a.”.</p> <p><u>Odpowiednio należy także zmodyfikować treść przepisu zmienianego w pkt 26 projektu.</u></p>	w przedmiocie oszustwa. Uwzględniając jednak przedstawioną argumentację przedmiotowe regulacje zostaną zmienione w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych.
---------------	--	---

66.	art. 1 pkt 25 projektu (art. 112b ustawy o VAT)	Tomasz Michalik, MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.	<p>a) Uważamy, że zmiana – w stosunku do wcześniej proponowanego brzmienia – jest niewątpliwie dobra i w pełni zasadna. W ujęciu formalnym realizuje także wiele wniosków wynikających z rozstrzygnięcia TSUE w sprawie C-935/19, Grupa Warzywna.</p> <p>b) Proponowany art. 112b ust. 2b daje organowi rozstrzygającemu o wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego dość ramowe wskazówki, co do przesłanek, którymi powinien się kierować przy podejmowaniu decyzji o wysokości dodatkowego zobowiązania. To zaś w praktyce oznacza, że reguły postępowania a - co więcej – doprecyzowanie wskazanych przez ustawodawcę reguł zostanie wypracowane nie w formie aktów powszechnie obowiązującego prawa ale wewnętrznych instrukcji i wytycznych. Nie ma w tym, rzecz jasna, niczego niewłaściwego w zakresie określania reguł postępowania, rodzi jednak ryzyko, że w tym trybie zostaną doprecyzowane, de facto, ustawowe przesłanki określone w art. 112b ust. 2b.</p> <p>c) Przykładem może być przepis art. 112b ust. 2b pkt 4, zgodnie z który organ musi wziąć pod uwagę „kwotę stwierdzonych nieprawidłowości”. To z jednej strony dość oczywiste zważywszy na charakter dodatkowego zobowiązania. Z drugiej strony, niewątpliwie wymaga ustalenia tego czy tak sformułowany zapis powinien oznaczać, że im wyższa kwota nieprawidłowości tym wyższe dodatkowe zobowiązanie czy może odwrotnie? Czy kwota stwierdzonych nieprawidłowości powinna być odnoszona do wysokości zobowiązań podatkowych u konkretnego podatnika i dopiero ta proporcja powinna mieć znaczenie etc.?</p> <p>d) Konstrukcja przepisów sprawia, że organ rozstrzygający może dokonać w tej mierze swobodnej – i każdorazowo innej - decyzji pod warunkiem, że weźmie pod uwagę wszystkie okoliczności ujęte w ust. 2b. Doświadczenie pokazuje jednak konieczność stworzenia nieco bardziej precyzyjnych ram tak aby miarkowanie ujęte w art. 112b ust. 2b nie stało się zwykłą fikcją. Dlatego proponujemy rozważenie doprecyzowania w kolejnych ustępach art. 112b ram, w których organ wydający decyzję może i powinien się poruszać.</p> <p>e) Uwagi powyższe dotyczą w różnym stopniu różnych okoliczności i zdarzeń ujętych w pkt 1-5. Jak się wydaje w odniesieniu do pkt 1 (okoliczności powstania nieprawidłowości”) jedyną prawdziwie istotną przesłanką jest to czy podatnik świadomie doprowadził do zaniżenia podatku należnego (zawyżenia podatku naliczonego), czy też zdarzyło się to na skutek błędu (także błędu co do oceny prawnej). W dużym stopniu dotyczy to także pkt 2. Trudno też powiedzieć jakie działania (poza korektą, co w razie prowadzonego postępowania, nie ma w praktyce szczególnego znaczenia), o których mowa w pkt 5 podatnik miałby podjąć. Wydaje się, że te elementy mogłyby zostać,</p>	<p><u>Uwagi częściowo zasadne</u></p> <p>Zaproponowane regulacje przewidują możliwość ustalenia wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego w zależności od okoliczności sprawy. Nadana organowi w tym zakresie swoboda napotyka na ograniczenie w postaci przesłanek/dyrektyw którym organ ma się kierować ustalając wysokość sankcji. Należy to łączyć z docelowym obowiązkiem odpowiedniego uzasadnienia nałożenia sankcji w takiej konkretnej wysokości przy odwołaniu się do ustawowych przesłanek przez pryzmat okoliczności danej sprawy. Możliwość dostosowania wysokości sankcji pozwoli na uzyskanie sytuacji, gdy konsekwencje dla podatników będą odpowiadały danej sprawie. Przesłanki ustalania wysokości sankcji dzięki swojej ogólnej formule dają pełną możliwość dostosowania sankcji, podczas gdy dalsze uszczegóławianie przesłanek mogłoby prowadzić do ograniczenia swobody organu co byłoby sprzeczne z założeniami wyroku TSUE w sprawie C-935/19.</p> <p>W zakresie uwagi zawartej w lit. f-h uwaga jest zasadna - regulacja zostanie zmieniona.</p>
-----	---	--	---	--

			<p>choćby poprzez wskazanie bardziej precyzyjnych ram, uszczegółowione w samym art. 112b, z korzyścią dla organów i dla podatników.</p> <p>f) Natomiast dość niepokojąca jest przesłanka ujęta w art. 112b ust. 2b pkt 3 – „waga i częstotliwość stwierdzanych dotychczas nieprawidłowości”. Przynajmniej dla tego, że projekt nie odnosi się do stwierdzanych dotychczas zaległości podatkowych czy – szerzej – nieprawidłowości prowadzących do bezpodstawnego obniżenia dochodów budżetowych Skarbu Państwa w zakresie VAT ale do jakichkolwiek nieprawidłowości, stwierdzonych w jakimkolwiek trybie i w jakimkolwiek obszarze i zakresie – już nawet nie tylko w rozliczeniach podatku VAT ale nawet niekonieczne w jakichkolwiek rozliczeniach jakiegokolwiek podatku.</p> <p>g) Innymi słowy, stwierdzone w przeszłości „nieprawidłowości”, także te, które w ogóle nie są związane z rozliczeniem VAT i te, które nie są związane z powstaniem jakichkolwiek zaległości na szkodę Skarbu Państwa muszą zostać wzięte pod uwagę przez organ podejmujący decyzję o wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego. Organ oceni wagę tych nieprawidłowości ale nie dostał w sanek ustawie wskazówki pozwalającej na przyjęcie, że „nieprawidłowość”, która nie stworzyła realnego zagrożenia dla wpływów budżetowych powinna zostać pominięta.</p> <p>h) Abstrahując od samej wątpliwości dotyczącej tego czy zdarzenia z przeszłości w ogóle powinny wpływać na wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego (należy przyjąć, że podatek, u którego stwierdzono w przeszłości „nieprawidłowości” poniósł już z tego tytułu stosowną karę/dolegliwość) należy przyjąć, że nieprawidłowości – (i) w obszarach innych niż rozliczenia VAT, oraz (ii) takie, które nie są związane z zaniżeniem wpływów budżetowych, powinny zostać explicite wyłączone z grupy przesłanek, o których mowa w art. 112b ust. 2b.</p> <p>i) Postulujemy także i to, aby katalog ujęty w art. 112b ust 2b był otwarty i pozwalał wziąć pod uwagę organowi, także inne, nieprzewidziane w tym przepisie okoliczności – dlatego proponujemy aby w zdaniu wstępnym, po słowach „bierze pod uwagę” dodać „w szczególności”.</p>	
67.	art. 1 pkt 25 i pkt 26 projektu (art. 112 i 112c ustawy o VAT)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Uwzględnienie skutków wyroku TSUE jest godne uznania, ale konstrukcja przepisów spowoduje szereg wątpliwości, w tym w zakresie zgodności z prawem UE.</p> <p>Przynajmniej, zgodnie z wyrokiem TSUE, należy wyraźnie wskazać, że w określonych sytuacjach organ ma obowiązek odstąpić od ustalenia dodatkowego zobowiązania podatkowego (odstąpienie od wszczęcia postępowania lub umorzenie wszczętego postępowania).</p> <p>Przyjmując określone rozwiązanie w przepisach, warto je przeanalizować od</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>W wyroku w sprawie C-935/19 TSUE nie przewidziano konieczności by w określonych sytuacjach organ miał obowiązek odstąpić od ustalenia dodatkowego zobowiązania podatkowego (odstąpienie od wszczęcia postępowania lub umorzenie wszczętego postępowania).</p> <p>TSUE nie przesądził, że sytuacja opisana w stanie faktycznym sprawy nie może (nie powinna) być objęta sankcją VAT. Sąd</p>

			<p>strony praktycznej, w tym z punktu widzenia problemów, jakie może to rozwiązanie stworzyć także organom podatkowym.</p> <p>Nie jest wystarczające wskazanie, że dodatkowe zobowiązanie jest ustalane w wysokości „do X%” (w czym oczywiście mieści się także 0%). Proponowane przepisy będą raczej skłaniać organy do ustalania dodatkowego zobowiązania w niższej wysokości, niż do rezygnacji z jego ustalenia (formalnie: ustalenie dodatkowego zobowiązania w wysokości 0% powinno być potwierdzone decyzją umarzającą wszczęte postępowanie).</p> <p>Poza tym, zabrakło w projekcie odpowiednich zmian w zakresie innych przepisów przewidujących ustalenie dodatkowego zobowiązania podatkowego. Wyrok TSUE odnosił się wprost do dodatkowego zobowiązania wymienionego w art.112b, ale po tym wyroku podatnicy powinni skutecznie zaskarżać decyzje także w innych przypadkach.</p>	<p>ten wskazał, na konieczność rozróżnienia przy stosowaniu sankcji przypadków jak w sprawie będącej przedmiotem rozpatrywania i przypadków w których dochodzi do oszustw (i w konsekwencji uszczupień należności podatkowych).</p> <p>Rozróżnienie to zdaniem TSUE powinno na gruncie regulacji dawać swobodę decyzyjną organom tak by mogły obniżyć sankcję stosownie do okoliczności danej sprawy.</p>
68.	art. 1 pkt 25 projektu (art. 112b ust. 1-2a, dodanie art. 112b ust. 2b ustawy o VAT)	ALTO Tax	<p>Obecne regulacje ustawy o VAT przewidują przypadki, w których na podatników nakładana jest sankcja w postaci dodatkowego zobowiązania podatkowego. Stosowanie sankcji jest dla organów podatkowych obligatoryjne, a jej wysokość jest niezależna od przyczyny nieprawidłowości w rozliczeniach VAT.</p> <p>Przepisy ustawy o VAT zostały uznane za niezgodne z Dyrektywą VAT w zakresie, w jakim sankcja ma zastosowanie bez rozróżnienia sytuacji, w której nieprawidłowość wynika z błędu popełnionego przez strony transakcji i sytuacji, w której dochodzi do świadomego oszustwa podatkowego (wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 15 kwietnia 2021 r., C-935/19).</p> <p>Projektowane zmiany zakładają ustalenie maksymalnej wysokości sankcji VAT – w zależności od sytuacji 30, 20 lub 15% kwoty zawyżenia zwrotu VAT/odliczenia VAT oraz wprowadzenie kryteriów oceny – okoliczności branych pod uwagę przez organy podatkowe przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego.</p> <p>Projektowane przepisy nie rezygnują jednak z pewnego automatyzmu – regulacje wciąż będą wskazywały, kiedy kara jest wymierzana (a nie na przykład może zostać wymierzona) bez możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, a jedynie jej wysokość będzie podlegała miarkowaniu. Także te propozycje zmian są korzystne i powinny zostać ocenione pozytywnie. Wydaje się jednak, że nie są one wystarczające, a uwagi wynikające z wskazywanego wyroku TSUE nie zostały w pełni uwzględnione.</p> <p>Wydaje się, że proponowane zmiany nie w pełni rozróżniają przypadki nieświadomego błędu podatników i celowego działania skierowanego na wyłudzenie VAT. W obu bowiem przypadkach wymierzanie sankcji pozostanie obligatoryjne, choć różna może być jej wysokość. Tymczasem na konieczność rozróżnienia tych właśnie przypadków wskazuje przywoływany wyrok TSUE.</p> <p>Wobec tego sugerujemy wprowadzenie do ustawy następujących zmian:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rezygnację z obligatoryjności nakładania sankcji na podatników – wskazanie 	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>W wyroku w sprawie C-935/19 TSUE nie przewidziano konieczności by w określonych sytuacjach organ miał obowiązek odstąpić od ustalenia dodatkowego zobowiązania podatkowego (odstąpienie od wszczęcia postępowania lub umorzenie wszczętego postępowania).</p> <p>TSUE nie przesądził, że sytuacja opisana w stanie faktycznym sprawy nie może (nie powinna) być objęta sankcją VAT. Sąd ten wskazał, na konieczność rozróżnienia przy stosowaniu sankcji przypadków jak w sprawie będącej przedmiotem rozpatrywania i przypadków w których dochodzi do oszustw (i w konsekwencji uszczupień należności podatkowych).</p> <p>Rozróżnienie to zdaniem TSUE powinno na gruncie regulacji dawać swobodę decyzyjną organom tak by mogły obniżyć sankcję stosownie do okoliczności danej sprawy.</p>

			<p>w art. 112b ust. 1-2a ustawy o VAT, że sankcja może być nałożona,</p> <ul style="list-style-type: none"> • ewentualnie wprowadzenie regulacji pozwalającej na odstępianie od wymierzenia sankcji. <p>Dodatkowo wydaje się, że ustawa powinna także przewidywać przypadki, kiedy sanacja nie jest (nie może być) nakładana – wskazać tu należy przede wszystkim sytuacje, w których dochodzi do błędu, który nie może przyczynić się do uszczuplenia podatku – nie naraża budżetu na niższe wpływy podatkowe.</p>	
69.	art. 1 pkt 25 lit. a-d) projektu (art. 112b ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>W naszej ocenie, należy docenić, iż proponowane zmiany obowiązujących regulacji dotyczących sankcji VAT są – zasadniczo – dobrą próbą dostosowania przepisów ustawy o VAT do tego wyroku TSUE z 15 kwietnia 2021 r., w sprawie Grupa Warzywna sp. z o.o., sygn. C-935/19. Co jednak istotne – naszym zdaniem – należy zwrócić uwagę, że brzmienie projektowanych przepisów nie gwarantuje zachowania zasady równego traktowania podatników, równości podatkowej i pewności prawa (wyjaśnienia poniżej). I. Brak obiektywnych przesłanek wpływających na wysokość sankcji Proponowane brzmienie art. 112b ustawy o VAT przewiduje górną wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego, tj. kolejno w ustępach 1, 2 i 2a: „do 30%”, „do 20%” oraz „do 15%”. Tym samym projektowane przepisy wskazują na maksymalną wartość sankcji VAT, jaka może zostać nałożona na podatnika w przypadku dokonania określonych naruszeń. Jednocześnie, projektowany art. 112b ust. 2b ustawy o VAT nie wskazuje obiektywnych przesłanek dla ustalenia wysokości dodatkowego zobowiązania. Okoliczności, które organ podatkowy bierze pod uwagę ustalając wysokość sankcji VAT wskazane w w/w regulacji są – naszym zdaniem – sformułowane na zbyt dużym poziomie ogólności, wobec czego nie jest możliwe określenie jasnych i mierzalnych przesłanek ich wystąpienia. Proponowane brzmienie przepisu zakłada bowiem, iż naczelnik urzędu skarbowego ustalając wysokość dodatkowego zobowiązania VAT weźmie pod uwagę: 1) okoliczności powstania nieprawidłowości; 2) rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na podatniku obowiązku, które skutkowało powstaniem nieprawidłowości; 3) wagę i częstotliwość stwierdzanych dotychczas nieprawidłowości; 4) kwotę stwierdzonych nieprawidłowości; 5) działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości w celu usunięcia skutków nieprawidłowości. Wobec powyższego – naszym zdaniem – po lekturze omawianej regulacji, od razu pojawiają się wątpliwości: 1) jakie okoliczności powstania nieprawidłowości, 2) jaki rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na podatniku obowiązku, 3) jaka waga i częstotliwość nieprawidłowości, 4) jaka kwota stwierdzonych nieprawidłowości, 5) jakie działania podjęte po stwierdzeniu nieprawidłowości – będą mieć wpływ na wysokość dodatkowego zobowiązania, tj. jakie parametry powyższych przesłanek będą podwyższać, a jakie obniżać kwotę ewentualnie nałożonej sankcji VAT. Mając na uwadze powyższe, zauważyć należy, iż każdy organ podatkowy ustalający wysokość dodatkowego</p>	<p><u>Uwagi niezasadne</u></p> <p>Zaproponowane regulacje przewidują możliwość ustalenia wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego w zależności od okoliczności sprawy. Nadana organowi w tym zakresie swoboda napotyka na ograniczenie w postaci przesłanek/dyrektyw którym organ ma się kierować ustalając wysokość sankcji. Należy to łączyć z docelowym obowiązkiem odpowiedniego uzasadnienia nałożenia sankcji w takiej konkretnej wysokości przy odwołaniu się do ustawowych przesłanek przez pryzmat okoliczności danej sprawy. Możliwość dostosowania wysokości sankcji pozwoli na uzyskanie sytuacji, gdy konsekwencje dla podatników będą odpowiadały danej sprawie. Przesłanki ustalania wysokości sankcji dzięki swojej ogólnej formule dają pełną możliwość dostosowania sankcji, podczas gdy dalsze uszczegóławianie przesłanek mogłoby prowadzić do ograniczenia swobody organu co byłoby sprzeczne z założeniami wyroku TSUE w sprawie C-935/19.</p> <p>Należy w tym miejscu wskazać również, że uwzględniając wnioski płynące z ww. wyroku dotyczącego dodatkowego zobowiązania podatkowego tworząc zaproponowane zmiany w art. 112b i 112c ustawy o VAT wzięto pod uwagę regulacje już funkcjonujące w polskim systemie prawnym w zakresie kar pieniężnych umiejscowione w przepisach KPA. Przyjęte również na gruncie regulacji KPA ogólnie sformułowane przesłanki pozwalają na miarkowanie kar zachowując dostatecznie szeroki zakres swobody przy ustalaniu jej wysokości. Pozwala to na wymierzenie kary (a w przypadku VAT dodatkowego zobowiązania podatkowego) w adekwatnej do danej sprawy wysokości. Sugerowane przez autora uwagi zmiany prowadziłyby natomiast do ograniczenia tej swobody m.in. przez wartościowanie przesłanek w oderwaniu od okoliczności danej sprawy. Te okoliczności danej sprawy powinny determinować w jakim stopniu dana przesłanka będzie</p>

		<p>zobowiązania (tj. poszczególni naczelnicy urzędów skarbowych) będzie ograniczony jedynie górną granicą zobowiązania, co w połączeniu z brakiem obiektywnych przesłanek może powodować sytuacje, gdzie tożsame / zbliżone okoliczności naruszenia będą skutkować nałożeniem sankcji VAT na różnych podatników w różnej wysokości, w zależności od oceny danego naczelnika urzędu skarbowego. Tym samym, proponowane brzmienie regulacji generuje ryzyko, iż na podatników będących w tej samej lub podobnej sytuacji podatkowej, posiadających różne właściwości urzędów skarbowych mogą być nakładane dodatkowe zobowiązania VAT w różnych wysokościach, co z kolei stoi w sprzeczności z zasadą równego traktowania podatników (równości podatkowej). Tym samym proponujemy rozważenie uściślenia wskazanych przesłanek, np. poprzez ich parametryzację lub dokładne wyjaśnienie (choćby w uzasadnieniu przepisów lub zaprojektowanie i wydanie stosownych objaśnień) ich znaczenia – co dokładnie (jakie okoliczności) naczelnik urzędu skarbowego będzie brał pod uwagę, decydując o wysokości sankcji.</p> <p>II. Brak równowagi przesłanek wpływających na wysokość sankcji W kontekście omawianego zagadnienia, zauważyć także należy, że projektowany art. 112b ust 2b ustawy o VAT nie przewiduje zależności między wskazanymi w nim przesłankami, tj. możliwa jest sytuacja, iż któraś z wymienionych okoliczności będzie brana pod uwagę bardziej lub mniej przez naczelnika urzędu skarbowego (tj. organ podatkowy będzie przykładał do danej sytuacji mniejszą lub większą wagę). W naszej ocenie, wszystkie przesłanki powinny być ze sobą równoważne, tak, aby dla ustalenia wysokości dodatkowego zobowiązania żadna z nich nie była przesądzająca (np. kwota stwierdzonych nieprawidłowości). Postulujemy zatem, aby przed wyliczeniem okoliczności branych pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego, dodać słowo „łącznie”.</p> <p>III. Kwota stwierdzonych nieprawidłowości jako okoliczność brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania Jedną z proponowanych przesłanek branych pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania jest kwota stwierdzonych nieprawidłowości. Naszym zdaniem, kwota stwierdzonych nieprawidłowości nie powinna być okolicznością braną pod uwagę przy określaniu dodatkowego zobowiązania. Tym bardziej, w sytuacji, gdy nie jest ona odnoszona do wysokości obrotów podatnika. W przypadku tzw. dużych podatników kwoty stwierdzonych nieprawidłowości mogą być z perspektywy urzędnika znaczące, jednakże nie z powodu ilości uchybień czy braku podjęcia działań zapobiegawczych lecz z uwagi na fakt, iż skala działalności tych podatników (a więc i wysokość standardowo realizowanych transakcji) może być istotnie większa aniżeli u pozostałych (mniejszych) podatników. Powyższe implikuje sytuację, w której skala działalności podatnika może mieć wpływ na wysokość dodatkowego zobowiązania. W przypadku bowiem, gdy u: (i) podatnika, którego obroty nie są znaczące oraz (ii) podatnika osiągającego wysokie obroty okoliczności</p>	<p>miała wpływ na wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego.</p>
--	--	---	--

powstania nieprawidłowości oraz wysokość uszczuplenia podatkowego będą tożsame, nałożenie dodatkowego zobowiązania podatkowego na pierwszego z podatników będzie miało dla niego nieporównywalnie gorsze skutki ekonomiczne niż nałożenie takiej sankcji o tej samej wysokości na drugiego z podatników (mimo – jak zostało wskazane – takiego samego rodzaju uchybień). Przykładowo: Podatnik A osiąga obrót w wysokości 1.000.000 zł a wartość zaniżenia w podatku VAT wynosi 100.000 zł (tj. 10% obrotu) a Podatnik B osiąga obrót w wysokości 100.000.000 zł a wartość zaniżenia podatku VAT wynosi 100.000 zł (tj. 0,1% obrotu). Wysokość nałożonej sankcji VAT będzie taka sama, ale dla obu podatników – jej skutki i oddziaływanie będą znacząco różne. Można nawet przypuszczać, że dla Podatnika A sankcja ta będzie miała charakter penalizujący, podczas gdy Podatnik B może w ogóle nie odczuć ekonomicznych konsekwencji wynikających z konieczności zapłaty dodatkowego zobowiązania VAT. Wobec powyższego, postulujemy usunięcie przesłanki „kwoty stwierdzonych nieprawidłowości” z listy przesłanek branych pod uwagę przez naczelnika urzędu skarbowego przy ustalaniu dodatkowego zobowiązania VAT lub co najmniej jej powiązanie z osiągniętymi przez podatnika obrotami z prowadzonej działalności gospodarczej. W naszej ocenie, wskazana propozycja pozwoli wyeliminować sytuacje różnego traktowania podatników w zależności od skali prowadzonego biznesu. **IV. Działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości jako okoliczność brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania**Projektowany art. 112b ust. 2b pkt 5 ustawy o VAT jako jedną z okoliczności braną pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania wymienia „działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości w celu uniknięcia skutków nieprawidłowości”. Projektowany przepis daje potencjalnie możliwość ustalenia dodatkowego zobowiązania w wysokości wyższej, w sytuacji sporu podatnika z organem podatkowym. Jeśli bowiem podatnik nie zgodzi się ze stanowiskiem organu podatkowego i zdecyduje się wystąpić na drogę sądową jednocześnie np. nie korygując złożonych deklaracji / plików JPK, naczelnik urzędu skarbowego ustalając wysokość dodatkowego zobowiązania może ocenić tę okoliczność negatywnie, a w konsekwencji ustalić zobowiązanie w wyższej wysokości. Wobec powyższego, w naszej ocenie, warto poddać rozważeniu, by wskazanej przesłance towarzyszyło wyłączenie, iż ewentualne zakwestionowanie decyzji / stosowanie środków odwoławczych przez podatnika nie będzie uznawane jako okoliczność mogąca wpływać na zwiększenie wartości zobowiązania podatkowego, jak również zagwarantowanie, że stosowanie przez podatników środków odwoławczych nie będzie miało wpływu na samą wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego.***Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania w zakresie ustalania dodatkowego zobowiązania podatkowego w VAT, tzw. sankcji VAT, naszym zdaniem, zasadne byłoby dopracowanie okoliczności branych pod uwagę przy ustalaniu dodatkowego

			zobowiązania poprzez ich konkretyzację oraz zapewnienie ich jednolitego stosowania przez organy podatkowe.	
70.	art. 1 pkt 25 lit. a-d) projektu (art. 112b ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	<p>W ocenie BCC należy zwrócić uwagę, że brzmienie projektowanych przepisów dotyczących obniżenia zobowiązania podatkowego VAT (tzw. sankcji VAT) nie gwarantuje zachowania zasady równego traktowania podatników, równości podatkowej i pewności prawa (zgodnie z wyjaśnieniami poniżej). A. Brak obiektywnych przesłanek wpływających na wysokość sankcji Proponowane brzmienie art. 112b ustawy o VAT przewiduje górną wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego, tj. kolejno w ustępach 1, 2 i 2a: „do 30%”, „do 20%” oraz „do 15%”. W rezultacie, projektowane przepisy wskazują na maksymalną wartość sankcji VAT, jaka może zostać nałożona na podatnika w przypadku dokonania określonych naruszeń. Jednocześnie, projektowany art. 112b ust. 2b ustawy o VAT nie wskazuje obiektywnych przesłanek dla ustalenia wysokości dodatkowego zobowiązania. Okoliczności, które organ podatkowy bierze pod uwagę ustalając wysokość sankcji VAT wskazane w w/w regulacji są – zdaniem BCC – sformułowane na zbyt dużym poziomie ogólności, wobec czego nie jest możliwe określenie jasnych i mierzalnych przesłanek ich wystąpienia. Proponowane brzmienie przepisu zakłada bowiem, iż naczelnik urzędu skarbowego ustalając wysokość dodatkowego zobowiązania VAT weźmie pod uwagę: 1) okoliczności powstania nieprawidłowości; 2) rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na podatniku obowiązku, które skutkowało powstaniem nieprawidłowości; 3) wagę i częstotliwość stwierdzanych dotychczas nieprawidłowości; 4) kwotę stwierdzonych nieprawidłowości; 5) działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości w celu usunięcia skutków nieprawidłowości. Wobec powyższego, po lekturze w/w regulacji, pojawiają się następujące wątpliwości: 1) jakie okoliczności powstania nieprawidłowości, 2) jaki rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na podatniku obowiązku, 3) jaka waga i częstotliwość nieprawidłowości, 4) jaka kwota stwierdzonych nieprawidłowości, 5) jakie działania podjęte po stwierdzeniu nieprawidłowości – będą mieć wpływ na wysokość dodatkowego zobowiązania, tj. jakie parametry powyższych przesłanek będą podwyższać, a jakie obniżać kwotę ewentualnie nałożonego dodatkowego zobowiązania VAT. Mając na uwadze powyższe, zauważyć należy, iż każdy organ podatkowy ustalający wysokość dodatkowego zobowiązania (tj. poszczególni naczelnicy urzędów skarbowych) będzie ograniczony jedynie górną granicą zobowiązania, co w połączeniu z brakiem obiektywnych przesłanek może powodować sytuacje, gdzie tożsame / zbliżone okoliczności naruszenia będą skutkować nałożeniem sankcji VAT na różnych podatników w różnej wysokości, w zależności od oceny danego naczelnika urzędu skarbowego. Tym samym, proponowane brzmienie regulacji generuje ryzyko, iż na podatników będących w tej samej lub podobnej sytuacji podatkowej, posiadających różne właściwości urzędów skarbowych mogą być nakładane dodatkowe zobowiązania VAT w różnych wysokościach, co z kolei</p>	<p><u>Uwagi niezasadne</u></p> <p>Zaproponowane regulacje przewidują możliwość ustalenia wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego w zależności od okoliczności sprawy. Nadana organowi w tym zakresie swoboda napotyka na ograniczenie w postaci przesłanek/dyrektyw którym organ ma się kierować ustalając wysokość sankcji. Należy to łączyć z docelowym obowiązkiem odpowiedniego uzasadnienia nałożenia sankcji w takiej konkretnej wysokości przy odwołaniu się do ustawowych przesłanek przez przyzmat okoliczności danej sprawy. Możliwość dostosowania wysokości sankcji pozwoli na uzyskanie sytuacji, gdy konsekwencje dla podatników będą odpowiadały danej sprawie. Przesłanki ustalania wysokości sankcji dzięki swojej ogólnej formule dają pełną możliwość dostosowania sankcji, podczas gdy dalsze uszczegóławianie przesłanek mogłoby prowadzić do ograniczenia swobody organu co byłoby sprzeczne z założeniami wyroku TSUE w sprawie C-935/19.</p> <p>Należy w tym miejscu wskazać również, że uwzględniając wnioski płynące z ww. wyroku dotyczącego dodatkowego zobowiązania podatkowego tworząc zaproponowane zmiany w art. 112b i 112c ustawy o VAT wzięto pod uwagę regulacje już funkcjonujące w polskim systemie prawnym w zakresie kar pieniężnych umiejscowione w przepisach KPA. Przyjęte również na gruncie regulacji KPA ogólnie sformułowane przesłanki pozwalają na miarkowanie kar zachowując dostatecznie szeroki zakres swobody przy ustalaniu jej wysokości. Pozwala to na wymierzenie kary (a w przypadku VAT dodatkowego zobowiązania podatkowego) w adekwatnej do danej sprawy wysokości. Sugerowane przez autora uwagi zmiany prowadziłyby natomiast do ograniczenia tej swobody m.in. przez wartościowanie przesłanek w oderwaniu od okoliczności danej sprawy. To okoliczności danej sprawy powinny determinować w jakim stopniu dana przesłanka będzie miała wpływ na wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego.</p>

stoi w sprzeczności z zasadą równego traktowania podatników (równości podatkowej). Wobec powyższego, w ocenie BCC koniecznym jest rozważenie uściślenia wskazanych przesłanek, np. poprzez ich parametryzację lub dokładne wyjaśnienie (choćby w uzasadnieniu przepisów lub zaprojektowanie i wydanie stosownych objaśnień) ich znaczenia – co dokładnie (jakie okoliczności) naczelnik urzędu skarbowego będzie brał pod uwagę, decydując o wysokości sankcji.

B. Brak równoważności przesłanek wpływających na wysokość sankcji

W kontekście omawianego zagadnienia, zauważyć także należy, że projektowany art. 112b ust 2b ustawy o VAT nie przewiduje zależności między wskazanymi w nim przesłankami, tj. możliwa jest sytuacja, iż któraś z wymienionych okoliczności będzie brana pod uwagę bardziej lub mniej przez naczelnika urzędu skarbowego (tj. organ podatkowy będzie przykładał do danej sytuacji mniejszą lub większą wagę). W naszej ocenie, wszystkie przesłanki powinny być ze sobą równoważne, tak, aby dla ustalenia wysokości dodatkowego zobowiązania żadna z nich nie była przesądzająca (np. kwota stwierdzonych nieprawidłowości). Postulujemy zatem, aby przed wyliczeniem okoliczności branych pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania podatkowego, dodać słowo „łącznie”.

C. Kwota stwierdzonych nieprawidłowości jako okoliczność brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania

Jedną z proponowanych przesłanek branych pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania jest kwota stwierdzonych nieprawidłowości. Naszym zdaniem, kwota stwierdzonych nieprawidłowości nie powinna być okolicznością braną pod uwagę przy określaniu dodatkowego zobowiązania. Tym bardziej, w sytuacji, gdy nie jest ona odnoszona do wysokości obrotów podatnika. W przypadku tzw. dużych podatników kwoty stwierdzonych nieprawidłowości mogą być znaczące, jednakże nie z powodu ilości uchybień czy braku podjęcia działań zapobiegawczych, lecz z uwagi na fakt, iż skala działalności tych podatników może być istotnie większa aniżeli u pozostałych (mniejszych) podatników. Powyższe implikuje sytuację, w której skala działalności podatnika może mieć wpływ na wysokość dodatkowego zobowiązania. W przypadku bowiem, gdy u: (i) podatnika, którego obroty nie są znaczące oraz (ii) podatnika osiągającego wysokie obroty okoliczności powstania nieprawidłowości oraz wysokość uszczuplenia podatkowego będą tożsame, nałożenie dodatkowego zobowiązania podatkowego na pierwszego z podatników będzie miało dla niego nieporównywalnie gorsze skutki ekonomiczne niż nałożenie takiej sankcji o tej samej wysokości na drugiego z podatników (mimo – jak zostało wskazane – takiego samego rodzaju uchybień). Wobec powyższego, postulujemy usunięcie przesłanki „kwoty stwierdzonych nieprawidłowości” z listy przesłanek branych pod uwagę przez naczelnika urzędu skarbowego przy ustalaniu dodatkowego zobowiązania VAT lub co najmniej jej powiązanie z osiągniętymi przez podatnika obrotami z prowadzonej działalności gospodarczej. W naszej ocenie, wskazana propozycja

			<p>pozwole wyeliminować sytuacje różnego traktowania podatników w zależności od skali prowadzonego biznesu. D. Działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości jako okoliczność brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązaniaProjektowany art. 112b ust. 2b pkt 5 ustawy o VAT jako jedną z okoliczności braną pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowego zobowiązania wymienia „działania podjęte przez podatnika po stwierdzeniu nieprawidłowości w celu uniknięcia skutków nieprawidłowości”. Projektowany przepis daje potencjalnie możliwość ustalenia dodatkowego zobowiązania w wysokości wyższej, w sytuacji sporu podatnika z organem podatkowym. Jeśli bowiem podatnik nie zgodzi się ze stanowiskiem organu podatkowego i zdecyduje się wystąpić na drogę sądową jednocześnie np. nie korygując złożonych deklaracji / plików JPK, naczelnik urzędu skarbowego ustalając wysokość dodatkowego zobowiązania może ocenić tę okoliczność negatywnie, a w konsekwencji ustalić zobowiązanie w wyższej wysokości. Wobec powyższego, w ocenie BCC, warto poddać rozważeniu, by wskazanej przesłance towarzyszyło wyłączenie, iż ewentualne zakwestionowanie decyzji / stosowanie środków odwoławczych przez podatnika nie będzie uznawane jako okoliczność mogąca wpływać na zwiększenie wartości zobowiązania podatkowego, jak również zagwarantowanie, że stosowanie przez podatników środków odwoławczych nie będzie miało wpływu na samą wysokość dodatkowego zobowiązania podatkowego.</p>	
71.	art. 1 pkt 25 lit. d) projektu (art. 112b ust. 2c ustawy o VAT)	Crido Taxand S.A.	<p>Zgodnie z projektowanym art. 112b ust. 2c ustawy o VAT w przypadku stwierdzenia, że nieprawidłowość była skutkiem świadomego uczestnictwa podatnika w oszustwie dotyczącym podatku dodatkowego zobowiązanie podatkowe ustala się w maksymalnej wysokości (...). Udział w oszustwie podatkowym jest czynem zabronionym przez Kodeks karny skarbowy w art. 56. Natomiast zgodnie z art. 4 § 1 KKS przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe można popełnić umyślnie, a także nieumyślnie, jeżeli kodeks tak stanowi. Czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi (art. 4 § 2 KKS). Z kolei, czyn zabroniony popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć (art. 4 § 3 KKS). W doktrynie prawa karnego i karnego skarbowego przyjmuje się, że świadomość sprawcy czynu zabronionego powinna być w pełni i wiernie odzwierciedlona w jego zamiarze. Stosownie do treści przepisu art. 56 KKS oszustwem podatkowym jest sytuacja, w której podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na</p>	<p><u>Uwaga częściowo zasadna</u> – Przyjęte w projekcie rozwiązanie dotyczące dodatkowego zobowiązania podatkowego nie miało na celu uzależnienia możliwości zastosowania sankcji od wydania wyroku karnego w przedmiocie oszustwa. Uwzględniając jednak przedstawioną argumentację przedmiotowe regulacje zostaną zmienione w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych.</p>

			<p>uszczerplenie (jednocześnie wskazania wymaga, że ustawa o VAT nie posługuje się własną definicją „oszustwa podatkowego”). W związku z takim ukształtowaniem znamion oszustwa, które nie akcentuje celu działania sprawcy, stwierdzić należy, że jest przykładem tzw. przestępstwa kierunkowego, tj. umyślnego czynu zabronionego. Zagadnienie „świadomości” na gruncie prawa karnego i karnego skarbowego łączy się nierozdzielnie z aspektem intelektualnym strony podmiotowej czynu zabronionego (tj. dokonującego tego czynu zabronionego). Sprowadza się on do wykorzystywania zasobów wiedzy (tj. pewnym zbiorem informacji o rzeczywistości, który warunkuje procesy świadomościowe i bez której nie jest możliwe uświadomienie określonego stanu rzeczy) w ramach podejmowanych czynności. Pozwala sprawcy rozpoznać znaczenie jego czynu i tym samym pozwala mu na zadecydowanie o podjęciu uzewnętrznionego zachowania. Nie jest zatem możliwe dokonanie oceny „świadomości” uczestnictwa w oszustwie podatkowym bez ustalenia, że dana okoliczność w ogóle stanowiła umyślnie (a nie np. w wyniku błędu) czyn zabroniony o znamionach oszustwa podatkowego. Ponadto, można mieć poważną wątpliwość co do tego, czy dokonywana ex post rekonstrukcja stanu świadomości podatnika pozwoli na ustalenie, że podatnik uczestniczył w oszustwie podatkowym (tj. umyślnie brał aktywny udział, umyślnie podejmował czynności w celu oszustwa lub umyślnie nie podejmował czynności mających zapobiec temu oszustwu), a nie był jedynie mimowolnym elementem zdarzenia wywołanego przez inny podmiot, będący sprawcą oszustwa. Dodatkowo, trudno przyjąć, że rzetelnej i prawidłowej oceny tej świadomości może dokonać urzędnik (organ podatkowy) w ramach postępowania o charakterze administracyjnym – wskazania bowiem wymaga, że rekonstrukcji okoliczności podmiotowo-przedmiotowych określonego zdarzenia, co do którego istnieją podejrzenia, że było czynem zabronionym, dokonuje sąd w ramach postępowania karnego lub karno-skarbowego. Tym samym, postulujemy przereformowanie treści proponowanego art. 112b ust. 2c ustawy o VAT, by uzależnić wysokość maksymalnego zobowiązania od nieprawidłowości będącej skutkiem świadomego uczestnictwa podatnika w oszustwie podatkowym potwierdzonym prawomocnym wyrokiem.</p>	
72.	art. 4 projektu (zmiany do ustawy Ordynacja podatkowa)	Związek Pracodawców Business Centre Club	<p>Należy zwrócić uwagę na kolejną próbę reformy Krajowej Administracji Skarbowej oraz przerzucenia części kompetencji dotychczasowych organów wydających „decyzje interpretacyjne” na Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej. Z planowanych zmian wynika, że planowana jest konsolidacja organu wydającego wiążące informacje stawkowe (WIS), wiążące informacje akcyzowe (WIA) oraz wiążące informacje taryfowe (WIT). Organem, który będzie je wydawał, ma być wyłącznie Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, który dzisiaj jest odpowiedzialny za wydawanie interpretacji indywidualnych oraz WIS. Proponowane rozwiązanie, zwłaszcza w części odebrania kompetencji Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej we</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Przedstawione wątpliwości są niezasadne. W pierwszej kolejności należy wskazać, że planowane zmiany dotyczą zmian ram prawnych działania WIA, kwestie organizacyjne, w tym wykorzystanie wyspecjalizowanych zasobów kadrowych WIA, pozostają już w gestii Szefa KAS. Konsolidacja ma na celu połączenie potencjału kadrowego i merytorycznego Krajowej Informacji Skarbowej (dalej: KIS) oraz doświadczenie tej organizacji w zarządzaniu systemem interpretacji indywidualnych i systemem udzielania telefonicznej informacji</p>

		<p>Wrocławiu dzisiaj odpowiedzialnemu za wydawanie WIA, budzi pewne zastrzeżenia. O ile z perspektywy jednolitości wydawanych decyzji klasyfikacyjnych należy zadbać o spójność przekazu wynikającego z WIA, WIS czy WIT, o tyle zbagatelizowano rolę doświadczenia dzisiaj uprawnionych do wydawania WIA organów. Należy wspomnieć, że akcyza jest podatkiem specyficznym i bardzo technicznym. Wydawanie WIA wymagało od osób zaangażowanych współpracy ze środowiskiem naukowym (laboratoria) oraz biznesowym (żeby lepiej zrozumieć produkt i problem podatnika). Faktem również jest to, że niewiele jest w Polsce osób, które potrafią ze zrozumieniem podejść do wydawanych klasyfikacji akcyzowych. Wyspecjalizowany organ we Wrocławiu spisywał się dotychczasowo bez zarzutu, a przedsiębiorcy chwalili jego sprawność działania i podejście do podatników. Nie wiem, czy naprawdę istnieje realna potrzeba przerzucania obowiązków tego organu na Dyrektora KIS, który jest bardzo obciążony tysiącami składanych wniosków o interpretację indywidualną. Może to opóźnić proces wydawania WIA oraz mieć wpływ na jakość wydawanych decyzji. Trzeba też zwrócić uwagę na pewne doświadczenia historyczne związane np. z reformą KAS, gdzie celnikom najbardziej doświadczonym w tematach akcyzowych nagle odebrano sprawy z tego obszaru i przekazano urzędnikom dotychczas zajmującym się zupełnie innymi daninami. Powielenie tego błędu jest nieuzasadnione. Jest to w zasadzie jedyny poważny mankament w projekcie SLIM VAT 3, który moim zdaniem należałoby jeszcze raz wziąć pod uwagę.</p>	<p>podatkowej i celnej z potencjałem merytorycznym osób zajmujących się obecnie WIA. Planowane jest bowiem włączenie w struktury KIS dotychczasowych pracowników Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu, którzy po wejściu projektowanych przepisów w życie, będą podlegać służbowo Dyrektorowi KIS. Bezzasadne są więc obawy o zbyt duże obciążenie pracowników KIS, którzy obecnie zajmują się wydawaniem interpretacji indywidualnych. Należy zwrócić uwagę, że Krajowa Informacja Skarbowa już raz w swojej historii musiała dostosować wewnętrzną organizację aby sprawnie obsługiwać wnioski o WIS, instytucję prawną znacząco różniącą się od interpretacji indywidualnych. Obsługa interpretacji indywidualnych, WIS oraz udzielanie telefonicznej informacji podatkowej i celnej przypisane są różnym komórkom organizacyjnym KIS, co zostało zaprezentowane na schemacie organizacyjnym organu (schemat organizacyjny jest dostępny na https://www.kis.gov.pl/organizacja/regulamin-organizacyjny). Co istotne, KIS jest organem o charakterze krajowym a nie regionalnym – świadczy o tym nie tylko przedmiot działalności ale również rozproszona pod względem geograficznym organizacja (KIS ma swoje delegatury w Bielsku-Białej, Lesznie, Piotrkowie Trybunalskim, Płocku i Toruniu). Planowane zmiany należy zatem utożsamiać ze zmianą schematu organizacyjnego KIS, a nie z rozszerzeniem zakresu obowiązków pracowników, którzy obecnie zajmują się wydawaniem interpretacji indywidualnych. Dyrektor KIS od trzech lat wydaje WIS - decyzje, których istotą jest wskazanie właściwej stawki podatku od towarów i usług, uwarunkowanej w znacznej mierze klasyfikacją statystyczną, w tym Nomenklaturą scaloną (CN), na której bazuje WIA. Przedmiotem klasyfikacji w ramach WIS były do tej pory różnorodne towary (m.in. artykuły spożywcze, artykuły przemysłowe, publikacje, artykuły higieniczne). Ustalenie właściwej klasyfikacji dla wskazania właściwej stawki podatku niejednokrotnie wymaga współpracy Dyrektora KIS z innymi organami, laboratoriami czy też biegłymi. Nie można więc powiedzieć, że Dyrektor KIS nie zna specyfiki ani nie ma doświadczenia w dokonywaniu klasyfikacji statystycznej. Ponadto Dyrektor KIS – jako jeden organ w Polsce – wydaje interpretacje indywidualne w zakresie podatku akcyzowego. Tym bardziej wydaje się uzasadnione skupienie w DKIS wydawania interpretacji indywidualnych i WIA – instytucje są bowiem kompatybilne ze sobą.</p>
--	--	--	--

73.	art. 3 pkt 2 lit. a) projektu (art. 62b ust. 2 pkt 2 lit. A ustawy Prawo bankowe)	Crido Taxand S.A.	<p>Rozszerzenie katalogu należności publicznoprawnych, na które można przeznaczyć środki z rachunku VAT oceniamy pozytywnie. Niemniej jednak, postulujemy rozszerzenie katalogu należności publicznoprawnych, na które można przeznaczyć środki zgromadzone na rachunku VAT o inne należności publiczno – prawne występujące w prawie podatkowym, tj. wynikający z ustawy o podatku akcyzowym :</p> <ul style="list-style-type: none"> • podatkowe znaki akcyzy oraz • zabezpieczenie akcyzowe. 	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> - zaproponowane płatności nie są powiązane ściśle z konkretnym symbolem deklaracji czy informacji. Nie ma zatem możliwości aby systemy bankowe "rozpoznały" taką płatność i automatycznie pobrały kwotę z rachunku VAT.</p>
74.	art. 4 pkt 1 lit. B projektu (art. 13 § 2 a ustawy Ordynacja podatkowa)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	<p>Zaproponowane w projekcie brzmienie art. 13 § 2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., nadające Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej właściwość organu I i II instancji w sprawach WIA narusza zasadę dwuinstancyjności postępowania. Ze względu na faktyczne zależności wewnętrzne - w szczególności wpływ osób ze stanowisk kierowniczych na podległych pracowników – zaskarżenia pozornie będą rozstrzygane dwuinstancyjnie. Pozbawianie podatników prawa do bezstronnej oceny danej sprawy przez organ II instancji jest sprzeczne z uzasadnieniem projektowanej zmiany, w którym mowa o sprawiedliwości systemu podatkowego. Postuluje się przekazanie kompetencji II instancji do innego organ, np. Szefa KAS. Powyższe dotyczy projektowanych zmian w zakresie WIA, WIT i WIP, jak również przepisów dotyczących postępowań o wydanie interpretacji indywidualnych oraz o wydanie WIS, w których Dyrektor KIS pełni obecnie funkcję organu I i II instancji.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Wniosek wprowadzenia innego organu, zajmującego się rozpatrywaniem w drugiej instancji zażaleń jest niezasadny. Zaproponowana zmiana polegająca na powierzeniu Dyrektorowi KIS obsługi wszystkich wiążących informacji w drugiej instancji nie zmieni dotychczasowych standardów ochrony w kierunku mniej korzystnym.</p> <p>Rozwiązanie zastosowane w WIS wykorzystuje już istniejące w prawie podatkowym, przykładowo zgodnie z art. 221 § 1 Ordynacji podatkowej w przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub przez samorządowe kolegium odwoławcze odwołanie od decyzji rozpatruje ten sam organ podatkowy, stosując odpowiednio przepisy o postępowaniu odwoławczym. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (art. 221 § 2 Ordynacji podatkowej).</p> <p>Na gruncie prawa podatkowego znany jest model przyjmujący w postępowaniu podatkowym tożsamość organu podatkowego pierwszej i drugiej instancji. Dotyczy to np. sytuacji rozpatrywania przez naczelnika urzędu celno-skarbowego odwołań w zakresie decyzji wydawanych przez ten organ po przeprowadzonej kontroli celno-skarbowej (art. 13 § 1 pkt 1a Ordynacji podatkowej).</p> <p>Zaproponowane rozwiązanie nie zmieni standardów ochrony podmiotu wnoszącego o wydanie wiążącej informacji w kierunku mniej korzystnym, ponieważ w postępowaniu odwoławczym „niezależną” ponowną ocenę decyzji przez organ, do którego wnoszone jest odwołanie gwarantuje przepis art. 130 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej. Zawarte w nim uregulowanie nakazuje wyłączenie pracowników organu podatkowego od udziału w postępowaniu w sprawach</p>

				<p>dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których brali oni udział w wydaniu zaskarżonej decyzji.</p> <p>Formuła powierzenia drugiej instancji organowi prowadzącemu postępowanie w pierwszej instancji funkcjonuje w zakresie WIS od blisko 3 lat i nie zostało takiemu trybowi nigdy zarzucone obniżenie standardów ochrony w stosunku do innych postępowań podatkowych, ani przez podatników w postępowaniach odwoławczych, czy na etapie postępowań sądowych; takie zarzuty nie zostały również sformułowane w wydawanych w sprawach WIS orzeczeniach sądów administracyjnych;</p> <p>Celem zapewnienia wysokiego standardu ochrony podatników – w momencie rozpoczęcia przez KIS obsługi WIS – w KIS odpowiednio dostosowano do nowych zadań strukturę organizacyjną na wzór obowiązującej w izbach administracji skarbowej (IAS), urzędach skarbowych (US) i urzędach celno-skarbowych (UCS), w związku z czym sprawy w pierwszej i drugiej instancji załatwiane są przez odrębne komórki. Na wysoki standard ochrony wskazują również dane statystyczne – od początku działania instytucji WIS do lipca br. do Dyrektora KIS wniesiono blisko 700 aktów odwoławczych (odwołań i zażaleń) w sprawach WIS, z czego w około 61% utrzymano w mocy wydane rozstrzygnięcia w pierwszej instancji (dane za okres 1.11.2019-31.07.2022), w 39% podjęto inne rozstrzygnięcia. Statystyka ta jest zbieżna z danymi izb administracji skarbowej w zakresie spraw w podatku VAT prowadzonych w drugiej instancji. Za rok 2021 r. izby administracji skarbowej utrzymały w mocy 57,7% decyzji wydanych w zakresie tego podatku przez US i UCS w pierwszej instancji.</p> <p>Decyzje WIT, WIP, WIA i WIS, których istotą jest klasyfikacja celna, a w przypadku WIS również klasyfikacja statystyczna, są zadaniem centralnym, zharmonizowanym unijnie (WIT i WIP) oraz wymagają rozległej, specjalistycznej, branżowej wiedzy. Z uwagi na istotne ryzyka dla budżetu państwa i interesów przedsiębiorców zachowanie jednolitości w tym obszarze jest kluczowe. W chwili obecnej zadania te obsługują 4 organy KAS, komplikuje to proces zachowania jednolitości i nie jest funkcjonalne z punktu widzenia sprawnego zarządzania</p>
--	--	--	--	---

				<p>administracją. Specjalizacja oraz konsolidowanie jednorodnych zadań gwarantuje wysoką jakość wydawanych rozstrzygnięć, sprzyja zachowaniu jednolitości, umożliwi elastyczną i efektywną alokację zasobów kadrowych i rzeczowych.</p>
75.	art. 5 pkt 3 projektu (art. 69 ust. 1 pkt 2a lit. A i b ustawy Prawo celne)	Centrum Klasyfikacji Towarów i Usług	Koncepcja prowadzenia postępowania odwoławczego w sprawie WIT przez ten sam organ (tj. Dyrektora KIS), który wydał zaskarżoną odwołaniem decyzję, jest w naszej ocenie problematyczna (nemo iudex in causa sua). W szczególności, mogą powstać uzasadnione wątpliwości, czy w prowadzonych przez Dyrektora KIS w obu instancjach postępowaniach zostanie zachowana odrębność postępowań, niezależność orzekania i prawda obiektywna. W końcu, czy prawidłowo będzie przestrzegana zasada dwuinstancyjności postępowania.	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Wniosek wprowadzenia innego organu, zajmującego się rozpatrywaniem w drugiej instancji zażaleń jest niezasadny. Zaproponowana zmiana polegająca na powierzeniu Dyrektorowi KIS obsługi wszystkich wiążących informacji w drugiej instancji nie zmieni dotychczasowych standardów ochrony w kierunku mniej korzystnym.</p> <p>Rozwiązanie zastosowane w WIS wykorzystuje już istniejące w prawie podatkowym, przykładowo zgodnie z art. 221 § 1 Ordynacji podatkowej w przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub przez samorządowe kolegium odwoławcze odwołanie od decyzji rozpatruje ten sam organ podatkowy, stosując odpowiednio przepisy o postępowaniu odwoławczym. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (art. 221 § 2 Ordynacji podatkowej).</p> <p>Na gruncie prawa podatkowego znany jest model przyjmujący w postępowaniu podatkowym tożsamość organu podatkowego pierwszej i drugiej instancji. Dotyczy to np. sytuacji rozpatrywania przez naczelnika urzędu celno-skarbowego odwołań w zakresie decyzji wydawanych przez ten organ po przeprowadzonej kontroli celno-skarbowej (art. 13 § 1 pkt 1a Ordynacji podatkowej).</p> <p>Zaproponowane rozwiązanie nie zmieni standardów ochrony podmiotu wnoszącego o wydanie wiążącej informacji w kierunku mniej korzystnym, ponieważ w postępowaniu odwoławczym „niezależną” ponowną ocenę decyzji przez organ, do którego wnoszone jest odwołanie gwarantuje przepis art. 130 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej. Zawarte w nim uregulowanie nakazuje wyłączenie pracowników organu podatkowego od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których brali</p>

				<p>oni udział w wydaniu zaskarżonej decyzji.</p> <p>Formuła powierzenia drugiej instancji organowi prowadzącemu postępowanie w pierwszej instancji funkcjonuje w zakresie WIS od blisko 3 lat i nie zostało takiemu trybowi nigdy zarzucone obniżenie standardów ochrony w stosunku do innych postępowań podatkowych, ani przez podatników w postępowaniach odwoławczych, czy na etapie postępowań sądowych; takie zarzuty nie zostały również sformułowane w wydawanych w sprawach WIS orzeczeniach sądów administracyjnych;</p> <p>Celem zapewnienia wysokiego standardu ochrony podatników – w momencie rozpoczęcia przez KIS obsługi WIS – w KIS odpowiednio dostosowano do nowych zadań strukturę organizacyjną na wzór obowiązującej w izbach administracji skarbowej (IAS), urzędach skarbowych (US) i urzędach celno-skarbowych (UCS), w związku z czym sprawy w pierwszej i drugiej instancji załatwiane są przez odrębne komórki.</p> <p>Na wysoki standard ochrony wskazują również dane statystyczne – od początku działania instytucji WIS do lipca br. do Dyrektora KIS wniesiono blisko 700 aktów odwoławczych (odwołań i zażaleń) w sprawach WIS, z czego w około 61% utrzymano w mocy wydane rozstrzygnięcia w pierwszej instancji (dane za okres 1.11.2019-31.07.2022), w 39% podjęto inne rozstrzygnięcia. Statystyka ta jest zbieżna z danymi izb administracji skarbowej w zakresie spraw w podatku VAT prowadzonych w drugiej instancji. Za rok 2021 r. izby administracji skarbowej utrzymały w mocy 57,7% decyzji wydanych w zakresie tego podatku przez US i UCS w pierwszej instancji.</p> <p>Decyzje WIT, WIP, WIA i WIS, których istotą jest klasyfikacja celna, a w przypadku WIS również klasyfikacja statystyczna, są zadaniem centralnym, zharmonizowanym unijnie (WIT i WIP) oraz wymagają rozległej, specjalistycznej, branżowej wiedzy. Z uwagi na istotne ryzyka dla budżetu państwa i interesów przedsiębiorców zachowanie jednolitości w tym obszarze jest kluczowe. W chwili obecnej zadania te obsługują 4 organy KAS, komplikuje to proces zachowania jednolitości i nie jest funkcjonalne z punktu widzenia sprawnego zarządzania</p>
--	--	--	--	---

				<p>administracją. Specjalizacja oraz konsolidowanie jednorodnych zadań gwarantuje wysoką jakość wydawanych rozstrzygnięć, sprzyja zachowaniu jednolitości, umożliwia elastyczną i efektywną alokację zasobów kadrowych i rzeczowych.</p>
76.	art. 5 pkt 3 i 4 projektu (art. 69 ust. 1 i 70 ustawy Prawo celne)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	<p>Podobnie jak ma to miejsce w art. 1 pkt 1 projektu ustawy, zaproponowane w projekcie brzmienie przepisów określających właściwości organów, tj. art. 69 oraz art. 70 ustawy z dnia 19 marca 2004 r., z uwagi na jednoczesne nadanie właściwości organu I i II instancji Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej w sprawach WIT i WIP, narusza zasadę dwuinstancyjności postępowania. Tutaj również postuluje się przekazanie kompetencji II instancji do innego organu, np. Szefa KAS.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Wniosek wprowadzenia innego organu, zajmującego się rozpatrywaniem w drugiej instancji zażaleń jest niezasadny. Zaproponowana zmiana polegająca na powierzeniu Dyrektorowi KIS obsługi wszystkich wiążących informacji w drugiej instancji nie zmieni dotychczasowych standardów ochrony w kierunku mniej korzystnym. Rozwiązanie zastosowane w WIS wykorzystuje już istniejące w prawie podatkowym, przykładowo zgodnie z art. 221 § 1 Ordynacji podatkowej w przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub przez samorządowe kolegium odwoławcze odwołanie od decyzji rozpatruje ten sam organ podatkowy, stosując odpowiednio przepisy o postępowaniu odwoławczym. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (art. 221 § 2 Ordynacji podatkowej). Na gruncie prawa podatkowego znany jest model przyjmujący w postępowaniu podatkowym tożsamość organu podatkowego pierwszej i drugiej instancji. Dotyczy to np. sytuacji rozpatrywania przez naczelnika urzędu celno-skarbowego odwołań w zakresie decyzji wydawanych przez ten organ po przeprowadzonej kontroli celno-skarbowej (art. 13 § 1 pkt 1a Ordynacji podatkowej). Zaproponowane rozwiązanie nie zmieni standardów ochrony podmiotu wnoszącego o wydanie wiążącej informacji w kierunku mniej korzystnym, ponieważ w postępowaniu odwoławczym „niezależną” ponowną ocenę decyzji przez organ, do którego wnoszone jest odwołanie gwarantuje przepis art. 130 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej. Zawarte w nim uregulowanie nakazuje wyłączenie pracowników organu podatkowego od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których brali</p>

				<p>oni udział w wydaniu zaskarżonej decyzji.</p> <p>Formuła powierzenia drugiej instancji organowi prowadzącemu postępowanie w pierwszej instancji funkcjonuje w zakresie WIS od blisko 3 lat i nie zostało takiemu trybowi nigdy zarzucone obniżenie standardów ochrony w stosunku do innych postępowań podatkowych, ani przez podatników w postępowaniach odwoławczych, czy na etapie postępowań sądowych; takie zarzuty nie zostały również sformułowane w wydawanych w sprawach WIS orzeczeniach sądów administracyjnych. Celem zapewnienia wysokiego standardu ochrony podatników – w momencie rozpoczęcia przez KIS obsługi WIS – w KIS odpowiednio dostosowano do nowych zadań strukturę organizacyjną na wzór obowiązującej w izbach administracji skarbowej (IAS), urzędach skarbowych (US) i urzędach celno-skarbowych (UCS), w związku z czym sprawy w pierwszej i drugiej instancji załatwiane są przez odrębne komórki. Na wysoki standard ochrony wskazują również dane statystyczne – od początku działania instytucji WIS do lipca br. do Dyrektora KIS wniesiono blisko 700 aktów odwoławczych (odwołań i zażaleń) w sprawach WIS, z czego w około 61% utrzymano w mocy wydane rozstrzygnięcia w pierwszej instancji (dane za okres 1.11.2019-31.07.2022), w 39% podjęto inne rozstrzygnięcia. Statystyka ta jest zbieżna z danymi izb administracji skarbowej w zakresie spraw w podatku VAT prowadzonych w drugiej instancji. Za rok 2021 r. izby administracji skarbowej utrzymały w mocy 57,7% decyzji wydanych w zakresie tego podatku przez US i UCS w pierwszej instancji.</p> <p>Decyzje WIT, WIP, WIA i WIS, których istotą jest klasyfikacja celna, a w przypadku WIS również klasyfikacja statystyczna, są zadaniem centralnym, zharmonizowanym unijnie (WIT i WIP) oraz wymagają rozległej, specjalistycznej, branżowej wiedzy. Z uwagi na istotne ryzyka dla budżetu państwa i interesów przedsiębiorców zachowanie jednolitości w tym obszarze jest kluczowe. W chwili obecnej zadania te obsługują 4 organy KAS, komplikuje to proces zachowania jednolitości i nie jest funkcjonalne z punktu widzenia sprawnego zarządzania administracją. Specjalizacja oraz konsolidowanie jednorodnych zadań gwarantuje wysoką jakość wydawanych rozstrzygnięć, sprzyja zachowaniu jednolitości, umożliwia elastyczną i efektywną alokację zasobów kadrowych i rzeczowych.</p>
--	--	--	--	---

77.	art. 5 pkt 4 projektu (art. 70 ust. 2a ustawy Prawo celne)	Centrum Klasyfikacji Towarów i Usług	<p>Proponowana konsolidacja wiążących informacji taryfowych (WIT) z wiążącymi informacjami wydawanymi na potrzeby określenia stawki w podatku VAT (WIS) oraz na potrzeby podatku akcyzowego (WIA) i umieszczenie tych instytucji w gestii Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej może potencjalnie wywołać szereg niekorzystnych konsekwencji, w szczególności w odniesieniu do funkcjonowania systemu EBTI.</p> <p>Przede wszystkim należy mieć na uwadze fakt, że WIT funkcjonuje w całej Unii Europejskiej i ma bardzo istotne znaczenie – zarówno w kontekście poboru należności importowych, jak i realizacji wymogów przewidzianych na gruncie przepisów celnych, podatkowych i szeregu innych regulacji (ograniczenia pozataryfowe i taryfowe, ochrona rynku itp.).</p> <p>Należy przy tym podkreślić, że liczba decyzji WIT wydawanych przez polską administrację celno-skarbową jest jedną z większych w Unii Europejskiej – polskie rozstrzygnięcia wpływają więc także na praktykę klasyfikacyjną administracji innych państw członkowskich Unii.</p> <p>Analizując założenia konsolidacji wiążących informacji, należy dostrzec ryzyko jej negatywnego wpływu na praktyczny sposób funkcjonowania WIT w Polsce i praktykę orzeczniczą w zakresie klasyfikacji w Taryfie celnej.</p> <p>W szczególności należy wskazać, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Decyzje WIT i WIP posiadają istotne cechy, które radykalnie odróżniają WIT i WIP od decyzji WIA i WIS. W szczególności WIT i WIP są decyzjami wydawanymi przez organy celne państw członkowskich UE, które są wiążące dla organów celnych wszystkich państw członkowskich oraz dla posiadacza decyzji. Dyrektor KIS dotychczas nie był organem celnym, lecz podatkowym, a decyzje wydawane przez niego (WIS) mają zasięg lokalny (obowiązują tylko w Polsce). • Decyzje WIT i WIP mają skutki finansowe dla całości budżetu UE (wymiar należności celnych) i przełożenie na budżety różnych państw członkowskich UE, mogą bowiem wpływać na wysokość należności podatkowych i innych opłat z tytułu importu towarów realizowanego w całej Unii Europejskiej. • Nie jest możliwe ujednoclenie proceduralne wydawania decyzji WIT i WIP oraz WIS i WIA (takiego podejścia nie przewidują nawet założenia SLIM VAT 3). Takie ujednoclenie proceduralne jest planowane jedynie w odniesieniu do decyzji WIS i WIA, które są wydawane na podstawie krajowych przepisów podatkowych i Ordynacji podatkowej, podczas gdy WIT i WIP są wydawane w oparciu o przepisy UKC. W tym zakresie nic się tutaj nie zmienia. • WIT i WIP, WIA i WIS różnią się od siebie pod bardzo wieloma względami, w tym m.in.: <ul style="list-style-type: none"> o pod względem zakresu towarowego, o pod względem zakresu określanej klasyfikacji (numer działu, kod pozycji, kod podpozycji Nomenklatury scalonej), o pod względem potrzeby uzyskania 	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Decyzje WIT, WIP, WIA i WIS, których istotą jest klasyfikacja celna, a w przypadku WIS również klasyfikacja statystyczna, są zadaniem centralnym, zharmonizowanym unijnie (WIT i WIP) oraz wymagają rozległej, specjalistycznej, branżowej wiedzy. Z uwagi na istotne ryzyka dla budżetu państwa i interesów przedsiębiorców zachowanie jednolitości w tym obszarze jest kluczowe. W chwili obecnej zadania te obsługują 4 organy KAS, komplikuje to proces zachowania jednolitości i nie jest funkcjonalne z punktu widzenia sprawnego zarządzania administracją.</p> <p>Specjalizacja oraz konsolidowanie jednorodnych zadań gwarantuje wysoką jakość wydawanych rozstrzygnięć, sprzyja zachowaniu jednolitości, umożliwia elastyczną i efektywną alokację zasobów kadrowych i rzeczowych.</p> <p>Dyrektor KIS od trzech lat wydaje WIS - decyzje, których istotą jest wskazanie właściwej stawki podatku od towarów i usług, uwarunkowanej w znacznej mierze klasyfikacją statystyczną, w tym Nomenklaturą scaloną (CN), na której bazuje WIT.</p> <p>Przedmiotem klasyfikacji w ramach WIS były do tej pory różnorodne towary (m.in. artykuły spożywcze, artykuły przemysłowe, publikacje, artykuły higieniczne). Ustalenie właściwej klasyfikacji dla wskazania właściwej stawki podatku niejednokrotnie wymaga współpracy Dyrektora KIS z innymi organami, laboratoriami czy też biegłymi.</p> <p>Dyrektor KIS zna zatem specyfikę i ma doświadczenie w dokonywaniu klasyfikacji.</p>
-----	--	--------------------------------------	--	---

wiążącej informacji o klasyfikacji.

- W naszej ocenie, nie można zgodzić się z twierdzeniem, że rozproszenie organów rozstrzygających sprawy dotyczące wiążących informacji powoduje dezorientację przedsiębiorców co do właściwości organów (tak miejscowej, rzeczowej, jak i instancyjnej).

Przeciwnie – skupienie kilku procedur o odmiennej podstawie prawnej, specyfice i różnych celach w ręku jednego organu może w praktyce skutkować trudnościami po stronie podatników przy wyborze właściwego trybu postępowania, określeniu właściwego żądania czy prawidłowym sformułowaniu odpowiedniego wniosku.

- W naszej ocenie, nie można wykluczyć, że planowana konsolidacja w gestii Dyrektora KIS wiążących informacji może spowodować, że klasyfikacja celna (WIT), która poprzez system EBTI ma znaczenie dla całej Unii Europejskiej, może podlegać presji i zniekształceniu z uwagi na wcześniej przyjętą inną klasyfikację dla celów podatkowych (np. WIS) bądź konsultacje w bazie WIS w celu zachowania jednolitości klasyfikacji w Polsce.

Organy celne działające w ramach EBTI mają prawny obowiązek konsultowania prawidłowości i jednolitości klasyfikacji w Taryfie celnej.. W przypadku WIS i WIA trudno dostrzec rozwiązania, które umożliwiłyby systemową weryfikację prawidłowości i zgodności decyzji z obowiązującą Nomenklaturą scaloną (czy też z którąkolwiek przyjętą na potrzeby bieżące wersją Nomenklatury scalonej). W tym kontekście zatem powstają poważne wątpliwości co do możliwości prostego skonsolidowania WIT (i WIP) z WIA i WIS i wzajemnego oddziaływania tych decyzji.

- Można się także zastanawiać, czy wprowadzone zmiany zapewnią zakładaną jednolitą klasyfikację w Nomenklaturze scalonej z zachowaniem dotychczasowych wysokich standardów wypracowanych w Unii Europejskiej i w Polsce w tym zakresie m.in. ze względu na:

o dotychczasowe doświadczenia Dyrektora KIS w odniesieniu do klasyfikacji towarów na gruncie Taryfy celnej sprowadzają się do wydawania WIS i odnoszą się tylko do bardzo wąskiego zakresu towarowego z Taryfy celnej. Zakres towarowy WIS obejmuje bowiem zasadniczo stosowanie obniżonych stawek podatku VAT, które odnoszą się tylko do kilkudziesięciu pozycji taryfowych, podczas gdy Taryfa zawiera blisko 10.000 kodów CN.

o WIS wydawana jest zwykle na cały dział (określenie numeru działu CN – dwie cyfry) lub pozycję Taryfy celnej (pozycja CN – cztery cyfry), a nie na szczegółowy ośmiocyfrowy kod CN lub nawet dziesięciocyfrowy kod TARIC, jak się dzieje w przypadku WIT.

- W zakresie konsolidacji wiążących informacji WIT, WIP, WIA i WIS oraz -- będącej jej prawdopodobną konsekwencją – zmiany ugruntowanej przez lata praktyki funkcjonowania instytucji WIT (i WIP) należy zadbać o uniknięcie

			ewentualnych ryzyk mogących negatywnie wpływać na otoczenie prawne prowadzonej działalności gospodarczej, takich jak, m.in.: o w praktyce – wydłużenie czasu rozpatrywania wniosków o wiążące informacje, o obniżenie standardu rozpatrywania wniosków o WIT, o zakłócenie zachowania jednolitości klasyfikacji towarów w ramach systemu EBTI, o zachwianie poczucia pewności prawnej wśród przedsiębiorców co do klasyfikacji w Taryfie celnej, o zakłócenia w prawidłowym stosowaniu przez Polskę przepisów UE, o potencjalne nadużycia po stronie nieuczciwych podmiotów gospodarczych wynikające z utraty kontroli i jednolitego nadzoru nad aspektami klasyfikacyjnymi – ze skutkami dla budżetu UE i budżetów różnych państw członkowskich (cło, należności podatkowe i inne opłaty).	
78.	art. 6 pkt 2 lit. A projektu (art. 7d ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym)	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	Proponowane brzmienie art. 7d ust. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. jest wadliwe językowo. Przepis ten dotyczy mocy wiążącej WIA. Z treści projektowanego przepisu nie wynika jednoznacznie do której części tekstu odnosi się wyrażenie „po dniu, w którym stały się ostateczne”, co znacząco utrudnia ustalenie normy prawnej. Prawdopodobnie idzie tu o WIA i decyzję o zmianie WIA. W związku z tym można zasugerować następujące brzmienie przepisu: WIA i decyzja o zmianie WIA po dniu, w którym stały się ostateczne, wiążą, z zastrzeżeniem ust. 3b i 3c, organy podatkowe i podmiot, na rzecz którego zostały wydane, w odniesieniu do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, wobec których czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą zostały dokonane.	<u>Uwaga niezasadna</u> Przepis nie budzi wskazanych wątpliwości interpretacyjnych. Jego zmiana w odniesieniu do obecnej treści polega na wskazaniu związania organów podatkowych oraz podmiotu wskazanego w tym przepisie nie tylko decyzją WIA, lecz także decyzją o zmianie WIA. Termin w zaprojektowanym przepisie nie uległ zmianie i odnosi się do daty związania organu i podmiotu wydaną decyzją WIA i decyzją o zmianie WIA, tj. wskazuje na dzień, od którego należy stosować się do wydanej decyzji WIA i decyzji o zmianie WIA. Oznacza to, że związanie decyzją WIA i decyzją o zmianie WIA podmiotu nastąpi dopiero, gdy decyzje te staną się decyzjami ostatecznymi.
79.	art. 6 pkt 4 lit.c projektu (art. 7f ust. 6 ustawy o podatku akcyzowym)	Centrum Łukasiewicz	Propozycja zastąpienia słowa „wydatków” słowem „kosztów”. „6. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, powinna odpowiadać rzeczywistym kosztom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz (...)”. Uzasadnienie: analogicznie jak do art.. 1 pkt 9 projektu.	<u>Uwaga niezasadna</u> Rozwiązanie funkcjonuje już w ustawie o VAT i nie budzi wątpliwości w ramach dotychczasowej współpracy KIS z innymi laboratoriami, natomiast w odniesieniu do Centrum Łukasiewicz i instytutów działających w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz oraz innych laboratoriów rozwiązanie funkcjonuje również już w przepisach ustawy o podatku akcyzowym (art.. 7f ust. 6 ustawy o podatku akcyzowym). Współpraca ta opiera się na dobrowolności i swobodzie umów – umowa o wykonanie konkretnego badania lub analizy jest zawierana w przypadku porozumienia obydwu stron co do faktycznych możliwości wykonania zlecenia (np. z uwzględnieniem specjalizacji laboratoriów czy dostępności sprzętu laboratoryjnego) oraz zadowalającej obydwie strony wysokości zapłaty za badanie lub analizę. Kwota uzgodnionej w ten sposób opłaty za badania / analizy jest uiszczana przez wnioskodawcę (występującego o wydanie WIS albo WIA).
80.	art. 6 pkt 3 lit. a tiret pierwsze (art.	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	Proponowana zmiana treści art. 7e ust. 2 jest zbędna. Przepis ten określa obligatoryjne elementy wniosku o WIA. Mimo że dane frazy nie są	<u>Uwaga niezasadna</u> Proponowana zmiana jest skorelowana z dodaniem sformułowania "co najmniej" w art.. 42b ust. 2 ustawy o VAT.

	7e ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym)		synonimiczne, to w praktyce wyróżnione informacje, tak czy inaczej muszą być zawarte we wniosku o WIA.	
81.	art. 9 ust. 5 projektu (przepisy przejściowe WIS)	Związek Pracodawców Business Centre Club	<p>Zgodnie z art. 9 ust. 5 Projektu do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem 1 kwietnia 2023 r. stosuje się przepisy art. 42c, art. 42h i art. 42i ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym w Projekcie. Tym samym, w odniesieniu do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem wejścia (tj. z mocą wsteczną) w życie Projektu (nowelizacji ustawy o VAT) zastosowanie znajdą regulacje o wiążącej mocy WIS dla podatników. Wobec powyższego, pozostawienie wskazanych regulacji w brzmieniu zaproponowanym przez Projekt jest sprzeczne z podstawową zasadą prawa, mówiącą, iż prawo nie działa wstecz. Ustawodawca nie może ustanawiać przepisów prawa, w tym prawa podatkowego, które wiązałyby skutki prawne ze zdarzeniami mającymi miejsce w przeszłości. Co więcej podatek, musi mieć pewność, że w danej sytuacji postępuje zgodnie lub niezgodnie z obowiązującym prawem.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, postulujemy, aby regulacje wskazane w „przepisach przejściowych” zaczęły obowiązywać wraz z wejściem w życie Projektu.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Projekt przepisów przewiduje, że w odniesieniu do WIS i decyzji o zmianie WIS wydanych przed dniem wejścia w życie przepisów znajdą zastosowanie następujące przepisy (art. 9 ust. 5):</p> <ul style="list-style-type: none"> • doprecyzowane przepisy w zakresie mocy wiążącej WIS, ochrony przysługującej podatnikom wskutek zmiany albo uchylenia WIS oraz ochrony dla podmiotów innych niż adresat WIS, jak również przepisy związane ze stosowaniem WIS (art. 42c), • nowe, zmodyfikowane i uszczegółowione zasady zmiany albo uchylania WIS albo decyzji o zmianie WIS (art. 42h), oraz • zmodyfikowane zasady publikacji w BIP MF wydanych WIS, decyzji o zmianie albo uchyleniu WIS (art. 42i). <p>Zaproponowane ww. zmiany nie nakładają na podmioty posiadające WIS dodatkowych obowiązków. Nowela ma charakter doprecyzowujący, dający większą pewność co do sposobu w jaki należy rozumieć przepisy.</p>
82.	art. 14 projektu (stosowanie art. 129 ust. 2 pkt 2 ustawy o VAT)	Związek Pracodawców Business Centre Club	<p>Na podstawie art. 14 Projektu przepis art. 129 ust. 2 pkt 2 ustawy o VAT w brzmieniu wynikającym z Projektu stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r. Powyższe, z mocą wsteczną wprowadza zmiany w zakresie dokumentacji uprawniającej do obniżenia VAT należnego w przypadku zwrotu podatku podróznemu (tzw. TAX FREE).</p> <p>Wobec powyższego, pozostawienie wskazanych regulacji w brzmieniu zaproponowanym przez Projekt jest sprzeczne z podstawową zasadą prawa, mówiącą, iż prawo nie działa wstecz. Ustawodawca nie może ustanawiać przepisów prawa, w tym prawa podatkowego, które wiązałyby skutki prawne ze zdarzeniami mającymi miejsce w przeszłości. Co więcej podatek, musi mieć pewność, że w danej sytuacji postępuje zgodnie lub niezgodnie z obowiązującym prawem.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, postulujemy, aby regulacje wskazane w „przepisach przejściowych” zaczęły obowiązywać wraz z wejściem w życie Projektu.</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona</u></p>
83.	art. 14 projektu	Crido Taxand S.A.	Zgodnie z art. 14 Projektu przepis art. 129 ust. 2 pkt 2 ustawy o VAT w brzmieniu wynikającym z Projektu stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.	<p><u>Uwaga zostanie uwzględniona</u></p>

	(stosowanie art. 129 ust. 2 pkt 2 ustawy o VAT)		<p>Jednocześnie wskazany art. 129 ust. 2 ustawy o VAT zakłada, iż otrzymanie przez podatnika dokumentu</p> <p>1) potwierdzającego wywóz towaru poza terytorium Unii Europejskiej,</p> <p>2) którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b</p> <p>– w terminie późniejszym niż określony w ust. 1 pkt 2, nie później jednak niż przed upływem 10 miesięcy, licząc od końca miesiąca, w którym dokonano dostawy, upoważnia podatnika do dokonania korekty podatku należnego od tej dostawy w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym podatnik otrzymał ten dokument.</p> <p>Zauważyć należy, że zgodnie z założeniami Projektu wskazany przepis przejściowy będzie obowiązywał z mocą wsteczną. Powyższe natomiast jest sprzeczne z podstawową zasadą prawa, tj. „prawo nie działa wstecz”. Ustawodawca nie może bowiem ustanawiać przepisów prawa, w tym prawa podatkowego, które wiązałyby skutki prawne ze zdarzeniami mającymi miejsce w przeszłości. Co więcej podatnik, musi mieć pewność, że w danej sytuacji postępuje zgodnie lub niezgodnie z obowiązującym prawem.</p> <p>Pozostawienie projektowanego przepisu w zaproponowanym brzmieniu oznaczałoby, że podatnik nie wiedząc o planowanej zmianie regulacji powinien był przewidzieć jakie dokumenty mogą uprawnić go do korekty VAT należnego i doprowadzić do sytuacji, w której jedni podatnicy będą w posiadaniu przedmiotowego dokumentu, a inni nie. Tym samym, postulujemy, aby art. 129 ust. 2 pkt 2 ustawy o VAT zaczął obowiązywać wraz z wejściem w życie Projektu.</p>	
84.	OSR	Centrum Łukasiewicz	Załączony OSR nie uwzględni kosztów (zarówno po stronie budżetu państwa, jak i Centrum Łukasiewicz i instytutów Łukasiewicza) związanych z doposażeniem laboratoriów w celu wykonywania badań i analiz.	<u>Uwaga nieuwzględniona</u> Projekt nie przewiduje kosztów doposażenia laboratoriów, w szczególności ze strony budżetu państwa. Jeżeli laboratoria z powodu braku odpowiedniego sprzętu nie będą mogły wykonać określonych badań, nie zostanie w tym zakresie podjęta współpraca z organami podatkowymi.
85.	ogólna opinia	Prof. dr hab. Witold Modzelewski	<p>Projektowane nowelizacje przepisów prawa podatkowego, a zwłaszcza ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (zwanej dalej „ustawą z dnia 11 marca 2004 r.”), są w istotnej części zbędne lub szkodliwe z punktu widzenia interesu publicznego, gdyż ich wejście w życie może spowodować:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezpośredni spadek dochodów budżetowych, - rozszerzenie pola dla ucieczki od opodatkowania i uzyskiwania nienależnych zwrotów podatku od towarów i usług. <p>Projekt ten jest uzasadniany w sposób ogólny jako „uproszczenie” obowiązujących już przepisów (Slim-3), co nie znajduje potwierdzenia w treści większości projektowanych zmian. Należy bowiem wyjaśnić, że każdy nowy</p>	<u>Uwaga nieuwzględniona</u> - zaproponowane w projekcie rozwiązania upraszczają wywiązywanie się z obowiązków w zakresie podatku VAT, nie prowadzą do rozszczelnienia systemu.

przepis lub zmiana przepisu są z istoty komplikacją prawa, której co do zasady należy oszczędzić podatnikom, organom skarbowym oraz sądom. Ten ogólny nakaz należy do istoty wiedzy na tematy legislacji prawopodatkowej; jest on już albo zapomniany albo świadomie pomijany. Panująca od dwudziestu kilku lat bezsensowna maniera ciągłego wprowadzania zmian w przepisach prawa podatkowego, których wejście w życie jest następnie często odraczane lub wprowadza się „nowelizację nowelizacji”, która bije wszelkie rekordy w podatkach dochodowych, dotyczy również podatku od towarów i usług. Większość projektowanych w opiniowanej nowelizacji zmian nie ma żadnego istotnego uzasadnienia i nie powinno być dalej procedowane. Dotyczy to przede wszystkim tych przepisów, które są szkodliwe fiskalnie i będą zaliczane do tzw. nowelizacji optymalizacyjnych, czyli będących zaproszeniem do ucieczki od opodatkowania i wyłudzenia zwrotów.

Warto może przypomnieć również jeden z ważnych nakazów, którymi rządzi się proces stanowienia prawa podatkowego, a zwłaszcza kształtowania ogólnych treści przepisów tego prawa (notabene dawno zapomniany na szczeblu wspólnotowym): treść przepisów prawa podatkowego, a zwłaszcza części materialnej szczegółowej, z reguły będzie rodzić sprzeczne poglądy interpretacyjne obywateli, władzy wykonawczej oraz sądów. Sprzyja temu rozbudowany do absurdalnych rozmiarów system wydawania urzędowych interpretacji (interpretacje indywidualne, interpretacje ogólne, objaśnienia podatkowe, wiążące informacje stawkowe itp.). Każdy kto chce, może wprowadzić do oficjalnego obrotu dowolny absurdalny pogląd interpretacyjny, który z oczywistych względów może być sprzeczny z poglądami prezentowanymi przez tych, którzy stosują dany przepis, lecz inaczej rozumieją jego treść. W tym założonym z góry chaosie zagnieżdżyło się wiele powszechnie znanych patologii, takich jak inicjowanie powstania wrogiej interpretacji po to, aby zaszkodzić konkurentom, oraz uzyskiwanie tzw. interpretacji optymalizacyjnych, które są następnie „sprzedawane” wraz z podmiotem, który je uzyskał („sprzedam spółkę z korzystną interpretacją”).

Stale pogłębia się stan nieprzewidywalności prawa podatkowego, gdyż na chaos interpretacyjny faktycznie pielęgnowany przez ograny władzy wykonawczej, nakłada się w kolejnym etapie judykatura sądów administracyjnych, które od lat nie dają sobie rady z tym podatkiem, mimo że często chce „poprawiać nieudolnego prawodawcę” lub wydaje „wyroki prawotwórcze”. Prawodawca nie powinien jednak dodatkowo pogłębiać tego chaosu wprowadzając przepisy, które mają usuwać sprzeczną poglądy interpretacyjne, ponieważ zmiana ta tylko pomnoży ilość sprzecznych poglądów tym razem na temat treści norm prawnych, które (jakoby) wynikają z tych zmian.

Co szczególnie ważne, nie należy potwierdzać tzw. uzurpacji interpretacyjnych, czyli poglądów władzy wykonawczej oraz sądów co do treści nieistniejących norm prawnych. Uzurpacja ta polega na tym, że organy

			<p>władzy wykonawczej lub sądy twierdzą, że (jakoby) istnieje norma prawna, której obiektywnie nie ma, bo nie ma przepisów prawa, które byłyby jej źródłem (nullum tributum sine lege). Przykładowo: jeśli przepis nie reguluje danego problemu, to nie obowiązują w tym zakresie jakiegokolwiek nakazy (prawo podatkowe jest prawem nakazującym). Przykładowo: gdy przepis nakazuje dla potrzeb podatkowych stosować określony kurs walutowy tylko w określonych przypadkach, to w innych niewymienionych tam przypadkach niczego nie nakazuje i podmiot prawa podatkowego może stosować dowolny kurs (zakaz stosowania analogii). Nie wszystko co robią podmioty prawa podatkowego dokumentując, ewidencjonując i rozliczając podatki musi być uregulowane przepisami prawa podatkowego, a przede wszystkim nie powinno się dążyć do tego celu (wręcz odwrotnie). Współcześnie prawo nie reguluje kursów walutowych, które należy stosować w przypadku np. korygowania kwot podatku należnego i naliczonego, wystawiania faktur korygujących, anulowania dokumentów źródłowych, różnic kursowych itp., i nie musi tego regulować. Istnieje natomiast na ten temat stale rozrastający się zbiór uzurpacji interpretacyjnych, które narzucają podatnikom „obowiązanie” bezprawnych poglądów („niby prawo”). Ustawodawca nie powinien akceptować tego rodzaju działań, a władza wykonawcza powinna konsekwentnie usuwać z obrotu prawnego te poglądy, które są „urzędową interpretacją” nieistniejącego prawa podatkowego.</p> <p>Poza tym projekt ma wiele niezrozumiałych (prawdopodobnie błędnych) odniesień do innych przepisów, zawiera wadliwe lub nie dające się prawidłowo odczytać przepisy przejściowe wprowadzone w dodatku nawet z roczną mocą wsteczną. Uzasadnienie projektu jest w większości lakoniczne a przede wszystkim selektywne: większość proponowanych zmian nie jest w jakikolwiek sposób uzasadniona a Sejm nie powinien prowadzić śledztw, jakie są cele projektodawców. Jeżeli projekt ten zostanie uchwalony – podobnie jak miało już wielokrotnie to miejsce – za pół roku będzie nowelizowany w celu usunięcia popełnionych przy tej okazji błędów. Niektórych oczywiście nie da się usunąć, bo uchylonych przepisów nie da się przywrócić do życia.</p> <p>W konkluzji należy stwierdzić, że w obecnym kształcie projekt ten nie powinien być przedmiotem dalszych prac w toku procesu legislacyjnego.</p>	
86.	ogólna opinia	Tomasz Michalik, MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego S.A.	<p>Zmiany dotyczące WIS a) W naszej ocenie na aprobatę zasługuje propozycja konsolidację wydawania WIS, WIA i WIT, poprzez wyznaczenie dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, jako organu właściwego do ich wydawania w ramach I instancji oraz rozpatrywania spraw odwoławczych w ramach II instancji. b) Niemniej jednak, zwracamy uwagę, że zmiany te nie będą miały odczuwalnego skutku dla podatników, ponieważ zmiana wiążąca się z koncentracją kompetencji do wydawania WIS, WIA, WIT i WIP w gestii jednego organu. W naszej ocenie wprowadzenia wymaga ponadto regulacja zrównująca – dla potrzeb podatku od towarów i usług – otrzymane przez podatnika WIA lub WIT z WIS, tak, aby podatnik, który dysponuje już WIT</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Nie można zgodzić się z twierdzeniem, że wyznaczenie Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, jako organu właściwego do wydawania WIS, WIA i WIT nie będzie miało odczuwalnego skutku dla podatników. Jak słusznie podkreślono w uzasadnieniu do projektu ustawy, konsolidacja obsługi wiążących informacji zapewni przedsiębiorcom uzyskanie wiążących informacji w jednym miejscu, za pośrednictwem tego samego organu, bez konieczności każdorazowego ustalania, który organ KAS jest właściwy dla uzyskania</p>

			lub WIA odnoszącym się do kodu CN danych towarów mógł, z zachowaniem pełnego prawa do ochrony wynikającej z takiej decyzji, stosować je również dla potrzeb VAT. Rozwiązanie takie powinno zmniejszyć liczbę wniosków o wydanie WIS. Rozwiązanie to wydaje się być zasadne w kontekście art. 41i ust. 2 ustawy o VAT, w którym przewidziano możliwość zmiany/uchylenia WIS m.in. w przypadku zmian w Nomenklaturze Scalonej (CN) lub w przypadku braku jej zgodności z interpretacją CN.	wiążącej informacji w pożądanym zakresie. Ujednolicenie systemów wiążących informacji – przy uwzględnieniu tych ich aspektów, które są specyficzne dla poszczególnych rodzajów instrumentów – przyczyni się do uproszczenia zasad i usprawnienia procesu ich wydawania. Jasny, nieskomplikowany i jednolity system podatkowy w zakresie dotyczącym wydawania WIA oraz WIS, stanowił będzie bowiem dla wszystkich przedsiębiorców wsparcie w prowadzeniu działalności gospodarczej. Ukształtowanie spójnych, jednolitych zasad procedowania wiążących informacji zapewni przedsiębiorcom równy, nieuciążliwy i sprawiedliwy dostęp do niezbędnych dla prowadzenia działalności gospodarczej informacji podatkowych. Odnosząc się do propozycji wprowadzenia regulacji umożliwiającej posiadaczowi innej niż WIS wiążącej informacji powoływanie się na wskazaną w niej klasyfikację według CN dla potrzeb podatku od towarów i usług, należy stwierdzić, że projektowane przepisy już zawierają takie rozwiązanie w kontekście WIA (projektowane przepisy art.42c ust.3 pkt 2 oraz art.42c ust.4). Niewłaściwe natomiast wydaje się zaproponowanie takiej mocy wiążącej w odniesieniu do WIT (pomimo wspólnego mianownika jakim jest klasyfikacja danego towaru) z uwagi na fakt, że WIT jest instytucją przewidzianą do rozliczeń w prawie celnym, a nie podatkowym. Niezależnie jednak od tego, z uwagi na podporządkowanie WIS i WIA zharmonizowanej instytucji WIT, rozstrzygnięcia zawarte w WIT zawsze są brane pod uwagę przy rozstrzygnięciach WIS.
87.	ogólna opinia	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Wskazać jednak należy, że ta, jak i poprzednie ustawy SLIM VAT, nie rozwiązują podstawowego problemu z jakim zmagają się polscy przedsiębiorcy w dziedzinie prawa podatkowego, a mianowicie tego, że cierpi ono na nadmiar regulacji i jest mało przejrzyste. Konieczna jest od dawna postulowana przez ZPP gruntowna reforma prawa podatkowego zmierzająca do maksymalnego uproszczenia regulacji i stworzenia przyjaznych i przejrzystych podatków regulacji.	Przedmiotowy projekt jest kolejnym krokiem w kierunku uproszczenia regulacji, zatem zmierza do stworzenia przyjaznych i przejrzystych regulacji.
88.	art. 19a ust. 9a ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	Art. 19a ustawy o VAT – dodanie ust. 9a 9a. Obowiązek podatkowy z tytułu świadczenia usług, o którym mowa w art. 8 ust. 2a ustawy powstaje w momencie wystawienia faktury dokumentującej świadczenie tych usług (refaktury). Uzasadnienie: dużym problemem praktycznym podatników jest rozliczanie obowiązku podatkowego w VAT w związku z tzw. refakturowaniem. Zgodnie z przyjętą praktyką, poza ściśle określonymi wyjątkami obowiązek ten powstaje w sposób analogiczny do obowiązku podatkowego właściwego dla usługi głównej. W praktyce jednak bardzo często wzajemne rozliczenia między	<u>Uwaga nieuwzględniona</u> Wykracza poza zakres projektu. Postulat niezasadny - był już wcześniej analizowany w pracach nad projektem Slim VAT 2, stanowisko Ministerstwa Finansów pozostaje aktualne.

			<p>przedsiębiorcami mają miejsce znacznie później niż w okresie, w którym usługa główna została wykonana. Oznacza to konieczność korygowania deklaracji za okresy wsteczne, choć nie wpływa na uszczuplenie podatku ani zasadę neutralności (nabywca odlicza podatek naliczony z refaktury w okresie, w którym ją otrzymał).</p> <p>Postuluje się przyjęcie jednej zasady, zgodnie z którą obowiązek podatkowy z tytułu refakturowania powstaje zawsze w momencie wystawienia refaktury.</p>	
89.	art. 22 ust. 2f ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>Art. 22 ustawy o VAT –dodanie ust. 2f</p> <p>- po ust. 2e dodaje się ust. 2f w brzmieniu:</p> <p>2f. Za podmiot wysyłający lub transportujący towary, o którym mowa w ust. 2d i 2e uważa się podmiot odpowiedzialny za organizacyjne aspekty wysyłki lub transportu, takie jak m.in. ustalenie miejsca wysyłki towarów, sprawdzenie kompletności dokumentów przewozowych, umówienie terminu, miejsca oraz warunków technicznych odbioru towarów, planowanie i koordynowanie poszczególnych etapów wywozu towarów.</p> <p>Uzasadnienie: doprecyzowanie pojęcia „organizacji transportu” poprzez wskazanie przykładowych (acz niewyczerpujących) elementów tej definicji pomoże rozwiązać funkcjonujący od wielu lat dylemat interpretacyjny w zakresie transakcji łańcuchowych. Pozwoli też na odejście w zakresie organizacji transportu od stosowania w praktyce podatkowej reguł INCOTERMS (które nie są w istocie przepisami prawa podatkowego a właściwie w ogóle nie są przepisami prawa lecz regułami zwyczajowymi). Tym ważniejsze będzie to w kontekście uchylecia art. 7 ust. 8 ustawy o VAT z dniem 1 stycznia 2021 r.</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Postulat de lege ferenda, nie dotyczące projektowanych przepisów. Na obecnym etapie niniejszej legislacji nie są planowane zmiany w art. 22 ust. 2f ustawy o VAT.</p>
90.	art. 22 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>Miejscem dostawy towarów jest w przypadku:5) dostawy gazu w systemie gazowym, energii elektrycznej w systemie elektroenergetycznym, energii cieplnej lub chłodniczej przez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej do podmiotu będącego podatnikiem, który wykonujesamodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, lub działalność gospodarczą odpowiadającą tej działalności, bez względu na cel czy rezultat takiej działalności, z uwzględnieniem art. 15 ust. 6, którego głównym celem nabywania gazu, energii elektrycznej, energii cieplnej lub chłodniczej jest odprzedaż tych towarów w takich systemach lub sieciach dystrybucji i u którego własne zużycie takich towarów jest nieznaczne - miejsce, gdzie podmiot taki posiada siedzibę działalności gospodarczej, a w przypadku posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, do którego dostarczane są te towary - miejsce, gdzie podmiot ten posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, a w przypadku braku siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej - miejsce, w którym posiada on stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu; 6) dostawy gazu w systemie gazowym, energii elektrycznej w systemie elektroenergetycznym, energii cieplnej lub chłodniczej przez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej, jeżeli taka</p>	<p><u>Uwaga niezasadna</u></p> <p>Postulat de lege ferenda, nie dotyczące projektowanych przepisów. Na obecnym etapie niniejszej legislacji nie są planowane zmiany w art. 22 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy o VAT.</p>

			<p>dostawa jest dokonywana do podmiotu innego niż podmiot, o którym mowa w pkt 5 - miejsce, w którym nabywca korzysta z tych towarów i je zużywa; jeżeli wszystkie te towary lub ich część nie są w rzeczywistości zużyte przez tego nabywcę, towary niezużyte uważa się za wykorzystane i zużyte w miejscu, w którym nabywca posiada siedzibę działalności gospodarczej, a w przypadku posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, do którego dostarczane są te towary - miejsce, gdzie nabywca posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, a w przypadku braku siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej - miejsce, w którym posiada on stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu. Uzasadnienie: uzależnienie stosowania ww. zasad od dostawy energii w systemie elektroenergetycznym jest niezgodnie z art. 38 Dyrektywy VAT i sprzeczne z interpretacją zaprezentowaną przez Komitet ds. VAT w dokumencie: GUIDELINES RESULTING FROM THE 118th MEETING of 19 April 2021 DOCUMENT C – taxud.c.1(2021)6657618 – 1018, w odpowiedzi na Document taxud.c.1(2019)3532296 – Working paper No 969 – w kontekście transakcji dokonywanych przez przedstawicieli branży elektro-mobilności (ładowania pojazdów elektrycznych i hybrydowych plug in). Obecne brzmienie przepisów art. 22 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy o VAT nie jest dostosowane do zasad funkcjonowania tej branży. Dostawa energii elektrycznej na stacji ładowania dokonywana jest poza systemem elektroenergetycznym, więc ww. przepisy nie znajdują zastosowania. Dość powszechna jest zaś sytuacja, w której dostawcami usługi elektro-mobilności (eMSP) korzystającym ze stacji ładowania zarządzanych przez krajowych operatorów (CPO) są podmioty zagraniczne. W konsekwencji, dostawa dokonywana przez krajowego CPO na rzecz zagranicznego eMSP opodatkowana jest na terenie kraju, podobnie jak dostawa dokonywana przez eMSP na rzecz finalnego nabywcy. Zagraniczny eMSP powinien dokonać rejestracji VAT w kraju, co stanowi barierę rozwoju rynku elektro-mobilności w Polsce.</p>	
91.	art. 41 ust. 7 ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>Art. 41 ustawy o VAT – zmiana ust. 7 7. Jeżeli warunek, o którym mowa w ust. 6, nie został spełniony, podatnik może wykazać tę dostawę w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3 w dwóch kolejnych okresach rozliczeniowych stosując stawkę podatku 0%, pod warunkiem otrzymania dokumentu wymienionego w ust. 6 przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za te okresy. W przypadku nieotrzymania tego dokumentu w terminie określonym w zdaniu poprzednim mają zastosowanie stawki właściwe dla dostawy tego towaru na terytorium kraju. Uzasadnienie: w związku z pozytywną postawą Ministerstwa Finansów względem wydłużania terminów do stosowania preferencyjnych stawek VAT w transakcjach międzynarodowych (np. wydłużenie możliwości stosowania 0% stawki VAT przy zaliczkach na eksport) postuluje się wydłużenie terminów do stosowania preferencyjnych stawek VAT w eksporcie również w przypadku transakcji realizowanych bez wpłacanych zaliczek.</p>	<p><u>Postulat niezasadny</u> i wykracza poza zakres projektu. Przepis art. 41 ust. 7 ustawy o VAT jest powiązany z ust. 8 i ma zastosowanie w sytuacji gdy towar został już objęty procedurą wywozu ale podatnik jeszcze nie posiada dokumentu potwierdzającego wywóz towarów poza UE. Przepis ust. 7 umożliwia w takiej sytuacji pomimo powstania obowiązku podatkowego z tytułu dostawy towarów nie wykazania i rozliczenia jej w danym miesiącu (w którym powstał obowiązek podatkowy) tylko w miesiącu następnym. Należy zauważyć, że zgłoszenie celne do procedury wywozu dokonywane jest w formie elektronicznej, również potwierdzenie wywozu poza UE przez organ celny dokonywane jest w systemie teleinformatycznym w formie elektronicznej. Zgodnie z przepisami podatnik ma prawie 2-3</p>

				<p>miesiące na faktyczny wywóz poza UE i otrzymanie potwierdzenia wywozu od objęcia towarów procedurą wywozu. Zatem jest to wystarczający czas na uzyskanie potwierdzenia i możliwość zastosowania stawki 0%. Należy zauważyć, że przepis w takim brzmieniu obowiązywał również gdy zgłoszenia celne dokonywane były wyłącznie w formie papierowej i potwierdzenie wywozu dokonywane było poprzez przystawienie odpowiedniej pieczęci przez organ na granicy zewnętrznej co wymagało znacznie dłuższego czasu niż obecnie na otrzymanie dokumentu uprawniającego do 0%. W świetle powyższego brak jest uzasadnienia do wprowadzenia proponowanej zmiany.</p>
92.	art. 86 ust. 11 ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>Jeżeli podatnik nie dokonał obniżenia kwoty podatku należnego w terminach określonych w ust. 10 w związku z ust. 10b pkt 1, 10d i 10e, może obniżyć kwotę podatku należnego w deklaracji podatkowej za jeden z trzech następujących okresów rozliczeniowych, a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 99 ust. 2 i 3, w deklaracji podatkowej za jeden z dwóch następujących okresów rozliczeniowych. Uzasadnienie: prawo do odliczenia podatku naliczonego uzależnione jest od łącznego spełnienia warunków w postaci (i) powstania po stronie sprzedawcy obowiązku podatkowego oraz (ii) otrzymania faktury przez nabywcę. Obecne ujęcie ww. przepisu nie rozstrzyga wątpliwości, od jakiego okresu należy liczyć „trzy następne okresy rozliczeniowe”. Przepis sugeruje, że chodzi o powstanie obowiązku podatkowego (art. 86 ust. 10 ustawy o VAT). Tego rodzaju ujęcie jest jednak niekorzystne dla podatników otrzymujących faktury z opóźnieniem, przykładowo: · Podatnik otrzymał w grudniu 2022 r. fakturę dokumentującą dostawę zrealizowaną w lipcu 2022 r. · Czytając ww. przepis literalnie, nie powinien mieć prawa do obniżenia podatku naliczonego w deklaracji za grudzień 2022 r., gdyż obowiązek podatkowy powstał po stronie sprzedawcy w lipcu 2022 r. i od tego czasu minęło więcej niż cztery miesiące. Rekomendujemy doprecyzowanie ww. przepisu w sposób wskazujący, że trzymiesięczny termin „przesunięcia” w odliczeniu podatku naliczonego na bieżąco liczony był od momentu, w którym łącznie spełnione będą obydwie przesłanki (obowiązek podatkowy u sprzedawcy oraz otrzymanie faktury). Oznaczałoby to odformalizowanie rozliczeń i umożliwienie podatnikowi z ww. przykładu odliczenie podatku „na bieżąco” najpóźniej w deklaracji za marzec 2023r. (a nie w drodze korekty deklaracji za lipiec 2022 r.).</p>	<p><u>Postulat niezasadny</u> Przepis wskazuje precyzyjnie że prawo do odliczenia powstaje nie wcześniej niż za okres rozliczeniowy w którym podatnik otrzymał fakturę - zatem również kolejne okresy rozliczeniowe są liczone począwszy od tego okresu.</p>
93.	art. 86 ust. 13 ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>Art. 86 ust. 13 ustawy o VAT 13. Jeżeli podatnik nie dokonał obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego w terminach, o których mowa w ust. 10, 10d, 10e i 11, może on obniżyć kwotę podatku należnego przez dokonanie korekty deklaracji podatkowej: 1) za okres, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty</p>	<p><u>Postulat nie zasługuje na uwzględnienie.</u> Odnośnie postulowanego liczenia 5-letniego okresu "od końca roku" realizacja tego postulatu stanowiłaby de facto wydłużenie okresu na dokonanie korekty deklaracji podatkowej. Bieg pięcioletniego terminu na dokonanie korekty jest liczony</p>

			<p>podatku należnego, albo</p> <p>2) za jeden z trzech następnych okresów rozliczeniowych, a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 99 ust. 2 i 3, w deklaracji podatkowej za jeden z dwóch następnych okresów rozliczeniowych, po okresie rozliczeniowym w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego</p> <p>– nie później jednak niż w ciągu 5 lat, licząc od początku końca roku, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, z zastrzeżeniem ust. 13a.”</p> <p>Uzasadnienie: ujednoczenie terminu do dokonania korekty podatku naliczonego z terminem przedawnienia zobowiązania podatkowego postulowane jest od lat i rozwiąże istniejące na tym tle spory interpretacyjne. Dodatkowo, zapewni podatnikom VAT pełną neutralność rozliczeń.</p>	obecnie od początku roku w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, co zapewnia podatnikom wystarczający czas na ewentualne korygowanie podatku.
94.	art. 86a ust. 4a ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>4a. Sposób wykorzystywania pojazdów samochodowych wyłącznie do działalności gospodarczej podatnika uznaje się za wykluczający ich użycie do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą, jeżeli został określony przez podatnika w zasadach ich używania z zachowaniem reguł należytej staranności a ewentualny zamiar wykorzystania pojazdu przez jego użytkownika do innych celów podlega odpowiedzialności cywilnoprawnej lub dyscyplinarnej tego użytkownika.</p> <p>Uzasadnienie: obecna konstrukcja przepisów art. 86a ust. 4 ustawy o VAT w praktyce często wyklucza możliwość pełnego odliczenia podatku naliczonego od wydatków związanych z samochodami służącymi wyłącznie do działalności opodatkowanej. Wynika to z nieuzasadnionego rygorystycznego podejścia organów podatkowych, zgodnie z którym nawet hipotetyczna możliwość skorzystania z pojazdu do innych celów wyklucza takie prawo. A hipotetyczne kategorie nie leżą w zakresie sprawstwa podatków, zgodnie ze znaną już w starożytnym Rzymie paremią <i>Impossibilium nulla obligatio est</i>. Sądy administracyjne tonują te nastroje, czego dobrym przykładem jest sprawa rozstrzygana np. przez WSA w Krakowie w wyroku z 20 lutego 2021 r., sygn. I SA/Kr 738/20. Niemniej, postuluje się uproszczenie ww. zasad już na etapie legislacyjnym poprzez klarowne odwołanie się do konkretnych kryteriów. Propozycja dotyczy więc takiego uformowania zasad korzystania z pojazdów służbowych, by każda próba użycia go do celów innych niż działalność opodatkowana podlegała odpowiedzialności. To obiektywne kryterium odpowiada zasadzie należytej staranności podatnika. Zapewnienie maksimum staranności powinno bowiem uprawniać podatników do pełnego odliczenia podatku naliczonego w takich sytuacjach.</p>	<u>Postulat wykracza poza zakres projektu</u>
95.	art.91 ust.2 ustawy o VAT	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Podniesienie limitu 15000 zł - wartość początkowa m.in. środków trwałych podlegających korekcie w dłuższym okresie czasu. W nawiązaniu do proponowanych zmian w zasadach korekty rocznej należy podnieść wskazany limit. Z jednej strony przepisy pozwolą nie dokonać korekty w przypadkach,</p>	<u>Postulat wykracza poza zakres projektu.</u> Z uwagi na konieczną analizę ewentualnych skutków budżetowych tej zmiany postulat do analizy przyszłości.

			gdy kwota korekty nie przekracza 10 000 zł, a z drugiej strony w okresie wielu lat będzie nadal konieczna korekta podatku w kwocie około 3500 zł od części zakupów. Pozostawienie limitu na poziomie 15000 zł oznacza utrzymanie uciążliwego, dodatkowego obowiązku administracyjnego.	
96.	art. 106b ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	Art. 106b ustawy o VAT – zmiana ust. 6 in fine W przypadku stwierdzenia, że podatnik wystawił fakturę z naruszeniem ust. 5, organ podatkowy ustala temu podatnikowi dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości odpowiadającej 100% kwoty podatku wykazanego na tej fakturze.Dodatkowego zobowiązania podatkowego nie ustala się.- w stosunku do osób fizycznych, które za ten sam czyn ponoszą odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe albo za przestępstwo skarbowe,- w przypadku usług, o których mowa w art. 88 ust. 1 pkt 4 ustawy innych niż wskazane w lit. b i c tego przepisu. <u>Uzasadnienie:</u> nie znajduje uzasadnienia możliwość stosowania sankcji w wysokości 100% zobowiązania podatkowego w przypadku wystawiania faktury do paragonu bez NIP dla usług, od których nie można dokonać odliczenia podatkunaliczonego (ale także np. usług zwolnionych z VAT). W tym bowiem przypadku nie znajduje praktycznego zastosowania lustrzane odbicie – sankcja, o której mowa w art. 109a ustawy o VAT. Zdjęcie odium sankcji VAT będzie dużym ułatwieniem dla przedstawicieli branży hotelarskiej i gastronomicznej, tak ciężko dotkniętych w czasach pandemii COVID-19.	<u>Postulat poza zakresem projektu</u> Niemniej jednak MF nie rekomenduje zmiany. Przepis ma charakter prewencyjny i jest odpowiedzią na nadużycia w obszarze wykorzystywania paragonów do generowania fikcyjnych faktur (w VAT nie ma odliczenia to fakt, a co z podatkiem dochodowym, czy takie faktury nie zwiększają kosztów).
97.	art. 106j ust. 1a ustawy o VAT oraz art. 29a ust. 13a ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku zmniejszenia podstawy opodatkowania oraz kwoty podatku należnego wynikających z otrzymania płatności w ustalonym przez strony terminie krótszym niż maksymalny termin płatności, pod warunkiem, że ów krótszy termin został określony w treści wystawionej faktury. <u>Uzasadnienie:</u> postuluje się odejście od obowiązku wystawiania faktur korygujących w przypadku tzw. skonta. Jest to nadmierne obciążenie administracyjne, w dodatku niewystępujące w innych krajach członkowskich UE. Przemawia za takim rozwiązaniem również odejście od dokonywania korekt podatku naliczonego przez nabywcę uzyskującego skonto od otrzymania faktury korygującej. Co więcej, często skonto realizowane jest w ramach tego samego okresu rozliczeniowego, w którym otrzymano fakturę pierwotną. Podatnicy – nabywcy uwzględniają więc kwotę podatku naliczonego od razu w wysokości wynikającej z zapłaconego skonta. W takich przypadkach, dokumentowanie skonta fakturami korygującymi przez sprzedawcę jest nadmiernym obciążeniem formalnym. Uwzględnienie ww. propozycji skutkuje też koniecznością dostosowania art. 29a ust. 13 ustawy o VAT. Proponuje się uczynienie tego przez dodanie art. 29a ust. 13a ustawy o VAT o treści: W przypadku obniżenia	<u>Postulat poza zakresem projektu</u> Nie rekomenduje się zmiany. Obniżka ceny wynikająca ze skonta zastosowanego już po wystawieniu faktury pierwotnej rodzi konieczność sporządzenia faktury korygującej. Jeżeli warunki skonta zostały spełnione jeszcze przed wystawieniem faktury, to nie ma potrzeby wystawiania korekty.

			<p>podstawy opodatkowania oraz kwoty podatku należnego wynikających z otrzymania płatności w ustalonym przez strony terminie krótszym niż maksymalny termin płatności (skonto), podatnik dokonuje obniżenia podstawy opodatkowania i kwoty podatku należnego nie wcześniej niż w rozliczeniu za okres, w którym otrzymał płatność. Uzasadnienie: zwłaszcza w dużych organizacjach może istnieć po stronie sprzedawców problem z szybką identyfikacją, czy doszło do spełnienia warunków skonta czy nie. Dlatego postuluje się możliwość dokonywania stosownej korekty „na bieżąco” bez względu na okoliczności, do momentu upływu terminu przedawnienia podatkowego.</p> <p>Postulowane rozwiązanie nie przyczyni się do uszczerbku we wpływach budżetowych, skonto pozostanie bowiem przesłanką do korygowania rozliczeń. Chodzi wyłącznie o brak konieczności wystawiania faktury korygującej VAT.</p>	
98.	art. 106k ust. 2 ustawy o VAT + art. 88 ust. 3a pkt 5 ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>Art. 106k.</p> <p>1. Nabywca towaru lub usługi, który otrzymał fakturę zawierającą pomyłki, z wyjątkiem pomyłek w zakresie danych określonych w art. 106e ust. 1 pkt 8-15, może wystawić fakturę nazywaną notą korygującą. 2. Faktura, o której mowa w ust. 1, wymaga akceptacji wystawcy faktury za wyjątkiem sytuacji, gdy korekta dotyczy elementów faktury określonych w art. 106e ust. 1 pkt 1-5 ustawy. <u>Art. 88 ust. 3a pkt 5 ustawy o VAT</u></p> <p>3a. Nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego faktury i dokumenty celne w przypadku gdy: 5) faktury, faktury korygujące wystawione przez nabywcę zgodnie z odrębnymi przepisami nie zostały zaakceptowane przez sprzedającego. Art. 106k ust. 2 ustawy stosuje się odpowiednio.</p> <p>Uzasadnienie: postuluje się odstąpienie od konieczności akceptowania not korygujących w przypadku, gdy zmianie podlegają elementy nie mające przełożenia na obowiązki rozliczenia podatku (np. numer faktury, nazwa podatnika, NIP, adres itp.). Będzie to istotne odformalizowanie obrotu. Poza tym, Dyrektor KIS w wydawanych przez siebie interpretacjach indywidualnych akceptuje dorozumianą formę akceptacji noty korygującej, czyli w praktyce brak czynnej akceptacji. Propozycja nie dotyczy jednak tych elementów faktury, które mogą rzutować na rozliczenia podatkowe (np. korekta daty dokonania dostawy towaru lub wyświadczenia usługi wymagać będzie nadal akceptacji). Ww. propozycja wymaga dostosowania odpowiednio przepisu art. 88 ust. 3a pkt 5 ustawy.</p>	<p><u>Postulat poza zakresem projektu</u></p> <p>Istotą noty jest to że można nią korygować błędy formalne. Mamy notę do faktury, którą nabywca chce skorygować elementy faktury z ust. 1 od 1 do 7 są to formalne elementy faktury (NIP, nazwa itd.) i nota ta wymaga akceptacji przez wystawcę. Wnioskodawca chce wyłączenia tej akceptacji dla elementów z ust. 1 od 1 do 5, czyli tych formalnych.</p>
99.	art. 108a ust. 8 ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>Propozycja zmiany brzmienia art. 108a – zmiana ust. 88. Przepisu ust. 7 nie stosuje się, jeżeli: a) dostawca lub usługodawca rozliczył całą kwotę podatku wynikającą z faktury, która została zapłacona z naruszeniem ust. 1a. b) dostawca zwrócił kwotę, która została zapłacona z naruszeniem ust. 1a, a podatnik ponownie zapłacił tę kwotę w sposób określony w ust. 2 nie później niż w ciągu trzech dni roboczych od momentu uzyskania zwrotu od dostawcy. Uzasadnienie: pozytywnie oceniamy propozycję zmiany art.</p>	<p><u>Propozycja nieuwzględniona</u></p> <p>Zaproponowane rozwiązanie stanowiłoby ingerencję w swobodę stosunków między podatnikami.</p>

			108a ust. 6 ustawy o VAT (odpowiedzialność osób trzecich). Postulujemy jednak określenie wprost w jaki sposób strony transakcji objętej obowiązkowym MPP mogą dokonać sanacjiw przypadku, gdy płatność nie została zrealizowana w ten sposób. Pozwoli to rozwiązać wątpliwości interpretacyjne i wpłynąć pozytywnie na pewność obrotu a także oddziaływać pozytywnie na pozycję nabywców, gdyż będą mieli podstawę prawną do oczekiwania od dostawców zwrotu zapłaconej kwoty, z jednoczesną gwarancją ponownego przelewu (co uchroni pozycję dostawców). Rozwiązanie chroni też interes Skarbu Państwa, poprzez promowanie płatności w sposóbpodzielony.	
100.	m.in. art.109 ust.3f i nast. ustawy VAT	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Kary porządkowe w ustawie przewidziano kary porządkowe, które mają taki sam charakter jak dodatkowe zobowiązanie podatkowe. Wyrok TSUE w zakresie sankcji nie odnosił się do kar porządkowych, ale po tym wyroku podatnicy powinni skutecznie zaskarżać również decyzje w tym zakresie.	Stwierdzenie nie mające charakteru uwagi
101.	art. 109a ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	Art. 109a ustawy o VAT – zmiana in fine Art. 109a. W przypadku ujęcia w ewidencji przez podatnika, o którym mowa w art. 109 ust. 3, wystawionej dla niego faktury dotyczącej sprzedaży potwierdzonej paragonem, który nie zawiera numeru, za pomocą którego jest on zidentyfikowany na potrzeby podatku, organ podatkowy ustala temu podatnikowi dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości odpowiadającej 100% kwoty podatku wykazanego na tej fakturze. Dodatkowego zobowiązania podatkowego nie ustala się: - w stosunku do osób fizycznych, które za ten sam czyn ponoszą odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe albo za przestępstwo skarbowe, - w przypadku, gdy wystawiona faktura nie zawiera informacji o wystawieniu na podstawie paragonu fiskalnego. Uzasadnienie: stosowanie sankcji z art. 109a ustawy o VAT znajduje się zazwyczaj poza percepcją podatnika. Nie ma on bowiem praktycznej możliwości zweryfikowania, czy paragon, do którego wystawiona została faktura zawierał numer NIP (skoro paragon w takiej sytuacji należy zwrócić sprzedawcy). W praktyce często paragony odbierane są np. przez pracowników podatnika z innych działów niż księgowość. Gdy faktura trafia do działu księgowości, ten nawet nie ma wiedzy, że dana faktura została wystawiona na podstawie paragonu. Stąd postulat przynajmniej częściowego zdjęcia odium tej nieproporcjonalnej sankcji.	<u>Poza zakresem projektu</u>
102.	art. 113 ust. 1 ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	Art. 113 ust. 1 Zwalnia się od podatku sprzedaż dokonywaną przez podatników, u których wartość sprzedaży nie przekroczyła łącznie w poprzednim roku podatkowym kwoty 200 000 zł 400 000 zł . Do wartości sprzedaży nie wlicza się kwoty podatku.	<u>Postulat niezasadny</u> Ministerstwo Finansów nie pracuje nad podwyższeniem ww. limitu uprawniającego do korzystania ze zwolnienia z VAT. Obecna decyzja derogacyjna umożliwia stosowanie ustalonego

			<p>Uzasadnienie: Art. 284 Dyrektywy 2006/112/WE w brzmieniu nadanym 22 marca 2020 r. upoważnia Państwa członkowskie do podwyższenia limitu transakcji zwolnionych z VAT do 85 000 EUR rocznie. W związku ze zjawiskami inflacyjnymi postuluje się podniesienie obecnego limitu tak, aby bardziej adekwatnie odzwierciedlał poziom obrotu właściwy dla małych przedsiębiorstw, które mogą korzystać ze zwolnienia z VAT nie naruszając zasad konkurencji, neutralności i proporcjonalności.</p>	<p>progu do 31 grudnia 2024 r. Przed upływem tego okresu będą prowadzone odpowiednie analizy.</p>
103.	art. 113 ust. 13 pkt 1 lit. d) ustawy o VAT	Pracodawcy Pomorza	<p>13. Zwolnień, o których mowa w ust. 1 i 9, nie stosuje się do podatników dokonujących dostaw: d) terenów budowlanych. Uzasadnienie: przepisy unijne nie przewidują obowiązkowego wyłączenia ze zwolnienia z uwagi na wysokość obrotów transakcji dostawy terenów budowlanych. Praktyka organów podatkowych w zakresie konieczności opodatkowania transakcji zbycia nieruchomości gruntowych VAT sprzedawanych z majątku prywatnego jest wyjątkowo niejednolita. Bardzo często osoby fizyczne są uznawane za podatników VAT w tym zakresie pomimo, iż nie prowadzą działalności gospodarczej. Możliwość skorzystania z ww. zwolnienia byłaby korzystnym rozwiązaniem w przypadku sprzedaży nieruchomości gruntowych poniżej limitu zwolnienia i wpłynęłaby pozytywnie na zatrzymanie galopujących cen nieruchomości (w obliczu pandemii COVID-19, częstotliwość transakcji sprzedaży nieruchomości gruntowych budowlanych bardzo wyraźnie wzrosła).</p>	<p><u>Postulat niezasadny</u> Brak zgodności z zasadami Dyrektywy 2006/112/WE.</p>
104.	ustawa o VAT	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Faktury ustrukturyzowane - przy wprowadzaniu przymusu elektronicznego nie bierze się pod uwagę, że wiele osób (także drobnych przedsiębiorców zwolnionych z VAT) nie potrafi obsługiwać nowych funkcji, nie posiada odpowiedniego sprzętu komputerowego, a koszt wywiązania się z nowych obowiązków będzie dla nich nieproporcjonalnie wysoki. Przepisy w tym zakresie dopiero są planowane, więc jest jeszcze możliwość stworzenia ich w taki sposób, by nie wyrządzić szkody dużej grupie najmniejszych podatników, zwłaszcza zwolnionych z VAT. Jeśli ktokolwiek proponuje wprowadzanie przymusu elektronicznego w kolejnych obszarach i oczywiście sam potrafi proponowane obowiązki zrealizować, to jednak powinien sobie zadać pytanie, czy takie obowiązki bez problemu wykonają np. jego rodzice/dziadkowie i miliony ludzi, których świat nie ogranicza się do ekranu iPhone'a.</p>	<p><u>Uwaga wykracza poza zakres regulacji</u></p>
105.	przepisy wykonawcze	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Zasady prowadzenia ewidencji, w tym kody - szczegółowe wymagania dotyczące ewidencji stanowią istotne obciążenie dla podatników. Po prawie 3 latach doświadczeń należy przeanalizować, w jaki sposób organy podatkowe obecnie wykorzystują dane przekazywane przez podatników i rozważyć, czy pozyskiwanie danych w żądanym zakresie jest rzeczywiście niezbędne. Można zaryzykować postawienie tezy, iż organy podatkowe z jednej strony nie</p>	<p><u>Poza zakresem projektu</u> Uwaga przekazana do analizy przez właściwą komórkę MF.</p>

		<p>potrafią efektywnie wykorzystywać ogromnej ilości pozyskiwanych danych (wielu rażących błędów organy nie zauważają przez długi okres czasu), a z drugiej strony przekazywane dane zawierają wiele nieumyślnych błędów (np. w zakresie oznaczeń kodami), których bez kontroli dokumentacji organy i tak nie mają możliwości wykryć, a które powodują, że przetwarzane dane są mało wartościowe (warto retorycznie zapytać, czy organy podatkowe w ogóle byłyby w stanie ustalić, jakie kody GTU są dla wielu towarów lub usług prawidłowe).</p> <p>Nakładanie obowiązków w zakresie raportowania VAT poszło zbyt daleko. Konieczne jest jak najszybsze ograniczenie obowiązków w tym zakresie, a doświadczenie choćby z rezygnacją z kodów MPP potwierdza, że można zrezygnować z części informacji, bez szkody dla interesów fiskalnych.</p>	
--	--	---	--

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt nie był opiniowany przez ww. instytucje.

3. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej

Na podstawie art. 42b ust. 9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 931, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2023 r.³⁾

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 939).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 974, 1137, 1301, 1488, 1561, 2180 i 2707 oraz z 2023 r. poz. ...

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 października 2019 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej (Dz. U. poz. 2109), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 22 ustawy z dnia ...2003 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

1. Identyfikator podatkowy NIP / numer PESEL wnioskodawcy ¹⁾	2. Nr dokumentu
---	-----------------

WIS-W

WNIOSEK O WYDANIE WIĄŻĄCEJ INFORMACJI STAWKOWEJ

Podstawa prawna:	Art. 42b ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 931, z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”.
Organ do którego kierowany jest wniosek:	Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała.

A. CEL SKŁADANIA WNIOSKU

3. Cel złożenia wniosku (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. złożenie wniosku

2. uzupełnienie wniosku

B. DANE WNIOSKODAWCY

* - dotyczy wnioskodawcy niebędącego osobą fizyczną

** - dotyczy wnioskodawcy będącego osobą fizyczną

B.1. DANE IDENTYFIKACYJNE

4. Rodzaj wnioskodawcy (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. osoba fizyczna

2. osoba prawna

3. jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej

4. inny

5. Nazwa pełna* / Nazwisko**

6. Nazwa skrócona* / Pierwsze imię**

7. Numer służący identyfikacji dla celów podatkowych lub celnych w innych krajach, np. EORI²⁾

8. Numer i seria dokumentu stwierdzającego tożsamość^{2), 3)}

9. Rodzaj dokumentu stwierdzającego tożsamość^{2), 3)}

10. Kraj wydania numeru służącego identyfikacji dla celów podatkowych lub celnych w innych krajach lub dokumentu stwierdzającego tożsamość²⁾

B.2. STATUS WNIOSKODAWCY

11. Status wnioskodawcy (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. Podatnik, o którym mowa w art. 42b ust. 1 pkt 1 ustawy⁴⁾

4. Podmiot publiczny, o którym mowa w art. 42b ust. 1 pkt 4⁷⁾

2. Inny podmiot, o którym mowa w art. 42b ust. 1 pkt 2 ustawy⁵⁾

5. Zamawiający, o którym mowa w art. 42b ust. 1 pkt 5⁸⁾

3. Zamawiający, o którym mowa w art. 42b ust. 1 pkt 3 ustawy⁶⁾

B.3. ADRES SIEDZIBY* / ADRES ZAMIESZKANIA**

12. Kraj	13. Województwo	14. Powiat	
15. Gmina	16. Ulica	17. Nr domu	18. Nr lokalu
19. Miejscowość		20. Kod pocztowy	

B.4. ADRES KORESPONDENCYJNY WNIOSKODAWCY Pozycje od 21 do 29 należy wypełnić tylko wówczas, gdy adres do korespondencji jest inny niż adres zamieszkania / adres siedziby.

21. Kraj	22. Województwo	23. Powiat	
24. Gmina	25. Ulica	26. Nr domu	27. Nr lokalu
28. Miejscowość		29. Kod pocztowy	
30. Adres do doręczeń w systemie ePUAP ⁹⁾			

C. PEŁNOMOCNIK LUB PRZEDSTAWICIEL WNIOSKODAWCY^{10), 11)} Pozycje od 31 do 51 należy wypełnić tylko wówczas, gdy wnioskodawca ustanowił w sprawie pełnomocnika szczególnego lub do doręczeń lub działa przez przedstawiciela, o którym mowa w art. 145 ustawy – Ordynacja podatkowa.

C.1. INFORMACJA O PEŁNOMOCNIKU LUB PRZEDSTAWICIELU

31. Pierwsze imię	32. Nazwisko
-------------------	--------------

C.2. ADRES ZAMIESZKANIA

33. Kraj	34. Województwo	35. Powiat	
36. Gmina	37. Ulica	38. Nr domu	39. Nr lokalu
40. Miejscowość		41. Kod pocztowy	

C.3. ADRES DO DORECZEŃ Wypełnienie poz. 42 do 50 nie jest obowiązkowe. Wypełnia się tylko wówczas, gdy adres do doręczeń jest inny niż adres zamieszkania.

42. Kraj	43. Województwo	44. Powiat	
45. Gmina	46. Ulica	47. Nr domu	48. Nr lokalu
49. Miejscowość		50. Kod pocztowy	
51. Adres do doręczeń w systemie ePUAP przedstawiciela ⁹⁾			

D. ZAKRES WNIOSKU**D.1. PRZEDMIOT WNIOSKU**

52. Przedmiot wniosku (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. towar 2. usługa 3. towar/y i/lub usługa/i¹²⁾

53. Liczba towarów lub usług, których dotyczy wniosek (wypełnić tylko jeżeli w poz. 52 został zaznaczony kwadrat nr 3):

54. Klasyfikacja, według której mają zostać zaklasyfikowane towar lub usługa Należy podać, której z poniżej wskazanych klasyfikacji dotyczy wniosek. (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. Nomenklatura scalona (CN) 2. Polska Klasyfikacja Obiektów Budowlanych (PKOB) 3. Polska Klasyfikacja Wyrobów i Usług (PKWiU)

55. Proponowana przez wnioskodawcę klasyfikacja towaru lub usługi według Nomenklatury scalonej (CN) / Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych (PKOB) / Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU)
Wypełnienie poz. 55 nie jest obowiązkowe.

56. Przepis ustawy lub aktów wykonawczych do ustawy (należy wypełnić, gdy wniosek jest składany w przypadku, o którym mowa w art. 42b ust. 4 ustawy)¹²⁾

57. Szczegółowy opis towaru/usługi¹⁴⁾

58. Nazwa handlowa/nazwy handlowe oraz informacje dodatkowe, w tym poufne
Wypełnienie poz. 58 nie jest obowiązkowe. Można podać wszelkie dane, które wnioskodawca chce traktować jako poufne, w tym znak towarowy lub numer modelu towaru. Informacje wskazane w tej pozycji nie będą publikowane w Biuletynie Informacji Publicznej.

D.2. INFORMACJA O ZAŁĄCZNIKACH DOŁĄCZONYCH DO WNIOSKU

Wypełnienie poz. 59 nie jest obowiązkowe.

59. Opis załączników do wniosku (do wniosku można dołączyć np.: fotografie, plany, schematy, katalogi, atesty, instrukcje, informacje od producenta i inne)

60. Liczba załączników do wniosku, o których mowa w poz. 59

D.3. INFORMACJA O WIĄŻĄCEJ INFORMACJI TARYFOWEJ (WIT), WIĄŻĄCEJ INFORMACJI AKCYZOWEJ (WIA) I INTERPRETACJI INDYWIDUALNEJ DLA ZAKRESU OBJĘTEGO WNIOSKIEM¹⁵⁾ Wypełnienie części D.3. nie jest obowiązkowe.**D.3.1. INFORMACJA O WIT DLA ZAKRESU OBJĘTEGO WNIOSKIEM**

61. W zakresie objętym wnioskiem wnioskodawca jest posiadaczem decyzji w sprawie WIT, o której mowa w art. 33 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.) (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. tak

2. nie

62. Jeżeli w poz. 61 zaznaczono kwadrat nr 1, należy wskazać kraj wydania, numer decyzji w sprawie WIT, datę od kiedy jest ważna i klasyfikację towaru w niej wskazaną

63. W zakresie objętym wnioskiem wnioskodawca złożył wniosek o wydanie decyzji w sprawie WIT (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. tak

2. nie

64. Jeżeli w poz. 63 zaznaczono kwadrat nr 1, należy wskazać kraj (kod kraju), miejsce i datę złożenia wniosku

D.3.2. INFORMACJA O WIA DLA ZAKRESU OBJĘTEGO WNIOSKIEM

65. W zakresie objętym wnioskiem wnioskodawca jest podmiotem, na rzecz którego została wydana WIA, o której mowa w art. 7d ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 143, z późn. zm.) (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. tak

2. nie

66. Jeżeli w poz. 65 zaznaczono kwadrat nr 1, należy wskazać numer decyzji WIA, datę od kiedy jest ważna i klasyfikację towaru w niej wskazaną

67. W zakresie objętym wnioskiem wnioskodawca złożył wniosek o wydanie decyzji WIA (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. tak

2. nie

68. Jeżeli w poz. 67 zaznaczono kwadrat nr 1, należy wskazać miejsce i datę złożenia wniosku

D.3.3. INFORMACJA O INTERPRETACJI INDYWIDUALNEJ DLA ZAKRESU OBJĘTEGO WNIOSKIEM

69. W zakresie objętym wnioskiem wnioskodawca jest podmiotem, na rzecz którego została wydana interpretacja indywidualna, o której mowa w art. 14b § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. tak

2. nie

70. Jeżeli w poz. 69 zaznaczono kwadrat nr 1, należy wskazać numer interpretacji indywidualnej, datę jej wydania i klasyfikację towaru/usługi w niej wskazaną

71. W zakresie objętym wnioskiem wnioskodawca złożył wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. tak

2. nie

72. Jeżeli w poz. 71 zaznaczono kwadrat nr 1, należy wskazać datę złożenia wniosku

E. INFORMACJA O ZAŁĄCZNIKACH

73. Załącznik WIS-WIA (należy wskazać liczbę załączników)

F. OŚWIADCZENIE¹⁶⁾

74. Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia oświadczam, że w dniu złożenia wniosku, w zakresie przedmiotowym wniosku, nie toczy się postępowanie podatkowe, kontrola podatkowa ani kontrola celno-skarbowa oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.¹⁷⁾

G. PODPIS WNIOSKODAWCY LUB OSOBY UPOWAŻNIONEJ (OSÓB UPOWAŻNIONYCH)¹⁸⁾

75. Imię i nazwisko wnioskodawcy lub osoby upoważnionej (osób upoważnionych)

76. Podpis / podpisy

77. Data (dzień-miesiąc-rok)

78. Inne informacje ułatwiające kontakt z wnioskodawcą lub osobą upoważnioną (osobami upoważnionymi) (nr telefonu, faksu, e-mail)¹⁹⁾

_____, _____, _____

Objaśnienia

- 1) Poz. 1 nie wypełnia się w przypadku, gdy wnioskodawcą jest nierezydent nieposiadający identyfikatora podatkowego (NIP/numer PESEL).
- 2) Poz. 7-10 wypełnia się w przypadku, gdy wnioskodawcą jest nierezydent nieposiadający identyfikatora podatkowego (NIP/numer PESEL).
- 3) Poz. 8 i 9 nie wypełnia się w przypadku podania numeru służącego identyfikacji dla celów podatkowych lub celnych w innych krajach, np. EORI w poz. 7.
- 4) Podatnik posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP).
- 5) Podmiot inny niż podatnik posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP), dokonujący lub zamierzający dokonywać czynności, o których mowa w art. 42a ustawy.

- 6) Zamawiający w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710) składający wniosek w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia ceny w związku z udzielanym zamówieniem publicznym.
- 7) Podmiot publiczny w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno–prywatnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 407 i 1079) składający wniosek w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno–prywatnym.
- 8) Zamawiający w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. z 2021 r. poz. 541 i z 2022 r. poz. 1726) składający wniosek w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia koncesjonariusza wraz z ewentualną płatnością od zamawiającego w związku z zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi.
- 9) Wypełnienie nie jest obowiązkowe. Wypełnia się, gdy wniosek jest składany w postaci papierowej, ale pisma w sprawie będącej przedmiotem wniosku mają być doręczane w systemie ePUAP. Jeżeli wniosek jest składany w systemie ePUAP – wypełnienie tej pozycji nie jest obowiązkowe. Jeżeli wniosek jest składany w systemie e-Urząd Skarbowy – pisma będące przedmiotem wniosku będą doręczane w tym systemie.
- 10) W przypadku gdy wnioskodawca ustanowił w sprawie pełnomocnika do doręczeń lub pełnomocnika szczególnego (pełnomocników szczególnych), należy dostarczyć organowi oryginał lub notarialnie poświadczony lub uwierzytelniony przez adwokata, radcę prawnego lub doradcę podatkowego odpis pełnomocnictwa do doręczeń lub pełnomocnictwa szczególnego (pełnomocnictw szczególnych) spełniającego wymogi określone w dziale IV rozdziale 3a ustawy – Ordynacja podatkowa.
- 11) Jeżeli wnioskodawca ustanowił więcej niż jednego pełnomocnika szczególnego właściwego dla składanego wniosku WIS należy wypełnić załącznik do wniosku WIS-W/A.
- 12) Wniosek może dotyczyć więcej niż jednego towaru/usługi, które zgodnie z art. 42b ust. 5 pkt 2 ustawy w ocenie wnioskodawcy razem składają się na jedną czynność podlegającą opodatkowaniu (świadczenie kompleksowe).
- 13) Wniosek o wydanie WIS może zawierać żądanie sklasyfikowania towaru albo usługi na potrzeby stosowania przepisów ustawy oraz przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie, innych niż dotyczące określenia stawki podatku.
- 14) Opis przedmiotu wniosku, pozwalający na jego identyfikację i klasyfikację według Nomenklatury scalonej (CN) albo Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych PKOB albo Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) niezbędną do:
 - a) określenia stawki właściwej dla tego towaru albo usługi,
 - b) stosowania przepisów ustawy oraz przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie, innych niż dotyczące określenia stawki podatku (art. 42b ust. 4 ustawy).
 Opis powinien obejmować szczegółowe informacje o składzie towaru oraz o wszelkich metodach badania stosowanych dla jego określenia, w przypadku gdy zależy od tego klasyfikacja. Wszelkie informacje szczegółowe, które wnioskodawca uznaje za poufne, powinny zostać podane w poz. 58.
- 15) Jeżeli w zakresie objętym wnioskiem wnioskodawca posiada lub złożył wniosek o więcej niż jedną WIT, WIA, interpretację indywidualną, może taką informację zamieścić w załączniku WIS-W/A w części C informacje uzupełniające.
- 16) Oświadczenie nie ma zastosowania w przypadku, gdy wnioskodawcą jest zamawiający w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych składający wniosek w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia ceny w związku z udzielanym zamówieniem publicznym, podmiot publiczny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno–prywatnym składający wniosek w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno–prywatnym, jak również zamawiający w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi składający wniosek w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia koncesjonariusza wraz z ewentualną płatnością od zamawiającego w związku z zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi.
- 17) Treść oświadczenia zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W razie złożenia fałszywego oświadczenia przepis u art. 42c ust. 1 ustawy nie stosuje się w związku z wydaniem tej WIS.
- 18) Przez osobę upoważnioną należy rozumieć osobę pełnomocnika lub inną osobę umocowaną do reprezentowania wnioskodawcy.
- 19) Wypełnienie pozycji 78 nie jest obowiązkowe.

W załączniku (WIS-W/A) do wniosku WIS-W można umieścić wszelkie dodatkowe informacje uznane za istotne przez wnioskodawcę mające wpływ na sposób klasyfikacji przedmiotu wniosku.

1. Identyfikator podatkowy NIP / numer PESEL wnioskodawcy ¹⁾	2. Nr dokumentu
---	-----------------

WIS-W/A**ZAŁĄCZNIK DO WNIOSKU O WYDANIE WIĄŻĄCEJ INFORMACJI STAWKOWEJ**

3. Nr załącznika

A. DANE WNIOSKODAWCY

* - dotyczy wnioskodawcy niebędącego osobą fizyczną

** - dotyczy wnioskodawcy będącego osobą fizyczną

A.1. DANE IDENTYFIKACYJNE

4. Rodzaj wnioskodawcy (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. osoba fizyczna

2. osoba prawna

3. jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej

4. inny

5. Nazwa pełna */ Nazwisko **

6. Nazwa skrócona */ Pierwsze imię **

7. Numer służący identyfikacji dla celów podatkowych lub celnych w innych krajach, np. EORI²⁾8. Numer i seria dokumentu stwierdzającego tożsamość^{2), 3)}9. Rodzaj dokumentu stwierdzającego tożsamość^{2), 3)}10. Kraj wydania numeru służącego identyfikacji dla celów podatkowych lub celnych w innych krajach lub dokumentu stwierdzającego tożsamość²⁾**B. PEŁNOMOCNIK WNIOSKODAWCY⁴⁾** Pozycje od 11 do 31 należy wypełnić tylko wówczas, gdy wnioskodawca ustanowił w sprawie pełnomocnika szczególnego.**B.1. INFORMACJA O PEŁNOMOCNIKU**

11. Pierwsze imię

12. Nazwisko

B.2. ADRES ZAMIESZKANIA

13. Kraj

14. Województwo

15. Powiat

16. Gmina

17. Ulica

18. Nr domu

19. Nr lokalu

20. Miejscowość

21. Kod pocztowy

B.3. ADRES DO DORECZEŃ⁵⁾ Pozycje od 22 do 30 należy wypełnić tylko wówczas, gdy adres do doręczeń jest inny niż adres zamieszkania.

22. Kraj

23. Województwo

24. Powiat

25. Gmina

26. Ulica

27. Nr domu

28. Nr lokalu

29. Miejscowość

30. Kod pocztowy

C. INFORMACJE UZUPEŁNIAJĄCE

31. Informacje uzupełniające

--	--

Objaśnienia

- 1) Poz. 1 nie wypełnia się w przypadku, gdy wnioskodawcą jest nierezydent nieposiadający identyfikatora podatkowego (NIP/numer PESEL).
- 2) Poz. 7-10 wypełnia się w przypadku, gdy wnioskodawcą jest nierezydent nieposiadający identyfikatora podatkowego (NIP/numer PESEL).
- 3) Poz. 8 i 9 nie wypełnia się w przypadku podania numeru służącego identyfikacji dla celów podatkowych lub celnych w innych krajach, np. EORI w poz. 7.
- 4) W przypadku gdy wnioskodawca ustanowił w sprawie pełnomocnika szczególnego (pełnomocników szczególnych), należy dostarczyć organowi oryginał lub notarialnie poświadczony lub uwierzytelniony przez adwokata, radcę prawnego lub doradcę podatkowego odpis pełnomocnictwa szczególnego (pełnomocnictw szczególnych) spełniającego wymogi określone w dziale IV rozdziale 3a ustawy – Ordynacja podatkowa.

W części C załącznika (WIS-W/A) do wniosku WIS-W można umieścić wszelkie dodatkowe informacje uznane za istotne przez wnioskodawcę mające wpływ na sposób klasyfikacji przedmiotu wniosku.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej wydawane jest na podstawie upoważnienia zawartego w art. 42b ust. 9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 931, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o VAT”, upoważniającego ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej.

Projektowane rozporządzenie zastąpi obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów Inwestycji i Rozwoju z dnia 29 października 2019 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej (Dz. U. poz. 2109).

Potrzeba określenia nowego wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej, zwanego dalej „wnioskiem WIS”, wynika z regulacji wprowadzonych ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), na mocy której likwidowana jest opłata za wniosek o wydanie wiążącej informacji stawkowej oraz rozszerzany jest krąg podmiotów, które mogą ubiegać się o wydanie wiążącej informacji stawkowej. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2023 r.

Wzór wniosku o wydanie WIS (WIS-W) oparto na dotychczas obowiązującym wzorze tego wniosku.

W związku z likwidacją opłaty za wydanie wiążącej informacji stawkowej rezygnowano z części E WYSOKOŚĆ, SPOSÓB UISZCZENIA I ZWROTU OPŁATY. Przepisy nowelizujące ustawę o VAT mają na celu likwidację opłaty należnej od wniosku o wydanie WIS w wysokości 40 zł (uchylenie art. 42b ust. 2 pkt 6, art. 42d i art. 42f).

W uzasadnieniu do ustawy wprowadzającej tę zmianę wskazano, że zniesienie opłaty wiąże się z uproszczeniem procedury wydawania WIS i zredukowaniem obciążeń dla podatników. Wysokość opłaty jest i tak niewspółmiernie niska w odniesieniu do kosztów administracyjnych prowadzenia postępowania o wydanie WIS. Dodatkowo należy mieć na uwadze, że w toku wydawania WIS wnioskodawcy są zobligowani do wnoszenia opłat z tytułu przeprowadzanych badań lub analiz, jeżeli rozpatrzenie wniosku o wydanie WIS wymaga przeprowadzenia takich działań. Uwzględniając zatem powyższe okoliczności za uzasadnione uznano zniesienie opłaty za wydanie WIS w wysokości 40 zł od wniosku.

Rozwiązanie jest korzystne dla podatników.

Z kolei zmiana wprowadzona w 42b ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy o VAT polega na uzupełnieniu katalogu podmiotów uprawnionych do wystąpienia z wnioskiem o wydanie WIS. Jak wskazuje uzasadnienie do ustawy wprowadzającej tę zmianę o WIS będą mogły wystąpić – oprócz podmiotów dokonujących lub zamierzających dokonywać czynności podlegających opodatkowaniu VAT i zamawiających w rozumieniu ustawy - Prawo zamówień publicznych – również podmioty publiczne w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-prywatnym oraz zamawiający w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub

usługi – w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia wynagrodzenia koncesjonariusza wraz z ewentualną płatnością od zamawiającego w związku z zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi. Możliwość wystąpienia o wydanie WIS przez podmiot publiczny oraz przez zamawiającego w rozumieniu ustawy o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi, pozwoli na wyeliminowanie niepewności tych podmiotów związanej z klasyfikacją oraz określeniem właściwej stawki podatku VAT (lub stosowania innych przepisów w zakresie VAT) w związku z zawieraną umową o partnerstwie publiczno-privatnym lub zawieraną umową koncesji na roboty budowlane lub usługi. Możliwość otrzymania WIS przez te podmioty będzie miała istotne znaczenie i ułatwi znacząco realizowane przez te podmioty działania. Wskazania wymaga, że podmioty te, nieposiadające statusu podatnika w odniesieniu do zawieranej umowy, podobnie jak zamawiający w rozumieniu Prawa zamówień publicznych, w odniesieniu do wydanej WIS będą korzystały z ochrony prawnej przewidzianej przepisami Ordynacji podatkowej (art. 14k-14m). W tym przypadku nie może bowiem znaleźć zastosowania moc wiążąca WIS, z uwagi na fakt, że może ona dotyczyć tylko i wyłącznie podmiotu dokonującego dostawy, importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia towaru lub świadczącego usługę, będących przedmiotem WIS, czyli posiadających w stosunku do tego towaru lub usługi status podatnika (art. 42c ust. 3 ustawy o VAT). W związku z tym, podmioty te nie będą również zobowiązane do złożenia oświadczenia o toczącym się postępowaniu podatkowym lub kontrolnym albo wydanym rozstrzygnięciu co do istoty (art. 42b ust. 3 ustawy o VAT) – oświadczenie znajduje się w części F wzoru wniosku.

W związku z powyższym wzór wniosek został stosownie uzupełniony w części B.2. STATUS WNIOSKODAWCY.

Przepis § 3 projektu rozporządzenia w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji stawkowej przewiduje, że wejdzie ono w życie z dniem 1 kwietnia 2023 r.

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) z chwilą przekazania do uzgodnień członkom Rady Ministrów, projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego.

Projekt rozporządzenia nie podlega obowiązkowi notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym, zatem nie podlega opiniowaniu, konsultacjom i uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej.

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na pozostałe obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 kwietnia 2023 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Nie przewiduje się ewaluacji środków efektów projektu.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak załączników.		

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia

w sprawie przeglądu wydatków

Na podstawie art. 175f ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.¹⁾) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb:
 - a) sporządzania i opiniowania planu przeglądu wydatków, o którym mowa w art. 175b ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zwaną dalej „ustawą o finansach publicznych”,
 - b) sporządzania i uzgadniania programu przeglądu wydatków, o którym mowa w art. 175c ustawy o finansach publicznych, oraz raportu, o którym mowa w art. 175e ust. 1 ustawy o finansach publicznych;
- 2) sposób monitorowania przez Ministra Finansów wykorzystania propozycji zmian, o których mowa w art. 175e ust. 2 i 3 ustawy o finansach publicznych.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) przeglądzie – rozumie się przez to przegląd wydatków, o którym mowa w art. 175a ust. 1 ustawy o finansach publicznych;
- 2) uczestniku przeglądu – rozumie się przez to właściwego dysponenta części budżetowej, z której były ponoszone wydatki (koszty), organ nadzorujący jednostkę, której wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi wydatków, oraz Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, jeżeli będzie uczestniczył w przeglądzie wydatków.

§ 3. 1. Dysponenci części budżetowych mogą zgłaszać Ministrowi Finansów propozycje zagadnień do objęcia przeglądem, wskazując co najmniej:

- 1) zagadnienie do objęcia przeglądem;
- 2) zakres przeglądu;
- 3) jednostki, których wydatki będą podlegały przeglądowi;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1692, 1725, 1747, 1768, 1964 i 2414 oraz z 2023 r. poz. . . .

- 4) źródła i wysokość wydatków podlegających przeglądowi;
- 5) horyzont czasowy, który będzie obejmował przegląd;
- 6) uzasadnienie propozycji.

2. Minister Finansów sporządza projekt planu przeglądu, uwzględniając w szczególności sprawozdania i informacje, o których mowa w art. 182 ust. 2-4 ustawy o finansach publicznych, oraz propozycje, o których mowa w ust. 1.

3. Minister Finansów przedstawia projekt planu przeglądu do zaopiniowania właściwym dysponentom części budżetowych, z których ponoszone były wydatki (koszty), lub organom nadzorującym jednostki, których wydatki (koszty) będą podlegały przeglądowi.

4. Jednostki, o których mowa w ust. 3, przekazują Ministrowi Finansów opinię do projektu planu przeglądu, w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 14 dni od dnia jego otrzymania.

5. Minister Finansów sporządza plan przeglądu i zamieszcza go na stronie podmiotowej urzędu go obsługującego.

§ 4. 1. Minister Finansów sporządza projekty programów przeglądów:

- 1) ujętych w planie, o którym mowa w § 3 ust. 5, uwzględniając w szczególności informacje, o których mowa w art. 175b ust. 3 pkt 3 ustawy o finansach publicznych, lub
- 2) o których mowa w art. 175b ust. 2 ustawy o finansach publicznych.

2. Minister Finansów przedstawia projekt programu przeglądu do uzgodnienia uczestnikom przeglądu.

3. Uczestnicy przeglądu mogą zgłosić uwagi do programu przeglądu, w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 14 dni od dnia jego otrzymania.

4. Minister Finansów rozstrzyga w sprawie uwag. W przypadku ich nieuwzględnienia informuje właściwego uczestnika przeglądu o powodach tego rozstrzygnięcia.

5. Minister Finansów sporządza program przeglądu i przekazuje go uczestnikom przeglądu.

§ 5. 1. Minister Finansów sporządza projekt raportu z przeglądu, uwzględniając w szczególności przeprowadzone analizy i zgromadzone w ramach przeglądu dokumenty, informacje i dane.

2. Minister Finansów uzgadnia projekt raportu z przeglądu z uczestnikami przeglądu.

3. Uczestnicy przeglądu, mogą zgłosić uwagi do projektu raportu, w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 14 dni od dnia jego otrzymania.

4. Minister Finansów rozstrzyga w sprawie uwag. W przypadku ich nieuwzględnienia informuje właściwego uczestnika przeglądu o powodach tego rozstrzygnięcia.

5. Minister Finansów sporządza raport z przeglądu wydatków i udostępnia go:

- 1) jednostce, której wydatki (koszty) podlegały przeglądowi;
- 2) właściwemu dysponentowi części budżetowej, z której ponoszone były wydatki (koszty), lub organowi nadzorującemu jednostkę, której wydatki (koszty) podlegały przeglądowi;
- 3) Szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, jeżeli uczestniczył w przeglądzie.

§ 6. 1. Na żądanie Ministra Finansów podmioty odpowiedzialne za wdrożenie propozycji zmian, o których mowa w art. 175e ust. 2 ustawy o finansach publicznych, przekazują Ministrowi Finansów w wyznaczonym terminie informacje na temat wykorzystania propozycji zmian, o których mowa w art. 175e ust. 2 i 3 ustawy o finansach publicznych, lub o przyczynach braku ich wykorzystania.

2. Minister Finansów sporządza, w terminie do dnia 31 maja każdego roku, zbiorczą informację o wykorzystaniu propozycji zmian, o których mowa w art. 175e ust. 2 i 3 ustawy o finansach publicznych, lub o przyczynach braku ich wykorzystania, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku i zamieszcza ją na stronie podmiotowej urzędu go obsługującego.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 listopada 2023 r.

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przeglądu wydatków stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 175f ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zwanej dalej „ustawą o finansach publicznych”. Określa ono tryb sporządzania i opiniowania planu przeglądu wydatków oraz sporządzania i uzgadniania programu przeglądu wydatków, a także sposób monitorowania przez Ministra Finansów wykorzystania propozycji zmian, o których mowa w art. 175e ust. 2 i 3 ustawy o finansach publicznych.

Minister Finansów będzie sporządzał plan przeglądów, uwzględniając w szczególności sprawozdania i informacje, o których mowa w art. 182 ust. 2-4 ustawy o finansach publicznych, oraz propozycje zagadnień do objęcia przeglądem wydatków zgłoszone przez dysponentów części budżetowych. Mogą one dotyczyć np. funkcjonowania programów i interwencji publicznych, co do których możliwe jest zwiększenie efektywności. Rozporządzenie określa minimalny zakres takiej propozycji, który jest niezbędny do podjęcia decyzji, czy może ona być przedmiotem przeglądu wydatków i przygotowania projektu programu przeglądu wydatków. Minister Finansów będzie zobowiązany do zasięgnięcia opinii właściwych dysponentów części budżetowych, oraz organów nadzorujących jednostki, których wydatki (koszty) będą ujęte w planie przeglądów, odnośnie sporządzonego planu przeglądów wydatków. Właściwa identyfikacja zagadnień oraz podmiotów, których wydatki będą podlegały przeglądowi jest konieczna, aby możliwe było osiągnięcie celów przeglądów ujętych w planie. Plan przeglądów Minister Finansów będzie publikował na swojej stronie podmiotowej.

Dla każdego (pojedynczego) realizowanego przeglądu wydatków Minister Finansów sporządzi program i uzgodni go z właściwym dysponentem części budżetowej, organem nadzorującym jednostkę, której wydatki będą podlegały przeglądowi oraz z Szefem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, o ile będzie on uczestniczył w przeglądzie.

Powyższe podmioty będą aktywnie uczestniczyć w pracach nad ww. programem, w tym zgłaszać uwagi do jego treści. Minister Finansów uwzględni zgłoszone uwagi, albo rozstrzygnie o ich nieuwzględnieniu i poinformuje zgłaszającego uwagę o powodach swojego rozstrzygnięcia.

Z przeprowadzonego przeglądu wydatków Minister Finansów sporządzi raport, uwzględniając w szczególności przeprowadzone analizy oraz zgromadzone w ramach przeglądu dane, dokumenty i informacje. Podobnie jak program przeglądu, raport będzie uzgadniany z uczestnikami przeglądu wydatków. Będą oni aktywnie uczestniczyć w pracach nad raportem, w tym zgłaszać uwagi do jego treści. Minister Finansów uwzględni zgłoszone uwagi, albo rozstrzygnie o ich nieuwzględnieniu i poinformuje zgłaszającego uwagę o powodach swojego rozstrzygnięcia.

Na żądanie Ministra Finansów organy lub podmioty odpowiedzialne za wdrożenie propozycji zmian zawartych w uzgodnionym raporcie, przekażą Ministrowi Finansów informacje na temat ich wykorzystania lub o przyczynach braku ich wykorzystania. Minister Finansów sporządzi, w terminie do dnia 31 maja roku następnego, zbiorczą informację o wykorzystaniu propozycji zmian, lub o przyczynach braku ich wykorzystania, według stanu na dzień 31 grudnia roku ubiegłego i zamieści ją na swojej stronie podmiotowej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 30 listopada 2023 r.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie przeglądu wydatków</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Stachura, Dyrektor Departamentu Efektywności Wydatków Publicznych i Rachunkowości w Ministerstwie Finansów tel. 694 42 42 e-mail: joanna.stachura@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 12.01.2023 r.</p> <p>Źródło Upoważnienie ustawowe - art. 175f ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.</p> <p>Nr w Wykazie prac</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie reguluje kwestie sporządzania, opiniowania oraz uzgadniania najważniejszych dokumentów w procesie przeglądu wydatków, tj. planu i programu przeglądu wydatków, a także tryb sporządzania i uzgadniania raportu, który zawiera wyniki przeglądu wydatków, i sposób monitorowania przez Ministra Finansów wykorzystania tych wyników.

Dotychczas powyższe kwestie były w pewnym zakresie regulowane w oparciu o zarządzenie nr 30 Ministra Finansów z dnia 4 maja 2015 r. w sprawie powołania komitetu sterującego do spraw przeglądu wydatków publicznych (Dz. Urz. Min. Fin. z 2015 r. nr 31, z późn. zm.). Dotychczasowe doświadczenia wskazały jednak na istotne słabości takiego rozwiązania, do których można zaliczyć przede wszystkim:

- 1) brak możliwości sprawnego prowadzenia przez Ministra Finansów (zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych przez Ministra Finansów rozumie się odpowiednio ministra właściwego do spraw budżetu, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz ministra właściwego do spraw instytucji finansowych) przeglądu wydatków, czego efektem było np. znaczne wydłużanie procesu przeglądu wydatków i w konsekwencji dezaktualizacja wyników, co przekładało się na ograniczony ich wpływ na decyzje w procesie budżetowym oraz skuteczność samych przeglądów;
- 2) brak aktywnego udziału (w przeglądach wydatków) dysponentów części budżetowych i innych jednostek sektora finansów publicznych;
- 3) utrudniony dostęp Ministra Finansów i innych uczestników przeglądów wydatków do niektórych informacji, lub niska jakość dostępnych informacji.

Wprowadzone zmiany wychodzą naprzeciw powyższym słabościom dotychczasowej organizacji przeglądów wydatków.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przeglądów wydatków stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 175f ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Określa ono tryb sporządzania i opiniowania planu przeglądu wydatków oraz sporządzania i uzgadniania programu przeglądu wydatków, a także sposób monitorowania przez Ministra Finansów wykorzystania propozycji zmian, o których mowa w art. 175e ust. 2 i 3 ustawy o finansach publicznych.

Z uwagi, na to, że przeglądy wydatków są nowym narzędziem zarządzania finansami publicznymi, wydanie rozporządzenia, które wskazuje najważniejsze działania, jakie będą podejmowane w przeglądzie jest zasadne.

Oczekiwany efekt proponowanych przepisów jest zapewnienie sprawnej i skutecznej realizacji przeglądów wydatków oraz osiągnięcia celu przeglądów wydatków.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Przeglądy wydatków są zorganizowane w innych krajach OECD w różny sposób. Przykładowo, w Holandii prowadzenie przeglądów wydatków publicznych reguluje rozporządzenie Ministra Finansów (*Regeling van de Minister van Financiën van 15 augustus 2014 houdende regels voor periodiek evaluatieonderzoek (Regeling Periodiek Evaluatieonderzoek) De Minister van Financiën.*). We Francji przeglądów dokonuje organ powołany przez prezydenta (*Décret n° 2014-46 du 22 janvier 2014 relatif au Conseil stratégique de la dépense publique*). Przeglądy wydatków w Niemczech (*niem. Haushaltsanalyse, Spending review*) nie mają z kolei bezpośredniego odzwierciedlenia w przepisach prawa. Niemiecki system prawny oparty jest jednak na kulturze ewaluacji, a poszczególne akty prawne (nawet najwyższego rzędu) odnoszą się do kwestii gospodarności, efektywności i dokonywania wydatków w sposób oszczędny.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Jednostki sektora finansów publicznych	Przeglądy wydatków – ponad 45 tys.	Dane własne Ministerstwa Finansów	Potencjalnie udostępnianie danych w zakresie w niezbędnym do realizacji przeglądu wydatków oraz wdrażanie uzgodnionych zmian dot. programów i interwencji publicznych.
Dysponenci części budżetowych	ponad 150	Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 września 1999 r. w sprawie klasyfikacji części budżetowych oraz określenia ich dysponentów Dane własne Ministerstwa Finansów	Potencjalnie udostępnianie danych w zakresie w niezbędnym do realizacji przeglądu wydatków oraz wdrażanie uzgodnionych zmian dot. programów i interwencji publicznych.
Ministerstwa i KPRM	17	https://www.gov.pl/web/gov/ministerstwa	Udział w procesie przeglądu wydatków publicznych, w tym uzgadnianie treści programu i raportu. Wdrażanie wyników przeglądu wydatków.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2021 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje konieczności ponoszenia dodatkowych wydatków, innych niż obecnie przewidziane w ramach limitu dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych na poszczególne lata.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Nie przewiduje się wpływu.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nie przewiduje się wpływu.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nie przewiduje się wpływu.						
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: zmiany o charakterze dostosowawczym
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Rozporządzenie nie powoduje bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne: życie społeczne	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowany termin wejścia w życie rozporządzenia to 30 listopada 2023 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja efektów wprowadzonych zmian będzie miała charakter bieżący (mierniki: liczba przeprowadzonych przeglądów wydatków oraz opublikowanych raportów).

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.